

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

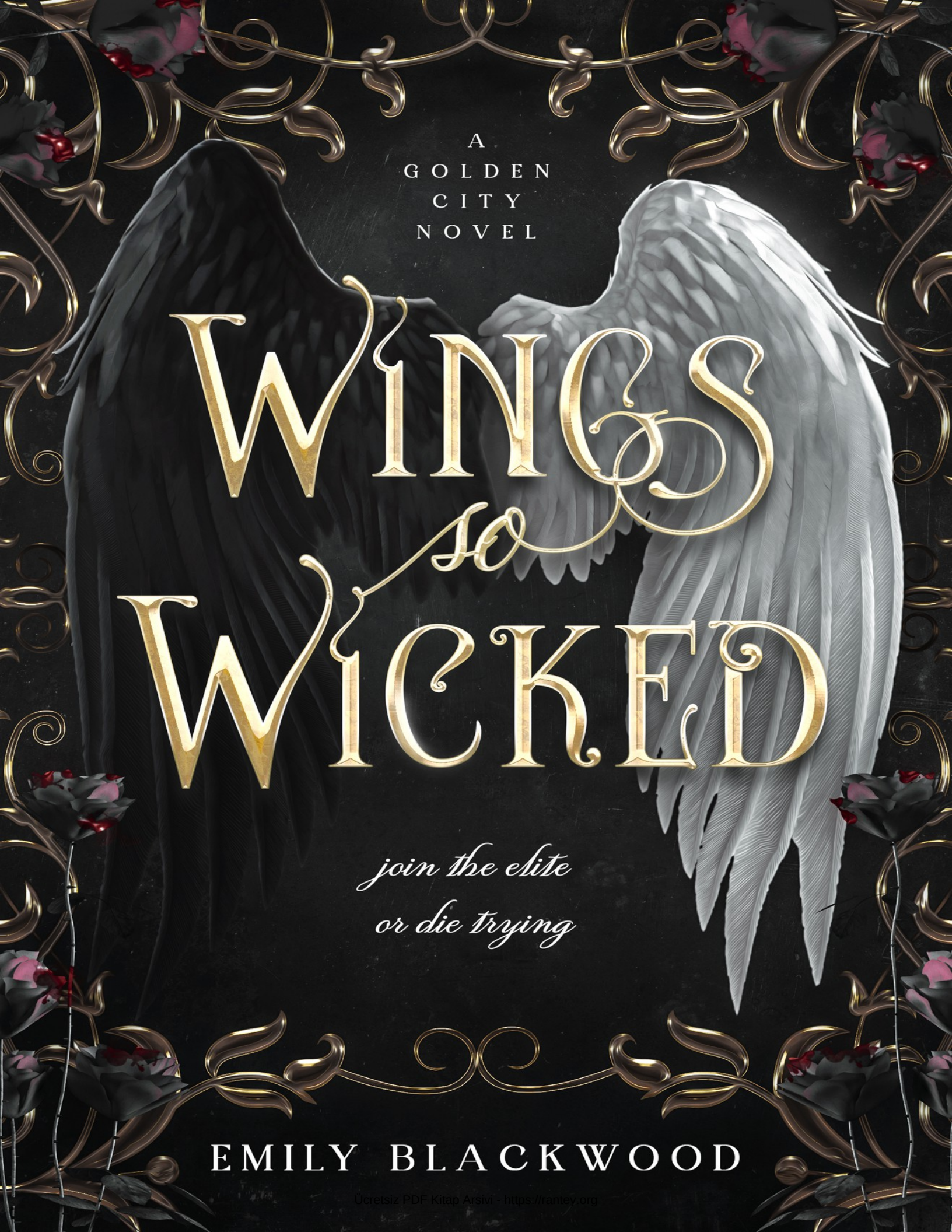
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
GOLDEN
CITY
NOVEL

WINGS *So* WICKED

*join the elite
or die trying*

EMILY BLACKWOOD

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Wings So Wicked

A GOLDEN CITY ROMAN

BİRİNCİ KİTAP

EMILY BLACKWOOD

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2023 by Emily Blackwood

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı MoonPress tarafından yapılmıştır www.moonpress.co

Düzenleme ve redaksiyon Enchanted Author Co

tarafından İç grafikler Etheric Designs tarafından

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Teşekkürler!](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

YAZARIN NOTU

*Lütfen tetikleyicilerinizi kontrol edin-
Wings So Wicked karanlık temalar, şiddet, küfür ve açık cinsel sahneler içeren
bir yeni yetişkin fantezi aşk romanıdır. Karakterler zarar görür
kırbaqlama ve bıçaklama da dahil olmak üzere. Ebeveynlerin ölümü, istismarcı
baba figürleri, depresif düşünceler, kendine zarar verme, derin ihanet ve kan
paylaşımı/ısıрма bu romandaki temalardır.
Bu hikaye karanlık olacak ve epik bir uçurum tehlikesi içerecek, ancak seri
nihayetinde mutlu bir sona sahip olacak.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

*Yavaş yavaş yanmanın hızzır zevkinden hoşlanan okurlar için.
Kemerlerinizi . Bu sizin için.*

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Scarlata İmparatorluğu'nun çöküşü

Claudia Fullmall Gawerula yıkılan krallığının arasında tek bir damla gözyaşı dökmeden dimdik durdu. Agresif, dumanlı yangınlar uzaktaki binaları birbiri ardına parçalıyor, büyüyen kükreme ve çatırtı Yanan odunların sesi, halkının son nefeslerini verirken attığı dehşet dolu çığlıkları belli belirsiz gizliyordu.

Hafif esintiyle yayılan yanık et kokusuna gözlerini kırptırdı ama gözyaşı dökmedi.

Claudia, bir zamanlar nazik ve sabırlı olan halkının, sokaklardaki masum insanları keskin dişleriyle parçalayan aç ve hayvani hırıltılarını duyduğunda irkildi. Yine de ağlamadı.

Scarlata İmparatorluğu Kraliçesi sadece çenesini kaldırdı ve son elli yılda inşa etmek için çok çalıştığı her şeyin yıkılan duvarlarına baktı. Barışı sağlamış, sadece kendisi ve yeni kızı için değil, ona güvenen binlerce vampir için de bir yuva yaratmıştı.

Bir kez olsun vampirler, halkının alışkanlıklarından rahatsız olabilecek herhangi bir fae'den krallıklar uzakta, uyum içinde yaşıyorlardı.

Yine de dünyada ne kadar iyilik yaptığının bir önemi yoktu. Hiçbir zaman olmadı. Açlığa karşı asla bir şansı olamazdı.

Krallığı çevreleyen en yüksek tepenin üzerinde, aşağıdaki savaştan uzakta dururken içini çekti ve ağır altın tacını başından çıkardı. Fae'lerin istilasına anda, buraya gelebilmek için kanatlarını çağırmıştı. Savaştan kaçmak için değil, hayır. Halkını asla tek başına savaşmaya bırakmazdı. Scarlata İmparatorluğu'nu bir zamanlar olduğu gibi hatırlamak için sadece bir ana, son bir bakışa ihtiyacı vardı.

Çünkü kemiklerinin derinliklerinde, herhangi bir saldırının en ilkel kehaneti gibi, bir krallık olarak zamanlarının sona erdiğini biliyordu. Fae'ler misilleme yapmadan bu kadar uzun süre var olmalarına asla izin vermezlerdi, özellikle de aç olanlar gittikçe artarken.

Kendisi de bir vampir olan Claudia, dişlerini bir başkasının etine geçirmeye duyulan neredeyse imkânsız arzuyu anlıyordu ama akli başında kalmak isteyen birinin bu arzuyu kontrol etmesi gerekiyordu. Bu kana susamışlığa teslim olmak -açlığın sizi ele geçirmesine ve kölesi olana kadar duyularınızı kontrol etmesine izin vermek- pek çok insanını kaybettiği şeydi. Canavarlara, çoğu fae'nin korktuğu vampirlere dönüştüler.

Claudia öyle biri değildi. Kız kardeşi de öyle değildi, komşusu da, krallığa ekmek yapmak için her gün şafakta kalkan fırıncı da.

Ama Fae'ler için bunun bir önemi yoktu. Alacaklar, alacaklar ve alacaklardı, korktukları her şeyi öldüreceklerdi çünkü daha iyisini bilmiyorlardı.

Altında, savaş daha da şiddetlenmişti. Fae'lerin vampirlere saldırmasını ve vampirlerin Fae'lerin kanını emmesini izlerken tacını ellerinin arasında tutarak aşağıya baktı.

Vampirlerin bazıları masumdu. Saldırganlarının etiyle beslenen ruhsuz, aç canavarlar değillerdi. O masum vampirler kaçmaya çalıştılar, kaçmaya çalıştılar ama etrafları sarıldı.

Kraliçenin kalbi sadece masum vampirler için değil, ruhlarını kaybetmiş vampirler için de acıyordu.

Krallığının eninde sonunda düşeceğini biliyordu. Aç olanların sayısı onlarca yıldır artıyordu. Krallığını kurtarması için tanrıçaya ne kadar yalvardığının bir önemi yoktu; bu sadece bir zaman meselesiydi.

Ama Scarlata İmparatorluğu'nun Kraliçesi ölümden korkmuyordu. Tacını çimenli tepenin üzerine koydu, kılıcını çekti, kanatlarını çağırdı ve halkıyla birlikte, hepsinin ölmesini isteyen istilacılara karşı savaşmak için uçtu.

Belki de bugün ölecekti. Halkıyla birlikte Fae'lere karşı savaşacak ve kılıcını onurla ve çoktan düşmüş olanlara saygı duyarak kullanacaktı. Son nefesine kadar çenesi dik bir şekilde , çünkü belki krallığı düşüyordu, ama Scarlata İmparatorluğu'nun neyi temsil ettiğini hatırlayarak ölecekti.

OceanofPDF.com

Bölüm

Bir

"B egin," Lord'un emri taş mağaranın duvarlarında çınladı ve geri çekilerek gölgelerin korumasına sığındı.

Rakibim de aynı karanlıktan çıktı.

Diğerini. Bu kadar az ışıktaki bile, yüz hatlarını gizleyen kumaş maskenin altındaki ham, ilkel enerjiyi görebiliyordum.

Enerjisinin benimkiyle eşleştiğinden emindim.

Ayaklarım altımda, benim isteğimle hareket etmeye hazır, kıvrak tüyler gibiydi. Kalbim, bana gücümü hatırlatan bir güçle durmadan atıyordu.

Bana *amacımı* hatırlatıyor.

Başka bir rakip, başka bir dövüş, başka bir sınav.

Tanrı'ya en iyi, en güçlü, en vahşi olduğumu kanıtlamak için bir fırsat daha.

Üç kadar saydım ve rakibimin ilk hamleyi yapmasını bekledim. Son yirmi iki yılda bir erkeğin dövüşme niyetini nasıl anlayacağımı öğrenmiştim.

İlk üç saniye içinde saldırmamak için kendilerini zor tuttular.

Ama tereddüt ettiklerinde, bu bana onların en büyük zayıflıklarını gösterdi.

Hafif bir çeviklik dalgasıyla ileri atıldım, vücudunu izledim, ilk yumruğumu atarken verdiği tepkileri gözlemledim.

Sağlam kolları gücümü engellemekte hiç zorlanmadan onu savuşturdu.

Tekrar yumruk attım; beni yine

engelledi. Orta kısmını açıkta bıraktı.

Çok kolay. Çok tahmin edilebilir.

Yumruğum ortasındaki açıklıktan içeri girdi ve rakibimin yüzüne tatmin edici bir *gümbürtüyle* temas etti. Parmak eklemlerimde şimşek gibi çakan acıyı görmezden geldim, şüphesiz çıplak ellerimdeki yarılan deriden kaynaklanıyordu. En son yarıldıklarından beri kabukların iyileşecek zamanı olmamıştı. Hiç iyileşmediler.

Önümdeki erkek tısladı, burnundan kan damlarken keskin fae dişlerini bana doğru gösterdi.

Erkekler. Her zaman kontrol edilemez bir öfkeleri vardı.

"Tekrar!" Lord yeraltı sığınağının uzak bağırdı.

Hay sikeyim. Sesi hiç memnun gelmiyordu. Anında itaat ettim, rakibim ilerleyip hançerini gövdemize doğru savurmadan önce tek bir saniye bile dinlenemedim.

Bu adam huysuz ve ukalaydı. Ukalalıktan *nefret ederim.*

Kendimi ileri atmadan önce keskin bir nefes aldım, gümüş kılıcından kıl payı kurtulduktan sonra kendi kılıcımı belimden çıkardım ve göğsüne saplayarak arkasında kan izi bıraktım.

Gölgelerin içindeki Lord'a hızlı bir bakış bana hâlâ etkilenmediğini söyledi.

Nadiren öyleydi.

Düşün, Huntıy. Odaklan. Şimdiye kadar onu indirmiş olmalıydın.

Rakibim toparlanırken geri adım attım ve düşüncelerimi toparlamak için kendime bir saniye verdim. Mağara karanlıktı ve çok az ışık alıyordu ama yine de rakibimin kılıcını nasıl sıkıca kavradığını görebiliyordum. Her parmağı kabzanın etrafında sanki bırakırsa ölecekmiş gibi bükülmüştü. Sanki kılıç onu başarısızlıktan kurtaracakmış gibi.

Bu onun zayıflığıydı. Silahına çok fazla güveniyordu ve muhtemelen onsuz daha zayıf dövüş becerilerine sahipti.

"Dans etmeyi bırakın," diye emretti Lord, sesi etrafımızdaki kaya duvarlarda gürleyerek. "Birbirinizi öldürmeniz gerekiyordu, oyun oynamanız değil."

O haklıydı.

Lord'un sesi tüylerimi diken diken etmeye, kollarımdaki tüyleri kaldırmaya yetti.

Dikkatimi o kadar dağıttı ki, aniden yüzüme doğru gelen yumruğu engellemekle meşgul olduğumda, ikinci yumruğu fark etmedim.

Kaburgalarımaya saplanmaya hazır bir yumruk.

İki büklüm oldum ve nefes nefese kalarak geriye doğru sendeledim.

Sikeyim.

Bir, iki kez hava emdim, sonra kaburgalarımdayı çığlığı duymazdan gelerek kendimi düzelttim.

Hızla ve hiç ses çıkarmadan eğildim ve öne doğru yuvarlanarak rakibimin ayaklarına doğru yuvarlandım. Kıpırdamadan durdu, bana karşı hazırdu ama ilerleyişim karşısında bacaklarını korumasız bırakacak kadar şaşırmıştı.

  melmış bir pozisyonda yere iner inmez ayağımı altından geçirdim ve silahı etrafa saçılırken sırt üstü düşmesine neden oldum. Tekrar ayağa kalkmasına fırsat vermeden üzerine atladım ve gövdesine binerken omuzlarını ağırlığımla sabitledim. Altımda kıvranıyor, kaçmak için çırpınıyordu ama benim ağırlığım ortadayken ve dizlerim yere sağlam basarken hiçbir yere gidemezdi.

Bı ağım boynuna doğru ilerledi ve narin derisinin üzerinde asılı kaldı.

"Sen öldün," diye hırladım sıkılmış dişlerimin arasından. Onu orada tutup Lord'un dövüşü bitirme emrini beklerken nefesim kesik kesik geliyordu, yorgunluk uzuvlarımı ele geçirmeye başlamıştı.

Birkaç saniye için zaman durdu. Sıkışık, nemli in kayboldu, sadece ben ve rakibim kaldık, nefeslerimiz birbirine karıştı, her ikimizin de yüzleri ince bir bezle kaplıydı, gözlerimiz için yeterince büyük yarıklar vardı, böylece kimliklerimizi açığa çıkarmadan görebiliyorduk.

Elbette bir erkeği yüz hatlarından çok daha fazlasıyla tanıyabilirdim. Onu yürüyüş şeklinden, omuzlarının büyüklüğünden, fae kulaklarının keskinliğinden, duruşundaki sallantıdan tanıyabilirdim.

Ama onun kim olduğu önemli değildi. Benim de kim olduğum önemli değildi. Biz sadece piyonlardık, bu kötü, karanlık dünyada sadece silahlar. Tek bir hareketle onun hayatını sona erdirebilirdim.

Hepimiz o kadar kırılıgandık.

Rakibimin göğsünden gelen alçak bir hırıltı bana kim ve nerede olduğumu hatırlattı.

Dikkatimi Lord'un pusuda beklediği arka duvara çevirdim. " zensiz," diye mırıldandı.

Rakibimden sıyrıldım ve silahımı kınına soktum, ellerimi arkamda kenetleyerek dik durdum ve daha fazla talimat bekledim.

Rakibim de aynısını yaptı.

Artık o kadar ukala , değil mi?

Hayatım boyunca Lord'un emrindeki katilleri incelerken öğrendiğim bir diğer kilit unsur da buydu: *Herkes birilerinin önünde eğilirdi.*

Lord tembel bir sabırla öne çıktı ve bizi her işkence dolu saniyede bekletti. Tipik koyu renk, mükemmel kırışık pantolonu ve lekesiz gömleği neredeyse etrafındaki yeraltı taşıyla karışıyor, ay ışığının küçük akışı saçlarındaki parıltıdan yansıyor. Omuzları geride ve elleri rahat bir şekilde duruyordu ama Midgrave'deki herkesin üzerinde hiç çaba sarf etmeden yükseliyordu. Yaşlanıyordu, evet, ama tek başına varlığı bile en vahşi savaşçıların bile karşısında titremesine neden oluyordu.

"İkinizden de daha fazlasını beklerdim," diye söylendi. O devam ederken çenemi eğdim, ona bakmadım. "Eğer o bir vampir olsaydı, seni paramparça ."

Başımı öne eğerek, "Evet, Tanrım," diye cevap verdim.

Lord'un yüzünde belirecek olan şüpheyi görmek istemediğim için önümdeki yere baktım.

"Ve sen," dedi dikkatini erkeğe çevirerek. "Senin yarı cüssende bir kadının ayaklarını yerden kesmesine izin veriyorsun. Bu utanç verici bir şey ve burada buna izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

"Evet, Tanrım," diye homurdandı.

Gülümsememeye çalıştım.

Rakibimin eleştirilerinden tatmin olmak kendi eleştirilerimi azaltmazdı ve cezalarım burada kelimelerle bitmezdi.

Midgrave'e giren her tehdidi öldürmek için Lord tarafından eğitilen sıradan bir suikastçı değildim. Lord vampirleri öldürmeyi hayatının amacı haline getirmişti. Midgrave'in fae'lerini bu canavarlardan korumak için her şeyini verdi ve benden daha fazlasını bekliyordu. *Mükemmellik* bekliyordu.

Ve bu dövüş mükemmele yakın bir şey değildi.

Erkek güçlüydü, çoğundan daha güçlüydü. Kılık değiştirmiş yüzlerden bunu anlamak zordu ama daha önce bu kadar güçlü biriyle dövüşmediğimden emindim.

Belki de Tanrı beni sınıyor, gücümü zorlayacak daha güçlü rakipler buluyordu.

Tekrar başımı kaldırdığımda Lord çoktan bana bakmaya başlamıştı. Yıllar içinde yüz ifadelerinin çoğunun ardındaki anlamı öğrenmiştim, ya birlikte geçirdiğimiz onca saatten ya da bir korunma biçimi olarak.

Her iki durumda da hep bekliyordum, hep izliyordum, o ipuçlarını arıyordum.

Dudaklarının ince bir çizgi halinde gerilmesi, gözlerini kısarken köşelerinin hafifçe kıvrılması gibi.

Bu da boku yediğim anlamına geliyordu.

Ağzında o ifadenin büyüdüğünü ve ardından yaşlı gözlerindeki hayal kırıklığının karanlığını gördüğümde sinmemek için kendimi zor tuttum.

"Siz ikiniz vampir öldürmenin kolay olduğunu mu sanıyorsunuz?" "Hayır, Lordum," diye cevap verdik hep bir ağızdan.

Lord bir adım öne çıktı. "Fantom'un bir kayıp olduğuna mı inanıyorsunuz? Kan emici yaratıklara karşı savaşmanın senden aşağı olduğuna mı?"

Başımı salladım ve yanağımın içini ısırdım. *Elbette böyle düşünmüyordum.* Ben de Midgrave'deki en iyi vampir katili olmak için her şeyimi vermiştim - Lord dışında.

Lord'un bakışları bizden yeraltı ininin gölgelerine kaydı. Altın rengi, delici gözlerinin ağırlığının fiziksel olarak benden uzaklaştığını hissettim.

"Savaştan sonra Phantom'a başladığımda, Midgrave'deki fae'lerin hayatta kalmasının tek yolu olarak bunu gördüm. Çevredeki fae krallıklarının çoğu vampir krallığının yıkılmasıyla çoktan harap olmuştu. Kimsenin şansı yoktu." Birkaç saniye durakladı. Göğsüm sıkıştı. "Ama ben diğerleri gibi geri çekilmeyecektim. Burası benim *evimdi*. Burada kalıp ahlaksız yaratıklara karşı savaşmaya karar verdim ve mümkün olduğunca çok kişiyi benimle birlikte savaşmaları için eğittim.

"Phantom zayıf dövüş denemeleri ve kötü hazırlanmış suikastçılarla yaratılmadı. Phantom mükemmellikten doğdu, hayatta kalmak, mümkün olduğunca çok vampir öldürmek ve bu kana susamış canavarlara burada kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için umutsuz bir arzuyla hazırlandı. Savaşçılarımın hata yapmasına ve özensiz yumruklarla antrenman yapmasına izin vererek vampir katillerinin efendisi olmadım. Size öldürün dediğimde, öldürmeye hazır olsanız iyi edersiniz. Size dövüşmenizi söylediğimde, gördüğüm en iyi dövüşü yapsanız iyi olur. Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet, Lordum." Lord'un Midgrave'i korumak için ne yaptığını, beni korumak için ne yaptığını biliyordum. Ancak bu sözleri kendisinin söylediğini duymak ciğerlerimdeki havayı çekti.

Midgrave'in hayatta kalmasının tek sebebi oydu. *Benim* de hayatta *kalmamın* tek sebebi oydu. Ailem savaş sırasında öldürüldüğünde, Lord beni buldu. Beni yanına aldı, korudu. Beni yumuşak biri olarak yetiştirmedi. Beni vampirlerin kanını emebileceği başka bir kurban olarak yetiştirmedi.

Hayır, beni durdurulamaz olarak
yetiştirdi. Gözleri tekrar bize kayınca
irkildim.

"İkiniz de gidebilirsiniz," dedi, sesi sıkılmıştan başka bir şey değildi.

Bu kadar. İkinci bir şans yok. Tekrar yok. Her hafta Tanrı'ya ne kadar güçlü olduğumu göstermek için tek bir şansım vardı ve bu hafta? O erkeğin birden fazla darbe almasına izin verdim. Neredeyse *kazanıyordu*. Lord benden diğer Fantomlar gibi dövüşmemi beklemiyordu. Hayır, benim en iyisi olmam gerekiyordu. Onun aynası olmalıydım, tanrıçanın kendisi gibi dövüşmeli ve *tek* bir hata bile yapmamalıydım.

İçgüdüsel olarak kendimi savunmak ve Tanrı'ya daha iyi olabileceğimi söylemek istedim.

Daha iyi *dövüşebilirdi*. Ama onunla tartışmak onu daha da sinirlendirdi.

Kelimeler sana yardımcı olmaz, derdi. Ve haklıydı da.

Dövüşmek bana yardım edecekti. Daha iyi, daha güçlü, daha hızlı olmak beni onun cezalarından kurtaracaktı.

Benim sözlerim değil.

Başımı eğdim ve erkeğin peşinden mağaradan çıktım; serin gece havası yüzüme çarpana kadar yeraltı mağarasının küçük, tünelli girişinde sessizce yürüdüm.

Erkek hiç tereddüt etmeden ara sokaktan aşağı, Fantom'dan ve benden uzaklaştı. Topuklarımın üzerinde döndüm, gecenin içine, karanlık ara sokaklara ve kapalı girişlere doğru koştum.

Bu Lord'un ilk kurallarından biriydi. Kimse diğer Hayaletleri tanımıyordu. Kimse kimliğini açıklamazdı. Eğitim amacıyla savaştık ama asla yüzümüzü açmadık.

Bu şekilde hepimiz güvende kaldık. Diğerleriyle arkadaş olmak, onlarla ilişki kurmak sadece dikkatimizi dağıtırdı. Düşmanı öldürmek olan gerçek amacımızdan uzaklaştırırdı.

Rakibimden kaçmaya devam ettim, siyah savaş botlarım önümde uzanan nemli ara sokaklarda bana rehberlik ediyordu. Rota artık çok tanıdıktı geceleri sokaklar boşalıp ay yükseldikten sonra dışarıda olmayı seviyordum.

Midgrave, bu sokaklarda gerçekte ne kaldığının acı gerçekliğini gizleyen gölgeler ele geçirdiğinde neredeyse o kadar korkunç değildi.

Evsiz çocuklar, açlıktan ölen hayvanlar, çöp yığınları.
Görülebilecek tek şey karanlıkken, artık zar zor göze çarpıyorlardı.

Eskiden okul olan, şimdi sadece iki duvarı ayakta kalan ve eskiden fae çocuklarının eğitim gördüğü bir moloz yığını olan bir binanın önünden geçtim.

Bunun ötesinde, her biri dört duvar ve bir çatıya sahip, yeni inşa edilmiş birkaç ev vardı. Fazla bir şey değildi ama buralarda lüks sayılırdı. Eski sakinlerden birkaçı şimdi orada yaşıyordu - bu yeni evleri kazanacak kadar uzun süre hayatta kalmış olanlar.

Yanımdaki ara sokakta birkaç ses ve kahkaha tufanı koptu ama ben başımı eğip yürümeye devam ettim. Arkadaş edinmek bana göre bir beceri değildi ve odaklanmanın en iyi yolunun kendi içime kapanmak olduğunu fark ettim. Yanan odun ve pişmiş et kokusu rüzgârın etkisiyle midemi bulandırıyor.

Midgrave hiçbir şekilde küçük değildi ama bana öyle geldi. Kısıtlanmış hissediyordum. Bir zamanlar vampirleri dışarıda tutmak için inşa edilmiş olan çevreyi çevreleyen duvarlar bazen dünyadaki kişisel sınırim gibi geliyordu - asla kaçamayacağım bir sınır.

Köhne şehrimizin kenarındaki tanıdık tuğla binaya yaklaştım, yirmi yılı aşkın bir süredir benim için bir fener olan aynı tuğla bina. Midgrave'de kalan en yüksek binaydı, neredeyse üç kat yüksekliğindeydi. Bu bakış açısı hoşuma gidiyordu; kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Hazırlanmıştım.

Burası evimdi. Ne kadar boktan ve engebeli da, bu yıkık dökük alan yine de bana huzur veriyordu.

Neredeyse gölgelerin arasında gördüğüm tanıdık figür kadar rahattım, çoktan çatıya uzanmış ve çizmeli ayağını sarkıtmıştı.

Rummy.

Koşumu yavaşlatıp binanın altındaki gizli kapıdan içeri daldığımda ve taş merdivenleri ikişer ikişer çıkıp tepeye ulaştığımda yüzüme bir gülümseme yayıldı. Çatıya açılan kırılmış pencere açıktı ve başımı eğerek içeri girdim.

Rummy ve pürüzsüz altın rengi saçları, ben yanına doğru yürürken kıpırdamadı, oturmadan önce botlarımın kalan birkaç kaygan kiremitte kaymamasına dikkat ettim.

Aramızda birkaç dakika sessizlik oldu. Rummy'de en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu: Gecenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlıyordu. Nefes aldım, burada bir şekilde daha temiz görünen serin havayı içime çektim. Daha taze.

Ayağımın Rummy'ninkini taklit etmesine izin verdim, sırt üstü uzanırken tavanın kenarından sarktım.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi, koyu yeşil gözleri benimkilerle buluşana kadar boynunu bükerek. "Kötü bir kavgam mı?"

Bir üfledim. "Kelimelerle aran gerçekten çok iyi," diye şaka yaptım. Şehre bakarken omuz silktim. "İyiymiş. Ben kazandım."

Dirseğine yaslandı ve karanlıkta yüzümü taradı. Bana odaklanırken sivri kulakları seğirdi. "İyilik iyi değildir, Hunt. Lord bunun peşini bırakmayacak."

"Biliyorum," diye cevap verdim, onu terslememeye çalışarak. "Elimden geleni yaptım. Benden çok daha iri ve çok daha güçlüydü. Ama yine de kazandım."

Rummy başını salladı. "Son cezandan bu yana ne kadar zaman geçti? İki hafta mı? Cildin iyileşti mi?"

"Yeterince iyileşti," dedim sertçe.

Zihnim sırtımda devam eden ağrıya, iki hafta önce kaybettiğim dövüşten beri tam olarak geçmeyen donuk sızıya gitti.

Hata yapmam çok nadirdi.

Bir dövüşü kaybetmek benim için daha da nadirdi.

Lord onaylamadı.

Rummy, Lord'u tanıyordu. O bir Hayalet değildi ama çocukluğumdan beri arkadaşımdı. Eğer Lord onun varlığından haberdarsa bile bunu belli etmezdi. Bazen, gece buluşmalarımızı ve gölgelerdeki gizli konuşmalarımızı bildiğini ve belki de buna sahip olmama izin verdiğini düşündüm. Bu arkadaşlığa sahip olmama izin verdi.

Rummy güçlü, vahşi ve sadıktı ama onu hor görüyordu. Benim bir Hayalet olmamdan ve Lord'un beni kontrol etmesinden nefret ediyordu. Yıllar içinde birkaç şeyi fark edecek kadar zekiymiş: morarmış yumruklar, sırtımdaki kırbaclar, hiçbir temas olmadan kaybolduğum günler.

Bunu gözlerinde, ona dövüşlerimden ve antrenmanlarımdan bahsettiğimde hafifçe irkilmesinde gördüm.

"Sakın ,," diye iç

geçirdim. "Neyi

söylemeyeyim?"

"Yapmak üzere olduğun yargılayıcı ve inanılmaz derecede yararsız yorum her neyse."

Öfkeyle bir elini havaya kaldırdı. "Sadece neden gitmediğini anlamıyorum. Kaçabilirsin Hunt. Kaçabilirsin ve o seni asla bulamaz!"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve başımı salladım. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun Rummy."

"Ama neden?" diye sordu.

Birkaç ayda bir aynı konuşmayı yapıyorduk ama son zamanlarda bu konuşmalar daha da sıklaşmıştı. Rummy'nin bir çaresizliği vardı.

zorlukla zapt edebiliyordu.

Ancak son zamanlarda eğitimim daha da yoğunlaşmıştı. Dövüşlerim daha sert, cezalarım daha acımasızdı. Lord ne bana ne de Hayaletlere hataya yer bırakmıyordu.

Ama Rummy anlamadı. Kimse anlayamazdı. Lord diğer Hayaletler için sadece bir öğretmen olabilirdi ama benim için öyle değildi. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni yanına almıştı. Beni kendi kızı gibi yetiştirmişti.

Midgrave'den ayrılmak kadar basit değildi. Babama en yakın kişiyi terk etmiş olacaktım. Ve daha da kötüsü, onu hayal kırıklığına uğratacaktım.

Bu, birlikte yaşamaya katlanamadığım bir şeydi.

"Ona ihtiyacım var," dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "O beni güçlü yaptı. Beni hayatta kalan biri yaptı."

"Seni evcil hayvanı yaptı." Rummy yüzünü tekrar gökyüzüne çevirdi ve evcil *hayvan* kelimesini sanki zehirmiş gibi tükürdü. "Hayatını sonsuza dek kontrol etmesine izin mi vereceksin?"

Anlamadı. Anlamıyordu. Her dövüş, her yumruk, her kırbaçlama, hepsi beni güçlendirmek içindi. Hepsi, her şeyimizi elimizden alan o kan emici vampirlerle birlikte hayatta kalabilmem içindi.

O yaratıklar ailemi öldürdü. Ailemi benden aldılar. Beni de öldürmemelerinin tek nedeni Lord'du. Tüm bunların tanrıçanın kötü bir planının parçası olup olmadığını, benim de insanları o katillerden koruyabilmem için bu kadar yaşamam gerekip gerekmediğini düşünmeden edemiyordum.

Ama karanlık her geçen gün Midgrave'e daha da yaklaşıyordu. Yakında her yeri ele geçirecekti.

Tanrı sadece beni hazırlamak istedi. Beni Midgrave'i ve kendimi kurtaracak kadar uzun süre hayatta tutmak istedi.

"Unut gitsin," diye mırıldandı Rummy, ben yanıt vermeyince başını sallayarak. "Bu gece buna ihtiyacın olacak." Yanındaki kumaş çantaya uzandı ve gümüş bir şişe çıkardı, kapağını çevirerek açtı ve içindeki her neyse ondan uzun bir yudum aldı.

Şişeyi bana uzatırken ayağa kalktım, sıvıyı yutarken tıslıyordu.

Garip bir şekilde, Rummy ile bu karşılaşmalarında huzur buluyordum. "Teşekkür ," diye mırıldandım. Gecenin karanlığında bile gülümsemesini bir anlığına yakaladım. "Sensiz ne yaptım bilmiyorum."

Şişıyi dudaklarıma götürdüm ve sıvının boğazımı ve midemi yakmasına izin vererek içtim. Öksürmedim, yüzümü buruşturmam. Yanık hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

Rummy güldü. "Kırbaçlarınızı sıvı dostumuz olmadan yemek zorunda kalırsınız," dedi.

"Sözümü geri alıyorum," diye düşündüm. "Çok acımasızsın." Şişıyi ona geri uzattım. "Kim bilir? Belki de Lord bu akşam özellikle nazik hissediyordur."

Gülümsemesi yavaşça kayboldu, yüzündeki tüm eğlence izleri hızla silindi. "Evet," dedi, alaycı tonunun yerini gerçek bir ton almıştı, "belki."

OceanofPDF.com

Bölüm

İki

M Rummy çatıdan kayıp gecenin içinde kaybolduğunda ve beni yalnız bıraktığında duyularınız rahatça körelmişti.

Onun yokluğunda aklım başımdan gitti. Lord genellikle akşamın ilerleyen saatlerinde eve gelirdi, gece yarısını çoktan geçmişti. Belki bu gece onu meşgul edecek bir şey vardır. Belki de kavga sırasında yaptığım hatadan dolayı beni azarlamak için yarına kadar beklerdi.

Ya da şanslı olsaydım, belki de eve gelir ve beni bir göreve gönderir, beni tehlikeyle karşı karşıya bırakarak farklı bir ders verirdi.

Beni bir göreve göndermesinin üzerinden haftalar geçmişti ve ellerim yeni bir savaş ihtiyacıyla titriyordu.

Bu sefer gerçek bir dövüş. Gerçek bir dövüş. *Onlardan* biriyle, gölgelerin derinliklerinde dolaşan canavarlarla.

Başımı salladım. *Böyle düşünmeyi bırak, Hunttyr. Eğer Tanrı seni cezalandırırsa, bunu kabul edeceksin. Yarın gelecek ve bu iş bitecek. Bu sayede daha iyi bir Fantom olacaksın.*

Bedenimi kırık pencereden geri kaydurdum ve en alt kata ulaşana kadar taş basamaklardan aşağıya indim.

Home.

Midemdeki batma hissini görmezden geldim, vücudumdaki her içgüdünün bana evim dediğim küçük odaya girmememi söylemesini görmezden geldim. Bu doğaldı. Acı korkusunu yenmem gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak ahşap kapıyı itip açtım ve içeri girdim.

Duvara yakın bir karyoladaki yarı çürümüş yatağım ve köşedeki sandalye dışında oda boştu. Fazla bir şey değildi ve ben de

birçok maddi şey vardı ama burası evimdi. Bu alan *benimdi* ve bu yeterliydi.

Ama bu sefer değil. Bu kez, gözlerim karanlığa alıştığında, odanın arka köşesini bir fener aydınlattı.

Kahretsin.

Lord çoktan eve gelmişti.

Kapıyı arkamdan yavaş bir kesinlikle kapattım ve durup beklemeye başladım.

"Tanrım," diye selamladım, boğazımda yeni oluşan yumruyu yutarak.

Fenerin yanındaki sandalyeye oturdu, bacaklarını önüne uzattı ve kollarını yanlardan sarkıttı. Her zaman mükemmel bir şekilde arkaya yatırdığı kısa saçları loş ışıktaki parlıyordu. Tek bir parçası bile yerinden oynamamıştı. Siyah giysisinin tek bir parçası bile kırışmamış, pantolonunda tek bir kir lekesi bile .

Her zaman mükemmel. Her zaman usta.

"Bugün beni hayal kırıklığına uğrattın Huntır," diye başladı.

Başımı öne eğdim. "Evet, Lordum. Rakibim beklediğimden daha güçlüydü."

Lord beklenmedik bir hızla sandalyeden kalktı ve odayı iki büyük adımda geçti. "Şimdi de bahane mi uyduruyorsun? Dövüş sırasında boğuşmanızın onun suçu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sözcüklerimin üzerinde tökezledim, "Hayır, Tanrım, ben-"

Bir el yanağıma kesti. Yüzümdeki acı, vücuduma yayılan utancın yanında hiçbir şeydi. Bunu hak etmişim.

"Bu bir daha olamaz," diye emretti.

Gözyaşlarımın dışarı sızmasını engellemek için gözlerimi sıkıca kapattım. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Lord meydan okudu, misk kokulu nefesi yüzümdeki artık hassaslaşmış teni okşuyordu. "Denedim Huntır. Seni korumaya, dünyanın tehlikelerine karşı eğitmeye çalıştım. Senin için ne kadar fedakârlık yaptığımı anlıyor musun? Hayatını kurtararak ne kadar riske girdiğimi? Ne kadar özel olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermedim.

"Hayaletlerin çoğu benim tarafımdan yetiştirilmek, çocukluktan itibaren bizzat benim tarafımdan eğitmek için anında senin yerini alırdı. Sen bir silahsın Huntır. Bir kılıç. Burada hataya yer yok."

"Daha iyisini yapabilirim," diye mırıldandım. "Daha sıkı çalışacağım, daha güçlü olacağım."

Aramızdaki sessizlik dakikalarca sürecektir gibi görünüyordu. "Yapacaksın," diye yanıtladı sonunda. "Başka seçeneğin yok."

Lord bir kez daha odanın arka tarafına doğru yürümek için döndü, sadece bir saniyeliğine duraklayıp başını tavana doğru eğdi ve uzun ve yavaş bir şekilde nefes verdi. Belki de bu sefer beni cezalandırmayacaktı. Belki de hayal kırıklığı yeterli olurdu.

Ama her zaman köşede duvara dayalı duran kırbaça uzandı. O zaman çok yanıldığımı anladım.

Sonrasında gelen sürpriz değildi.

"Arkanı dön."

Bir sessizlik ritmi daha. Kalbim göğsümde tekledi.

"Emredersiniz Lordum." Bana söyleneni yaptım, ağır çekimde hareket ederek döndüm ve eğitim giysilerimi kaldırdım, siyah derileri ve eşleşen siyah atlet soydum, ta ki göğsümdeki sargıdan başka hiçbir şey olmadan kapıya bakana kadar.

İlk kırbaç hızla, beklenmedik bir şekilde geldi. Deri havada şaklayıp yaralı, çıplak sırtıma çarptığında acı içinde tısladım. Ellerim ahşap kapıya çarptı, kendimi desteklerken beni ayakta tuttu.

"Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Lord talep etti. "Sana zarar vermek istediğimi mi düşünüyorsun Huntir?"

Bir kırbaç darbesi daha, bu sefer daha alçaktan. Bağdırmamak için dilimi ısırırdım.

"Bunu senin için yapıyorum!" diye

itti. Bir kırbaç daha.

Bir tane daha.

Gözyaşlarım artık yüzümden aşağı akıyordu ve Lord'un güç kaybını görememesine sevinirdim.

Gözyaşları zayıftı. Acıyı göstermek zayıftı.

Sonunda kirpiklerin sayısını unuttum. Yedi, belki sekiz.

Görüşüm bulanıklaştı, başım ağırlaştı. Dik durmaya çabalarken alnım önümdeki ahşap kapıya çarptı. Onlar sadece kırbaçtı. Bu hak ettiğim cezaydı, aldığım diğer cezalardan daha kötü değildi.

Kırbaç yere bıraktığını duyduğumda neredeyse rahatlayarak haykıracaktım. "Bana bak," diye emretti Lord.

Yüzümü hızla sildikten sonra ona döndüm ve çenemi kaldırarak sert bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerinde sadece kısa bir anlık öfke gördüm, sonra bu öfke eriyip yumuşak bir acıma ve ilgi ifadesine dönüştü.

"Oh, Huntır," diye mırıldandı. "Sende çok fazla potansiyel var." Bir adım öne çıktı ve yanağımı okşadı. "Hepimizi kurtaracak kişi sen olabilirsin, biliyorsun. Bu yüzden sana bu kadar baskı yapıyorum."

Dik durmak için savaştım.

"Neden olması gerektiğini anlıyorsun, değil mi çocuğum?"

Cevap vermeden önce yanağımın içini ısırđım, "Evet, Tanrım. Anlıyorum."

Yüzümü tararken başını yana eğerek usulca gülümsedi. "Güzel," diye cevap verdi. "Biraz dinlen. Yakında senin için çok özel bir görevim var. Hazır olmak isteyeceksin."

Kapıdan çıkıp uzaklaşırken eli yanağımdan kaydı. Ayak seslerinin sessizce kayboluşunu dinledim, benimkinin altındaki odaya kayarken çıkardığı sesler kendimi yere bırakmadan önce gerçekten gittiğini doğruluyordu.

Kahretsin, bazen ondan nefret ediyordum. Bana zarar verdiği için, beni bu silaha, bir fae kabuğuna dönüştürdüğü için ondan nefret ediyordum.

Ama aynı zamanda onu hayal kırıklığına uğrattığım, bu cezayı kendime çektiirdiğim için kendimden de nefret ediyordum.

Karanlık görüş alanımı kapladı. Odanın köşesindeki feneri artık göremiyordum. Yere diz çöktüm ve alnımı serin tahtaya bastırdım. Gözyaşlarım damladı, damladı ve damladı, kendime sadece bir an için acıma izni verdim.

Ve sonra durdum. Kendimi dizlerimin üzerine iterek doğruldum. Elimin tersiyle yüzümdeki sümük ve gözyaşlarını sildim.

Ben bundan daha iyiydim. Her şeyin üstesinden gelebilirdim.

Sırtım acı içinde çığlık attı, kan eğitim pantolonumun kemerine çarpana kadar derimden aşağı süzöldü.

Bundan daha iyiydim.

Bana söyleneni yapıp daha iyi dövüşebilseydim, daha güçlü dövüşebilseydim, bunlar olmazdı. Bu benim hatamdı, kendime hatırlattım. Lord'un üzgün olması benim hatamdı. Yeteneklerimin mükemmel olmaması benim hatamdı.

Hatalar beni öldürebilirdi.

Bu acı mı? En azından onu hissedecek kadar yaşadım.

I Yatağında uyandım, alçak karyolaya doğru birkaç metre sürünmeyi nihayet ne zaman başardığımdan emin değildim. Gömleğim hâlâ üzerimde değildi ama bu iyiye işaretti. Bu, sırtımın biraz hava aldığı anlamına geliyordu.

Ağzım kuruluktan kaskatı kesildi ve kaslarım ağrımaya başladı. Almak zorundaydım

Yukarı.

Ne kadar süredir uyuduğumdan emin değildim. Bazen, kırbaçlar günlerce kendimden geçmeme neden olurdu. En kötüsü de enfeksiyon kaptıklarında ya da sıcak aylarda terin yaralara sızmasını engelleyemediğim zamanlardı.

O kadar da kötü değildi.

Sırtımdaki kabuk bağlamış deri çatlarken bir iniltiyi bastırarak kendimi ayağa kaldırdım. Güneş pencereyi örten kumaşın arasından süzülüyordu, gün ortasını geçecek kadar parlaktı.

Tekrar bayılmadan önce kalkmam, su içmem ve bir şeyler yemem gerekiyordu.

Zayıf olma, Hunt'yr. Bu sadece bir kırbaç; her zaman olduğu gibi iyileşecek.

Ayaklarıma doğru tökezledim ve başımdan kan fışkırdığında neredeyse bayılıyordum. Ben sadece-

Bir acı dalgası beni vurdu ve ardından beklenmedik bir mide bulantısı dalgası geldi. Neredeyse boş olan odama bağlı küçük banyoya yarı koşarak, yarı tökezleyerek gittim, tuvaletin yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde midemdeki safradan başka bir şey kusmadım.

Hay sikeyim. Bu iyiye işaret değildi. Kuruyan ağzımı kaplayan safrayı temizlemek için tuvalete tükürmeye çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı. Hiçbir şey yememiştim. Yakın zamanda gücümü yeniden kazanabilmem için vücudumun yakıtı ihtiyacı vardı.

Kapımın çalınması beni gerdi.

"Defol git!" Elimi kaldırıp sifonu çekerken bağırdım. Rummy muhtemelen beni kontrol etmek için geri gelecekti ve ben onun maskaralıklarını kaldıracak durumda değildim. Lord'dan nefret etmek için daha fazla nedene ihtiyacı yoktu.

Kapı yine de açıldı.

"Benim," diye seslendi Lord içeri girerken. "Sana merhem ve yiyecek bir şeyler getirdim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Tanrıçaya şükürler olsun.* Normalde Lord'un beni bu halde, başımı tuvalete sarkıtmış ve terden siyah buklelerim alnıma yapışmış halde görmesinden utanırdım ama bunu tartışacak durumda değildim.

Bu yaraları açan Tanrı'ydı, evet, ama ihtiyacım olduğunda da bana her zaman destek oldu. Beni merhametinde tuttu; bunu bilecek kadar akıllıydım.

Ama onunla savaştık kadar güçlü değildim, özellikle de şimdi. Rahatlayarak sarktım.

Lord bir adım öne çıktı ve banyo kapısında durup gördüklerini inceledi. "İşte," dedi elini uzatarak ve beni yerden çekerek. "Yemek yemelisin, yoksa çok zayıflayacaksın."

Karyolama dönmeme yardım etmesine izin verdim. Sırtımdaki açık yaralara dokunmamaya dikkat ederek beni nazikçe yere yatırdı.

Yatağıma tamamen oturduğumda, yanında getirdiği bir kâğıt torbayı karıştırmak için döndü. "Bu sırtının iyileşmesine yardımcı olacak," dedi ve cam bir kap çıkardı.

Lord'un bana yemek getirmesi nadir bir şey değildi, özellikle de zorlu bir eğitim gününden sonra. Ama şifalı merhem? "Neden bana bunu getirdin?"

Yüksek sesle nefes verdi ve damarlarında her zaman dolaştığından şüphelendiğim stresin küçük bir parçasını bana gösterdi. Tüm şehri vampirlerden korumak yıllar boyunca ona ağır gelmişti. Bir zamanlar simsiyah olan saçları artık beyaz tellerle kaplıydı, vahşi gözlerine artık derisini çevreleyen ince çizgiler eşlik ediyordu. "Dediğim gibi çocuğum, her şeye hazırlıklı olmanı istiyorum. Seni bir savaşçı olman için yetiştirdim."

Kabı açıp yanımda diz çöktüğünde itiraz etmedim, merhemi sırtımın yırtık derisine stratejik bir şekilde sürerken kirli zemin, tertemiz siyah pantolonuna toz bulaştırdı. Önce tısladım ve irkildim ama Lord'un dokunuşu giderek yumuşadı.

Bunlar Rummy'nin asla anlayamayacağı anlardı - acımasız dövüşler ve vampirleri katletmek arasındaki o yumuşak, şefkatli zamanlar. Dışarıdan her zaman öyle görünmese de Lord bana değer veriyordu. Parmaklarının zavallı tenime zar zor temas edişi, acı dolu iç çekişimi fark etmemiş gibi davranışı.

Bu bizim sevgi versiyonumuzdu, aile olduğumuzu ve birbirimize göz kulak olacağımızı söyleyen söylenmemiş mesajımızdı.

Birkaç saniye sonra sırtımdaki batıcı ağrı donuk bir sızıya dönüştü.

İyileştirici otlar ve tonikler cildime sızarken rahatlama duygularımı sel gibi kapladı. Durmak bilmeyen ıstırap nihayet dinene kadar vücudumun acı olmadan nasıl hissettiğini unutmak kolaydı.

Çatlamış dudaklarımın arasından "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Cezalandırılmamdan bu yana ilk kez acısız bir nefes aldım.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok," diye yanıtladı Lord. Sesinde kötü niyet ya da öfke yoktu. Bu bir suikast ustasının ziyareti değil, yardıma ihtiyacı olduğunda bir çocuğu yanına alan bir adamın ziyaretiydi. "Seninle konuşmak için buradayım."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ne hakkında?"

Merhemi sırtıma sürmeyi bitirdi, sonra kâğıt torbaya geri koyup karyolanın üzerine attı.

"Ye," diye emretti.

İtaat ettim, çantayı karıştırdım ve bir somun ekmekle bir elma çıkardım. Hemen ekmeği dişlerimle yırtıp açtım.

Lord köşedeki sandalyeyi karyolama yaklaştırdı. "Altın Şehir hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordu rahatça otururken.

Altın Şehir. Orası hakkında bana anlatılan her şeyi çabucak hatırladım. Sadece en güçlü fae'lerin girebildiği gizli bir toplumdur. Melekler de orada yaşardı, ama bu neredeyse soyları tükenmeden önceydi.

Bu hayat için fazla iyi olanlar, güçlü, varlıklı ve akıllı olanlar, hepsi Altın Şehir'e ulaşmayı başardı. Tabii ki oraya öylece yürüyüp içeri alınmayı isteyemezsiniz. İçeri girmek için gerekenlerden, içeri girdikten sonra neler olduğuna kadar tamamen

Tek bildiğim, benim gibi insanlar için, Midgrave sakinleri gibi insanlar için bunun ulaşılamayacak kadar uzak olduğuydu. Bizler burada, yıkık dökük binalar ve açlıktan ölen çocuklarla büyüdük. Altın Şehir'e girmek için gereken becerilere sahip değildik. Geri kalanımız acı çekerken onlar tanrıçanın kendisi gibi yaşadılar.

Asla yeterince iyi olamayız. Asla *onlar* gibi olamayız.

"Seçkin bir topluluk," diye cevap verdim, omuz silkerek bir lokma daha eklemek yuttum. "Sadece en güçlü fae'ler girebilir, sadece mutlak en iyiler."

"Bu doğru," dedi Lord. "Altın Şehir'i bu kadar özel yapan nedir biliyor musunuz?"

Dudaklarımı büzdüm. "Evsiz çocuk yok. Hasta anneler yok. Çözülmemiş suçlar yok. Görünüşe göre hepsi mükemmel. Bizden daha iyi oldukları kesin." Kelimeler dilimden acı acı dökülüyordu. Altın Şehir'de yaşayan hiç kimseyle tanışmamıştım ama bizim gibi fae'ler zar zor hayatta kalırken neden birilerinin böyle saçma lükslerle yaşamak istediğini anlayamıyordum.

"Onlar dokunulmazdır," diye devam etti Lord başını sallayarak. "Çünkü özel yeteneklere sahipler. Baş meleklerden güç alarak büyüü özgürce kullanıyorlar."

Çiğnemeye ara verdim. "Büyü mü? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Savaştan yıllar ve yıllar önce, bizim gibi fae'ler istedikleri zaman büyü yapma özgürlüğüne sahipti. Çocuklarını ısıtmak için ateş büyüü kullanan annelerin, rüzgarları ayarlamak ve ekinlerini kurtarmak için büyü kullanan çiftçilerin hikayelerini duydum.

Ama şimdi? Midgrave'de büyüün zerresi bile yoktu. Herhangi bir yerde, hatta Altın Şehir'de bile var olduğuna inanmakta zorlanıyordum. Büyü baş meleklerden geliyordu ve onlar olmadan hiçbir şeyimiz yoktu.

"Orada olup biten pek çok şey var Huntır. Geri kalanımızın kavrayamayacağı şeyler."

Ekmeğimin kalanını yere bıraktım. "Bunu bana neden söylüyorsunuz, Tanrım?"

Uzun bir nefes aldı. Sinirlerim patladı, göğsüm sıkıştı. Bu şekilde davranmak ona göre değildi, bu kadar emin değildi. Dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini birbirine kenetleyerek, "Seni oraya gönderiyorum çocuğum. Bir sonraki görevin Altın Şehir'e girmek."

Kanım damarlarımda dondu. "Bu bir çeşit test mi?"

Lord yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Bu bir sınav değil. Seçkinlerden biri olmaya çalışan diğerleriyle birlikte bir dizi mücadeleyi geçmelisiniz ve en iyilerden biri olacaksınız."

Başımı salladım. Hepsi çok fazla bilgiydi. "Ama neden? Neden şimdi ve neden ben?"

Öne doğru eğildi ve gözleriyle yüzümü aradı. "Dışarıda en çok güvendiğim kişi sensin çocuğum. İçeri girdiğinde senden istediğim bir şey var, burada başka kimseye güvenemeyeceğim bir şey."

Kalbim çırpındı. "Ne oldu?"

"Şimdi bunu dert etme," dedi daha dik oturarak. "Şimdilik seni içeri sokmak için endişelenmeliyiz."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Tamam. Bunu nasıl yapacağım?"

Lord, katılmaya zorlanacağım özel bir akademiden başlayarak süreci anlattı. Akademiyi hiç duymamıştım ama sanırım Altın Şehir'e girme sürecini de pek merak etmemiştim. Orada yaşamak benim için asla bir seçenek değildi ve oraya nasıl gireceğimi düşünmek muazzam bir zaman kaybıydı.

Akademi, Moira Semineri, beni fiziksel ve zihinsel olarak sınırlarıma kadar zorlayacaktı. Daha fazla fiziksel dövüşün yanı sıra, büyüklerimizden sadece efsanelerde duyduğumuz büyüü nasıl kullanacağımı da öğrenecektim.

"Neden?" Kaşlarım çatılırken sordum. "Bizi ne için hazırlıyorlar?"

"Altın Şehir var olan en güçlü, en kudretli fae ve meleklerle ev sahipliği yapar, Huntıyr. Şehir düşman saldırılarının ve vampirlerin sık sık hedefi olur. Bu kadar seçkin hale geldiler çünkü bu yüksek duvarların içindeki her bir vatandaş kendini savunabiliyor. Orada olma hakkını kazandılar."

Sözlerini düşündüm. "Orada yaşamamıza izin verilmeden önce Altın Şehir'i korumak için eğitim alacağımızı mı söylüyorsun?"

"Evet," diye onayladı. "Bu doğru."

"Peki ya başarısız olursam? Ya Moira'yı geçemezsem?"

Lord tekrar öne doğru eğildi, yüzüme sadece birkaç santim yaklaştı, böylece fısıldadığında nefesini tenimde hissedebiliyordum, "Başarısız olmak bir seçenek değil çocuğum. Ya Moira'dan geçeceksin ya da geçecek kadar güçlü olmayan diğer öğrenciler gibi öleceksin. Ödevini anladın mı?"

Korku duygularımı ele geçirme tehdidinde bulundu ama onu ittim ve çenemi kaldırdım. "Evet," diye cevap verdim. "Görevi anlıyorum. Ne zaman ayrılıyorum?"

Lord sandalyesine geri oturdu, görünüşe göre cevabımdan memnun olmuştu. "Üç gün. Bol bol dinlen. Senin için daha fazla eğitim yok; ihtiyacın olan her şeye sahipsin."

Beni karyolamda suskun bırakarak çıkmak için ayağa kalktı.

Üç gün mü? Gizli bir elit akademiye sadece üç günde nasıl hazırlanabilirdim ki? Sırtım kesinlikle o kadar sürede iyileşmezdi, merhemle bile ve savaş eğitimi için uygun durumda değildim. Lord'un bana yaptıklarından sonra olmaz.

Kapıya varmadan önce "Bekle," dedi. "Bir şey unuttum." Kınılı hançerini kemerinden çıkarmadan önce sandalyeye döndü

ve bana uzattı. "Al. Bunu almanı istiyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bu Lord'a hiç yakışmıyordu, şimdi bile. "Bana hançerini mi veriyorsun?"

Başını salladı. "Onun adı Venom. Birçok ölüm kalım sınavında benimle birlikte oldu ve şimdi de seninle birlikte olacak."

Silahı avucundan aldım, ağırlığı karşısında afalladım. Silahı yavaşça siyah kılıfından çıkardım, mükemmel büyüklükteki gümüş kabzaya gömülü yeşil zümrütler karşısında hayrete düştüm. "O çok güzel," diye fısıldadım. "Ama bunu kabul edemem, Lordum."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Sana neden bu okulda olduğunu, nihai hedefinin ne olduğunu hatırlatmasına izin ver. Bunu yapabilecek tek kişi sensin Huntır. Bu sen olmalısın." Sözlerinde belli bir çaresizlik vardı. "Tüm hayatın buna bağlıydı."

Silahı tereddütle kabul ederek başımı salladım. Hâlâ neden benim yapmam gerektiğini, neden diğer suikastçılardan birine güvenmediğini bilmiyordum. Ama Lord özünde güvenen bir insan değildi ve Altın Şehir'de yapmamı istediği her şey omuzlarına ağır geliyor gibiydi.

Bu sadece başka bir görevdi. Üstesinden gelebilirdim.

Lord ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden beni yalnız bıraktı. Kılıflı silahımı -Venom- yastığımın altına koydum, kalan ekmek ve elmayı mideye indirdim ve derin bir uykuya daldım.

OceanofPDF.com

Bölüm ÜÇ

T Rummy ve ben Midgrave'e doğru ilerlerken sırtımda çığlık atan ağrı sürekli ama kontrol edilebilir bir yanmaya dönüşmüştü.

Her hafta bu saatlerde aynı rotada yürürdük; tam güneş batarken ve kasabamızın yıkılmış kalıntıları üzerinde altın ve turuncunun güzel ışınları titreyirken.

Normalde Rummy ve ben birbirimizin üzerinden konuşur, son konuşmamızdan bu yana hayatımızdaki her ayrıntıyı anlatırdık.

Ama bu sefer sessizlik içinde yürüdük.

Ellerimi siyah ceketimin içine soktum, çevredeki yaşamın seslerini dinlerken botlarım toprak ve kayaların üzerinde çıtırdıyordu: Midgrave'in uzaktaki tek metal kaynakçasından gelen sürekli gümbürtü, çığlık atan bir bebeğin ağlamaları, yarı ufalanmış ama hala çalışan fırından gelen neşeli sesler.

Ve tabii ki tavernada içtikleri her kadeh altın birayla sesleri daha da yükselen yarı sarhoş fae'ler.

Rummy ve ben oraya gidiyorduk. Yerel bir .

Midgrave'deki çoğu işletme gibi burada da artık bir kapı yoktu. Sadece gri taşa bir açıklık vardı ve içerideki diğer fae'lerin olağan tezahüratıyla karşılaşmadan önce hızla içeri daldık.

"İşte buradasınız!" diye bağırdı barmaid Sophia, arka taraftaki her zamanki masamıza doğru ilerlediğimiz anda. Bardaki adamlara iki bira koyarken omzundan bir bez sarkıyordu, o mükemmel gülümsemesini hızla parlattı ve bize doğru ilerledi. "İkinizin de beni unuttuğunuzu düşünmeye başlamıştım."

"Lütfen," diye alay etti Rummy. "Eğer seni unutursak, bu tüm Midgrave'in yıkıldığı anlamına gelir ve küllerin arasında kemiklerimizi bulabilirsin."

Sophia gözlerini devirdi ve hızla biralarmızı doldurmakla meşgul oldu. Rummy karşımda rahatça oturdu, siyah deri ceketini çıkardı ve iki dirseğini küçük ahşap masaya dayayarak öne doğru eğildi.

"İlk içkiler benden," dedi döndüğünde ve büyük bardakları önümüze koydu. Parlak bakışları üzerimde oyalandı. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Kupayı elime alıp iki büyük yudum alırken hiçbir şey söylemedim. Gözlerini üzerimde hissettim ama umurumda değildi. İkisi de beni çok ama çok daha kötü durumda görmüşlerdi. Birkaç çürük ve bel tutulması hiçbir şey değildi.

Fincanı bir şangırtıyla masaya geri koydum. "Şimdiden daha iyi hissediyorum," dedim göz kırparak.

Sophia arkasını dönerken omuzundaki bezi çekti, buz gibi saçları işine geri dönerken arkasından dökülüyordu.

Rummy ise bir saniye daha bana baktı. Alaycılığım onun üzerinde o kadar da etkili değildi. Beni çok iyi tanıyordu. "Neyin var senin?" diye sordu. Parlak yeşil gözleri yüzümü taradı, ruhumu delip geçti. "Lord'un cezası o kadar kötü müydü?"

Ayağım masanın altına vurdu. Lord'un Altın Şehir'e gitmemi istemesi, hatta bu görevin gerektirdiği her şeyi tamamlamam için bana güvenmesi beni çok heyecanlandırmıştı.

Ama Rummy'den ayrılmak?

Başka kimsesi yoktu. Midgrave'de yaşayan çoğu fae gibi, burası... yani bu yıkık dökük, acınası ev bahanesine dönüşmeden önce, ailesi yıllar önce son büyük saldırı sırasında vampirler tarafından öldürülmüş. Onun ve benim pek çok ortak noktamız vardı aslında. İkimizin de kimsesi yoktu.

Birbirimiz dışında kimse.

Ama akademiye giden tren birkaç gün içinde kalkacaktı ve eninde sonunda ona söylemek zorundaydım.

"Ben gidiyorum," dedim sesimi sabit tutmak için mücadele ederek. Rummy'nin kara kaşları birbirine yaklaştı. "Tamam..."

Eğildim, iki dirseğimi masaya dayayarak onun duruşuna uydu ve sesimi alçalttım. "Altın Şehir'e gidiyorum."

Sözlerimi anlaması birkaç dakika sürdü. Sessizce fincanını aldı ve geldiğimizden beri birasından ilk yudumunu aldı. Ben onu izleyip cevabını beklerken meyhanenin geri kalanı tamamen yok olmuş gibiydi.

Elindeki bardağı bıraktı ve bakışlarımla buluştu. "Burada daha fazla açıklama bekliyorum," diye başladı, "çünkü oraya rastgele girmeye karar vermiş olmana imkan yok. Çoğu fae'nin içeri bile giremediğini biliyorsun, değil mi?"

Birkaç ağır saniye daha geçti. Parmaklarımı bardağıma vurdum. "Tanrı beni oraya bir göreve gönderiyor."

Rummy sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini devirdi ve ellerini havaya kaldırdı. "İşte burada. İşte bu korkunç derecede aptalca fikrin ardındaki gerçek."

"Aptalca değil," diye karşılık verdim. "Beni dinler misiniz lütfen?"

Burun delikleri alevlendi ve Rummy'yi şu anda içinde öfkeden kudurduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Sıkı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Güzel. Konuşmaya başla. Ve bu iyi olsa iyi olur."

"Hayatım boyunca bunun için çalıştım, Rummy. Tanrı hazırlıklı olmamı sağladı. Midgrave'deki en iyi dövüşçü benim. Daha fazla olmasa da yüzlerce vampir öldürdüm ve bu benim buradan çıkış biletim olabilir."

Yüz hatlarında incinmiş bir ifade belirdi. "Gitmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?"

Omuz silktim ve biramdan bir yudum daha aldım. "Bana kalsa, burada kalıp Midgrave'i o kan emicilerden korumaktan son derece mutlu olurum. Bunu sen de biliyorsun. Ama Lord'un bunu yapmama ihtiyacı var Rummy. Bunu ona borçlu olduğumu ikimiz de biliyoruz."

Başka tarafa bakmadan önce alay etti. "Ne?" Ben ittim.

Sonunda bakışlarımla buluşmadan önce başını salladı, daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk vardı bakışlarında. "Seni kontrol etmesine izin vermeye devam edemezsin, Hunt. Evet, seni bebekken yanına aldı ve kendi çocuğu gibi büyüttü ama buna değdi mi? Yani, şu haline bir bak! Eminim şu anda sırtına baksam, onu ya da emirlerini umursamaman için bir sürü neden bulabilirim."

Onu susturdum, kimsenin duymadığından emin olmak için hızla omzumun üzerinden baktım. "Sesini alçalt!" diye fısıldadım.

"Benim hatam, büyük, korkunç Lord'un değerli Hunt'ıyla bu şekilde konuştuğumu duymasını istemezdim."

"Tanrıça," diye mırıldandım. "En azından benim için biraz olsun mutlu olursun diye düşünmüştüm. Gerçekten buradan gidiyorum Rummy. Burayı terk etmek hakkında kaç kez konuştuk? Kaç kere beni buradan kaçmaya teşvik ettin? İşte buradayım, sonunda yapıyorum. Ve sen o kadar kızgınsın ki, benim için küçük bir gülümseme bile taklit edemiyorsun."

Bana yarım bir kahkaha attı. "Lütfen, ben ne zaman sahte bir şey yaptım ki?"

Başka bir tartışma, başka bir karşılık, başka bir delici bakış bekledim, ama hiçbir gelmedi. Rummy'nin gülümsemesi aramızda oluşan gerginliği kıracak kadar uzun sürdü.

Cehennem. Benim için en iyisini istiyordu. Bunu biliyordum. Lord'la olan ilişkiyi, sonsuza dek ödeyeceğim hayat borcumu kimse tam olarak anlayamadı. Beni yanına aldı ve hayatımı kurtardı, vampirlerle dolu bir krallıkta hayatta kalmam için gereken gücü ve becerileri verdi.

Benden istediği her şeyi yapardım. Bu kadar basitti.

Rummy bir süre sonra, "Senin adına sevindim," dedi. "Seni deli gibi özleyeceğim ama Altın Şehir'e girmeyi hak eden biri varsa o da sensin."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. "İçeri girdiğimde seni ziyarete geleceğim," diye ekledim. "Moir Semineri sadece birkaç ay sürüyor ve bu görevi bitirir bitirmez eve döneceğim. Lord büyü öğrenmem gerektiğini söylüyor ama bunun nasıl mümkün olacağına dair hiçbir fikrim yok."

Büyüden bahsedince gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Hem de hiç."

Başını geriye attı ve güldü. Öne doğru eğilirken parlak saçları omuzlarına döküldü, yüzündeki sırıtış kulaktan kulağa yayıldı. "Tamam, bana her şeyi anlat."

Ben de anlattım. Ona Lord'la konuştuğumuz her şeyi anlattım, dövüş eğitiminden Altın Şehir'de var olan büyüye kadar. İçeri girmek için benimle yarışacak olan en güçlü fae'lerden, her şeyin ne kadar gizemli olduğundan, ne kadar gizli olduğundan bahsettim. Ona büyüden, akademide bizi eğittikten sonra onu nasıl kullanabileceğimden bahsettiğimde yüzü aydınladı.

Sohbetimiz bittiğinde ve iki bardak bira daha boşaldığında, aramızda kalan tartışmalar tamamen ortadan kalkmıştı. Rummy'de sevdiğim bir başka şey de buydu. Ne kadar kavga edersek edelim, hemen affedilirdi.

İkimiz de masadan kalkarken "Seni çok seviyorum," diye mırıldandı. Siyah ceketini giydi ve bir kolunu omzuma attı. "Ve eğer bir gün buraya canlı dönmezsen, gerçekten çok kızacağım."

Buna inandım.

W Midgrave'den bilinmeyen bir süre için ayrılmama sadece bir gün kala, şehri çevreleyen ormana doğru yürüyüşe çıktım. Burada kafamı boşaltmayı çok daha kolay buldum, uzun ağaç kütleleri ve şırıl şırıl akan su dışında hiçbir şey yoktu. dikkatimi dağıtmak için.

Rummy buraya yalnız geldiğimi bilse beni öldürürdü. *Şehrin dışında vampirler var, diye tartışırdı. Oraya tek başına gitmemelisin!*

Bir vampirin bana saldırmaya çalışmasını diledim. Bu bana onların kalbini sökmek için bir bahane verirdi.

Ayrıca, Lord beni bir katil olarak eğitti. Vampir ya da Fae, ben gayet iyi olurum.

Siyah savaş botlarım soğuk orman zemininde çıtırdayarak yürümeye devam ettim, ta ki dar nehrin kıyısındaki tanıdık, تنها noktayı bulana kadar. *Tanrıçaya şükürler olsun.*

Tanrı'nın sırtım için bana verdiği merhemle bile, yarınki yolculuğumdan önce kaslarımı gevşetmek için nehrin soğuk ve ferahlatıcı suyuna ihtiyacım vardı.

Güneş hâlâ batıyordu ama umurumda değildi. Başka hiç kimse Midgrave'den bu kadar uzağa gitmeye cesaret edemezdi.

Çantamı bıraktım ve deri ceketimi ve botlarımı, ardından gömleğimi ve pantolonumu çıkardım. İç çamaşırım ve göğüs sargımdan başka bir şeyim olmadan ormanda durana kadar her şeyi bir yığının içine attım.

Ben olsam onları açık bırakırdım. Ne olur ne olmaz.

Hemen diz çöktüm, nehir kıyısının kenarına oturdum ve önce ayaklarımı suya daldırdım. Hava soğuktu ama soğuğa ihtiyacım vardı. *Açıklığa* ihtiyacım vardı. Rummy'ye yeni görevimi anlattıktan sonra omuzlarımdan bir yük kalktı. Artık beni tutan hiçbir şey yoktu. Bu gerçekten oluyordu. Kendimi seçkin bir akademinin merhametine bırakmak için tüm hayatımı geride bırakmak üzereydim.

Tanrı bunun için beni seçti. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Büyü öğrenmem gerekse, özel testlerden geçmem ve seçkinlerden biri olmam gerekse, bunu yapardım.

İtiraf etmeliyim ki kulağa macera gibi geliyordu. Altın Şehir'i, içinde neler olabileceğini her düşündüğümde midemin derinliklerinde bir şeyler tersine dönüyordu.

Su, kıyının uzak ucundaki kayaların üzerinden yuvarlanarak dereden aşağıya doğru kolay bir hızda akıyordu. Bu alan ihtiyacım olduğunda yıkanabileceğim kadar derindi, bunu takdir ediyordum ama yüzmemi gerektirecek kadar derin değildi. Yağmurdan sonra nehir ancak göğsüme kadar gelebilirdi.

Yüzmeyi bilmemek aptallıktı, bunu biliyordum ama böyle şeyleri öğrenmek için zaman ayırmak sahip olmadığım bir lükstü. Nehrin sığ kısımlarını bulmak zaten benim için bir beceri haline gelmişti.

Ellerimi bir kez iterek nehir kıyısının çimenli zemininden suya doğru kaydım ve suya daldım.

Bedensel içgüdülerim hep aynıydı: gerilmiş kaslar, donmuş ciğerler. Rahatsız edici derecede soğuk suya, nehrin buzlu yeraltı dünyasına girmek şok ediciydi. Ama birkaç sersemlemiş saniyenin ardından nefes nefese kalarak yeniden yüzeye çıktım.

Sırtımdaki deri, yaralardan ısı yavaşça dağılana kadar sıcaklıktan çılgılık attı.

Sonunda düşündüm. Bu suda geçireceğim birkaç dakika bedenimi yarın için sakinleştirmeye yetecekti. Nehrin serinliği Lord'un merhemiyle birleşince beni neredeyse yeni gibi yapacaktı.

Yine de zihnimde belirsizlik kol geziyordu. Lord bana çok şey açıklamış, hayal bile edemeyeceğim ayrıntılar eklemişti. İki gün öncesine kadar Altın Şehir'in adını bile duymamıştım, ya şimdi? Tek düşünebildiğim buydu.

Güçlüydüm, evet. Tanrı bundan emindi.

Ama elit?

Altın Şehir'e ulaşma şansı için benimle savaşıacak olanlar sadece Midgrave'in fae'leri değildi. Vaehatis'in dört bir yanından, varlığından bile haberdar olmadığım krallıklardan gelen fae'ler olacaktı. Onlara karşı nasıl rekabet edebilirdim ki? *Herkesten* daha mı güçlü olacaktım?

Başımı sallayarak bu düşüncelerden kurtuldum. Önemli değildi. Tanrı'nın buna ihtiyacı vardı, bu yüzden yapılacaktı. Hayatta kalmanın, akademiye bitirmenin bir yolunu bulacaktım. Başka seçeneğim yoktu.

Kulağa saçma geliyordu; bunu biliyordum ama Tanrı'nın benim için yaptığı onca şeyden sonra, onun için hayatımı tehlikeye atabilirdim.

Buz gibi suyu avuçlarıma içine aldım ve şimdi alnıma ve boynuma yapışmış olan koyu renk buklelerimin üzerine döktüm. Omuzlarıma uzandım ve parmak uçlarıma oradaki yaraların üzerinde gezdirdim. Beklediğim kadar acı vermemişti, bu da iyiye işaretti.

Uzakta bir dal kırıldı. Donup kaldım.

Hiç kimse ormanın bu kadar içinde dolaşmamıştı. En azından bir Fae. Midgrave'den kimse yok.

Gergin sessizlikte bir yaprak sesi daha yankılandı. Sivri kulaklarım içgüdüsel olarak o yöne doğru titredi ve zaten hızlı olan kalbim hızlanarak kanıma ölümcül miktarda adrenalin pompaladı.

Orada biri gizlenmiş.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, ağzımın altındaki her şeyi suyun altında saklayarak nehrin kenarına doğru süründüm.

Gözlerim ormanı taradı ve nehrin kenarındaki bir yığının içinde duran kıyafetlerime ve çantama takıldı. Ben saklanmış olsam bile kıyafetlerim saklanmamıştı.

Kahretsin, Huntyr. Bugün bir dalış yapman gerekiyordu.

Birkaç saniye daha bekledim, hiçbir fae ya da vampirin bana saldırmak için ormandan fırlamadığından emin olduktan sonra yavaşça sığıltan kaydım ve kıyafetlerime doğru süründüm. Siyah gömleğimi üzerime geçirdim ve siyah pantolonumu ıslak bacaklarımdan yukarı kaydırdım. Kıyafetlerimin geri kalanını çantama tıktırıp botlarıma da yanıma alarak Midgrave'in şehir sınırlarına doğru geri geri süründüm.

Daha beş adım bile atmamıştım ki, yaprakların hışırtısını ve ardından alçak, hayvani bir hırıltı duydum. Vücudumdaki her şey kaçmam için çılgık atıyordu, bunun tek bir anlamı olabilirdi. *Vampir.*

Yeni bıçağımı aldım -Venom- ve çantamı bıraktım.

Gel de al beni, seni kan emici piç.

Saldırғанımı beklerken kalbim nefesim kadar vahşı bir şekilde göğsümde çarpıyordu. Vampirler doğuştan içgüdüsel yaratıklardı ama kana susamışlıkları onları aptallaştırıyordu. Türlerinin en akıllıları bile yeterince acıktıklarında kuduz hayvanlara dönüşebilirdi.

Bu yüzden onlara güvenilemezdi.

"Hadi ama," diye mırıldandım kendi kendime. "Damarlarımda bir sürü sıcak, taze kan dolaşıyor. Gel de al."

Hançeri elimde döndürerek ağırlığına alışmaya çalıştım. Eğitim sırasında kullandığım ucuz, el yapımı bıçaklardan daha ağır ve daha sağlamdı ama işe yarayacaktı.

Yeterince güçlüysen her şey işe yarar.

Bekledim, bekledim ve bekledim, elimde Venom ile çömelmiş pozisyonumda donup kaldım.

Ama hiçbir şey gelmedi. Hiçbir vampir ormandan fırlayıp iğrenç dişlerini boynuma doğrultmadı.

Hiçbir şey.

Orada birkaç dakika daha oturup vampirlerin gittiğinden emin olduktan sonra giydim, Venom'u kınına soktum ve sessizce Midgrave'e doğru ilerledim.

Vampirler bu kadar yakındaysa, bir sonraki hedef Midgrave'di.

Ve katledilmiş bir şehirle aralarında duran tek şey Fantomlardı.

OceanofPDF.com

Bölüm

FOUR

M Şehre doğru geri dönerken idgrave önümde belirdi; yıkılmaya yüz tutmuş duvarların tepeleri, çevredeki ormanın seyrelen ağaçlarının arasından parlıyordu. Şehri görebiliyordum.

Sadece elli adım ötede, etrafını çevreleyen kısa bir duvar vardı ama içgüdülerim bir şeylerin yanlış gittiğini haykırıyordu.

Hızımı artırdım, koşum kısa sürede tam bir depara dönüştü. Uzaktan bir çığlık havayı ikiye böldü. Kısa bir süre sonra bir tane daha geldi. *Kahretsin.*

Cam kırılma sesi ve kanımı dondurdu. Venom'u kılıfımdan çıkardım ve daha hızlı koştum.

Şehrin yıkılmakta olan duvarları gittikçe yaklaşırken aklımdan milyonlarca senaryo geçti. Mantıklı açıklama, yerel haydutların birinin evine girmesi olabilirdi.

Ama gecenin bu saatinde?

Diğer seçeneği kabul etmek istemedim. Çünkü bu daha fazla ölüm demekti. Daha fazla şiddet.

Vampirler şehre girmeyi başarırsa çok geç kalmış olabilirim.

Midgrave'i ormandan ayıran, zar zor ayakta duran taş duvar, sadece birkaç metre ötemde benimle alay ediyordu. Kalbim hızlı ama istikrarlı bir şekilde atıyor, ciğerlerim her saniye güçlü bir nefes çekiyordu.

Serbest elimi kaldıraç olarak kullandım ve vücudumu tek bir hareketle bel hizasındaki duvarın üzerinden geçirdim.

İki çığlık daha atıldı ve ardından aç, ruhsuz bir canavarın hırıltısı duyuldu. Botlarım tekrar toprak zemine vurdu.

Tekrar

.

Tekrar

.

Kahretsin, Hunttyr. Onlara ulaş. Lord'a git.

Vampirler daha önce de istila etmişlerdi elbette ama Lord ve diğer Hayaletler şehrin içinde yaşadıkları için asla fazla uzağa gidememişlerdi.

Binalar gittikçe daha da yoğunlaştı. Sonunda, insanlara rastlamaya başladım - çığlıkları duyan ve anında paniğe kapılan diğer fae'lere. Onları suçlamıyordum; eğitimim olmasaydı ben de aynısını yapardım.

Ancak tehlikeden kaçmak yerine ona doğru koştum. Doğruca ona doğru.

Dar sokaklardan ve keskin virajlardan geçerek ilerlemeye çalıştıkça kalabalık daha da yoğunlaştı. Lanet olası binaların yarısı, hızlı manevra yapmamı zorlaştıran yıkılmış taşlardan başka bir şey değildi.

Ama işe yaramasını sağladım.

Tanrı'ya daha yakın, eve daha yakın.

Sırtımdaki ağrı artık bir anıdan başka bir şey değildi, her eğitilmiş hareketle içime adrenalin pompalanıyordu.

Bir çığlık daha.

Durdum.

Bunu biliyordum. Tanıdık geliyordu. *Rummy* gibi geliyordu.

Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yönümü değiştirdim ve doğrudan ona doğru döndüm, elim silahımı sanki tüm hayatım ona bağlıymış gibi kavradı.

Belki de öyledir.

İlk vampiri görmeden önce duydum: tökezleyen, çürüyen bir cesetten gelen homurtular ve yarım nefesler. Ve o koku...

Ölümün aurası beni canavarın olduğu yöne doğru çekerek daha da yaklaşmam için çağırıyordu. Onu bir köşede gördüm, doğal olmayan bir kan ihtiyacının ardından tökezliyordu.

İğrenç.

Vampire ulaşmam üç adımımı, hançerimi sırtına saplayıp kalbini delmem ise hızlı bir hareketimi aldı.

Öldürüyorum.

Bu bir.

Ceset parçalandı ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü. Bakmadan cesedin üzerinden geçtim. Gözlerim karanlığa odaklanmış, bir sonraki canavarı arıyordu.

Yakındaki ara sokaktan iki kişi daha koşarak çıktı, kemiklerindeki kas eksikliğine rağmen şaşırtıcı derecede hızlıydılar. Kendimi harekete geçirdim ve Venom'u ilkinin karnına doğru kaydardım, dönüp ikincisini boynundan bıçaklarken bir saniye bile yavaşlamadım.

Yine de bu onu öldürmek için yeterli değildi. Vampirlerin hâlâ ölümcül darbelere ihtiyacı vardı ve ben işimi şansa bırakmıyordum. Venom'u boynundan çıkarıp en yakındaki vampiri kalbinden deldim ve cesedi bir kenara itip aynı şeyi bağırsakları çıkarılmış yaratığa yaptım.

İkisi de hasta homurtularıyla yere düştü.

Kusmuğumu tuttum. Etrafımdaki havada daha fazla çığlık çınılıyordu, bu da daha fazla vampir anlamına geliyordu. Çok, çok daha fazla.

Sokakta koşup bir sonraki vampiri bulmadan önce nefesimi bile kaçırmadım.

Ve bir sonraki.

Midgrave'de daha önce de vampirler olmuştu elbette ama bunlar bir şeyin peşinde gibiydi. Midgrave'in bu kısmına kadar amaçsızca birbirlerini takip etmemişlerse, hepsi aynı şeyi arıyordu.

Bu düşünceleri yuttum; bu konuda daha sonra endişelenecektim. Şu anda öldürmek için endişelenmem gerekiyordu.

Rummy'nin evine vardığımda beş tane daha köhne canavar öldürmüştüm. Eski, çürümüş kan şimdi yüzüme sıcıyor, göğsümden aşağı bulaşıyordu.

Ağzımdaki kötü tadı çıkarmak için tükürdüm.

Ayaklarım birbiri ardına yürüyordu, benim tarafımdan pek kontrol edilmiyordu, daha ziyade ona ulaşmak için duyduğum umutsuz ihtiyaç tarafından kontrol ediliyordu. Yoluma çıkan her şeyi öldürmek için.

Senin için geliyorum, Rummy.

Köşeyi döndüğümde Rummy'nin biriminin kapısının önündeki sokakta iki vampir buldum.

Uzuvlarım yorgunluktan çığlık atıyor, Venom'u sıkıca tutmaktan içlerim kabarıyordu.

Vampirlerin ikisi de döndü ve dikkatlerini bana kilitledi. Omzumda ölü yaratığın pençe izlerinden biri kanıyordu ve bu da beni adeta bir işaret feneri haline getirmişti.

Venom'u avucumun içinde döndürdüm, kolumu kaldırdım ve saldırdım.

Ona dokunmuyorlardı.

Uzuvlarım bana bağıırıyordu ama öfkem her türlü yorgunluktan daha güçlüydü. Bu insanları, benden her şeyimi alan canavarlardan korumak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim.

Bu iki vampir tazeydi - hâlâ aklı başında görünüyorlardı. İçlerinden birinin uzun kahverengi saçları vardı ve kalın kırmızı bir elbise giymişti, bu elbise akıl sağlığını kaybedip bu hale geldiğinde ne yaptığını merak etmeme neden oldu.

Bir önemi yoktu. Vampirler bir kez kendilerini kana susamışlığa kaptırdılar mı, artık geri dönüş yoktu.

Bir savaş çılgılığı atıp onu göğsünden delerken kendime bunu hatırlattım.

Arkadaşı -ağzından kan damlayan bir erkek- pençelerini bana doğru uzattı. Uzun boyluydu, benden bir karış daha uzundu ama bunun bir önemi yoktu. Uzattığı elinin altından eğildim ve onu göğsünden bıçakladım.

Lanet kalbini özlüyorum.

Sanki acı hissediyormuş gibi haykırdı. Hissedemedi. Ruhsuz yaratıklar bu canavarlara dönüştüklerinde, tüm duygular ve hisler onları terk etti.

Bu vampir kandan başka bir şey istemiyordu. Benim kanımı.

Ben göğsünü tekrar delemeyen uzun kolları bana ulaştı. İğrenç tırnakları boynumu ve göğsümü tırmaladı, gömleğimin önünü yırttı ve daha da fazla kan çekti.

Vampirlerden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?

Acıdan çok öfkeyle bir çılgılık attım ve onu tekrar bıçakladım, hedefim tam kalbiydi. Yere düşmeden önce bir an dondu kaldı, ben üzerinde dururken vücudu Venom'dan uzaklaştı.

Başka bir çılgılık dikkatimi çiftten uzaklaştırdı-Rummy'nin çılgılığı. Birkaç ahşap merdiveni hızla çıkararak onun dairesine ulaştım ve aralık kapıyı tekmeleyerek tamamen açtım.

Rummy yerde debeleniyordu, bir vampir boğazını parçalamasına saniyeler kalmıştı.

Venom'u fırlattım ve bıçak canavarın boynunun yan tarafına saplandı, kan fışkırdı.

"Göğsünden, Rummy!" Çılgılık attım.

Ona doğru ilerledim, canavarı kollarından yakaladım ve Venom'u yakalayıp hançeri çürüyen kalbine saplayabilmesi için geriye doğru çektim.

İlk başta mücadele etti, Venom'u kavramaya çalışırken elleri titriyordu. Sonunda başardı ve ölümcül darbeyi indirirken çılgınlıkları duvarlarda yankılandı.

Rummy ve ben orada donup kaldık, yaratığın gerçekten öldüğünden emin olmak için bekliyorduk.

İki saniye geçti. Üç saniye. Cesedi yanıımızdaki yere attım ve dizlerimin üzerine çöktüm, koşma ve zamanında yetişmek için mücadele etme çilesinden sonra nefes nefese kalmıştım.

"Teşekkür ederim," diye soludu, kendi göğsü de adrenalinle inip kalkıyordu. "Teşekkür ederim, Hunttyr."

"Ölemezsin," dedim nefeslerimin arasında. Kelimeler içimden geldiğinden daha öfkeli çıkmıştı. "Başka kim aklımı başımda tutabilir ki Rummy? Kahretsin, bu çok yakındı."

Alay etti. "Ben uyuyordum. O soğuk, cansız eller beni pençeleylene kadar odama birinin girdiğini bile fark etmedim!"

"Midgrave'in her yerindeler." Yutkundum, kendimi tekrar ayağa kaldırdım. "En az yedi tanesini öldürdüm ama daha fazlası da var."

"Git," dedi başını sallayarak, ne yapmam gerektiğini hemen anlamıştı. "Burada iyi olacağım."

Alnım endişeyle kırıştı. "Emin misin?"

"Git," diye ısrar etti ve Venom'u yaratığın göğsünden çözüp bana uzattı. "Sana benden daha çok ihtiyaçları var. Beladan uzak duracağım, söz veriyorum."

"Kapıyı arkamdan kapat," diye emrettim. "Gerekirse barikat kurun."

Öne doğru uzandı ve beni kollarının arasına aldı - hızlı ama sert bir şekilde - Beni kapıya doğru itmeden önce. Bir nefes daha aldım, gecenin serin havasının beni ateşlemesine izin verdim ve ölüm sokaklarına geri koştum.

Ayaklarım ufalanan toprakta sessizdi. Fae kulaklarım bir işaret, bir sinyal için yalvarıyordu. Daha önce öldürdüğüm iki kişinin üzerine bastım.

, sizi kan emiciler?

Kollarımdaki tüyler yükseldi ve bu ıslak giysilerimden ve gecenin serin esintisinden kaynaklanmıyordu.

Yakınlarda biri vardı.

"Ölmek istiyor olmalısın." Arkamdan gelen erkek sesi beni sıçrattı. Döndüm, hançerimi kaldırdım ve onu doğrudan göğsünden bıçaklamaya hazırdım.

Ama arkamda duran şey bir vampir değildi. En ufak bir şekilde bile. Önümde uzun boylu, kapüşonlu bir adam duruyordu, o kadar uzundu ki ona bakmak için boynumu eğmem gerekti ama şaşırtıcı olan bu değildi. Devasa siyah kanatları yanlarını kaplıyor ve yüzüme gölge düşürüyordu.

Fae kanatları da değildi. Derimsi ve keskin değillerdi ama yüzlerce siyah tüyle yumuşak bir düşüyorlardı.

Melek kanatları.

Siyah melek kanatları.

O sadece bir melek değildi, ki bu zaten neredeyse imkansızdı çünkü *soylarının tükenmiş* olması gerekiyordu.

O *düşmüş* bir melekti.

I Venom'u daha da sıkı kavradı. "Kimsin sen?" Kısık bir sesle sordum.

Gülümsedi ve buz mavisi gözlerinin kapüşonunun gölgesinde nasıl parladığını fark ettim. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye cevap verdi.

Neydi o? Neden...? Aklımdan bir düzine farklı soru geçti ama özellikle bir tanesine takıldım. "Sen bir meleksin," diye nefes aldım.

Gülümsemesi daha da arttı, ancak bu sadece görünürdeki kibrinin bir işaretiydi. "Düşmüş melek aslında. Oldukça gözlemcisin."

"Burada ne yapıyorsun?" Bastırdım. İtiraf etmeliyim ki, Venom'u ona fırlatıp geldiğim yöne doğru olabildiğince hızlı koşmak istiyordum.

Birçok vampir gördüm ve daha da fazlasını öldürdüm. Ama bir melek?

Kalbim göğsümde çarpmaya devam etti. Melekler güçlüydü - yaşayan tüm fae'lerden daha güçlüydü. Baş meleklerin soyundan geliyorlardı ve burada öğrenmek istemediğimden emin olduğum büyü ve çok nadir yeteneklere sahiptiler.

Ayrıca kanatları siyahtı. Baş melekleri kızdıracak *bir şey* yapmıştı ve bunun ne olduğunu öğrenmeye hiç niyetim yoktu. Bu yaratık tehlikeliydi. Bir tehditti.

Meleğin gözleri hâlâ ıslak olan bedenimi taradı ve bir an için elimdeki hançerin üzerinde durduktan sonra tekrar yüzüme dikildi. İçgüdülerimin her biri harekete geçti, bir melek ile dövüşmek için eğitilmediğim fazlasıyla farkındaydım.

Fae'lerden daha güçlüydüler ve büyüü özgürce kullanabiliyorlardı. Daha önce hiç görmediğim, daha önce hiç eğitimini almadığım yetenekleri vardı. Coğunlukla çünkü

-şimdi sorguladığım bir nedenden ötürü- melekler artık Vaehatis'te bulunmuyordu.

Meleklerin sayısı onlarca yıldır azalıyordu, ancak son zamanlarda bir tanesini bile canlı olarak görmek nadirdi. Var olan meleklerin Altın Şehir'de baş meleklerle birlikte yaşıyor olması gerekiyordu.

Yavaşça geri çekildim, içgüdülerim adımlarımı geriye doğru atmaya zorluyordu, ta ki melek öne fırlayıp beni yakalayınca ve bir elini ağzıma dolayıp ayaklarımdan sürüklerken beni döndürünceye kadar.

Çılgılık atmak istedim, savaşmak istedim ama meleğin inanılmaz gücü beni vücuduna sabitledi ve ben onun pençesi altında çırpındım.

Bizi bir ara sokağa, karanlığın gölgelerinin derinliklerine çekti.

"Şşşt," diye mırıldandı kulağıma. "Kanın kiraz gibi kokuyor. Seni duydukları anda saldıracaklar."

Kaburgalarına dirsek attım ve ellerinden kurtulup sokağa doğru fırladım. İki adım atmıştım ki melek bir kolunu belime doladı ve beni geriye doğru çekerek sırtımı yıkılmakta olan duvara yasladı, bir eli de boğazımdaydı.

Evet, bu adamdan nefret ediyordum.

"Seni azdıran bu mu?" Kükredim. "Rastgele kadınları kan emiciler tarafından boğazlarının kesilmesinden kurtarmak, sadece kaba gücünü onlara karşı kullanırken ne istersen onu yapmak mı?"

Burnu boynuma hafifçe sokulacak şekilde eğildi. Phantom'a karşı bu kadar cahilce bir şey yaptığım için bir suikastçının dilini yiyebilirdim. Bu bariz bir güç ve kuvvet gösterisiydi.

Ama o benden çok daha güçlüydü. Başparmağını boğazımın ön kısmında aşağı yukarı gezdirirken yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Yaptığım pek çok şey var, küçük fae. Eğer görmek istersen bir ara sana gösterebilirim."

Sokaktaki ayak sesleri yaklaştı, ardından etrafımızdaki vampirlerin homurtuları geldi. Adım sayısına göre dört, belki de beş. Genellikle gruplar halinde dolaşırlar, böylece beslenme şansları artardı.

İğrençti. Kana, etin tadına olan doymak bilmez ihtiyaçları.

Melek arkasına yaslandı ve bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret etti. Lanet parmağını ısırp koparmak istedim. Beni kurtarması için ona ihtiyacım yoktu. Onun ya da bir başkasının. Ben eğitilmiş bir suikastçıydım, Midgrave'in en ölümcül fae'siydim.

Gerekirse beş kan emiciyi de aynı anda öldürebilirim.

Ama işte oradaydım, gölgelerin derinliklerindeki ufalanan taşa sırtımı dayamış, bu düşmüş meleğin elleri altında sallanıyordum.

Öldürme dürtüsü beni ele geçirdi ve bir fener gibi sokaklara, vampirlere doğru çekti. Eğer bıçağımı boğazına dayayabilirsem...

"Sakın deneme bile," diye tısladı kulağıma. "Belli ki benim türümü öldürmek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Arkamdaki ağaçlara baktı. "Ama az önce şahit olduklarımdan sonra kendini öldürtmek hakkında epey şey biliyor gibisin."

Göğsünü ittim. Sertçe. "Benden uzak dur. Bana el kaldırdığın için senin bağırsaklarını deşmeliyim."

Birkaç adım geri attı ve bir yanım gerçekten onu itme yeteneğine sahip olup olmadığını ya da sadece benimle dalga geçip geçmediğini merak etti. "Beni kesmek mi?" diye tekrarladı hafif bir alayla. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesini indirerek o delici gözleriyle dramatik bir şekilde aşağı yukarı baktı. Tekrar. "Dikkatli ol, katil. Ben dişilerimin sert olmasını severim, bilirsin."

"Kapa çeneni," diye tısladım. Soğuk kış havası artık ıslak saçlarıma yapışıyor, her esintide tenim donuyordu. "Sokaklarda gizleniyorsun ve vampirlerden saklanıyorsun. Benden ne istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Senden bir şey istediğimi nereden çıkardın?" "Hâlâ burada olduğun gerçeği!" Tükürdüm.

Ağzının köşesi kalktı ve ne olursa olsun çekici olduğunu inkâr edemezdim. Kapüşonu geriye itilmişti, teninin koyu ve hayat dolu olduğunu görebiliyordum, siyah saçları kesik elmacık kemiklerinin etrafına dağınık bir şekilde dökülüyordu. Kaşları kalındı ve o manyetik mavi gözlerini şekillendiriyordu.

Ne yapıyordum ben? Bıçağımı kaldırdım ve Venom'u doğrudan göğsüne nişan alarak saldırdım.

Melek hiç çaba harcamadan bileğimi yakaladı ve ileri doğru bastırarak beni bir kez daha geri çekti, elini başımın üstünde sabitledi. "Dikkatli ol," diye alay etti. "Isırırım."

Sırtım acı içinde çığlık attı.

Bu nasıl oluyor?

Melek çocuk gitmeliydi.

"O vampirler tüm şehri katletmeden önce yolumdan çekil," diye karşılık verdim.

"Bu şehirden *geriye kalanları* mı kastediyorsun? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama eğer ben seni duyabiliyor ve koklayabiliyorsam," dedi ve midemi bulandıran bir bakış attı, "onlar da duyabilir."

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ama devasa siyah melek kanatları yanlarını kaplayarak zihnimdeki biçimlenmemiş kelimeleri emdi.

Onu tekrar itmek, elinden kurtulup sokağa kaçmak için hamle yaptım ama iki vampir daha tökezleyerek ara sokağa girdi. İkimiz de dönüp baktık. Yaratıklar *melek çocuğun* dikkatini yeterince dağıtmıştı ki ben de onun elinden kurtulup önüne fırladım.

Kan emicilere doğru.

Melek arkamdan iç çekti ama ben önümdeki çürüyen ete odaklanmaya devam ettim. Venom elimde yeniden ayarlandığında, saldırdım.

Ama canavarlar da öyle.

Sadece tek bir silahım vardı, beni onlardan ayıran küçük bir ölüm dilimi. Normalde bu bir sorun olmazdı ama ara yol her zamanki manevralarımı ayarlamama neden oldu ve hareketimi kısıtladı.

Venom'u ilk vampirin göğsüne daldırdım, vampir debelenirken onu orada tuttum, bir yandan da ikincisini siyah botumla tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım.

İğrenç pençeleri yüzümü, boğazımı hedef alarak kollarımdaki deriyi kesti. Kanlı yaralar onları sadece çılgına çevirdi ve vücudumu acı içinde bıraktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi melek arkamdan. "Siktir git!" Ben de bağırdım.

Güldü ama birkaç dakika sonra ikinci ceset yere düştü. Melek çocuk kendi hançerlerinden birini fırlatmış ve çürümüş göğsünün ortasına mükemmel bir şekilde saplamıştı.

İki vampir cesedi de yere yığıldı. Venom'u cesetten çekip çıkardım.

"Az önce hayatını kurtardım," diye fısıldadı melek, şimdi olması gerekenden çok daha yakındaydı. "Bir şey değil."

"Yardıma ihtiyacım yoktu," diye karşı çıktım, gözlerimi onun yakınlığına dikerek. Omuz silkti. "Elbette."

Kulaklarımı sokaklara çevirdim, başka bir hareket, başka bir vampir belirtisi var mı diye dinledim.

Sessizlik.

Meleğin nefesi enseme gıdıkladı, tüm duyularım öldürme telaşıyla yükseldi. Arkamı döndüm ve onun bakışlarıyla karşılaştım.

Elektrikli gözlerinde bir eğlence pırıltısıyla bana baktı, siyah kanatları artık ince geçide sığacak şekilde daralmıştı.

Vampirlerle başa çıkabilirim. Öldürmekle başa çıkabilirdim. Ama bana bakışı, gözlerinin göğsümün sargısını ortaya çıkaran ıslak, kesik gömleğime, şimdi göğsüme ve kollarımın üst kısmına dağılmış olan kesiklere kayması... Bu yeni bir şeydi.

Daha fazla ayak sesi dikkatimi çekti ama bunlar vampirlere ait değildi.

"Huntyr!" Lord bağırdı, sokakları arıyordu. "Huntyr, ?" Gözlerim irileşti.

Melek bir adım geri çekildi.

"Seni yakında göreceğim küçük avcı," diye fısıldadı.

Ve Lord gelir gelmez, melek çocuk sanki hiç orada olmamış gibi gölgelerin derinliklerinde kayboldu.

Lord birkaç dakika sonra ara sokağın girişinde durdu. Bozulmamış görüntüsü şimdi nefret ve şiddetle ışıldıyordu. Koyu teninden vampir kanı damlıyor, ay ışığı bu kanın ıslaklığından parlıyordu.

Aldığı her nefes iri göğsünün inip kalkmasına neden oluyordu. "Bu taraftan Huntyr," diye emrederek beni yaklaştırdı. "Phantom'a yaklaşan birkaç vampir daha var."

Kendimi sisin içinden çıkardım ve Lord'un peşinden koştum,

öldürmeye hazırdım. Savaşmaya hazırdım.

Korumaya hazır.

Lord ve ben Midgrave şehrinin tamamını kat ettiğimizde, ayaklarım botlarımın içinde ağrıyordu. Tenimdeki kan kurumuş, avuçlarım silahımı tutmaktan morarmıştı.

En azından burayı hatırlayabileceğim bir şey vardı.

Saldırı sona erdiğinde, hiçbir vampirin hayatta kalmadığından emin olduğumuzda, cesetleri yaktık ve külleri havaya savurduk. Sabaha kadar geçen birkaç saati kıyafetlerimdeki vampir kanını yıkayarak ve yarına hazırlanarak geçirdim.

Yarın, her şey değişecekti. Yarın, vampirlerden çok daha büyük düşmanlarım olacaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm

FIVE

"W Moira Papaz Okulu'na hoş geldiniz. Umarım hepiniz ölmeye hazırsınızdır."

Tamam, akademiye en iyi başlangıç değil.

Bütün gün ve geceyi bir trende geçirdim ve hiçbir fikrim yoktu. nereye gittiğimi. Zor olmasa da kendimi tuttum. Bu lanet şeydeki birkaç kişiden biriydim. Çoğu fae Vaehatis'in başka yerlerinden gelirdi, Midgrave'den değil. Kuzeyden, gerçekten seçkin ve değerli fae'ler üreten krallıklardan gelen trenlere binerlerdi.

Midgrave'de Altın Şehir'e girmek için savaşan çok fazla sayıda fae yoktu. Memleketteki çoğu fae umudunu çok uzun zaman önce kaybetmişti.

Trenime binen sadece bir fae daha gördüm; daha önce hiç görmediğim genç bir erkek. Bana gün batımını hatırlatan kıvılcı saçları vardı ve böyle bir şeye karışmak için fazla kırılğan görünüyordu.

Belki de Midgrave'deki sıkıcı hayattan kaçmaya çalışıyordu. Belki de Moira Papaz Okulu'nun çıkış yolu olduğunu düşündü.

Ancak Moira Ruhban Okulu beklentilerimi fazlasıyla karşıladı. Tren koyu yeşil ormanın sık örtüsünden kurtulur kurtulmaz, yüksek taş yayları ve korkunç siyah kapılarıyla çarpıcı, antik mimari dikkatimi çekti. Beyaz ve gri duvarlar düzinelerce devasa tepe şeklinde yükseliyor, omzumda asılı çantamla ön kapıdan içeri girerken korkutucu ve dini bir deneyim yaratıyordu.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Her taş, her ayrıntı özenle bir araya getirilmişti. Hiçbir şey göz ardı edilmemişti, kemerli tavanlar boyunca kıvrılıp yayılan kalın yeşil sarmaşıklar bile.

Burası *canlı* gibiydi.

Komşu krallıklardan başka trenlerle gelen ve en az benim kadar bilgisiz görünen bir düzine kişiyi takip ederek ilerledim.

Ama koridorun sonundaki büyük kemerli kapıdan bir kadın girdiğinde tüm bu güzellik ve hayranlık kayboldu. Koyu teni ve delici yeşil gözleri beni bir uyuşturucu gibi kendisine doğru çekti. Güce hükmediyor, saygı talep ediyordu. Burada yetkili kişinin o olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Merhaba, acemiler. Sanırım buraya yolculuğunuz yeterince rahat geçti?"

Odaya göz gezdirdim. Kimse cevap vermedi.

"Sessiz ol." Elleri önünde kavuşturdu. "Güzel. Bu kapıdan giren son geveze ilk gün öldü."

İlk gün mü? Bunu sadece bizi korkutmak için söylüyordu, değil mi?

"Benim adım Müdire Katherine. Bana öyle ya da Müdire diyebilirsiniz ama Katherine demeyin. Buradaki diğer danışmanlara da saygıyla hitap edeceksiniz, zira bu akademide geçirdiğiniz süreye her an hiçbir gerekçe göstermeden son verebilirler."

Oda yine sessizdi.

Müdire Katherine sırtı. "Beni takip edin."

İtaat ettik, sessizce peşinden gittik. Sırtım Lord'un kırbacının kalıcı acısıyla ağrıyordu, dün geceki kavga ve uzun tren yolculuğu yüzünden daha da artmıştı.

Gecenin yarısını onu arayarak geçirmeme rağmen meleği bir daha görmedim. Meleklerin inanılmaz derecede nadir olması dışında bir nedeni yoktu elbette.

Ve Midgrave'de düşmüş bir melek? Bu normal değildi.

Lord'a söylemeyi düşündüm ama ne diyecektim? Düşmüş bir meleğin hayatımı kurtarmasına izin verdiğimi mi? Vampirlere karşı yardıma ihtiyacım olduğunu mu?

Hayır, Tanrı'ya beni bu görevden için bir sebep vermeme gerek yoktu.

Müdire bizi karanlık, dar, yüksek tavanlı ve mükemmel taş zeminli koridorlardan oluşan bir labirentten geçirdi ve bir saniye bile yavaşlamadı.

Başımı eğmeye çalışarak grubun arkasına yakın bir yerde oyalandım.

Dikkatleri üzerine çekme, diye emretmişti Lord. Bu sadece işleri zorlaştırır.

Omzumdaki kayışı düzelttim ve yürümeye devam ettim, son koridordan geçip eğitim ekipmanlarıyla dolu daha büyük bir odaya girdim. Yumruk çalışmak için kullanılan büyük torbalar gibi bazılarına aşınaydım. Ama diğerleri neredeyse ölümcül görünüyordu.

Müdire Katherine topuklarının üzerinde dönüp bize bakarak, "İki günümüzü de burada geçireceğiz," dedi. "Zamanınızın geri kalanını akıl hocalarınızla birlikte büyü, dövüş taktikleri ve Altın Şehir'in tarihini öğrenerek geçireceksiniz."

Yutkundum.

"Gelmemeniz programdan çıkarılmanızla sonuçlanacaktır. Devam edememek de aynı şekilde sonuçlanacaktır. Kurallardan herhangi birine uymazsanız, atılırsınız."

Grupta bir mırıltı başladı. Çenemi eğerek dudaklarımı kapalı tuttum.

"Bir sorunuz var mı?" diye fısıldaşan gruba doğru yöneldi kadın. Bir öğrenci -çok yumuşak ve masum görünen genç bir erkek- kekeleyerek cevap verdi. "Biz sadece... kurallar nedir?"

Kahretsin, bu kadın dehşet vericiydi. Gözleri bile ölüm vaat ediyordu. Ona zerre kadar güvenmiyordum.

"Moirra Seminary'de iki kuralımız var. Birinci kural: Sınıf dışında acemi arkadaşlarınızı öldürmeyin. Eğitimde bunun için bolca vaktiniz olacak. Kural iki: Hayatta kalın. Bu program zayıflar için değil ve size merhamet göstermeyeceğiz. Savaşın. Yaşayacaksınız. Altın Şehir'e ulaşacaksınız. Bu kadar basit. Anladınız mı?"

Herkes başını salladı.

"Güzel," diye duyurdu ellerini birbirine vurarak. "Burada geçireceğin zamanın sonunda bir sınav olacak, Aşkın. Bir dizi test, daha doğrusu, nasıl bakmak isterseniz. Geçmeniz neredeyse imkânsız olacak ve çoğunuz bunu başaramayacaksınız."

Yumruklarımı sıktım. Ölüm karşısında sinecek değildim. Bunun için hazırlanmıştım. Tanrı hazır olmamı sağlamıştı.

Geçemeyeceğim hiçbir sınav yoktu. Üstesinden gelemeyeceğim bir sınav yoktu.

"Hepiniz bir sebepten dolayı buradasınız," diye devam etti. "Bu nedenin ne olduğunu unutmayın. Her yıl öğrenciler seçkinler topluluğuna girme şansı için burada toplanıyor. Her yıl hayatlar kaybediliyor. Hepiniz riskleri biliyorsunuz ama yine de buraya gelmeyi seçtiniz. Bir zamanlar yüzlerce öğrenci bu akademinin koridorlarında sıralanır, hepsi de Altın Şehir'e girme şansı için mücadele ederdi." Küçük gözden geçirdi. "Sırf

sayılarının azalmış olması, girişinizin daha az ciddiye alınacağı anlamına gelmez.

"Size rastgele oda arkadaşları atandı ve isimleriniz şu koridordaki kapılarda listelenmiş durumda." Sol tarafını işaret etti. "Bunu tekrar etme ihtiyacı hissediyorum ama oda arkadaşınızı uykusunda öldürürseniz, çıkarsınız."

Odanın içinde bir melek tüyünün düştüğünü duyabilirdiniz.

Müdire Katherine, "Biraz uyuyun," diye emretti. "Kutsama bu akşam yapılacak ve hepinizin katılması gerekecek. Ama şunu söylediğimde beni dinleyin: Altın Şehir'e giriş sınavları şu kapılardan içeri girdiğiniz anda başladı. Bu akşam hepinizle görüşeceğim."

Tamam, muhtemelen öleceğim.

Bu iyiydi. Ölümle uzun zaman önce barışmıştım. Bu şekilde bu kadar korkusuz ve ölümcül oldum. Akli başında hiçbir kadın, sırf suikastçi Lordundan onay almak için kendini bir vampirin arkasına atmazdı.

Belki bu ifadede yanlış olan birkaç şey vardı ama yine de ne olursa olsun muhtemelen burada ölecektim.

Kalabalığı takip ettim, herkesin uyuyacağı karanlık taş koridordan geçerken yüzümü yere eğdim. Bu bana koyun gütmeyi hatırlattı. Tehlikeli koyunlar, ama yine de koyunlar.

Kendi evlerimizde güçlü, yetenekli fae'ler olabilirdik, ama burada? Avdan başka bir şey değildik. Bizi test etmek istediler. Kırılmamızı görmek istediler.

Koridorun sonuna ulaştığımda adımları unuttuklarını düşündüm. Ta ki son kapıyı görene kadar.

HUNTYR GWENEVIVE WOLF JASPER

Kaşlarım çatıldı. *Wolf* ne tür bir isimdi?

Devasa bir figürün gölgesi üzerime düştüğünde kapı koluna uzandım. Bronzlaşmış, iri bir kolun üzerime uzanışını ve az önce uzandığım kapı kolunu kavrayışını izlerken donup kaldım.

O varlıkla ilgili bir şey çok tanıdık geliyordu.

"Umarım alt ranzayla aran iyidir," diye fısıldadı kulağıma homurdanan ses. "Ben üst ranzayı seviyorum."

Arkamı döndüğümde Midgrave'den düşmüş meleğin tepemde belirdiğini ve yüzüme baktığını gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" Tısladım.

"Ben de sizin gibi Altın Şehir'e girmek için buradayım, sanırım.

Beni gördüğüne şaşırdın mı?" Sırıttı.

Bu gerçekleşmiyordu.

"Evet! Beni mi takip ediyorsun?"

Başını yana eğdi. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Midgrave'de olduğun ve şimdi de burada, yatak odama girmeye çalıştığın gerçeği!"

"Tabii ki buradayım. Biz oda arkadaşınız." Sanki bu gerçek apaçık ortadaymış gibi kapıdaki isimlerimizi işaret etti. "Ve burası *bizim* yatak odamız."

"Hayır, değiliz," diye karşı .

İleriye doğru uzanmaya devam etti, düğmeyi çevirip kapıyı açarken göğsü neredeyse bana değiyordu, bir yandan da sinir bozucu bir göz temasını sürdürüyordu.

"Bu kapının üzerindeki isimler bana aksini söylüyor," diye cevap verdi. "Şimdi,"-elini odaya doğru salladı-"önden buyur, ev arkadaşım."

Bu daha da kötüye gidemezdi.

Kalçama sıkıca bağlanmış hançerin ağırlığı, Wolf'un bir melek olduğunu ve onun türünü öldürmek hakkında hiçbir şey bilmediğimi hatırlayana kadar sadece güven vericiydi. Kendisinin de bana saygıyla hatırlattığı bir gerçektir bu.

Odaya geri döndüm ve gözlerimi kısarak Wolf'a baktım. oda arkadaşım değil- arkamı dönmeden önce.

Oda beklediğim gibi bomboştu. Her iki yanda iki yatak -ranzalar değil, tanrıya şükür- vardı. Siyah parmaklıklıklı küçük bir pencere batmakta olan güneşin birkaç ışığını içeri alıyordu. Odanın geri kalanı iç karartıcı derecede çıplaktı.

Evimdeki toprak yığını yatak odam bile bundan daha kişilikliydi.

"Rahat," diye mırıldandı Wolf arkamdan, yanımdan geçip çantasını soldaki yatağa atmadan önce. "Nasıl olsa bu işin sonunda yarımız ölmüş olacakken şakalaşmaya gerek yok sanırım."

Çantamı diğer yatağın üzerine attım. "Bu çok."

"Midgrave'de gördüklerim bana bir şey öğrettiyse, sen de onlardan biri olacaksın."

Bir dakika boyunca birbirimize baktık, ikimiz de geri adım atmadık. Wolf'un genişlemiş melek kanatları neredeyse odanın tamamını kaplıyordu. Kolları tembelce iki yanına düştü ve sanki her hareketime tamamen aşınaymış gibi bana baktı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ters ters baktım.

"Çık dışarı." Gülümsedi. "Kaba olma."

"Güven bana *meleğim*, beni kaba biri olarak gördüğünde anlayacaksın."

Aramızdaki az miktardaki boşluğu kapatarak öne doğru yürüdü. "Sanırım dün gece sen vampirleri göğsünden kazığa oturturken bolca gördüm."

Kanım dondu. "Beni ne zamandır izliyordun?" Bön bön baktım.

Rahatça omuz silkti. "İlgimi çektin. Ben de sıkılmıştım."

Yutkundum ve yavaşça hançerime uzandım, avucuma tam oturan sıcak, sert sapı beni rahatlattı. "Lanet sabrımı kaybetmeden önce sana son bir kez daha söyleyeceğim. Burası benim odam ve burada kalmayacaksın. Çık dışarı. Çık dışarı."

Kalbim beklentiyle çarpıyor, onun cevabını bekliyordum. Bir şekilde beni aynı anda hem sinirlendiriyor hem de korkutuyor, vücudumun daha önce hiç hissetmediğim şekillerde tepki vermesine neden oluyordu.

Wolf beni görmezden gelerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bil diye söylüyorum, çıplak uyumayı tercih ederim."

Bu .

Hızlı bir hareketle Venom'u kalçamdaki kılıfından çıkardım ve bir hüsrana çığlığıyla Wolf'un göğsüne doğru yönelttim. Bu görevi tamamlamama kimse engel olamayacaktı. Ne Wolf, ne de başkası.

Ama aynı hızla Wolf'un inanılmaz güçlü eli beni durdurdu. Parmakları bileğimin etrafını sardı, göğsünden sadece birkaç santim uzaktaydı ve acı verecek kadar sıkıydı.

Elini çevirdi, hançerim yere saçıldı ve bedenim onunkine çarptı. Çok sertti.

Vücudumu onunkiyle aynı hizaya getirdiğinde nefesim kesildi. Az önce yüzünde beliren eğlence çoktan gitmiş, yerini hem şok hem de öfke dolu bir parıltı almıştı.

"Sakin," diye hırladı, dudakları kıvrılıp bir vampirinki kadar keskin olmayan ama kesinlikle bir fae'den daha keskin olan o mükemmel yırtıcı dişlerini ortaya çıkardı, "bunu bir daha yapma. Müdire Hanım'ın onun bir numaralı kuralını çiğnemenden hoşlanacağını sanmıyorum."

Beni bir saniye daha orada tuttu ve vücudum yakınlığımdan dolayı ısındı. Eğitim sırasında birçok kez erkeklere bu kadar yakın olmuşum ama bu farklıydı. Samimi ve acımasızdı ve çok ama çok yanlıştı.

"Uzak dur benden," diye fısıldadım göğsünü iterek beni bırakması için onu zorlamadan önce.

"Güven bana Dişi Avcı. Moira'dan kurtulmak için kendi motivasyonlarım var. Her ne kadar hayalini kursan da, gece geç saatlerde yatağına girme gibi bir planım yok."

Neredeyse boğuluyordum. "O zaman ikimize de bir iyilik yap ve kendi işine bak."

Gülümsedi, ama bu seferkinde nezaket yoktu. "Memnuniyetle. Bu akşam The Blessing'de görüşürüz, *oda arkadaşım*." Tanrı bilir nereye gitmek üzere odadan çıkarken çenesi gerildi. Ama o dışarı çıkınca nihayet nefes alabildim. Bu beklenmedik bir meydan okumaydı ama emirlerime engel olacak bir şey değildi.

Moira'da hayatta kal. Altın Şehir'e ulaş.

Bu akademideki tek melekla aynı odada kalmak başımı eğmeme yardımcı olmayacaktı. Ama belki kimse fark etmedi, belki kimse koridorun sonuna kadar yürüdüğümüzü görmedi.

Birkaç saniye bekleyip Wolf'un gittiğinden emin olduktan sonra kapıyı tekrar açtım ve koridora baktım.

Ancak aynı şeyi yapan düzinelerce gözle karşılaştım, sanki az önce Wolf'un aynı odadan çıkışını izlemişler gibi huşu içinde bana .

Harika, sadece .

Kapıyı kapattım ve hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Bu ben değildim. Kibirli herifler tarafından telaşlandırılan biri değildim. Odaklanmışım, kararlıyım.

Bu, planımdaki küçük, var olmayan bir tümsekti. Başarıya giden yol haritamda bir pürüz. Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ve kesinlikle görevimi etkilemeyecekti.

Yatağıma doğru yürüdüm ve çantamı açarak yanımda getirdiğim fazladan iki takım giysiyi çıkardım. Basit ve kolaydılar. Yoluma çıkmayacaklardı. Çantanın dibinde Rummy'nin bana verdiği küçük deri bir kravat duruyordu. Her zaman siyah buklelerimi gözlerimden uzakta bağlamam konusunda ısrar ederdi, ben de buna gönülden katılırdım.

Kravatı elime aldım ve dağınık, bakımsız saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Serin hava anında boynuma çarptı ve oradaki sıcak cildi yatıştırdı.

Yeni ortamın stresinden, diye kendime hatırlattım. Lanet melekten değil.

Kapımın çalınması beni sıçrattı. Hemen kapıyı açtım, bir elim Venom'un üzerinde geziniyordu.

"Kim var orada?" Ben sordum.

Hafif, sinir bozucu derecede neşeli bir ses cevap verdi, "Ben Ashlani!

Kapıyı aç!"

Sesi bu kadar neşeli çıkan birinin muhtemelen beni öldürmeye kalkışmayacağına karar vererek kapıyı açtım.

Ashlani bir eli kalçasında, beklenti içinde duruyordu. Geyik gözlerini bana dikmiş, beni bir aşağı bir yukarı süzerken, elim hâlâ silahımın üzerindeyken sadece bir an durakladı.

"Merhaba," diye başladı. "Bu gece bizimle Blessing'e gelmek ister misin diye soracaktım."

"Neden?" diye sordum.

Omuz silkti. İnsanları nasıl ölümcül ve vahşi olacakları konusunda eğiten bir yer için fazla nazik görünüyordu. "Birlikte yaşayacağız, o yüzden arkadaş da olabiliriz."

"Arkadaş edinmenin o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Oh, lütfen," diye alay etti. "Daha sonra birbirimizi öldürmek için bolca vaktimiz olacak. Bu gece görüşürüz, tamam mı? Seni orada bulurum!"

Ashlani cevap vermem için bana zaman tanımadı. Topuklarının üzerinde döndü, açık renk saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve koridordan geri döndü.

Burada en azından bir kişi beni öldürmeye çalışmaz. *Henüz*. Ama gardımı düşürmemeliydim. Ashlani gibi birini okumak zordu. Görünüşte nazik biriydi. Hatta neşeliydi. Ama içeride kimse gerçekten mutlu değildi.

Bu dünyada çok fazla karanlık vardı.

Ashlani gibi insanlar sadece gerçek yollarını inkâr ediyor, gölgeleri sahte ışık katmanlarıyla örtüyorlardı.

Onun gibi birine güvenmeden önce bariz bir pisliğe güvenirdim.

Ashlani'nin gitmesi ve koridorun geri kalanının boş olmasıyla odama çekildim. Kutsama bu gece olacaktı ve hazırlanmam gerekiyordu.

Lord'un her zaman dediği gibi, savaşmak için plan yap ve hayatta kalmak için plan yap. Kimseye güvenmeyin.

Ölüm her köşede beklerdi.

Bölüm

ALTI

I Günün geri kalanını Lütuf'ta neler olacağına dair zihnimde birçok farklı senaryo canlandırarak geçirdim. Kanla kaplı bir tuzak, akademide bizi kovalayan vahşi hayvanlar, ölümüne bir dövüş hayal ettim. yemek masasında rekabet.

Bunun dışında her şey.

Dar taş patikalar büyük kare bir avluya açılana kadar akademideki sesleri takip ettim. Ayaklarım kaba taştan aşağıdaki yumuşak çimlere doğru ilerlerken kale duvarlarının beyaz ve gri kanatları hâlâ üzerimde yükseliyordu.

Çimenlere alışık değildim. Toprağa belki, ama çime değil. Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım.

"Midgrave'densiniz, değil mi?" Gün batımı kırmızısı saçlı genç erkek dikkatimi avludan başka yöne çekti. "Seni trende gördüm."

Yüz hatlarımı sabit tutarak başımı salladım. "Öyleyim."

Erkek bana baktı. Belki on sekiz yaşındaydı, Altın Şehir'e girmeye hak kazanacak yaşta bile değildi. "Seni tanıdığımı sanmıştım. Sen ve Rummy arada bir fırına geliyordunuz."

Rummy'den bahsetmesi beni anında daha rahat hissettirdi. Eğer onu tanıyorsa, ondan hoşlanma şansım vardı. Küçük bir şans ama yine de bir şans. "Fırında mı çalışıyordun?"

Omuz silkti. "Bazen. Buranın sahibi babamdı. Ben sadece orada burada yardım ettim."

Fırının Midgrave'in en karanlık günlerini bile nasıl daha az soğuk gösterdiğini hatırladım. Orada çalışan adamın -bu adamın babası- yüzünde her zaman bir gülümseme vardı. Tekrar tekrar merak ettim.

Böyle boktan bir dünyada böyle birinin gülümsemesi gerekirdi, ama aynı zamanda buna imreniyordum.

"Rummy'yi tanıyor musun?"

Yüzü kızardı ve kaçırıldı. "Pek sayılmaz. Onunla bir ya da iki kez konuşmayı denedim ama o biraz..."

"Cehennem kadar korkutucu mu?" Bitirdim.

"Evet." Gülümsedi. "Cehennem kadar korkutucu."

Gergin omuzlarımın düşmesine izin verdim, ağzımın kenarları yukarı doğru seğirdi. "Adın ne senin?"

"Nathaniel." Yüzü anında aydınlandı. Elini sıkmam için bana uzattı.

Hafifçe salladım. "Doğru. Seninle tanıştığıma memnun oldum Nathaniel. Görünüşe göre bu yıl Midgrave'den buraya gelmeyi başaran tek iki kişi biziz."

"Eğer senin yanında kalırsam, bunu başarabilirim," dedi göz kırparak. Nathaniel'in dönüp avlunun diğer tarafına doğru yürümesini ve orada daha fazla yeni öğrenciyle kaynaşmaya çalışmasını izledim.

Cesurdu. Ya da tam bir aptal. Parlak kıvıll saçları insan denizi içinde kaybolup kalabalığa karışana kadar onu izledim.

Nathaniel'den hoşlanmaya başlamıştım.

"İşte buradasın!" Ashlani bana doğru yürüyüp kolunu benimkine dolayarak tezahürat yaptı.

Şu anda bir tehdit olmadığını kendime hatırlattım. Arkadaşça davran. Uyum.

Zorla gülümsedim. "Evet, bu zorunlu, biliyorsun."

Beni avluya doğru çekmeye başladı. Diğer öğrencilerin çoğu ve öğretmen olduğunu tahmin ettiğim bir düzine kişi çoktan toplanmıştı. Ancak hızlı bir tarama Wolf'un henüz gelmediğini gösteriyordu.

Bütün gün odamızda da değildi.

Ashlani yorumumu duymazdan geldi ve beni taş duvara yaslanmış bir erkeğin yanına götürdü. Yüz hatları sıcak ve misafirperverdi, gecenin fener ışığı altında adeta parlıyordu. Ashlani'nin yaklaştığını görünce yüzü aydınlandı.

"Bu Lanson," diye duyurdu Ashlani, beni önünde durdurarak. "Lanson, tanış..."

"Huntyr," diye bitirdim onun yerine, rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kayarak.

"Huntyr," diye tekrarladı Lanson. Bana doğru büyük bir el uzattı. Yüzünü çevreleyen yumuşak, altın sarısı saçları ve gülümsemesini vurgulayan keskin elmacık kemikleri vardı. Heykel gibi kasları siyah eğitim tişörtünün üzerinde esnese de güvenmek *isteyeceğiniz* türden bir adama benziyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk."

Elimi onun elinin içine kaydardım ve o da elimi hızla sıktı. Elini bir saniye daha sıkıca tuttu ve kalbimin sıkışmasına neden oldu. Ama gözlerinde nezaketten başka bir şey yoktu. Tuhaftı.

"de öyle," dedim elimi çekerken.

"Böyle bir isme sahip olduğuna göre avcılık konusunda yetenekli olmalısın," dedi.

Omuz silktim. *Hiçbir şeyi bilmelerine izin verme, özellikle de güçlü ya da zayıf yönlerini.* Yumuşak görünebilirdi ama tıpkı Ashlani gibi, durum asla böyle değildi.

Asla.

"Gerektiğinde avlanabilirim," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Anlaşıldı," diye gülümseyerek cevap verdi. "O zaman belki birbirimizi buralarda daha sık görürüz."

"Koşullar göz önüne alındığında bunun kuvvetle muhtemel olduğunu düşünüyorum."

Yeşil gözlerine baktım, bir gölge arıyordum. Bir iblis. Bir sır. Herhangi bir şey. Ama tek gördüğüm bana bakan dost canlısı bir fae idi.

Zihnimin küçük, umutlu bir parçası belki de bunun o olduğunu düşündü. Belki de Lanson sadece misafirperver bir fae idi. Belki de herkes karanlığını ruhunun derinliklerinde saklamıyor, çok fazla gölgeyi uzakta tutmaktan patlayacağı zamanı bekliyordu.

Ama bu düşünceler çabucak dağıldı.

"Bak!" Ashlani araya girdi. "Başlıyor!"

Müdire Katherine'in konuşmaya hazırlanan bir erkeğin yanında durduğu avlunun ortasına kadar onun işaretini takip ettim. Ancak dikkatimi, taş duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, anormal derecede büyük, siyah kanatlı bir yaratık çekti.

Bana ters ters bakıyor.

Wolfun koyu renk gözleri deriyi delip geçebilirdi. Çenesi dik, omuzları sivriydi. *Kızgın* görünüyordu.

Omzumun üzerinden bakma isteğimle savaştım. Bana kızmış mıydı? Onu kızdıracak ne yapmış olabilirdim ki? Kızması gereken bendim. O değil.

Konuşmaya hazırlanan erkek bir savaşçıya benziyordu. Yaşlıydı, uzun beyaz ve gri saçları bronzlaşmış, sert yüzünden uzakta toplanmıştı. Müdür Katherine'in resmi kıyafetinden çok daha farklı, tamamen siyah bir eğitim kıyafeti giymişti. Konuşurken ellerini birbirine kenetledi. "Moira Ruhban Okulu'na hoş geldiniz. İlk gününüz yarın başlıyor, ancak hepiniz bu geceyi atlatamayacaksınız."

Havayı birkaç nefes doldurdu. Kendimi Venom'un kalçamdaki ağırlığını iki kez kontrol ederken yakaladım, siyah eğitim pantolonuma tam oturmuş ve güvendedi.

Wolf hâlâ duvara yaslanmış, her zamanki gibi rahattı ama dikkati şimdi konuşan erkeğin üzerindeydi.

"İçin," diye devam etti, sanki az önce üzerimize büyük ve gizemli bir şey bırakmamış gibi. "Rahatlayın ve akşamlarınızın tadını çıkarın. Ama bu size her zaman tetikte olmanız gerektiği konusunda bir uyarı olsun. Yarından itibaren dövüş eğitmeniniz ben olacağım. Eğer bu gece beni tekrar görmezseniz, ki umarım görmezsiniz, gün doğarken görüşürüz."

Ve böylece gitmiş oldu.

Tamam... Bu garipti...

Gölgelerde bariz bir tehdit olmadığından emin olmak için avluya tekrar baktım.

Hiçbir şey.

Dikkatini bir kez daha bana odaklamış olan Wolf dışında.

"Hemen döneceğim," dedim Lanson ve Ashlani'ye, sonra da ona doğru yola çıktım. Ben yaklaştıkça kaşları daha da çatıldı, artık birbirine karışmış olan öğrenci ve öğretmen kalabalığının arasından sıyrılıp bir elim kalçamda onun durdum.

"Benimle bir sorunun mu var?" Ben talep ettim.

Yüz hatlarında bir eğlence ifadesi belirdi. "Aslında pek çok sorun var. Neden sordunuz?"

"Çünkü buraya geldiğimden beri bana ters ters bakıyorsun."

Çenesi gerildi. "ters ters bakmadığımı nereden biliyorsun?"

"Onlar benim arkadaşım değil," diye karşı çıktım, aniden bir şey söyleyecek kadar savunmacı hissetmekten nefret ediyordum.

"Kesinlikle öyle görünüyorlar Dişi Avcı. Senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

"Onlar tehdit değil."

"Onlarla daha yeni tanıştın." dedi.

"Ben de seninle yeni tanıştım ve şu ana kadar benim için buradaki herkesten daha büyük bir tehdit oluşturdun."

İfadesi, huysuz kaşlarını kibirli bir sırıtışa doğru -zorbaca bir yavaşlıkla- değişti. "Kısa bir süre önce hayatını o vampirlerden kurtardığımı unutuyorsun. Beni bir tehdit haline getiren bu mu?"

"Hayatımı kesinlikle kurtarmadın," diye tükürdüm.

Hells, Huntir. Gerçekten seni etkilemesine izin mi veriyorsun? Beni kızdırmaya çalışıyordu. O kadar belliydi ki.

Yükselen öfkemi yatıştırmaya çalışarak uzun bir nefes aldım. "Sen bir tehdiisin çünkü lanet olası bir *meleksin*, açıkça buradaki tek meleksin ve muhtemelen bu öğrencilerin çoğunun gördüğü tek meleksin. Başımı eğmeye çalışıyorum ve sen dikkatleri üzerime çok fazla çekiyorsun."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi başını eğerek. "Çünkü bana doğru yürüyen kişinin sen olduğuna inanıyorum."

"Sadece bana baktığın için!" Sırıttı.

"İddiaya göre."

Ellerimi yüzümde gezdirip geri çekilmeye başlamadan önce bir hayal kırıklığı iniltisi duydum. "Benden uzak dur, tamam mı?"

"Elbette, oda arkadaşım."

Topuğumun üzerinde döndüm ve kalabalığın arasından geri yürüdüm, şimdi üzerimde dolaşan gözlerin farkındaydım.

Wolf haklıydı. Ona doğru yürüyen bendim. Bu bir yapmayacağım bir hataydı. bu akademiden geçmeme engel olamazdı. Bu görev boyunca.

Ashlani ve Lanson, ben onlara tekrar katıldığımda kısık sesle konuşuyorlardı. "Güzel," dedi Ashlani. "Geri dönmüşsün."

"Bunun için üzgünüm. Onunla konuşmam gerekiyordu." Oda arkadaşım *değil*.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Lanson yüzümü dikkatle inceleyerek sordu. "Meleklerin hâlâ buraya geldiğini bilmiyordum."

"Hayır, hayır. Daha yeni tanıştık ama sanırım onun odasında eşleştirilen şanssız kişi benim."

"Vay canına," diye fısıldadı Ashlani, yüzünde acıyan bir ifade vardı. "Bu çok şanssız bir durum. Eğer sana yardımı olacaksa, odama her zaman beklerim! Oda arkadaşım şuradaki kız."

Bakışlarını, akıl hocalarının yanında tek başına duran kısa boylu ama güçlü yapılı bir dişi fae'ye doğru takip ettim. Elinde bir içki vardı ve kendini meşgul ediyordu.

küçük, tembel daireler çizerek avlunun ayrıntılarını gözlemledi.

Zeki görünüyordu. Hesaplı.

"Çok nazıksınız," diye itiraf ettim, gülümsemeye zorlayarak. Gerçek şu ki, benden açıkça hoşlanmayan bir düşmanla yatmak, güvenebileceğimden emin olmadığım iki kişiyle yatmaktan daha güvenli bir bahisti. "Bunu aklımda tutacağım."

Acemilerin geri kalanını gözlemlemek için bir saniyemi ayırdım. Lanson, Wolf, Ashlani ve ben dört kişiydik. Evden gelen Nathaniel ise beş kişiydi. Yüzleri taramaya ve hafızama yerleştirmeye çalıştım.

Görünüşe göre bir grup fae -güçlü olanlar- birkaç metre ötede fısıldaşarak duruyordu. Uzun boyluydular, neredeyse Kurt kadar. Omuzları geride ve çeneleri yukarıda duruyordu. Kibirli olduklarını şimdiden söyleyebilirim. Muhtemelen bir süredir bu okul için eğitim görüyorlardı.

Ben de öyle. Sadece bilmiyordum.

"Onlar hakkında bir şey biliyor musunuz?" Ashlani ve Lanson'a sordum, hemen onlara doğru baktılar. Bakışlarını bana çevirmeden önce tereddütlü bir bakış paylaştılar. "Ne?"

"Onlar kötü haber," diye fısıldadı Ashlani. "Kendine bir iyilik yap ve uzak dur."

"Neden? Tehlikeli mi bunlar?"

"Ölümçül," diye yanıtladı Lanson. "Benim yakınımnda büyüdüler. Aslında çocukken arkadaştık. Ama Altın Şehir'e girmek için her şeyi yaparlar. Bir tehdit olduğunuzu düşünürlerse sizi anında öldürürler."

Bir kez daha baktım. İkisi neredeyse birbirinin aynısıydı; ikisi de şık siyah giysiler giymiş ve saçlarını kazıtmıştı. Fae omuzları yontulmuş ve iriydi ve eğer Lanson'ın söylediği doğruysa, muhtemelen öldürmek için çok zaman harcıyorlardı.

Çalışıyorum.

"Bu çok korkutucu," dedim. Elbette bu bir yalandı. Onlara meydan okumak için sabırsızlanıyordum. Beni sorgusuz sualsiz küçümseyeceklerdi.

Herkes hep yapardı.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Ashlani. "Ben bir içki alacağım. Bir şey ister misin?" Lanson ve ben hep bir ağızdan, "Hayır, teşekkürler," diye cevap verdik.

Omuz silkti ve gitti.

"Peki ya sen?" Lanson sordu. "Bunun için antrenman yapıyor muydun?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Tam olarak değil. Bu biraz son dakika kararıydı. Açıkçası, Altın ehir'e girmeye çalışmayı hiç düşünmemiştim. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu."

"O hissi bilirim," dedi Lanson. Benim vücut dilimi taklit etti ve ellerini ceplerine soktu, bunu hemen fark ettim. "Bu bir rüya. Aslında Altın ehir'e girmemiz gerekmiyor, değil mi?"

"Ben buna inanarak yetiştirildim."

"Midgrave'de mi?" diye sordu. Gözlerim şaşkınlıkla ona kaydı. Savunmacı bir omuz silkmeye ellerini ceplerinden çıkardı. "Sadece bir tahmindir," dedi. "Hayatta kalma içgüdüleri olan bir tipe benziyorsun."

"Doğru tahmin ettiğin için muhtemelen aşağılanmalıyım." *Tamam, Lanson. Dikkatini vermişsin. Hakkını vereyim.* "Nerelisin?" Konuşmayı değiştirerek cevap verdim. "Kıyafetinden Midgrave'den olmadığını anlayabiliyorum."

Güldü, mükemmel dişlerini göstererek. "Haklısın. Ben kuzeydeki daha büyük bir kasabadanım. Ashlani ve ben buraya birlikte geldik aslında."

"Oh, ikinizin olduğunu bilmiyordum..."

"Değiliz," diye düzeltilti. "Hayır, biz sadece arkadaşız. Önceden o kadar yakın değildik ama gördüğüm kadarıyla o iyilerden biri."

Dikkatimi tekrar avlunun geri kalanına çevirdim. "Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye nefes aldım. "şimdilik bunu söylemek zor."

Lanson ikna olmuş olabilir ama ben hâlâ emin değildim. Ukala fae, Ashlani'nin oda arkadaşı, Lanson ve Wolf arasında kime gveneeğimi bilmiyordum. Lanson benden hoşlanıyor gibiydi, bu iyiye işaretti.

Soğuk havayı bir çığlık böldü ve ardından su dklyormuş gibi bir ses yükseldi.

"Bu da ne böyle?"

Bölüm

Yedi

W Su, avlunun dört köşesinden çağlayarak akıyor, belirli bir yerden çıkıp güçlü dalgalar halinde bize doğru koşuyordu.

İlk içgüdüm paniğe kapılmaktı. Bu korkuyu yutmam ve düşünmem sadece iki saniye sürdü.

Düşün, Huntır. Düşün.

Bu Lütuf olmalı, ilk tur acemileri ayıklamak için yapılan test.

Ve ben yüzmeye bilmiyordum.

Eğitmenlerin hepsi gitmiş, sadece çıraklar avluda panik kalmıştı. Çarpık, şeytani bir büyü kaleyi su akıtmaya zorluyor olmalıydı.

Su ayaklarımıza çarptığı anda birkaç çığlık havada cınladı. Ve hızla bacaklarımıza tırmandı.

"Panik yapmayın!" Lanson bağırdı. "Savaşmamızı istiyorlar." "Yüzme bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Nasıl yüzüleceğini bilmiyorum."

"Zorunda kalmayacaksın," diye itti, bileğimi tutarak. Onu itmedim. "Bizi korkutmaya çalışıyorlar, hepsi bu."

"İşe yarıyor!" Ashlani koşarak gelirken çığlık attı.

Su yükseldi, avlunun etrafında dalgalar halinde çağlayarak hepimizi merkeze doğru itti.

"Bana ," dedi Lanson. "Seni bırakmayacağım."

Tamamen yabancı birinin bana neden yardım ettiğinden ya da benim ona neden izin verdiğimden emin değildim ama odaklanabildiğim tek şey dizlerime, kalçalarım ve uyluklarıma vuran buz gibi suyd.

Su göğsüme çarptığında korku beni ele geçirmişti.

"Hepimizi boğmaya mı çalışıyorlar?" Nabzım kulaklarımda fırlayacakmış gibi atıyordu.

Fae'lerden birkaçı, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi, spiral akıntıya karşı yüzmeye başladı. Sanki bu akmaya devam eden suyu durduracakmış gibi.

Bizim de ayaklarımız yerden kesilmeden önce sadece birkaç saniye .

Elimden geldiğince sert tekmeler atıyor, başımı suyun üstünde tutmak için her şeyimle çabalıyordum. Ama Lanson beni yukarı doğru çekse bile, üzerime gelen bedenlerden kaçamadım, hepimiz akıntının gücü karşısında çaresizdik.

Panik ve içgüdüyle suya karşı mücadele ederek daire çizdik.

Bir ağız dolusu suyu içime çektim ve hemen öksürerek hayati önem taşıyan havayı kaybettiğim için kendime küfrettim.

, havaya ihtiyacım vardı.

Tekmelemekten bacaklarım yandı, göğsüm panikle gerildi.

Buraya kadarmış. Bu lanet yerde daha birinci günüm bile dolmamıştı ve ölecektim, zayıfların en zayıfı gibi boğulacaktım.

"Tekmele!" Lanson çığlık attı, ancak su artık etrafımızda kükrüyordu ve duymayı zorlaştırıyordu. Ashlani başını önümüzde salladı.

Tekmeledim. kadar sert tekmeledim. Biri çığlık attı.

Yakında sona ermeli; bunu sonsuza dek yapamazlar.

Su kükredi ve nereden geldiği belli olmayan devasa bir dalga bize çarptı.

Lanson'a olan hakimiyetimi kaybettim.

Ve su beni altına çekti.

Ne kadar tekmelesem de yukarı çıkamazdım. Hiçbir mücadele, irade beni yüzeye doğru itemezdi.

Nefesimi tutabildiğim kadar tuttum - ki kalbimin hızlı atması ve uzuvlarımda yorgunluğu nedeniyle bu çok uzun sürmedi.

Hayatımda pek çok kez ölümü kandırmıştım. Yüzlerce vampirle savaştım. Benden iki kat büyük erkekleri öldürdüm.

Ama bu dünyayı su yoluyla terk etmek?

Hayır, teşekkür ederim.

Tekmeledim, tekmeledim, tekmeledim, karanlık suya karşı körlemesine, umutsuzca hareket ettim.

Sonra bir şey beni belimden kavradı ve güçlü, sert elleriyle yukarı doğru kaldırdı.

Lanson *değil*.

Yüzeye çıktığımızda suyu içime çekmeye, çığlık atan ciğerlerime teslim olmaya çok yakındım.

Öğürdüm, öksürdüm ve su tükürdüm, sanki ilk kez nefes alıyormuşum gibi ciğerlerime temiz hava çektim.

Sonra beni kimin tuttuğunu fark ettim.

"Kollarını boynuma dola," diye kulağıma hırladı Wolf, suyun devam eden uğultusundan zar zor duyuluyordu.

Akıntı bir kaos kasırgası halinde hareket ederek herkesi merkeze doğru çekti.

Herkesi aşağı çekiyor.

Sadece birkaç saniye içinde biz de düşecektik.

Yüzümü Wolf'a döndüm ve kollarımı boynuna dolayarak her şeyimle ona tutundum. Kulağa ne kadar acınası gelse de o benim can simidimdi.

Kanatları bizi spiralın dışına itti, etrafımızdaki cesetlerden kaçtık ve bizi avlunun dış kenarına çekti. Artık kale duvarlarının yarısına kadar yükselmiştik, su aşağıdaki her şeyi ve herkesi yiyordu.

Wolf kalenin taş duvarlarının yakınındaki kenara ulaştı ve benimle birlikte kendini sudan çıkarıp bir pencere pervazına çıkardı.

Beni göğsüne doğru çekti, ben de ona sarıldım ve eskisi gibi sıkıca tutundum. Su durmuyordu; sakinleşmiyordu.

Biz ölmüştük.

Ama birkaç saniye sonra, ben çaresiz, kaybolmuş bir hayvan gibi Wolf'a tutunurken, su aşağıdakiler üzerindeki fırtınasını dindirmeye başladı.

Birkaç rahatlama çılgınlığı avluyu doldurdu ve kendimi Wolf'un üzerinden sıyrırken sert, nefes nefese nefesime karıştı.

Su yüzünden aşağı aktı, saçlarından ve kanatlarından damladı, dudaklarından yuvarlandı. "Bu iki oldu," diye nefes nefese kaldı.

Gözlerimi ona diktim. "Ne?"

"Bu senin hayatını iki kez kurtardığım anlamına geliyor. Bu arada saymaya devam edeceğim."

Kıl payı kurtulduğum ölümün dehşetiyle felç olmasaydım, bir karşılık verirdim. Az önce hayatımı kurtardığı acımasız gerçeğini gizlemek için küstah bir söz bulurdum.

Bunun yerine başımı taş duvara yasladım.

"Huntyr!" Ashlani bize doğru yüzerek bağırdı. Lanson da onu takip etti.

"Bu taraftan!" Çıkıntının sınırları içinde Wolf'tan olabildiğince uzaklaşarak, "Bu taraftan," dedim. "Orada bir pencere var. Seni içeri çekeceğim!"

Pencereyi tekmeleyip camı kırarak içeri girdiğimde Wolf gözlerini benden ayırmadı ve kendimi toparlamadan önce bir saniyeliğine yere yığıldı.

Bu sadece bir
testti.

Yaşıyordum.

Nefes alıyordum.

Birkaç saniye sonra Lanson ve Ashlani kendilerini toparladılar ve yanımda yere yığıldılar.

Hepimiz bir ağızdan hava almak için sallandık.

Bir zamanlar gürül gürül akan suyun sesi gittikçe azaldı ve içine düştüğümüz boş koridorun sesini doldurmak için sadece nefeslerimiz kaldı. Wolf dışında tabii ki. O neredeyse parmağını bile kıpırdatmamıştı. Belli ki hayatımı kurtarmak onun ve onun düşmüş melek gücü için hiç de zahmetli bir iş olmamıştı.

Müdire Katherine avlunun ötesinde bir yerden, "Kutsama artık sona erdi," diye duyurdu. Sesi dört duvar arasında yankılanıyor gibiydi. "Moira Ruhban Okulu'nun sınavları için yeterince güçlü kabul edilenler, hoş geldiniz. Önünüzde uzun bir yol var ve bu sadece bir başlangıç."

Kendimi yukarı ittim ve pencereden dışarı baktım, aşağıda su sesi olmadan şimdi çok çok daha yüksek görünüyordu.

İlk gördüğüm şey Nathaniel'in gün batımı kızılıllığındaki saçları oldu. Hareket etmiyordu ve kolları bacakları altında garip bir şekilde bükülmüştü.

Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmadan önce göğsüm sıkışmıştı. Midgrave'liydi ama benim arkadaşım değildi. Aynı evden geliyor olmamız onu korumam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Sikeyim.

Çimlerin üzerinde hareketsiz yatan dört ceset ve su kusan ve nefes nefese kalan sayısız başka ceset gördüm.

Bir test bitti.

Daha sayısız var.

CHAPTER SEKİZ

"G Dışarı." Wolf kapıdan içeri iki adım atmadan önce emri bağırarak verdim.

Durakladı ve sırtıttı. "Gerçekten mi, Dişi Avcı? Böyle mi konuşuyorsun hayatınızı ikinci kez kurtaran birine?"

"Bana öyle deme ve burada gerçekten uyuyabilecekmişsin gibi davranmaya da kalkma."

"Neden yapmayayım?" diye alay etti. "Ben Moira'da başka bir yere sürgün edilirken sen rahat bir yatak mı alacaksın? Bu nasıl oluyor? Bu odaya atanmayı ben de senin kadar istemedim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve başka tarafa bakmayı reddettim. Bu işten cazibesıyla sıyrılamayacak, beni ikna edemeyecekti. "Seni çok iyi tanımıyorum ama tam bir yozlaşmışa benzemiyorsun. Sen bir meleksin. Dışarısı senin için benim için olduğundan çok daha güvenli. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Bir adım daha yaklaştı. "Nedenmiş o?" Yüzündeki sırıtış şimdi tam bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Sen-sen..."

"Buradaki herkesten daha mı güçlü? Daha mı güçlü?" Bir adım daha attı. "Daha uzun? Daha mı hızlı?"

Yakınlığı hissedilir hale gelmişti. Boynunu bükerek parlak mavi gözleriyle bana baktı ve zaten karanlık olan yüz hatlarına bir gölge düşürdü.

Keyifli bir çılgınlık fırtınası. "I-"

"Ne?" diye itti. "Neden beni buradan çıkarmak istediğini söyle, Dişi Avcı." Öfkelendim. "Nedenini biliyorsun."

"Söylediğini duymak istiyorum."

"İyi," dedim, çenemi daha da kaldırarak yüzümün onunkinden sadece birkaç santim uzakta kalmasını sağladım. "Sen tehlikelisin. Tahmin edilemezsin. Cehennem kadar kibirlisin ve evet, buradaki herkesten daha güçlüsün."

Bana baktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, sanki bir şey arıyordu; bir sır, bir gerçek.

"Ölümcül bir vampir suikastçının korkmasını beklemiyordum."

"Korkmuyorum," diye cevap verdim, kelimelerin telaşı beni ele veriyordu. *Sakin ol, Huntır. Sabit kal.*

"Gerçekten mi?" diye sordu. Gözleri göğsüme kaydı, göğüslerimin hemen üzerindeki noktada durdu. "Çünkü kalbin hızla çarpıyor."

Öfke içimde canlandı. Kimse odağımı bu kadar kaybetmeme neden olmamıştı. Hiç kimse dikkatimi onun kadar dağıtmamıştı ve *hiç* kimse beni bu kadar sinirlendirmemişti.

"Çık dışarı," diye fısıldamayı başardım.

Wolf'un gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve orada kalan yaramazlıktan hiçbir yere gitmeyeceğini anlayabiliyordum. "Eğer söylediğin kadar tehlikeliysem," diye başladı, "o zaman burada benimle daha güvende olursun."

Yüzüne güldüm, sinirlerim midemde kusma isteği uyandıracak şekilde fokurduyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama seni öldürmek isteseydim bunu Midgrave'de yapardım."

"Yapmayacağına hâlâ ikna olmadım."

Ben daha gözümü kırpamadan eli boğazımı buldu, hafifçe sıktı ama yine de dikkatimi çekecek kadar baskı uyguladı. Vücudu benimkine doğru bastırarak beni yatağımın direğine doğru itti. Bacağı dizlerimin arasından kayarak beni olduğum yerde sabitledi. "Seni şu anda öldürebilirim Dişi Avcı. Ama istesem bu lanet akademideki herhangi birini de kolayca öldürebilirim."

İki elimle bileğini tuttum ama ona karşı koymadım. Bakışlarındaki keskin bir şey donup kalmama neden oldu. "Beni korkutmuyorsun," diye nefes aldım.

Eli boğazıma yerleşti, beni zapt etmekten nabzımı hissetmeye geçti. Elleri açıkta kalan tenimde sert ve sıcaktı. "Güzel," diye fısıldadı. "O zaman sanırım bu kalp çarpıntısı bana karşı başka bir şey hissettiğin anlamına geliyor."

Bu sefer onu ittim. Sertçe. Sonunda gitmeme izin verdi ve küçük, taş odanın kendi tarafına doğru yürüdü.

"Yarın uzun bir gün olacak," dedi gömleğini yukarı ve başının üzerine kaydırarak. Son anda gözlerimi kaçırdım. "Biraz uyu. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, söz veriyorum gece seni öldürmeyeceğim."

Bir an öylece durdum, bacaklarım tutmazsa yürüyebileceğimden emin değildim.

Az önce ne oldu öyle? Wolf beni korkuttu, ellerini koydu.

gördü.

Yere yığılmayacağımdan emin olduğumda kendimi yatağıma attım. Kıyafetlerimi değiştirme zahmetine girmedim ve kendimi kalın yorganın altına gömmeden önce ayakkabılarımı zar zor çıkarmayı başardım. Yüzümü duvara, Wolf'tan uzağa döndüm. Onu düşünemiyordum. Nefes alışını, odayı dolduran kanatlarını düşünemiyordum.

Kendimi düşünmek zorundaydım. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kalbim nihayet yavaşlamaya başlamıştı. *Bana ihanet ettiğin için sana lanet olsun*, diye düşündüm elimi göğsümün üzerinde gezdirirken. Ölüm karşısında bile kalp atış hızımı sabit tutma becerisinde ustalaşmıştım.

Ama bu düşmüş meleğin karşısında?

Sanırım hala bunun üzerinde çalışmam gerekiyor.

Gözlerimi kapattım ve sırtımdaki donuk acıya odaklanmamaya çalıştım. Yine de Lord'un kırbaçları bir hatırlatma görevi gördü. Yapmam gereken bir iş vardı. Bir görevim vardı.

Wolf dağıtamazdı.

Bütün gece vücudumu duvara dönük tuttum, battaniyeleri çenemin altına sıkıca çektim. Wolf birkaç adım ötemdeyken uykuya dalmak istemiyordum ama fazla seçeneğim de yoktu.

Beni öldürmeyecekti. En azından uykumda. Bu gece olmaz.

"Y Dün, hepiniz sadece öğrenciydiniz. Yeni acemiler. Bu akademide yeniydiniz. Dün, her biriniz bir kimliğe sahiptiniz; uzun zaman önce, geldiğiniz yerde büyürken yaratılmış bir kimlik. Bazılarınız

Birçoğunuz yıkık dökük duvarları olan fakir şehirlerden geliyorsunuz. Diğerleriniz ise varlıklı ailelerin yanında, hizmetkârları olan şatolarda büyüdünüz. Bugün bu durum değişiyor."

Odanın arka köşesinde, diğer herkesi görebilmem için bana geniş bir alan sağlayan koltuğumda kaskatı kesildim.

Ve beni görmeleri için onlara yer vermedim.

Yine de Müdire Katherine'in konuştuğu enerji kalabalığı ürpertti.

"Artık kendine ait değilsin," diye devam etti. "Altın Şehir'e aitsiniz. Kendini şehrin bir savunucusu, toplumun bir parçası olarak tanımlayacaksınız. Bugünden itibaren Altın Şehiri korumak için canını ortaya koyacaksınız. Anlaşıldı mı?"

Grup sessiz kaldı.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarladı.

"Evet, Müdire Hanım," diye cevap verdik hep bir ağızdan.

Herkes yer değiştirdi, daha dik oturur gibi oldu. En azından, sandalyesinde rahatça yayılmış bir şekilde oturan Wolf hariç herkes. Kanatlarını her iki yanına gevşeterek bir yerine üç koltuk kapladı.

Rakamlar.

Bu sabah uyandığımda gitmişti, bu da beni hem rahat hem de gergin hissettirdi. Bugün onunla etkileşime girmekten kaçınabilmem güzeldi, ama ben uyurken onun uyanık olduğu gerçeği?

Kendime kalbimi yavaşlatmam gerektiğini hatırlattım.

"Bugün, bu kimliklerinizden zor yoldan sıyrılacaksınız. Acı çekeceksiniz. Canınız yanacak. Acı sizi arındıracak, Moira'nın kapılarından içeri girmeden önce var olmuş olabilecek versiyonlarınızı temizleyecek." Müdire Katherine'in bakışları odanın ön tarafındaki fae'lere kaydı, sanki kendileri yönetmeye hazırmış gibi görünenlere.

Bir gülümsemeyi bastırdım. Acı içinde yıkandıklarını görmeyi çok isterdim.

"Komutan Macanthos savaş ihtiyaçlarınızda size yardımcı olacak. En azından iki günde bir avluda eğitim yapacağız. Boş günlerinde kendi iyileşme sürecinden sen sorumlu olacaksın. Ve büyü eğitiminin sizin için daha kolay olacağını düşünmeyin. Büyü sizi çok zorlayacak ve bunu tahmin bile edemeyeceksiniz. Bu yüzden kendinizi hazırlayın."

Hells.

Komutan Macanthos - dün gece Kutsama'da konuşan erkek
-Öne doğru adım attı. Yaşlıydı, gözlerinin etrafında kırışıklıklar vardı ve gri saçları başının arkasında bir düğüm halinde toplanmıştı. Ama yine de gözünü kırpmadan herhangi birimizi öldürebilecekmiş gibi görünüyordu. Omuzları hâlâ geniş ve zayıftı ve göğsünü kabartarak duruyordu.

"Şimdi hepimiz göre, avluya gideceğiz. Bir eş bulun.
Öğlene kadar antrenman yapacağız," diye emretti.

Müdire Hanım ellerini çırpı ve hepimiz ayağa kalkarak hızla odadan çıktık ve yüksek koridorlardan avluya indik.

"Hey," diye fısıldadı Ashlani, yanıma gelerek. "Lanson'ın ortağı ol. Sana iyi davranacaktır, söz veriyorum." Kendi oda arkadaşı Voiler'a yetişmek için hareket etmeden önce bana göz kırptı.

Ashlani ona yaklaştığında Voiler da aynı şekilde şaşırılmış görünüyordu, sanki birinin gerçekten onun partneri olmak *isteyeceğini* beklemiyordu. Boyutları birbirine yakındı, bu ikisi için de bir avantaj olabilirdi.

Harika. Lanson'la ortak olmayı gerçekten istemiyordum ama diğer seçeneklerimden daha iyi olduğunu düşündüm. Grubun önüne doğru tek başına yürüyen Wolf'a bakmaktan kendimi alamadım. Elbette bir fae'nin bir meleklerle eşleşmesi gerekmezdi. Bunun hiç de iyi bir eşleşme olmayacağını herkes bilirdi.

Ashlani gittikten sonra Lanson diğer tarafıma geçerek, "İhtiyacım olacağından değil," dedi. "Bence kendi başının çaresine bakabilirsin." Sırıttı.

"Evet," diye güldüm, umursamaz bir tavır takınarak. "Umalım da öyle olsun."

Güneş kale duvarlarının üstünden yeni yükselmiş, etrafımızdaki soğuk havayı ısıtıyordu. Sabah ayazı bahçedeki kısa otları kaplamış, bana ormandaki sabahları hatırlatan parlak bir etki yaratmıştı.

"Dağılın." Komutan Macanthos'un sesi taş duvarlarda yankılandı. "Rahatınıza bakın. Neyle çalıştığınızı görelim."

Lanson beni avlunun uzak tarafına kadar takip etti. En az dikkat çekeceğimiz bir yer bulmaya çalıştım ama bu çok zordu. Burada açıktaydık.

"Hazır mısın?" Lanson duruşunu alarak sordu. Ayaklarını omuz genişliğinde açmış ve yumruklarıyla yüzünü gevşekçe korumaya çalışıyordu. Bunu daha önce de yapmıştı.

Onun pozisyonunu taklit ettim. "Hazır," diye cevap verdim.

Yarım adım öne çıktı, yüz hatlarında hâlâ küçük, dostça bir gülümseme vardı. Onunla bu kavgayı bitirmem iki saniyemi alırdı ama o

bunu bilmiyordum.

Buradaki hiç kimse bunu bilmiyordu ve bu şekilde kalmalıydı.

Lord ayrılmadan önce bana planı açıkça anlattı. Hayatta kalmak zorundaydım ama savaşta çok fazla beceri gösteremezdim. Çok fazla şey dikkat çeker, sorulara neden olurdu. Sorular Phantom'a, o da Lord'a yol açacaktı.

Hayır, hayatta kalmak için yeterince iyi ama uyum sağlamak için yeterince zayıf olmalıydım.

Lanson'un bana ilk vuran olmayacağını şimdiden söyleyebilirim. Onun gibi bir erkek beni bekler, bana güç yanılısamı verirdi.

Bana uyar.

Beni engelleyebileceği kadar yavaş hareket ettim ve karnına doğru bir yumruk attım. Yumruğumu kolayca savuşturdu.

"Fena değil," diye mırıldandı. "Tekrar yap."

Erkekler. Her zaman kendi iyilikleri için fazla ukaladırlar. Bu her zaman onların en büyük kusuruydu: Onlardan daha zayıf olduğumu düşünmek.

Tekrar denedim, bu sefer bileğimi yakalamasına ve beni öne doğru çekmesine izin verdim, bu da göğsüne doğru tökezlememe neden oldu.

Öfkemi saklamam gerektiğini kendime hatırlatarak gözlerine baktım. "Biraz paslandım sanırım," diye mırıldandım.

Ağzıma bir bakış fırlattı. "Merak etme," diye fısıldadı. "Seni ısıtmak için bütün günümüz var."

Haksız da sayılmazdı. Sabahın geri kalanında yumruk atamıyormuşum gibi davrandım. Onu yere yıkmamak için kendimi zor tuttum, beni gerçekten alt etmiş gibi davrandığım her seferinde boğazındaki Venom'u çekmekten kendimi alıkoydum.

Bir süre sonra buna alıştım. Sabah güneşinin altında birlikte dans ediyormuşuz gibi hissettiren tanıdık bir ritme girdik. Hatta bir ara kendimi gülümserken ve kahkahalar atarken buldum.

Bütün sabah, en azından öğlene kadar Wolf'u düşünmedim bile.

Lanson beni yere yatırdı ve üzerime çıktı. Bacaklarımı beline dolayıp bizi kolayca ters ama zaferine inanmasına izin verdim.

"Şimdiden iyileşiyorsun," diye fısıldadı, nefesi terli tenimi gıcıkliyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Bu yüzden mi şu an üstümdesin?"

Gülümsedi ama yerinden kıpırdamadı. "Ortak olduğumuza sevindim. Bu eğlenceli olacak."

Açık yeşil gözlerinin yoğunluğu beni onun altında titretti. Hayranlığını en ufak bir şekilde gizlemeye çalışmıyordu.

"Maç zamanı!" Komutan Macanthos bağırarak Lanson ve benim aramdaki gerginliği bozdu. "Herkes çember oluştursun. Her öğleden sonra birlikte antrenman yaptıktan sonra rastgele dövüş maçları yapacağız. Savaşın kendisinden daha iyi bir savaş öğretmeni yoktur. Biriniz pes edene kadar dövüşeceksiniz."

Vaz mı geçiyor? *Hells*. İri yarı, korkunç komutanın *ölene kadar savaş* demesini bekliyordum.

Lanson üzerimden indi ve beni de arkasından kaldırdı. Yumuşak bakışlarından gözümü kaçırdım ve avlunun ortasına doğru yürüdüm.

Lanson çekici olmadığından değil. Öyleydi, bunu herkes görebilirdi. Ama onun gibi biriyle zerre kadar ilgilenmiyordum, özellikle de burada. Elbette, bir müttefik olabilirdi. Ama asla bundan fazlası olamazdı.

O sadece dikkat dağıtıcı olurdu.

Ve dikkatimi dağıtan şeyler beni öldürür.

"Pekâlâ," diye açıkladı akıl hocası, yarım dairenin etrafına bakarak. "Sen." *Zaten* nefret ettiğim iki iri yarı, kibirli fae'den birini işaret etti. "Ve..."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hayır, kesinlikle olmaz. Bu olmadı- "Ve sen."

Doğrudan beni işaret etti. Zamanın içinde donmuş gibi hissettim, hareket edemiyordum. Ama Komutan Macanthos meydan okunacak bir erkek gibi görünmüyordu.

"Hey," diye fısıldadı Lanson arkamdan, bir elini belime koyarak. "Bunu sen halledersin, tamam mı?"

Anladın mı? Bu maç başlar başlamaz bu küstah herifin dişlerini kırmaktan başka bir şey istemedim ama bu bir seçenek olamazdı.

İlk günden değil. Herkes izlerken olmaz.

Uyum . Bu lanet savaşı kazanma.

Döndüm ve çembere girmeden önce Lanson'a yarım bir gülümseme verdim.

"Ryder ve Huntir, neyiniz var görelim. Hayatınız buna bağlıymış gibi savaşın," diye seslendi komutan.

Rakibim Ryder ellerini önünde ovuşturarak öne çıktı. Beni aşağı yukarı süzdü, oynanacak bir oyuncakmışım gibi ölçüp biçti. Tişörtünü çıkarmıştı, pırıl pırıl parlayan vücudu güneşin altında ışıltıyordu.

Güçlüydü ve bunun için antrenman yaptığı belliydi.

Ayaklarımı yere bastım ve yumruklarımı kaldırdım. *Haydi, seni koca hayvan. Vur bana.*

Yüzündeki hırıltı her şeyi anlatıyordu; sahip olduğu her şeyle üzerime geliyordu.

Birkaç saniye sonra yaptı.

Cüssesi benden daha büyüktü, aramızdaki mesafeyi kapatmak için iki uzun adım attı ve yüzüme doğru savruldu.

Eğildim ve tekrar ayağa fırlamadan önce açıklığın karşı tarafına yuvarlandım. İçgüdülerim bir şeyler yapmamı, karşılık vermemi istiyordu. Ona belden aşağı vurup dengesini bozmak için.

Lanet olsun.

"Altın Şehir'in savaşçılara ihtiyacı var," diye hırladı Ryder. "Senin gibi küçük farelere değil." Sözlerini omuzlarımı tutmaya çalışarak bir yumruk daha atarak bitirdi. "Gerçekten de seçkinlerden biri olacak kadar uzun süre hayatta kalabileceğini mi sandın?"

Elinden kurtulmadan önce parmaklarının gömleğimi sıyırmasına ancak yetecek kadar zaman tanıyarak ellerinden kurtuldum.

Gülümsedi ve başını yana eğdi. "Sonsuza kadar kaçamazsın, sıçan."

Kalbim damarlarıma adrenalin pompalıyor, savaşmak için çok uğraştığım içgüdülerimi daha da körüklüyordu. Herkes bizi izliyordu. Herkes onun beni bitirmesini, bu kavgayı bitirmesini bekledi.

Kazanmamam *gerekiyordu*.

"o zaman," dedim. "Madem bu kadar , vur bana."

Ryder'ın gözleri karardı, ilkel fae içgüdülerini devreye girdi. Çok iyi bildiğim içgüdüler. Bu kez, ileri atılıp yumruğunu karnıma doğru savurduğunda, bana vurmasına izin verdim.

Buna hazırlıklıydım ama ciğerlerimdeki hava boşaldı ve beni avlunun ortasında iki büklüm bıraktı.

"Vazgeç," diye tısladı. "Hiç şansın yok."

Başımı salladım ve ellerimi dizlerime koyarak kendimi destekledim. *Hayatta kalmak için yeterince güçlü, uyum sağlamak için yeterince zayıf. Vazgeçemezdim. İlk günden değil. Bu şekilde olmaz.*

"Pes etmiyorum." Hayır, bu dövüşü kazanmak istiyorsa, bunu hak etmek zorundaydı. Hayatım boyunca yaptığım antrenmanlarla ancak bu kadar savaşabilirdim.

"Sana tekrar vurmamı mı istiyorsun, sıçan? Bana uyar," diye hırladı. Bir sonraki yumruk tam çeneme indi ve beni yana doğru tökezletti.

Görüşüm bulanıklaştı. Ağzıma kan doldu.

Yana tükürdüm ve elimi tersiyle ağzımı sildim.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Kendimi toparlayarak fısıldadım. Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyordum ama yüzündeki ukalalık içimde derin bir nefret ateşi yaktı. "Hayatın boyunca bunun için çalıştığını sanıyordum Ryder. Senin gibi erkekler hakkında duyduğum şey bu değil miydi?"

Tekrar saldırdı, yüzüme nişan aldı ama eğildim ve ayağımla kaval kemiğine tekme attım. Acıyla tısladı ve dönerek sırtıma bir dirsek indirdi.

Ayakta kalmaya çalıştım ama Ryder tekrar üzerime geldi, beni arkamdan yakaladı ve ikimizi de yere yuvarladı. Ellerini etrafımda dolaştırdı, tüm vücut ağırlığıyla beni karnımın üzerine sabitledi.

için çok ağırdı, özellikle de bu pozisyondayken.

Eli başımın arkasını buldu ve yüzümü yandan çimlere bastırdı. "Pes et," diye tısladı Ryder kulağıma.

Hayır, bağırarak istedim. Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım, seni pislik. "Sakin ol Ryder," diye seslendi Lanson kalabalıktan. "Dövüş bitti." Oh güzel. *Parlak zırhlı şövalyem.* Kusmak istedim.

Ryder yüzümü daha da sert bir şekilde yere bastırarak beni toprağa sürttü ve sonunda üzerimden kalktı.

Ayağa fırladım ve komutanın gözlerinin içine bakamayacak kadar utanarak kalabalığın içine çekildim. Lord değildi ama bir dövüşü kaybetmek beni yine de utandırdı.

Planın bir parçası olsa bile.

"İyi misin?" Ashlani kendini bana doğru iterek sordu. "O pislik sana çok sert davrandı."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. Utanç yanaklarımı kızarttı. Kimsenin gözlerinin içine bakamıyordum, ne Ashlani'nin ne de Ryder'ın.

Onu alt edebileceğimi biliyordum ama dövüşü bilerek kaybetmek bile kendimi acınası hissetmeme neden oluyordu.

"Pekâlâ," dedi komutan sonunda gerginliği kırarak. "Huntyr, sağlam bir yumruk atmayı öğren. O olmadan hayatta kalamazsın. Hadi devam edelim. Daha çok dövüş, daha az oyun lütfen."

Kalabalık sıradaki iki erkeğin dövüşünü izlemekle meşguldü, herkes beni ve az önce tanık oldukları acımasız utancı unutmuştu.

Sonunda bakışlarımı kaldırdım ve Wolfu bana bakarken buldum. Yine de elektrikli bakışları değişmişti. Orada bir şey kaynıyordu. Masmavi gözlerinde bir şeyin hareket ettiğini gördüğüme yemin edebilirim.

Ama gözlerini kırıştırdı ve gözleri normale döndü. Belki de her şeyi hayal etmişim.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kanatlarını hafifçe açmış bir halde kalabalığın en arkasında oyalanıyordu.

Kendimi açıkta, çıplak hissetmeme neden olan türden bir bakıştı. Yine de başka tarafa bakmadım. Wolf kızgın görünüyordu ve muhtemelen çoğu insana da öyle görünecekti ama ben orada başka bir şey daha gördüm.

Aydınlanmış bir şey. Eğlenceli bir şey.

Sıradaki rakipler darbelerini indirmeye başladığında gözlerimi ayırmak için kendimi zorladım. Şimdiye kadar yapmam gerekeni başarmıştım. Ortama uyum sağlamayı başarmıştım. İnsanlar dövüşteki korkunç başarısızlığımı hatırlayabilirdi ama en azından beni bir tehdit olarak görmeyeceklerdi.

Yine de dikkatim sürekli Wolf'a kayıyor, onu orada dikilmiş, sert gözlerle bana bakarken buluyordum.

gördü. Anladığını biliyordum. Beni daha önce dövüşürken görmüştü. Elbette, bu dövüşleri neden kaybetmek zorunda kaldığımı biliyordur.

Elbette, sırrımı saklayacaktır.

Zaten burada arkadaş edinecek gibi de değildi. Diğer öğrenciler ondan sanki bir zehirmiş gibi uzak duruyordu.

Yine de her göz göze geldiğimizde içimi bir tedirginlik kaplıyordu. Bunun yerine vücudumun zonklamasına odaklanmaya çalıştım, kendimi avlunun karşısındaki uzun boylu figürüne bakarken her yakaladığımda hissettiğim acıyı düşünmeye çalıştım.

Bunu yapabilirim, diye kendime hatırlattım. Başka seçeneğim yok.

Bölüm Nine

B Güneş battığında vücudum bana bağıırıyordu. Daha önce Lord'la birçok kez bu şekilde antrenman yapmışım ama hiç bu kadar çok yenilgi almamışım. Ryder ile dövüşümden sonra iki maç daha yaptım, her biri vücudumu güçlölkle karşı koyabileceğim darbeler ve yumruklarla zayıflattı. Kendimi içgüdülerimle her zamankinden daha fazla savaşıırken buldum ve dürüst olmak gerekirse, bu fiziksel olarak daha acı vericiydi.

İşkence.

Her iki da, her şey bittiğinde topallayarak yatak odama geri döndüm.

Kapı arkamdan kapanıncaya kadar sırtımı kapıya yasladım, gözlerimi kapattım ve sonunda rahatladım.

"Beni kandırabilirdin." Wolf'un sesi havada şarkı söylüyordu.

Gözlerimi açtığımda onu yatakta yorganının üzerinde uzanmış, gömleksiz ve kanatlarını açmış halde buldum. Kanatlarının bu kadar rahat görünmesi komikti, eğitim sırasında tuttıkları sert ve keskin pozisyondan çok farklıydı.

"Havamda değilim," diye karşı çıktım, odamızla bağlantılı banyoya doğru topallayarak ilerlerken.

"Bütün gün kışınızın tekmelenmesini izledikten sonra, birkaç sorum olduğunu söylemeliyim."

Dişlerimi sıktım. "Havamda olmadığımı söyledim *meleğim*."

Banyonun kapısına kadar geldim ve bir elimi duvara dayayarak durakladım. Nefesim kesik kesik geliyordu.

Wolf yatakta doğrulup oturdu. Kendini yukarı itip bana doğru yürürken içgüdülerim ona ve hareketlerine odaklandı.

"Bu yarın canını yakacak," dedi kesin bir ifadeyle. "Tüm bunların ana planının bir parçası olup olmadığını bilmek için ölüyorum, Dişi Avcı. Anlat."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve onun ne kadar yakınımda durduğundan başka bir şey düşünmeye çalıştım. Bu lanet akademide bir dakika bile huzur bulamadım.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tısladım. Lanet olsun, konuşmak bile itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyordu.

Beni rahatsız eden yüzüme yediğim yumruklar değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Beni rahatsız eden kaburgalarım, omuzlarıma ve sırtıma aldığım darbelerdi. Çabuk iyileşirdim, evet, ama bu morluklar birkaç gün sürecekti. Lord'un verdiği cezanın hâlâ iyileşmekte olan yaralarına ek olarak, bir hafta boyunca bitmek bilmeyen bir dövüş eğitimi alacaktım.

Kapıyı kapatıp seyirci olmadan dağılabileceğim banyoya doğru bir adım daha atmaya çalıştım ama bacaklarım bana ihanet etti. Tökezleyerek ilerledim, taş zemine çarpmaya hazırlanırken kaslı kollar belime dolandı ve beni tekrar ayağa kaldırdı.

Wolf beni banyoya taşıdı ve bir saniye içinde küvetin kenarına oturttu. Ona karşı koymadım; koyacak enerjim yoktu.

Kollarını bedenimden çektiğinde acı içinde tısladım.

"Kahretsin, Dişi Avcı," diye fısıldadı önümde diz çökerken. "Bu senin için pek iyi görünmüyor."

"Bir şeyim yok. Sadece kanı temizlemem ve yarından önce biraz dinlenmem gerekiyor."

Banyo zeminindeki pozisyonundan bana baktı ve çok sık yaptığı gibi yüz hatlarımı taradı.

Hells. Wolf dizlerinin üzerinde iyi görünüyordu. Özellikle de *benim* önümde diz çökerken.

"Neden karşılık vermedin?" diye sordu. Kaşları kalkık ve gözleri kocaman, daha yumuşak görünüyordu. Hatta daha nazik. O kadar ki bu şaşırtıcı bir şeydi.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. Wolf'un elleri dizlerimin üzerinde duruyordu. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama dokunuşunun sıcaklığı beni acıdan uzaklaştırıyordu.

"Cevap ver bana," diye talep etti. Sesi kızgın değildi. Hayır, kafası karışmış gibiydi. Çaresiz, neredeyse.

"Bilemezler," diye fısıldadım, gözlerimi kapalı tutarak.

Wolf'un elleri bacaklarımdan aşağı süzüldü, o kadar hafıftı ki neredeyse hiç hissetmedim. Botlarımdan bağcıklarını çözmeye başladı. Yavaşça, bir sonrakine başlamadan önce her bağcığın tamamen çözüldüğünden emin oldu.

Uzun, titrek bir nefes aldım. Huzursuzluğumu bana böylesine mahrem bir incelikle dokunmuş değil, acıma bağlıyordum.

"Neyi bilemezler?" diye sordu. "Senin bir savaşçı olduğunu mu? Burada olmayı hak ettiğini mi?"

Başımı kaldırdım ve gözlerimi açtım. Neyse ki Wolf'un bakışları botlarıma odaklanmıştı ve cevap vermem için bana alan bırakmıştı.

Yüzüme bakıyor olsaydı o kelimeleri söyleyebileceğimden emin değildim.

"Bir tehdit olduğumu," dedim sonunda.

Bugün avluda yaşananlardan sonra bu sözler kulağa saçma geliyordu ama Wolf gülmedi. Başını kaldırıp beni bakışlarının altına hapsederken parmakları bağcıklarında çalışmayı bıraktı. "Altın Şehir'e gitmek için kendine işkence etmene gerek yok," diye fısıldadı. "Onlara ne kadar güçlü olduğunu gösterebilir ve yine de başarabilirsin."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye cevap verdim. "Önce en güçlü rakibin peşine düşecekler. Şimdi olmazsa, son test sırasında beni hedef alacaklar."

"Onları korkutacak kadar tehlikeli olursan olmaz. Midgrave'de ne olduğunu bilselerdi-"

"Dur," diye araya girdim, sesim olması gerekenden daha güçlüydü. "Kimse nereden geldiğimi bilemez. Kimse benim ne olduğumu bilemez."

Eğitimli bir vampir suikastçısı. Bir silah. İnkâr edilemez bir avcı. Bir Hayalet.

"Bilselerdi sana saygı duyarlardı." Yardım etmeye çalışıyordu, bunu biliyordum. Ama neden? Emin değildim. Bu akademide baskınlığımı gösterme fikriyle savaşmıştım ama sonuçta bu sadece daha fazla sorun yaratacaktı.

"Senden kimseye söylememeni istiyorum," diye fısıldadım. Gözlerim yalvardı, beni dinlemesi için ona yalvardı. Wolf'un merhametine kalmıştım ve bu şu anda olmak istediğim son yerdi.

Bir saniye boyunca bana baktı. Belki yine benimle , belki de beni av olarak görmelerine izin verdiğim için ne kadar aptal olduğumu söyler diye düşündüm. Ama bir süre sonra diğer botumla meşgul oldu ve bağcıklarını öncekinden daha hızlı çözdü.

"Peki," dedi işini bitirip dizlerinin üzerinden kalkarak. "Eğer Transendent'e kadar her gün toprağın içine gömülmek istiyorsan, bu senin bileceğin iş. Ama karşılık veremeyecek kadar zayıf ve yaralı olduğunda, keşke verseydim diyeceksin."

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandım, botlarımı tekmeleyip ayakta durmaya çalıştım.

Wolfun elleri dışarı fırladı, düşersem beni yakalamaya hazırды. Yüzündeki endişe açıkça belli oluyordu. "En azından sana yardım etmeme izin ver."

"Hayır," diye karşı çıktım. Wolf beni zaten sorgulamıştı. Sırtımdaki yara izlerini görseydi bana aynı gözle bakmazdı. "Bunu kendim yapabilirim. Sadece yatağa git."

Yüzüme bakarken çenesi gerildi, hiç şüphesiz fikrimi değiştirmemi bekliyordu.

Ama birkaç saniye sonra döndü ve banyo kapısını arkasından kapatarak gitti.

Tanrı aşkına. Önce beni tehdit etti. Şimdi botlarımın bağcıklarını soyunmama yardım etmeyi mi teklif ediyor?

Onu anlamıyordum, en ufak bir şey bile.

Wolf gittikten sonra siyah üstümü çıkardım ve taş lavabonun üzerinde asılı duran küçük, paslı aynada vücudumu inceledim. Soluk tenimde morluklar çoktan oluşmuştu. Göğsümde, omuzlarımda, kaburgalarımda kırmızı izler vardı. *Özellikle de* kaburgalarımda.

Yüzümde kötü bir yara vardı, muhtemelen Ryder'la olan kavgamdan kaynaklanıyordu. Kabuk bağlamıştı ama alttaki deri kızgın ve şişti.

Arkamı döndüm ve omzumun üzerinden sırtıma baktım.

Kırbaç yaraları güzelce iyileşiyordu, ama şimdi? Deri yarılmış, çürükler hasarlı yüzeye karışarak korkunç, şekilsiz izlerden oluşan bir anomali yaratmıştı.

Hayır, Wolf kesinlikle bunu görmek istemez.

Kimse istemez.

Ama bunun önemli olmadığını kendime hatırlattım. Buraya sırtımı iyileştirmek ya da bu akademideki erkeklere güzel görünmek için gelmemiştim.

Sessiz olun. Radarın altında kal.

Giysilerimin geri kalanını çıkardım ve bir şekilde homurdanmadan küvetin sıcak suyuna daldım.

Banyo sanki tanrıça suyu kutsamış gibi hissettiriyordu. Evde sıcak suyum yoktu. Nehrin soğuk suyu vücudumdaki çığlık atan acıyı dindirmenin tek yoluydu. Ama bu? Bu daha iyiydi. Bu nehirden daha iyiydi, Tanrı'nın bana verebileceği herhangi bir merhemden daha iyiydi.

Başımı küvetin kenarına yasladım ve çenemin altındaki her şey suyun sıcaklığıyla ıslanana kadar morarmış bedenimi suya batırdım.

Bunu yapabilirim. Bunu atlatabilirim. Sadece birkaç ay, değil mi? Birkaç ay sonra Altın Şehir'de, Tanrı'nın bir sonraki planına hazır olacaktım. Derimin her santimini çürükler kaplasa bile onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Sıcak su sonunda beni küvetten çıkarıp yatağıma geri dönmeye zorlayacak kadar soğudu.

Yatak odasına tekrar girdiğimde Wolf gitmişti. Ama umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm, nerede olabileceğini merak edemeyecek kadar yorgundum. Yorganın altına girip bedenimi yumuşak yatağa bıraktığımda gözlerim ağırlaşmıştı.

Yarın daha iyi olacaktı. Yarın daha iyi olmak zorundaydı.

"Huntyr!" Sınıfa girdiğimde Ashlani seslendi. "Sana bir koltuk ayırdık!"

Diğer herkes fark edemeyecek kadar kendileriyle meşguldü.

Ashlani ve Lanson beni çalışma odasındaki köşelerine çağırdılar. Diğer öğrencileri hızlıca gözden geçirdim, sadece kısmen Wolf'u arıyordum, ama onun uzun, kanatlı figürünü hiçbir yerde göremedim.

Bu sabah uyandığımda da Wolf odamızda değildi ama yastığımın üzerinde, başımın yanında parlak kırmızı bir elma duruyordu.

Aklım başımda olsaydı, önce zehirleyip zehirlemediğini kontrol ederdim. Ama çok yorgundum ve açıkçası çaresizdim, bu yüzden karşı koymadan bu jesti kabul ettim.

Yanına oturduğumda Lanson, "Selam," dedi. "Ayağa kalktığını ve yürüdüğünü görmek güzel. Dünden sonra endişelendim."

Ashlani öne doğru eğildi ve dudaklarını büzerek morarmış yüzümü inceledi. "Ah, tatlım," diye başladı, sesi acıma duygusuyla doluydu. "Dün çok zordu. Bundan sonrası daha kolay olacak, tamam mı?"

Ağzımı sıkı sıkı kapattım ve başımı salladım. Ashlani dünkü antrenmandan elmacık kemiğindeki küçük bir çürük dışında bir şey olmadan kurtulmayı başardı. O

ilk gününde en büyük dövüşçülerden biriyle eşleştirilmedi.

Hayır, Ashlani oda arkadaşıyla bir kez dövüşmüştü ve Lanson dövüşmeye bile zorlanmamıştı.

Müdire odaya girerek Ashlani'nin dikkatini benden uzaklaştırdı. Yine de Lanson'ın bakışları üzerimde kaldı. Parlak gözleri yüzümü taradı, morarmış ve yarılmış olduğunu bildiğim yanağımda durakladı.

Eli sanki yüzüme dokunacakmış gibi yukarı uzandı. Donakaldım.

Neredeyse dokunmasını istiyordum.

Lanson'ın bana gösterdiği bu bariz şefkate alışık değildim. Tamam, başka biri için bu sevgi olarak nitelendirilmeyebilirdi.

Ama benim için?

Çok etkileyiciydi.

Çalışma odasının kapısı çarparak kapandı ve ikimiz de irkildik. Tam zamanında döndüğümde Wolf'un gözlerini bana dikmiş ilerlediğini gördüm. Bir an durdu, bakışları Lanson'a kaydı ve karardı, sonra diğer tarafımdaki açık koltuğa baktı.

Cehenneme kadar yolu var.

Wolf koltuğu çekip yanıma yerleşirken ben dikkatimi sınıfın ön tarafına çevirdim.

Lanson da bakışlarını kaçırarak diğer tarafımda kasıldı.

"Görünüşe göre kendini daha iyi hissediyorsun," diye fısıldadı Wolf, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Döndüm ve ona ölümcül bir bakış attım, ancak onun da bana sırtıttığını gördüm. "Beni rahat bırak," diye mırıldandım.

Yukarı doğru gerinerek karşılık verdi, bacaklarını önüne doğru iterken kolunu sandalyemin arkasına bıraktı.

Şaka mı yapıyordu? Lanson fark etmemiş gibi davransa da Wolf'un hareketleri inkâr edilemezdi. Odadaki herkesin dikkatini üzerine çekmişti.

Herkesin.

Dişlerimi sıktım ve odanın ön tarafına yerleşmiş olan Müdire Katherine'e . Vücuduna oturan, kolları ellerinin etrafında genişleyen, yere kadar uzanan siyah bir elbise giymişti ve ensemdeki tüyleri diken diken edecek şekilde bize bakıyordu. Daha ağzından tek bir kelime bile çıkmadan üzerimde böyle bir etki yaratmaya meyilliydi.

"Günaydın," diye başladı. "Bugün, Altın Şehir'de kullanılan büyü'nün temellerini gözden geçireceğiz. Bazılarınız ne hakkında bilgi sahibi olabilir

ve bazılarınız sadece söylentiler ve hikayeler duydunuz. Bugün gerçeği öğreneceğiz."

Büyü mü? Oturduğum yerde kıpırdandım. Lord Midgrave'de büyüden bahsettiğinden beri büyü hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Müdire Katherine tüm dikkatimi bana vermişti.

"Altın Şehirde hangi büyüün kullanıldığını bana kim söyleyebilir?"

"Var olan en güçlü büyü," diye cevapladı Ashlani hiç vakit kaybetmeden.

"Bu doğru. Peki neden bu kadar güçlü?" Çalışma odaları sessizliğe gömüldü. "Kimse yok mu? Peki ya sen Kurt Jasper? Altın Şehir'deki büyüün Vaehatis'te erişebildiğimiz hiçbir şeye benzememesinin bir sebebi var mı?"

Benimki de dahil olmak üzere tüm gözler Wolf'a döndü. Cevap vermeden önce çenesi bir saniyeliğine gerildi: "Başmelekler buna izin veriyor. Toprakları tanrısal olmayan bir güçle kutsuyorlar."

"Bu doğru." Müdire sıırttı. "Başmelekler gücü ellerinde tutarlar. Altın Şehir'in duvarları içinde yaşadıkları sürece sihir de orada kalır."

"Altın Şehir'de değilsek büyüyü nasıl öğreneceğiz?"

Yani, ne var ki?" Ryder ön sıradan sordu.

"Burada temel bilgileri öğreneceksiniz," diye cevap verdi. "Moira, şimdiye kadar hepinizin fark ettiğinden emin olduğum gibi, sıradan bir ruhban okulu değil. Burası bizzat başmelekler tarafından kutsanmış topraklar üzerinde yaratıldı. Burada Vaehatis'in geri kalanında bulunmayan bir büyü var; tüm bu akademiye bu hale getiren de bu."

Tüylerim diken diken oldu. Buraya gelir gelmez farklı bir şey hissettiğimi biliyordum, ürpertici, karanlık ve *ilkel* bir şey.

Müdire bir an durakladı, sonra birdenbire bir rüzgâr çıktı. İnce omuzlarının iki yanında kanatlar -koyu, güzel, kösele kanatlar- belirirken çenem açık bir şekilde izledim.

"Eğer şanslıysanız," diye devam etti sınıfın soluk soluğa kalması üzerine, "kendi fae kanatlarınızı çağırarak kadar güçleneceksiniz bile. Bu doğru. Altın Şehir'de uçabilenler sadece melekler değil."

Öndeki bir erkek ayağa kalktı. "Bize nasıl yapılacağını öğret!"

Müdire Hanım elini kaldırarak sınıfı susturdu. *Kanatlar mı?* Fae'lerin uzun, çok uzun zaman önce uçma yeteneğine sahip olduğunu biliyordum, ama komutla fae kanatlarını çağırmak? *Yukarıdaki Tanrıça.*

"Büyü kullanmayı öğrenmenin ilk adımı kendi sınırlarınızı anlamaktır. Büyü eğitimine geçmeden önce vampirler, fae'ler ve melekler hakkındaki geçmişimizi tazeleyeceğiz. Önemli görünmeyebilir ama öyle. Bu aslında bu seminerin en önemli kısmı olabilir, bu yüzden dikkatinizi verin. Bilgi eksikliği, savaşmamak kadar ölümcüldür."

Müdire Hanım iki tür büyüden bahsetmeye devam etti: doğal ve kan büyü. Her ikisinin de avantajları ve dezavantajları vardı. Her iki büyüün de içerdiği ham, dünyayı sarsan güçten bahsetme şekli kalbimi hızlandırdı, her bir duyumu her bir kelimeyi içmeye zorladı.

"Sadece fae ve meleklerin büyü yaptığı doğrulandı, ancak vampirlerin kendileri için detaylandıracakları bir şey olmadan, onların büyüünü tamamen göz ardı edemeyiz. Scarlata İmparatorluğu'nun çöküşünden önce onların da büyü kullanıyor olması mümkündür."

İki iri yarı fae-Ryder ve şimdi adının Espek olduğunu öğrendiğim arkadaşı kıs kıs gülüyorlardı.

"Neden onlara sormuyoruz?" Ryder sordu.

Donup kaldım. Müdire Hanım'ın gözlerindeki bakış normal bir çırağı bile hareketsiz bırakırdı. "Söyle bana," dedi ön sıradaki erkeklere doğru yürüyerek, "neden onlara soramıyoruz?"

"Hepsi kudurmuş durumda," dedi Espek. "Eskiden Vaehatis'te yaşayan tutarlı, normal vampirler çoktan yok oldu. Hepsi kana susamışlıklarına yenik düşüp o canavarlara dönüştüler."

"Haklısın," diye cevap verdi. "Ve onlarla dolu bir ormana atılmak istemiyorsanız, biraz saygı göstereceksiniz."

"Onlara ne oldu?" Lanson sordu. "Vampirler eskiden tutarlı yaratıklarsa, ne değişti?"

Devam etmeden önce odayı ürkütücü bir sessizlik kapladı.

"Vampirler insanların ve fae'lerin kanıyla beslenirler, evet, ama her zaman canavar değillerdi. Son yirmi yılda türlerinin gidişatı da dahil olmak üzere her şey değişti."

Devam etmesini sabırsızlıkla bekledik, herkes konuştuğu her kelimeyi dikkatle dinledi.

"Vampirler, hepinizin düşündüğünün aksine, kana susamış olarak doğmazlar. Vampirler aslında çeyrek yüzyıl yaşayana kadar hiç kan içmezler. Bir vampir yirmi beş yaşına geldiğinde içgüdüleri devreye girer. İşte o zaman beslenmeleri gerekir."

"Vampirler kontrollerini kaybetmeden beslenebilirler. Öldürmeden beslenebilirler. Ancak bir vampir kan arzusuna teslim olduğunda, tipik olarak damardan içtikleri ilk seferden sonra, değişmeye başlarlar. Duyularının kontrolünü ve kendilerini dizginleme yeteneklerini kaybederler. Öldüren, saldıran ve durdurulamayan yaratıklara dönüşürler."

"Kan tutkularının kontrolünü kaybetmeden önce ne oluyor? Vampirlerin normal olabileceğini mi söylüyorsunuz?" Ashlani sordu, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," diye cevap verdi Müdire Hanım. "Bazı vampirler damardan içtikten sonra bile kana susamışlıklarını kontrol ederek orada bir yerlerde yaşamaya devam ediyorlar. Hepsi o canavarca taraflarına teslim olmuş değiller."

Ashlani öne doğru eğildi. "Neredeler?"

Omuz silkti. "Vampir kraliçe ve kralın ölümünden sonra dağıldılar. Savaş onları krallıklarından çıkmaya zorladı, saklanmaya gönderdi. Altın Şehir'in korunması için bir sebep daha. Dışarıda kaç tane olduklarını bilmiyoruz. Bildiğimiz kadarıyla krallıklarını küllerinden yeniden inşa edebilirler."

Cehennemler. Tutarlı vampirlerin -yüzlerce kez öldürdüğüm şaşırtıcı kan emicilerin değil- dışarıda bir yerlerde olması beni dehşete düşürüyordu.

Ama aynı zamanda midemde bir türlü atamadığım bir çukur oluşturdu.

"Vampirleri unut. Bağ kurmayı ne zaman öğreneceğiz?" Ryder rahat bir tavırla kalemni masasına vurarak sordu. "Bağ kurmaya ihtiyacımız olacak. son sınav, değil mi? Bir an önce öğrenmemiz gerekmez mi?"

Bağ mı?

"Şimdi olmaz," dedi Müdire, gözlerini hemen hareket etmeyi bırakan kalemne dikerek. Çenesini kaldırdı. "Hazır olduğunuzda bağ kurmayı öğreneceğiz ve hiçbiriniz hazır değilsiniz. Önce sihrinizi kontrol etmeyi öğrenmelisiniz."

"Bağ nedir?" Ashlani konuştu. Odanın ön tarafındaki fae'ler gülerken, diğerleri de en az bizim kadar bilgisiz görünüyordu.

Müdire sınıfa tekrar hitap etmeden önce gözlerini devirdi. "Bu, iki ruh arasında sihri paylaşmanın bir yoludur. Kendinizi ya da halkınızı kurtarmak için büyü kullanmanız gerektiğinde ve bunu tek başınıza yapacak kadar güçlü olmadığınızda, bu bağ sayesinde yükü bir başkasıyla paylaşabilirsiniz. Zorunlu olmasa da pek çok öğrenci final sınavından önce bağ kurmayı tercih eder."

"Bu ne anlama geliyor?" Ashlani'nin oda arkadaşı sordu. "Yani, bağ sırasında ne oluyor?"

"Muhtemelen hayal edebileceğiniz şeylerin çoğu. Ancak bir başkasının büyüüne erişmenin yanı sıra, onun düşüncelerine ve duygularına da maruz kalacaksınız. Birçok öğrencinin bağ kurmayı seçtiği kişiyle zaten bir ilişkisi olması gerekir, aksi takdirde zihinsel paylaşım kontrol edilemeyecek kadar fazla olur."

İlginç.

Tanrı bana bir bağ hakkında hiçbir şey söylemedi. Belki de hiç kimseyle bağ kuramayacağımı bildiği içindi.

Ya da belki de haberi yoktu.

Bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Lord, Moira ve Altın Şehir hakkında her şeyi biliyor gibiydi. Hayatta kalmak istiyorsam bir başkasıyla bağ kurmam gerektiğini elbette biliyordu. Görevimi tamamlamak için ne gerekiyorsa yapmam konusunda bana güveniyordu.

Lanson'ın ayağı kaydı ve benimkine dokundu, başka kimsenin fark etmeyeceği kadar sıradan bir şekilde. Ya da ben bunun bir kaza olduğunu düşünebilirdim.

"Bu kadar yeter," diye açıkladı Müdire Hanım. "Dediğim gibi, hazır olduğunuzda bağlanma hakkında daha fazla şey öğreneceğiz. Şimdilik temel konulara odaklanacağız."

Bütün gün sınıfta oturduk. Büyü sistemi ve Altın Şehirdeki kullanımları hakkında söylenen her şeyi ezberlemek için elimden geleni yaptım. Wolf yanımda oturdu ve sessizce dinledi, tek bir şey bile yazmaya zahmet etmedi ama aynı zamanda şaşırtıcı derecede saygılı bir şekilde hocayı dikkatle dinledi.

Ryder ve Espek de dahil olmak üzere odadaki diğer fae pisliklerinin aksine.

Ders bittiğinde Wolf neredeyse sandalyesinden fırlayıp koridora fırlayacaktı.

"Bu adamın sorunu ne?" Lanson onun ardından bakarken bana fısıldadı.

Omuz silktim. "Eğer öğrenirsen, bilmek isterim."

"Açlıktan ölüyorum," diye söze karıştı Ashlani. "Hadi, yemek yiyeceğiz."

Çantamı kaptığım gibi omzuma attım ve vücudumda giderek artan ağrıya karşı yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Tanrıya şükürler olsun ki bugün sadece bir sınıf günüydü. Bugün başka biriyle antrenman yapma ve tüm avlu izlerken yumruk üstüne yumruk yeme düşüncesi beni hasta ediyordu.

Bununla yarın ilgilenecektim. Bugün rahatlayıp Ashlani ve Lanson ile yemek yiyebilirdim.

Sınıftan iki adım çıkmıştık ki biri arkamdan çarptı, beni döndürdü ve koridorun duvarına öyle bir yapıştırdı ki yıldızlar gördüm.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, küçük sıçan?"

OceanofPDF.com

Bölüm

On

"W Ne yapıyorsun lan sen?" Hırladım. Ryder tüm gücüyle beni duvara yasladı, iğrenç tırnakları bileklerimin derisini kazıyordu.

Espek aynısını Ashlani'ye yaparken, Lanson'ı zapt etmek için diğer iki vahşi fae gerekti.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Ashlani çığlık attı. "Açım ben! Bırakın beni!"

Sırtımdaki yaralar Ryder'ın ağırlığının üzerimde yarattığı baskıdan dolayı çığlık atıyordu. Geçen her saniye, yaralarımın derisinin daha fazla yarıldığını ve iyileşme yolunda kaydettiğim ilerlemeyi bir kez daha yok hissettim.

"Bir dahaki sefere kavgada *pes* et dediğimde," diye tısladı Ryder, hırıltılı sözleri yüzüme tükürerek, "pes edeceksin. Anladın mı?"

Geri çekilmeliydim. Çenemi eğmeli, ellerine karşı geri çekilmeli ve benden ne söylememi istiyorsa onu söylemeliydim.

Ama uzun bir gün geçirmiştım. Yorulmuştım. Ve benden uzak durması gerekiyordu.

Doğrudan yüzüne tükürmeden önce düşünecek olmadı.

"Sanırım anladım," diye cevap verdim, kelimelerimden zehir gibi öfke damlıyordu. Öfkemi dizginleme umudum, umursama yeteneğimle birlikte çoktan yok olmuştu.

Lanson ve Ashlani kavgayı bırakıp ağızları bir karış açık bana baktılar.

Ryder bir eliyle çenesindeki tükürüğü yavaşça ve dramatik bir şekilde sildi, sonra da suratıma ters bir yumruk attı.

Çok az acıdı.

Kendi memnuniyetimi hissetmekle çok meşguldüm. Aslında dudaklarımdan dökülen kahkahayı bile kontrol edemiyordum.

Güldüm, güldüm ve güldüm.

Ryder elini ikinci kez kaldırdığında Ashlani çığlık attı. Lanson diğer fae'lere karşı tekrar mücadele etti, damarlarımda pompalanan kandan zar zor duyabildiğim bir sesle onlara küfretti. İrkildim, darbenin inmesini bekliyordum.

Ama hiç olmadı.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Ryder'ın yüzünün panik içinde olduğunu gördüm. "Ne oluyor-"

Güçlü bir kuvvetle ve bir tüy parıltısıyla benden uzaklaştı, daha doğrusu fırlatıldı. Neler olduğunu anlamam tam bir saniye sürdü.

Wolf oradaydı, Ryder'ın kolunu kavradı ve onu duvara çarptı.

Ryder düştü ama Wolf durmadı. Kalın bir eliyle onu boğazından yakaladı ve taş duvara öyle sert vurdu ki, tuğlalar etrafında parçalandı.

Diğer fae'ler de dondu kaldı. Ashlani ve Lanson da dahil olmak üzere hepimiz hayretler içinde kaldık.

Ve hepimiz Wolf'un eğilip Ryder'ın kulağına fısıldamasını dehşet içinde izledik.

Duymak için çok sessizdi ama Ryder'ın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Burada yetkili Wolf'tu. Ryder değil.

Bir sonra Wolf, Ryder'ın gitmesine izin verdi, onun ve arkadaşlarının yangından kaçır gibi koridorda koşuşturmalarını izledi.

İlginç.

Wolf kendi kendine gülümsedi, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ukala piç

kurusu. Lanson ve Ashlani'ye "Gidin," dedim. "buluşuruz. I sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Lanson bakışlarını Wolf'a çevirmeden önce bana temkinli bir şekilde baktı. Neden olduğundan emin değildim. Ne yapacaktı ki? Onunla dövüşecek miydi? Ona karşı mı çıkacaktı? Az önce gördüklerimizden sonra *kimse* Wolf'a karşı koyamazdı. Diğer öğrenciler onu ilk gördüklerinden beri ondan kaçıyorlardı, ama şimdi?

Diğer yöne doğru kaçarlardı.

Bir yanımda onun başkalarına aşıladığı korkuyu kıskanırdı ama bunu ona asla itiraf etmezdim. Başkalarının sizi defalarca küçümsemesi yerine ilk bakışta size saygı duyması güzel olurdu.

"O da neydi öyle?" Yalnız kaldığımızda talep ettim.

Kurt yumruklarını önünde ovuşturdu. "Ben bir *teşekkür* bekliyordum ama sanırım bu da yeterli olacaktır."

"Beni korumana ihtiyacım yok." Elimi yanağımda Ryder'ın bana vurduğu yerde gezdirdim.

Alay etti. "Gerçekten mi? Arkadaşlarının önünde o pislik tarafından dövülmeyi mi tercih edersin?"

"Hayır, ben-"

"Sen *ne*? Sonunda ona karşı duracak mısın? Yapabileceğini *bildiğim* şekilde kışına tekme basacak mısın?"

Öfke hislerimi körükledi, içgüdülerimi keskinleştirdi.

Hayır, Wolf bunu yapmayacağımı biliyordu. biliyordu.

"Onlar seni öldürürken arkama yaslanıp oturmayacağım

Dişi Avcı."

"Neden?" Duygularım kelimelerime sızarak sordum. "Ölmemi neden umursuyorsun ki? Beni tanımıyorsun, Wolf! Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun! Bana yardım etmekten garip bir tatmin mi duyuyorsun? Bu mudur yani?"

"Güven bana," dedi. "Eğer beni tatmin olmuş görmek istiyorsan, bunun başka yolları da var-"

"Benden bu kadar," diye tersledim ve topuklarımın üzerinde dönerek koridorda yürümeye başladım.

Wolf elini dirseğıme koyarak beni durdurdu ve yüzümü ona çevirdi. Yüzü benimkine çok yakındı ve neredeyse kaldıramayacağım kadar yoğun bir ifadeyle doluydu.

Sustu. "Canının yanmasını izlemek istemiyorum çünkü bundan hoşlanmıyorum.

Yeterince adil mi?"

Kalbim hızla çarpıyor, nefesim aramızdaki birkaç santimlik boşlukta onun kine karışıyordu. *Adil miydi?* Hayır, bunların hiçbirisi adil değildi. Wolf hiçbir anlam ifade etmiyordu ve bana bakışları...

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum *meleğim* ama ben zaten yaralıyım. Bu kadar uzun süre tek başıma hayatta kaldım ve gölgelerde gizlenip beni kurtarmaya hazır olmana ihtiyacım yok. Beni tanımıyorsun. Beni umursamıyorsun, o yüzden umursuyormuşsun gibi davranmayı bırakalım."

Kolumu onun elinden kurtarıp yemek salonuna doğru hışımla ilerlediğimde Wolf beni takip etme zahmetine girmedim.

"W Senden ne istiyor ki?" Ashlani sordu.

O ve Lanson uzun ahşap yemek masasının sonunda karşımda oturuyorlardı. Neyse ki Ryder ve arkadaşları Peşimizden gelme zahmetine girme.

Wolf da öyle.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım omzumu kaldırarak. "Şey, bilmiyorum. Pek konuşmuyoruz ve konuştuğumuzda da beni sinirlendiriyor."

"Bir şey istediği çok açık," diye ekledi Lanson, gözlerimin içine bakmadan. "Kimse bencil olmayan niyetlerle böyle davranmaz."

Omuz silktim. "Ryder'dan gerçekten nefret etmiyorsa tabii. Bu da bir olasılık."

"Sana nasıl baktığını gördün mü?" Ashlani fısıldadı. "Yani, sırf sana dokunduğu için Ryder'ı öldürmek üzereydi. Yemin ederim kulaklarından duman çıktığını gördüm."

Yüzüm kızardı. "Hayır, bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Bu konuda bana güvenebilirsin. Wolf ve ben arkadaş değiliz."

"Aynı odada uyuyorsunuz, değil mi? Sana bir şey söyledi mi?"

"İçime kapanıgım," diye cevap verdim, belki biraz fazla hızlı.

Lanson'ın çatalı tabağında durakladı ve gözleri bana kaydı. Orada bir şey gördüğüme yemin edebilirdim; belki de zevk? Memnuniyet?

"Tehlikeli biri," diye ekledi Lanson birkaç saniye sonra. "Henüz kimse ona bulaşmadı ama bulaşacaklar. Belli ki buradaki en güçlü kişi o, bu yüzden sırtında bir hedef olacak. O siyah kanatlara sahip olmasının bir sebebi var. Ne kadar zalim olabileceğini öğrenmemiz an meselesi."

"Katılıyorum," dedim. "Ondan uzak durmamız en iyisi. Bunu unutalım, lütfen?"

Lanson başını salladı ve Ashlani gözlerinde bir parıltıyla bana baktı. "Nasıl istersen, Huntyr."

Yemeğimizin geri kalanını Wolf ya da Ryder'dan hiç bahsetmeden yedik. Sonunda, sohbet dövüş taktiklerine ve şu konuların tartışılmasına kaydı

sihirli bağ.

Söyledikleri umurundaymış gibi davranmaya çalıştım ama bu, sahip olduğumdan daha fazla enerji gerektiriyordu.

O gece odama döndüğümde Wolf ortalıkta görünmüyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm

ELeVen

A Beni en çok şaşırtan Shlani oldu. Sonraki birkaç gün boyunca, antrenman seansları giderek daha da yoğunlaştı. Okuldaki herkes en az bir kez dövüşmüştü - Kurt da dahil, ancak bu sadece saniyeler sürmüştü.

Ashlani ilk kez sparr'a çağrıldığında, erkek rakibinin ona doğru attığı her yumrukta irkildim.

Ama şaşırtıcı derecede güçlüydü ve o güzel gözlerinin altında kaçmayı bekleyen koca bir öfke ve saldırganlık dünyası vardı. Kendini korudu. Yumruklarını hızlı atıyor ve daha da hızlı toparlanıyordu. Bir fae erkeği gibi darbe alıyordu ve onlar gibi surat asmıyordu.

"Sana böyle dövüşmeyi kim öğretti?" Ashlani'ye kahvaltıda sordum.

Oda arkadaşı Voiler da bize katıldı, tıpkı son birkaç gündür kahvaltıda olduğu gibi, ama diğerlerinden daha sessiz kaldı. Ashlani ve ben yemek yerken tek bir kelime bile etmedi ama benim için sorun değildi.

Varlığı tamamen itici değildi. Büyük, koyu renk gözlerini aşağıda tuttu ve kendi halinde kaldı.

Ashlani ağzına bir parça daha ekmek tıktırdı ve cevap vermeden önce tamamen yuttu, "Çoğunlukla kendim öğrendim. Bir kavganın yanlış tarafında yeterince zaman geçirdiğinizde, birkaç şey öğreniyorsunuz."

Sarı saçlarını sıkıca örmüştü ve şimdi omzunun üzerinden gevşekçe sarkıyordu. Kavga edecek bir tipe benzemiyordu ama yine de benim de öyle biri olmadığımдан emindim.

"Lanson da mı orada öğrendi?" Ben sordum. "Evde birbirinizi tanıyordunuz, değil mi?"

Omuz silkti ve ilgisini kalan ekmek parçalarına geri verdi. "Lanson'ın babası ona karşı her zaman çok katıydı. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım ama lanet olsun. Beni çok korkuturdu."

"Gerçekten mi?" Mantıklı geliyordu. Lanson iyi bir dövüşçüydü ama diğer fae'lerin yarısı kadar bile güçlü değildi.

Bir insanın kendisini yetiştiren kişiyi etkilemek için ne tür şeyler yapabileceğini ilk elden biliyordum.

Ashlani başını salladı. "Şaşırtıcı, değil mi? Lanson çok tatlı görünüyor. Her zaman böyleydi, gerçekten tatlı ve hassas. Bu sadece babasının ondan daha da nefret etmesine neden oldu."

"Peki ya ailen?" diye sordum. "Boş zamanlarını yumruk atmayı öğrenerek geçirdiğini biliyorlar mı?"

Gülümsediğinde gözleri her gibi ışıldamıyordu. "Ailem burada olduğumu bile bilmiyor. Boş zamanlarımda ne yaptığım umurlarında bile değil."

Lanet olsun. Onu gerçekten yanlış değerlendirmişim.

Görünüşe göre o kadar da farklı değilmişiz.

O sırada Komutan Macanthos yemek salonuna girdi ve odanın ortasına yaklaştığında tüm gözler ona kilitlendi.

Doğruca masamıza.

"Ne?" Ashlani öne doğru eğildi ve arkasından yaklaşan devasa adamdan tamamen habersiz, endişeli yüzümü inceledi. "Neler oluyor?"

Voiler bile başını kaldırdı, Ashlani'nin hemen yanında dondu kaldı ve bana aynı çaresiz bakışı attı.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım, bakışlarımı kaçırarak.

Ama iki saniye sonra, Komutan Macanthos tam arkasında durdu.

On

u. *Bana* bakıyor.

"Huntyr," diye selamladı. Elleri arkasında sıkıca kenetlenmişti. Çenesi her zamanki gibi dik ve profesyonelce duruyordu. "Benimle bir yürüyüşe çık."

Midem bulandı. Komutan Macanthos benden ne istiyor olabilirdi ki? Ben yanlış bir şey yapmadım. Aslında tüm kurallara dikkatle uydum.

"Evet, Komutan Macanthos." Yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirip ayağa kalktım ve yemeğimin geri kalanını Ashlani'ye doğru iterek uyarı dolu bir bakış attım.

Komutan Macanthos'u odadan çıkıp çoğunlukla boş olan koridora kadar takip ettiğimde her bir çift göz bize, bana kilitlenmişti. Ellerimi titrememeleri için arkamda kenetlerken, onun yanında adım atarken başım omzuna zorlukla değdi.

Kahretsin, bu erkek çok iriydi.

"Seni izliyordum," diye başladı.

Midem bulandı. Korku bana kaçmamı, buradan olabildiğince uzaklaşmamı haykırıyordu. Ama bu bir seçenek değildi. Tanrı görevimi açıkça belirtmişti: Başarmak ya da denerken ölmek.

Durakladı. "Dövüşme şekliniz... şaşırtıcı."

"Nasıl yani?" Sesimi sabit tutmak için mücadele ederken başımı düşünceli bir şekilde yana yatırdım.

Komutan durup koridorun sonunda bana dönmeden önce sessizce birkaç adım daha attık. Uzun cam pencereden süzülen ışıkla, yüzünde gözünü kıl payı kaçırın ince bir yara izi görebiliyordum.

"Hesaplısın. Stratejik." Omzumu kavramak için uzandı ve orada bulduğu kasları inceledi. "Güçlü."

Yutkundum. "Teşekkür ederim. Sanırım bunların hepsi iyi şeyler?"

Komutan Macanthos elini çekti ve omuzlarını geriye atarak, tüylerimi diken diken eden bir asker duruşu takındı. "Ne yaptığınızı biliyorum."

Ağzımın kenarları yukarı doğru seğirdi, ama onun karşısında kendimi her zamanki gibi korunmasız hissediyordum. "Peki bu ne?"

"Gerçek gücünü saklıyorsun. Dövüşleri bilerek kaybediyorsun."

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakarken gülümsemem soldu. Komutan Macanthos yalan söyleyecek bir erkek gibi görünmüyordu. "Eminim nedenini anlayabilirsiniz."

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez yüz hatları yumuşadı. "Evet, aslında yapabilirim. Ama burası çok kötü bir yer Hunttyr. Tehlikeleri daha yeni yeni görmeye başlıyorsun. Başkalarına güçlü olduğunu göstermek sana sandığından daha fazla yardımcı olabilir."

"Teşekkür ederim, ama iyi olacağım."

"Umarım öyledir," diye cevap verdi. "Ama bu akademide maskeli niyetleri olan tek kişinin sen olduğunu düşünme Hunttyr. Eninde sonunda gücünü göstermek zorunda kalacaksın."

Bu sözlerle birlikte, koridorda kaybolan iri cüssesinin ardından ağzım açık bir beni bırakarak uzaklaştı.

Hells. Komutan Macanthos dövüştüğümü fark ettiyse, başka kim fark ?

Ve neden beni uyaracak kadar önemsediydi?

Kafamı tüm bu etkileşimden arındırmaya çalışarak yemek odasına geri döndüm.

Ama köşeyi dönüp içeri girdiğimde midem bulandı.

A Yemek salonundaki tüm konuşmalar kesildi. Herkes dehşet içinde Ryder'ın öğrencilerden birini boğazına bıçak dayayarak duvara yapıştırdığı odanın en ucuna baktı.

Bu öğrenci sessiz olanlardan biriydi. Eğer doğru hatırlıyorsam adı Maekus'tu. Neredeyse kimsenin yoluna çıkmazdı ve kesinlikle *bunu* hak edecek bir şey yapmamıştı. Ryder'a karşı mücadele ederken gözleri dehşet içindeydi ama faydası yoktu. Ryder'ın yarısı kadardı.

Koşarak Ashlani ve Voiler'ın yanına gittim. " oluyor?"

Ashlani sadece omuz silkti ve dehşet içinde izledi. Voiler varlığını fark etmedi bile.

Ryder alay etti, "Altın Şehir'de yanımızda zayıfların savaşmasını istediğimizi mi sanıyorsun? Gerçekten senin gibi bir korkağın içeri girebileceğini mi sanıyorsun?"

Hells.

Maekus inledi, Ryder'ın bıçağı derisinden en küçük kan çizgisini çekerken hâlâ kıvranıyordu.

"Kimse bir şey yapacak mı?" Fısıldadım.

"Yapma." Voiler bileğimi yakaladı, tırnakları bileğime . "Yardım etmek istediğini biliyorum ama durumu daha da kötüleştireceksin. Onu kurtaramazsın."

O . Haklı olduğunu biliyordum. Kendi sırtıma bir hedef koymadan hiçbir şey yapamazdım.

Ama hayatım boyunca Maekus gibi insanların Ryder gibi tarafından becerildiğine tanık olmuştum. Ve Ryder gibi insanlardan *nefret ettim*.

Ryder o anda doğal büyüünün küçük bir parçasını çağırdı ve Maekus'un ciğerlerindeki havayı çekmek için rüzgârı kullandı. İlk başta fark etmedim; sadece

Maekus önce Ryder'ın kollarını, sonra da kendi boğazını pençelemeye başladı.

Odanın arka tarafında biri nefes nefese

kaldı. Ryder onu öldürecek.

Ryder neredeyse böbürlenerek, "Bu basit bir büyü," diye açıkladı. Maekus'tan giderek daha fazla hava fışkırdı. Ryder doğal büyü konusunda korkunç derecede yetenekliydi; onu çağırabilen biri bile geri püskürtmekte zorlanırdı. "Altın Şehir'e girecek kadar güçlüysen, onunla savaşmakta hiç sorun yaşamazsın."

Maekus gittikçe daha fazla debelendi, ta ki aniden -zorla- gözleri yuvalarından fırlayana kadar.

Kendimi ondan ve Voiler'dan koparıp çatışmaya doğru sürüklenirken Ashlani'nin kısık bir fısıltıyla bana bir şeyler tısladığının çok az farkındaydım. İstesem de kendimi durduramazdım.

"Ne halt ediyorsun Ryder? Ona sınıf dışında zarar veremezsin!"

Ryder birkaç saniye daha iterek Maekus'un ciğerlerinde hava kalmadığından emin olduktan sonra bıçağıyla Maekus'un boğazını keserek işini bitirdi.

Yemek salonunda yere düştü. Öldü.

Ryder, Maekus'u sınıfın dışında öldürerek Moira Semineri'nin ilk kuralını çiğnedi ve hiç de umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Yüzüne yayılan bir sırıtişla döndü. "Bunu geleceğine bir bakış düşün Hunt. Zayıflar Altın Şehirde benim yanımda savaşmayacak."

Öfkemi yutmaya çalışarak çenemi sıktım. *Zayıf mı?*

Maekus sinsi ve göze çarpmayan biriydi. İçine kapanıktı. Bu onu daha az savaşçı yapmazdı.

Ryder bana yaklaştı ve kulağıma eğilerek "Sıra sende" diye fısıldadı.

Yanımdan geçerken omzuma vurdu, Maekus'un cesedini kan kaybını tamamlaması için yerde bıraktı ve tüm yemek salonu dehşet içinde sessizliğe gömüldü.

Başka tarafa bakamadım, gözlerimi Maekus'tan ayıramadım. Daha önce bir şeyler yapmalıydım. Kahretsin, *biri* yapmalıydı.

"Hadi gel." Ashlani bileğimden çekiştirerek beni transımdan çıkardı. Voiler da en az onun kadar dehşete düşmüş bir halde arkasından onu takip etti. "Daha fazla bela çekmeden buradan gidelim."

OceanofPDF.com

Bölüm

TWeLVe

A O gece yatak odama dönerken, Lanson'un kendi odasının kapı çerçevesine yaslandığını gördüm. Omuzları gergindi, başı öne eğikti. Bir şeyler fısıldadı

Nefesinin altından beni yavaşlatacak şekilde konuşuyordu.

"Lanson?" Yönümü değiştirip ona doğru ilerlerken sordum. Neden Lanson'a doğru çekildiğimi hissettiğimden emin değildim. Son birkaç gündür, eğitim sırasında onun arkadaşlığından hoşlandığımı fark etmiştim. Onunla her şey huzurluydu. Basitti. "Her şey yolunda mı?"

Sesimi duyunca daha da sertleşti ve dönüp bana baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve kenarlarında koyu kırmızı çizgiler vardı. Yumuşak bukleleri dağınık ve karmakarışıktı, normalde içine soktuğu gömleği dağınık bir şekilde gövdesinden aşağı düşüyordu.

"Daha iyiydim," diye itiraf etti.

Kapı çerçevesinin diğer yarısını kaplayacak şekilde onun yanına doğru yürüdüm. Maekus'un yatağı toplanmamıştı, siyah çantası ceketiyile birlikte karyolanın direğine asılmıştı.

Göğsüm sıkıştı. Oda arkadaşı olduklarını unutmuştum.

"Bunu hak etmedi," diye iç geçirdi Lanson. "Maekus, geçen yıl oraya gitmeyi başaran ablasıyla birlikte olmak için Altın Şehir'e girmek istedi. O-"

Lanson boğazını temizledi ve arkasını döndü. Maekus ve Lanson o kadar yakın değillerdi ama kalbi olan herkes onun ölümüyle sarsılırdı. Sessiz ve nazik biriydi, kimsenin anlaşmazlık yaşamayacağı bir tipti.

Ryder'dan başka kimse.

Ryder, Müdire Katherine'e olayın kazara olduğunu, sihriyle ilgili basit bir aksilik olduğunu söyledi. Eğer onu okuldan atmayı planlıyorsa, acele etmiyordu.

Burada olmayı hak etmiyordu. Maekus hak ediyordu.

Lanson, Maekus'un yatağının yanındaki küçük masaya doğru ilerledi ve bir mektup aldı. "Annesi bunu trene binmeden önce çantasına koymuş."

Kağıdı bana uzattı. Kenarları kırışmış ve yırtılmıştı, sanki Maekus onu her yere yanında götürmüş ve tekrar tekrar okumuş gibiydi.

*Per/ect oğlum,
/Ailemiz gururla parlıyor. /Kız kardeşimiz sizi
Altın şehir'de bekliyor ve onunla yeniden bir
araya gelmek için ne gerekiyorsa yapacağınızı
biliyorum. Gerçek hayat o duvarların ötesinde
başlar.*

Sana olan inancımdan başka hiçbir şeyim yok.

Yakında görüşürüz. Güçlü kal.

Sonsuz sevgilerimle,

Anne

Keskin bir nefes aldım. Maekus sadece masum değildi, aynı zamanda içeriye girmesi için ona güvenen bir ailesi vardı.

Her şey gitti, kibirli bir zalim yüzünden bütün bir aile paramparça oldu.

Yaptığı şey için Ryder'ı öldürmek istedim.

"Güzel olmalı." Lanson ellerini n ceplerine soktu. "Onunla ilgilenen o kadar çok insan vardı ki."

"Evet," diye fısıldadım, mektubu geri verirken. "Onun gibi insanlar genelde böyle yapar."

Lanson'ın dikkatinin Maekus'un mektubundan bana kaydığını hissettim. "Eminim içeri girmeni bekleyen bir ailen vardır, değil mi? İçeri girmen için seni destekleyen insanlar?"

"Ailem öldü." Kelimeler ağzımdan tek bir nefeste döküldü. Anında pişman oldum ve dikkatimi Maekus'un yatağına çevirdim. Lanson'ın bakışları, ben orada durup cevabını beklerken çok doğrudan, çok ağır bir hal almıştı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Hiçbir fikrim yoktu." "Gençtim," diye açıkladım. "Önemli bir değil."

Sözler doğruduydu. Annemle babamın ölümü yıllar içinde donuk bir acıya dönüştü. Artık hiçbir şey hissetmeden onları düşünebiliyordum. Yüzlerini hatırlayamıyordum, onlarla olan hayatımın tek bir detayını bile hatırlayamıyordum.

Lord artık benim ailemdi. Rummy benim ailemdi. Onlar benim her şeyimdi.

Eski hayatım, ailemle ilgili tüm anılarımla birlikte ölmüştü.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse," diye ekledi Lanson, "bazen ailemin ölmüş olmasını diliyorum."

Dikkatim tekrar ona yöneldi. Gözlerini kaçırıp yatak odasındaki küçük pencereden dışarı bakma sırası ondaydı. "Ne oldu?" diye sordum. "Bunu neden söyledin?"

Lanson omuz silkti.

Ona yaklaştım ve elimi gergin sırtına koydum. Neden olduğundan emin değildim. İçimden bir ses beni onu teselli etmeye itiyordu. Belki de beni teselli edecek kimse olmadığı, gerçekten ihtiyacım olduğunda beni teselli eden kimse olmadığı içindi.

Lanson'ın da birine ihtiyacı vardı.

"Sizi ayrıntılarla sıkmak istemiyorum," diye nefes aldı.

Yorgun gözleriyle bana bakmak zorunda kalana kadar önüne geçtim. "Bu imkânsız," dedim sesimi yumuşak tutarak. "Söyle bana."

Odadaki hava her saniye daha da yoğunlaşıyordu. Lanson'ın ne hissettiğini tam olarak biliyordum; gerçeği itiraf edip etmeme konusundaki içsel savaş.

Elimi kolundan aşağı kaydırdım ve parmaklarımı onunkilerle kenetledim. Dokunuşumla gözleri yumuşadı, hafifçe rahatlamış görünüyordu, elini benimkinin etrafında sıkarken.

"Ben onlar için her zaman bir yük oldum," diye açıkladı, "ailem. Babam beni her zaman zayıf bir yer israfı olarak gördü. Benden büyük bir ağabeyim vardı.

ama birkaç yıl önce öldü. Babam beni suçladı."

Başparmağımı elinin üstünde aşağı yukarı gezdirdim. "Lanson, çok üzgünüm."

"Beni suçlamakta haklıydı. Benim hatamdı."

Kaşlarım çatıldı. "Bunun doğru olmadığına eminim."

Omuz silkti ve başını salladı. Devam etmeden önce derin bir nefes alarak omuzlarını oynattı. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Babam o olaydan sonra beni neredeyse evlatlıktan reddetti. Bir süre sokaklarda yaşadım, onlarca kez kaçmayı düşündüm. Baştan beri bir geleceğim yoktu ve kardeşim olmadan kendimi kaybolmuş hissediyordum. Babam bana kendimi aileme kanıtlamamın tek yolunun Altın Şehir'e girmek olduğunu söyledi. Bunu yaptığım zaman affedileceğimi söyledi."

İçimi bir ürperti kapladı. "Bütün bunları babanın affını kazanmak için mi yapıyorsun?"

Güldü, sesi kuru ve esprisizdi. "Çok saçma, biliyorum."

Bir adım daha yaklaştım. "Bunun hiç de saçma olduğunu düşünmüyorum. Hepimiz sevdiğimiz insanlar için ateşin içinden koşarız. Sanırım burada yaptığımız da bu, ateşin içinden koşmak."

Ağzının köşesi seğirdi. "Öyle de ."

"Bunu da atlatacağız. Altın Şehir'e girdiğimizde işler daha da kolaylaşacak."

Elimi nazikçe sıktı. "Umalım da sonumuz Maekus gibi olmasın."

"Yapmayacağız," diye yemin ettim, ondan çok kendime. ". "

Lanson'u kederiyle baş başa bırakıp yatak odama dönerken bu sözlere sınıksı sarıldım. Sonumuz Maekus gibi olmayacaktı.

Sonumuz Maekus gibi olamazdı.

Iyatak odamın kapısını kırıp açtığımda Wolf'u yatakta uyurken buldum. Dondum kaldım.

Son birkaç gündür ya bütün gece ortadan kayboluyor ya da ben uyuduktan sonra içeri sızıyordu. Onu yatak odamızda nadiren görüyordum.

her girdiğimde tanrıça.

Ama bu gece değil.

Bu gece Wolf, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde battaniyenin üzerinde sırtüstü yatıyordu ve sol kanadı şilteden sarkmış, ipeksi siyah tüyleriyle yeri sıyrırıyordu. Bir dizi bükülmüş ve desteklenmiş, diğeri ise yatağın boylu boyunca uzanmıştı.

Kapıyı iterek daha da açtım, içeri girdim ve arkamdan sessizce kapanması için elimden geleni yaptım. Yatağıma doğru ilerlerken ayaklarım yerde kayırıyordu. Eski şiltenin üzerine dikkatlice oturup botlarımı yavaşça çıkarırken eski şilte gıcırdadı, her hareketimde tereddüt ettim ve onu uyandırmadığımdan emin oldum.

Botlarımı çıkardıktan sonra kendimi geriye doğru ittim ve karanlıkta kalenin tavanına bakana kadar yaslandım.

Kahretsin, bugün tam bir karmaşaydı. Bazı öğrencilerin rekabetçi olacağını biliyordum ama Ryder ve arkadaşları bariz katillerdi. Maekus'u öldürüp paçayı sıyırmak mı?

Arkamı daha dikkatli kollamaya başlamamın zamanı gelmişti. Bu öğrenciler kana susamıştı.

Uzun bir nefes aldım, serin havayı içime çektim ve günün stresini ve gerginliğini dışarı atmadan önce ciğerlerimin dolmasına izin verdim.

Uzun, rahatlatıcı bir nefes daha

aldım. Bir tane daha.

Kalbim yavaşladı, hızlı atışlar şimdi alçak, yatıştırıcı

gümbürtülere dönüştü. "Horluyorsun, biliyorsun," diye duyurdu

Wolf sessiz odada.

Karanlıkta zar zor görebildiğim halde başımı ona doğru çevirdim. "Bilmiyorum."

"Öyle ve çok gürültülü. Güzellik dinlenmesine ihtiyacım var. Bu kanatlar kendi başlarına bu kadar güzel kalamazlar."

"Lütfen," diye alay ettim. "Burada bulunduğumuz süre boyunca seni uyurken bile görmedim. İyi olacaksın."

"Yine horluyorsun."

Döndüm, dirseğimi dayadım ve ona baktım. "Bir, ben . İki, sözde horlamamla ilgili bir sorunun varsa, başka bir yerde uyuyabilirsin. Kesinlikle kalman için yalvarmıyorum."

Wolf benim pozisyonumu taklit ederek döndü ve çenesini elinin üzerine koydu. Karanlık gölgeler içinde gözleri parlıyordu, neredeyse ışıltı ışıltıydı. Yüzünü izledim.

yavaşça şekil değiştirdi ve mükemmel beyaz dişlerini kocaman, kibirli bir gülümsemeyle ortaya çıkardı.

"Neye gülüyorsun?" Ben ittim.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Sadece seni yalvarırken hayal ediyorum. Oldukça güzel bir hayal." "Ugh!" Bakışlarımı ondan ayırarak yastığının üzerine düştüm. "Sen

sinir bozucu! Neden ölen sen değil de Maekus olmak zorundaydı?" "Dikkatli ol Dişi Avcı," diye mırıldandı. Arkamı dönmeme rağmen, onun gözlerini ayırmıyor. "Yine kabalaşıyorsun."

"Kaba olmaya iznim var," diye iç geçirdim. "Uzun bir gün geçirdim."

"Sorun ne? Moira Ruhban Okulu düşündüğün gibi varoşlardan lüks bir kaçış yeri değil mi?" diye alay etti.

Sinir bozucu sırtışının yüzünde gururla yayıldığını anlamak için bakmama gerek yoktu.

"Bu akademinin lüks olmasını hiç beklemiyordum. Ayrıca dövüş eğitimimin ilk gününde buradaki en büyük fae'lerden biri tarafından dövülmeyi de beklemiyordum ama bu konumuzun dışında."

Wolf huffed. "Seni etkilemesine izin veriyorsun."

Başımı ona doğru çevirdim. "Bugün Maekus'u öldürdü. Boğazını kesmeden önce onu boğmak için doğal büyüsünü kullandı. Bu akademinin tehlikeli olacağını biliyordum ama Ryder halledilmesi gereken bir sorun."

"Altın Şehir'e asla giremeyecek ve eğer bugün daha önce istediğin gibi onu durdurmuş olsaydın, sen de ölmüş olacaktın." Kendi kendine güldü. "Yüzündeki ifadeye bakınca Ryder'ın vahşi avcayı bir anlığına göreceğinden emin oldum."

"Beni mi izliyordun?" Gözlerim büyüdü.

Şimdi geriye doğru düşüp tavana bakma sırası Wolf'taydı. Küçük pencereden süzülen ay ışığı, kulaklarının arkasına sıkıştırdığı koyu renk, dağınık saçlarından çıplak göğsünün yontulmuş kaslarına kadar uzanan bir yolu aydınlatıyordu.

"Tabii ki seni izliyordum. İstesem de bir an bile gözlerimi kaçırıamazdım." O devam etmeden önce yanaklarını kızardı. "Ryder'ın seni kışkırtmasına izin vermen oldukça utanç verici. Eğitimlerimiz sırasında dövüşemiyormuş gibi yapman, sadece o zayıf erkeğin sana yardım ettiğine inanmasına izin vermen. Henüz bir gram bile doğal büyü çağırmayı başaramadın, ki bu biraz anlaşılabilir bir durum.

Tüm sınıf şimdiden temel bilgileri öğreniyor. Bu akademide hayatta kalmayı gerçekten planlayıp planlamadığınızı merak etmeye başlıyorum."

Wolf, hakaretlerini rahatça savururken bakışlarını tavana sabitledi.

Yine de dikkatinin üzerimde olmamasına sevinmişim. Sözleri ağzımdan dökülürken ağzımın bir karış açık kaldığını görmesini istemedim.

"Bu akademide hayatta *kalacağım*," diye cevap verdim, sesim yumuşaktı. "Sadece birkaç gündür büyü yapmayı öğreniyoruz. Yakında yetişirim. Ve Ryder'a karşı durmak sadece dikkatleri üzerime çekecek."

O anda bakışlarının üzerime düştüğünü hissettim. "Seni bir tek benim izlediğimi mi sanıyorsun? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama *herkesin* dikkati senin üzerinde. Özellikle de erkeklerin."

Sesinin alçalması ve son birkaç kelimedede havada titreşmesi kollarımda ürperti yarattı.

"Neden umursuyorsun ki? Neden kendin için endişelenmiyorsun ve beni de aynı şeyi yapmam için yalnız bırakıyorsun?"

Mavi gözlerinin karanlıkta parıldadığını görmek için tam zamanında döndüm. "Artık yatırım yapıyorum. Sen bu akademide kaotik bir şekilde dönüp durmasan burada çok sıkılırdım."

"Kaosunun sizi eğlendirmesine sevindim ama seyirciye ihtiyacım yok." Bedenimi duvara doğru çevirdim ve ince yastığımı başımın altına çektim.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti ve Wolfun tekrar uykuya dalmış olabileceğini düşündüm. "Tatlı rüyalar, Dişi Avcı," diye fısıldamadan önce gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Karşılığında hiçbir şey söylemedim.

CHapTer

THIrTeen

Natural büyüünün basit ve kolay olması gerekiyordu.
Sakin ol.

Öğrencilerin geri kalanının temel bilgileri öğrenmesi birkaç saat sürdü. Herkes toprağın gücüyle başladı, sanki hiçbir şey yokmuş gibi yerden ot çekmeyi öğrendi.

Denedim, avuçlarımı lanet bir aptal gibi yerden kaldırdım ama çimleri asla büyütemedim.

Müdire Katherine, *bunların hepsi sizin kim olduğunuzun bir parçası*, dedi. *Kendini toprakların büyüüne aç.*

Saçmalık. Hepsi saçmalıktı.

Güneş uzaktan batıyordu. Herkes gittikten saatler sonra avluda olduğum için akşam yemeğini kaçırmıştım.

Umurumda değildi. Eğer en kolay doğal büyüü bile çağıramazsam, tamamen mahvolurdum.

"Tekrar dene." Arkamdan gelen kadın sesi beni sıçrattı. "Bu sefer gözlerini kapat."

Voiler'ın bana doğru yürüdüğünü görmek için döndüm.

"Burada yalnız olduğumu sanıyordum," diye cevap verdim sertçe.

"Öyleydin." Ellerini ceplerine soktu. "En azından beş dakika kadar."

Gözlerimi devirdim ve yeniden çimlere odaklandım. "Faydası yok."

Yaklaşmaya devam etti. "Tuhaf. Bana bu kadar kolay pes edecek bir tip gibi gelmemiştin."

Benimkine benzeyen siyah çizimleri, tam durana kadar yeri gıcırdattı. Oturduğum yerden ona baktım.

Çimen.

Sonra dizlerinin üzerine çökerek beni şaşırttı. Bu kadar yakından, beyaz tenindeki çilleri görebiliyordum.

"İşte," dedi, avuç içlerimi kavradı ve tekrar toprağa doğru çevirdi. "Gözlerini kapat."

Uzun bir nefes vererek önerdiği gibi yaptım. Normalde bir durumda gardımı alırdım. Ama Voiler'da beni rahatlatan bir şey vardı.

Bana zarar vermezdi. Daha önce Maekus'a da yardım etmek istemişti. Hissettim ki

o.

"Şimdi büyüünün bedeninizden kaynaklandığını hayal edin. Sen bedenle bir bütünsün.

Çimenlerle, toprakla. Aynı tanrıçadan geliyorsunuz ve birbirinize aitsiniz. Çimenlerin sizinle bir olmasına izin verin."

Sözlerine odaklanmaya çalıştım, ama kafamın içine sızan ve böylesine başarısız olduğum için bana bağırarak şüpheyi durduramadım.

Omuzlarım çöktü. Voiler ellerimi bıraktı.

"Daha çok çabalamalısın, Huntыр." Sesi sakinleştiriciydi, küçük savaşçı bedeninden beklediğim gibi değildi.

"Deniyorum."

"Korkmuyorsun, çünkü korkuyorsun."

Gözlerimi onunkilere diktim. "Ben büyüden *korkmuyorum*."

Omuz silkti. "O zaman neden kendini kapatıyorsun? Doğal büyüünün anahtarını elinde tutan *sen* değilsin Huntыр. Bu toprakları başmelekler."

"Bunun farkındayım, teşekkür ederim."

Bu tavrıma rağmen Voiler bana gülümsedi. "Tekrar dene." Ben de denedim.

Tekrar, tekrar ve tekrar denedim.

Güneş tamamen batana kadar toprağın altından tek bir ot parçası çıkarmayı başaramadım.

Voiler heyecanla ciyakladı.

Ben o kadar ikna olmamıştım.

"Neden bana yardım ediyorsun ki?" Şüpheyi sordum.

Ayağa kalktıktan sonra pantolonunu sildi. "Bilmiyorum," diye mırıldanarak cevap verdi. "Bana kendimi hatırlatıyorsun, sanırım."

Gurur mu duymalıyım yoksa gücenmeli miyim emin olamadım. Voiler başından beri güçlü ve akıllı yarışmacılardan biri olarak dikkatimi çekti. Sürünmedi.

Diğerleri gibi dikkat çekmeye çalışmıyordu ve Ryder ya da Espek gibi kibirli değildi.

Kendini tuttu.

Bu yönünü sevdim.

Rummy de onu severdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım koridordan yatak odalarına doğru dönerken. "Gerçi diğerlerine istiyorsam hâlâ yapmam gereken çok iş var."

"Oraya varacaksın." Sola dönmeden önce bana göz kırptı, *Voiler ve Ashlani*'nin etiketlediği kapıdan içeri süzüldü.

En azından tamamen başarısız değildim.

Büyü yapma yeteneğim vardı. Sadece ona teslim olmayı öğrenmem gerekiyordu.

Haradan yıllar geçti ama ben uyanık bir halde küçük yatak odasının karanlığına bakıyordum. Koridordaki her ses kalbimin rahatsız edici ve uygunsuz bir şekilde çarpmasına neden oluyordu. Wolf geri gelmiyordu.

Belli ki benimle karşılaşmaya hiç niyeti yoktu.

Rahatlamış olmalıydım, onun kibirli ve kendini beğenmiş tavırlarıyla uğraşmak zorunda kalmadığım için sevinçten havalara uçmalıydım.

Çok rahatlamış olmalıydım.

O zaman neden uyanıktım, geri gelmesini bekliyordum? Gecenin bu saatinde nereye gittiğini merak ediyordum?

Siktir , Hunttyr. Bu seni .

Ama bir şey beni çekti, içimde uyuyan bir parçayı uyandırdı ve onun nerede olduğunu öğrenene kadar dinlenmeyecekti.

Yataktan kalktım, hâlâ her gece uyuduğum eğitim kıyafetlerimi giyiyordum, Venom'u kalçama bağladım, botlarımı giydim ve sessizce koridora süzüldüm.

Kale gündüzleri yeterince ürkütücüydü. Şimdi mi? Çarpan kalbimin sesi kulaklarımı doldurdu, kendi nefesimden bile daha yüksekti, kendi

Ayak sesleri.

Herkes uyuyor, diye kendime hatırlattım. Zaten herhangi bir kuralı çiğniyor değildim. Gecenin herhangi bir saatinde kendimizi idare edebilecek durumdaydık. Çocuklar gibi odalarımıza kilitlenmemiştik.

Yine de attığım her adım vücudumda alarmlar çalmasına neden oluyordu.

Önce sola, sonra sağa dönerek odalar koridorunda ilerledim. Sınıflarımızın bulunduğu koridoru geçtim, sonra da avluya açılan koridoru.

Ne aradığımdan emin değildim. Gecenin bir yarısı gerçekleşen gizli bir toplantı mı? Karanlığın kalın örtüsü altında tek başına antrenman yapan bir kurt mu?

Fae gözlerim bu gölgelerde gizlenen her şeyi görebilecek kadar keskindi ama Wolfun daha fazlasını görebileceğine dair bir his vardı içimde.

Beni şaşırttı. Bir dövüşçü örneğiydi, bu kadarını kabul etmeye hazırdım. Grubun önünde sadece birkaç kez dövuştü ama her seferinde bir sanatçıyı izler gibiydim.

Hesaplıydı. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha güçlüydü.

Zarifti. Şiddetliydi.

Tekrar döndüm, kaleden dışarı çıktım ve etrafı çevreleyen ağaçlara giden yolu takip ettim. Garipti; bir süredir akademideydim ve sadece dışarıda, avluda bulunmuştum. Buraya geri dönme zahmetine bile girmemiştım.

Durgun havada ürpertici bir serinlik vardı.

"Gece yürüyüşü mü?" Wolfun hırıltılı sesi sessizliği böldü.

İçgüdüsel olarak döndüm ve doğruca göğsüne çarptım. Beni en yakındaki ağacın kabuğuna doğru iterken elleri üst kollarımı kavradı. Ağzımdan çıkan homurtuyu kontrol edemedim.

Wolf kollarını hareket ettirdi, böylece bir eli gövdemde düz bir şekilde yayıldı, diğeri omuzlarımda bir çubuk oluşturdu ve beni ağaca doğru itti.

Bir kez daha gücü beni şok etti. Onu görünce midem bulandı.

İlahi ve tamamen mide bulandırıcıydı.

"Hemen hemen," diye sertçe cevap verdim. Beni bu durumdan kurtarmak için söyleyebileceğim fazla bir şey yoktu; Wolf beni onu ararken yakalamıştı.

"Dikkatli ol," dedi başını eğerek. "Beni takip ediyormuşsun gibi görünmeye başladı."

Alay ettim, "Bu çok saçma."

"Gerçekten mi? O zaman burada ne işin var Dişi Avcı?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim." "Belki, ama sormadın."

Karanlıkta birbirimize baktık. Yüz hatlarının keskinliğini hâlâ görebiliyordum. Gözlerindeki buz ay ışığında aydınlandı. Gözleri yüzümü de taradı ve birden kendimi çok savunmasız hissettim. Gövdeme bastırıldığı el, kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken eden bir sıcaklık yaydı.

"Gitmişsin," diye fısıldamayla başardım.

Beni tutuşunu biraz gevşetti ama bırakmadı. "Bu şekilde olmasını tercih edeceğine düşündüm. Beni şimdiden özledin mi?"

"Hayır, ben-"

"Çünkü eğer geceleriniz yalnız geçmeye başlarsa, her zaman geri gelebilirim ve

."

Ayağına bastım ve tüm gücümle göğsünü ittim. gitmişti.

Zar zor kıpırdandı ama sonra iki bileğimden tuttu ve göğüslerimiz birbirine değene kadar beni kendine çekti. Üzerimde yükseldi, ay ışığı görüşümü engelleyene kadar başını benimkinin üzerine eğdi.

Ondan başka hiçbir şey yoktu; karanlık ve tehlikeli, görkemli ve kafa karıştırıcı.

"Neden beni takip ettiğini söyle."

"Merak ettim," diye fısıldadım. Bu gerçeği itiraf etmek beni çok üzüyordu ama nedenini bilmiyordum. "Yani, ? Son birkaç gündür seni burada neredeyse hiç görmedim. Tamamen gitmiş olabileceğini düşündüm."

Sırıttı. "Ve seni burada yalnız mı bırakayım? O kadar da şanslı değilsin."

Wolf sonunda beni bıraktı ve geri çekildi. Varlığının sıcak vızıltısının yerini serin bir esinti aldı.

"O zaman nerede? Lütfen bana bir hayvan gibi ormanda uyumadığını söyle."

"Hayvanların nesi var?" diye sordu. Başını iki yana salladı ve aya baktı. "Zaten çoğu gece kurtlarla uyumayı tercih ederim."

"Yapmak zorunda değilsin, hepsi bu."

Wolf beni inceledi ve onun yoğun bakışları karşısında geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"Peki, Dişi Avcı," diye başladı. "Seni henüz benim için yalvartmayacağım, yine de bunu hayal etmediğimi söyleyemem."

Gözlerimi devirdim ve döndüm. "Her zaman böyle olmak zorunda değilsin-"

"Güçlü mü? Seksi mi?

Çekici?" "Kibirli."

Homurdandım ama beni takip edip etmemesini umursamadığıma kendimi ikna ederek yürümeye devam ettim.

Ama ben şatoya geri dönerken o da yanıma geldi. Kendini beğenmiş yorumları yatak odamıza döndüğümüz yol boyunca hiç azalmadı. Hatta ben banyoya girip çıkarken birkaç tane daha yaptı ve yatağa uzanıp uyumak için kendimi zorlarken de en az üç tane.

Ama Wolf'un sinir bozucu, kendini beğenmiş sözleri o karanlık, ruhumu uyuşturan sessizliği doldurdu. Ve bunun için minnettardım.

OceanofPDF.com

ChapTer

FOUrTeen

"H arihsel olarak, Altın Şehir'e bağ kurmadan girmeyi başaran dört kişi olmuştur. Dört. Bağlanma seçimi son derece kişiseldir ve zorunlu değildir, ancak eğer yalnız gitmeye karar verdim."

Sihirli bağdan bahsetmek bile beni daha dik oturttu, içgüdülerimin çılgılık atmasına neden oldu.

Bunu düşünmek istemiyordum. Kimsenin benimle bağ kurmasını kesinlikle istemiyordum ama bu ihtimallerle savaşmak istemediğimden de emindim.

Lanson'ın dizi benimkine değdi. Ona baktığımda çoktan bana bakıyordu, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

"Bugün son sınav olan Aşkın'a hazırlanmaya başlayacağız. Hepiniz geçebilirsiniz ya da hiçbiriniz geçemezsiniz. Önümüzdeki bir ay boyunca öğreneceğiniz beceriler size yardımcı olacak, ancak hiç olmadığınız kadar zorlanacaksınız. Altın Şehir, içinde yaşayanların gücü sayesinde bu hale geldi. Eğer yeterince güçlüyseniz, eğer yeterince değerliyseniz, o zaman endişelenecek bir şeyiniz yok demektir."

Ryder ve arkadaşları kendi aralarında bir şeyler fısıldayarak güldüler.

Müdire durakladı ve onlara ölümcül bir bakış attı. "Birçoğunuz sınıf arkadaşlarınızı rekabet olarak göreceksiniz. Birbirinize düşman olmanızı teşvik etmesek de, Aşkın sırasında doğal olarak birbirinizle savaşmak zorunda kalacaksınız. Bu sadece hanginizin Altın Şehir'e kabul edilmeye layık olduğunuzu göstermek içindir."

Birisi "Son meydan okuma tam olarak nedir?" diye sordu.

"Bu sizinle paylaşabileceğimiz bir şey değil. Mücadele başlar başlamaz diğer herkesle birlikte öğreneceksiniz."

Sessizlik dolu ve Sınıf. Biz yapmamıştı. konuştuk
çok hakkında ama hepimiz büyük bir şeye
hazırlandığımızı biliyorduk.

Tehlikeli bir şey. Ölümcül.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ama daha dik oturdum.

"Bugün, kan büyüsü çağırma eğitimine başlayacağız. Burada daha önce kan büyüsü öğrenen var mı?" Müdire Hanım devam etti.

Ashlani'nin eli havaya uçtu. "Bu sadece tanrıçaya kan adağı yapıldığında kullanılabilen bir büyü," diye cevap verdi.

Gözlerim Müdire Hanım'a kaydı. Buraya gelmeden önce büyü hakkında utanç verici derecede az şey biliyordum ve kesinlikle kan büyüsünü nasıl çağıracağımı bilmiyordum.

"Bu doğru. Bazı fae'ler -ya da melekler- kan bağlarına bağlı olarak büyüye daha fazla erişebilir. Bu toprakları kutsayan baş melekler sayesinde burada, Moira'da hepimiz büyüye erişebiliyoruz. Ama hepinizin geldiği yerde büyü kullanımı yok denecek kadar az. Eğer herhangi biriniz güçlü fae'lerin ya da başmeleklerin soyundan geliyor olsaydınız, muhtemelen daha fazla kan büyüsü yapmanızı sağlayacak güçlü bir kana sahip olurdunuz.

"Kan büyüsü doğal büyüden çok daha güçlüdür. Kanla savaşabilirsin. Sadece bir düşünceyle elementleri çağırabilirsin. Hatta yeterince güçlüyseniz iyileştirebilir veya öldürebilirsiniz, ancak bu yetenekler çok nadirdir. Kan büyüsüyle yapabileceklerinizin sınırı yoktur, ancak dikkatli olun. Büyük bir hırs önemli riskleri de beraberinde getirir."

Müdire yanından küçük bir bıçak çıkardı ve avucunun içine sapladı. Saniyeler içinde elinde kan birikti ve yere düştü.

"Büyü hepimizin içinde yaşar." Diğer elini avuç içi aşağı bakacak şekilde kaldırdı ve havaya kaldırdı. Yerdeki kan damlacıkları havaya yükseldi. "Altın Şehir'in sınırları içinde, gerektiğinde kendinizi ve başkalarını korumak için büyü kullanacaksınız."

Elini indirdi. Kan düştü.

"Ancak sihrin her zaman bir bedeli vardır. Her birimizin belirli bir sınırlaması, kan sihri kaynağımızın bize vermeyi bırakacağı belirli bir durma noktası vardır."

"Nasıl yakıt ikmali yapacağız?" Espek düşünceli bir şekilde dudaklarını büzerek sordu.

"Zaman," diye cevap verdi Müdire Hanım. "Ya da elinizde zaman olacak kadar şanslı değilseniz, bağ."

"Ya büyüleri senden daha zayıf olan biriyle bağ kurarsan?" diye zorladı.

"Bağ kurduğunuzda yalnızca eşinizin sahip olduğu her şeye erişebileceksiniz. Bu nedenle kiminle bağ kuracağınıza karar vermek çok önemlidir. Kötü bir seçim yaparsanız, hayatınız tehlikeye girebilir. Şimdi herkes ayağa kalksın. Hepinize kan büyüünüzü nasıl çağıracağınızı öğreteceğim."

Harika.

Lanson'un yanındaki koltuğuma oturdum. Wolf neyse ki çalışma odasının uzak tarafına yakın bir koltuk seçmişti, bu da bana nefes alacak bir alan bırakıyordu.

Dün gece ormandaki karşılaşmamızdan sonra kendimi durmadan onu düşünürken buldum.

Ama Lanson benimle konuşurken ve zaman zaman omzumu omzuna çarparken, en azından odaklanmış gibi davranabiliyordum.

Venom'u kalçamdan çıkardım ve silahı olan diğer öğrencilerin de aynısını yapmasını izledim. Ashlani gibi bazılarının kendilerine ait bir silahı yoktu, bu yüzden paylaşmak zorunda kaldılar.

Ama başka kimse Venom'a dokunmuyordu.

"Muhtemelen şimdiye kadar bildiğiniz gibi, bu kalenin duvarları baş meleklerin büyüyle kutsanmıştır. Kanınız berrak bir zihin ve belirlenmiş niyetlerle yere düştüğünde, çekimi hissetmeye başlayacaksınız."

nce Ryder elini kesti, ardından da fae'ler.

Voiler'ın aynısını yapmasını izledim, onu Ashlani ve Lanson takip etti. Venom'un bıcağını derime yerleştirdim.

Ve kestim.

Zihninizi temizleyin ve niyetlerinizi belirleyin.

Kulağa kolay geliyordu ama zihnim tam bir kaos içindeydi ve niyetim hiç de hazır değildi.

"Farklı soylar büyüye karşı farklı çekimler hissedecek. Bu doğal büyüden büyük ölçüde farklı olacaktır, bu yüzden kendinizi hazırlayın."

Hemen gerildim. Doğal büyüü zar zor çağırdıktan sonra umutlarım azalmıştı ama gardımı almıştım.

Wolf'a dönme isteğimle savaştım.

"Rahatla," diye fısıldadı Lanson . "Harika olacaksın." Kendi elinde kan birikmişti, düşmeye hazırdı.

Teste hazır.

Avucumu çevirerek damlacıkların kalenin taş ve sihirle dolu zeminine çarpmasını sağladım.

Her neyse, onu beklerken gözlerim beklentiyle kapandı. Bir güç patlaması mı? Büyülü bir ışık mı? Herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey gelmedi.

Ashlani ciyakladı ve gözlerimi açtığımda onu kanlı avucunda küçük bir alev tutarken buldum.

Hells. *Odaklan, Hunttyr.*

Gözlerimi tekrar kapadım, avucuma, hafif batmaya ve tenimden aşağıdaki zemine damlayan ılık kana odaklandım. Tanrıçanın bize baktığını, gücüyle bizi onurlandırıldığını hayal ettim. Baş meleklerin kandaki sihri çekip çıkardıklarını ve bize isteyebileceğimiz her şeyi verdiklerini hayal ettim.

Parmaklarım karıncalanmaya başladı. Gözlerimi daha da sıkarak kan damlasına odaklandım.

Dam

la.

Dam

la.

İşte o zaman hissettim. Çok hafıftı, neredeyse fark etmedim. Ama duman duyularımı, karanlık damarlarımı doldurduğunda paniğe kapıldım.

Gözlerimi açtım ve başka birinin fark edip etmediğini görmek için etrafa bakındım.

Hayır, diğerleri kendi kan büyülerine odaklanmaktan benimle ilgili bir şey fark edememişlerdi. En azından odanın arkasından kaşlarını kaldırarak bana bakan Wolf hariç herkes.

Bu normal olamaz. Bu kadar karanlığı hissetmek, bu kadar gücü hissetmek. Bunun olmasına imkan yoktu. Midem bulandı. Ya ben de herkes gibi kan büyüsünü çağıramıyorsa? Ya bir parçam o kadar berbat durumdaysa ve sadece karanlığı çağırabiliyorsa?

Sonraki birkaç saat boyunca kan büyüsünü tekrar tekrar çağırmayı denedim ve başarısız oldum. O boğucu, yaklaşan çekimi hissetmeye başladığım her seferinde, diğer tarafta görebileceklerimden korkarak kendimden geçtim.

Hislerim beni buna karşı uyarıyor, içinde yatan tehlikeleri haykırıyordu. Kahretsin, belki de asla kan büyüsü çağıramayacaktım.

Ashlani bile küçük alevini çağırmakta sorun yaşamadı. Kanından onu çağırın gölgeleri hissetti mi?

O da mı karanlığa teslim oldu?

Başımı salladım ve kanlı avucumu deri pantolonuma sildim.

Tekrar denerdim ama burada değil. Bu kadar çok tanıkla, her Şeyi berbat edip etmediğimi gorecek bu kadar çok insanla değil.

Büyü beniy çağırdı. Daha sonra, yalnız kaldığımda, kanla cevap verirdim.

B Gökten kan yağdı.

Kalın kırmızı damlacıklar el değmemiş krallığı ölüm ve kaosla kapladı, askerleri kr etti ve çocukları dehşete düşürdü.
Bu kadar güçlü bir yerin bu kadar çabuk parçalandığını hiç görmemiştim.
Vampir krallığındaydım ve daha önce orada olduğumu hiç hatırlamıyor olsam da çok doğru hissettiriyordu.

Evim gibi hissettim... eğer yanıp kül olsaydı.

ığlıklar uzaklarda çınladı; kadınlar ve çocuklar hayatları için savaştı.

Savaş.

Birdenbire işin içine girmiştim.

Kudurmuş ve ilkel vampirler, sanki onları hiçbir Şey durduramazmış gibi krallıkta kol geziyordu. Fae kanı arıyorlardı, beslenebilecekleri bir Şey.

Tabii ki burada bunların hiçbirini bulamazlar.

Sadece bize karşı savaşan ordu onlara arzuladıkları Şeyi verebilirdi.

Bu yüzden saldırdılar.

Vampirler tüm güçleriyle kendilerini krallığa sızan orduya doğru fırlattılar.

Neden burada olduğumu ya da bu andan önce neden hiçbir Şey hatırlayamadığımı sorgulayacak zamanım yoktu. Savaş şehrin ilerine gittikçe yaklaşıyordu.

Kaçmam

gerekiyordu.

Kaç ya da l.

Karanlık sokaklarda koşarken ciğerlerimi hava emmeye zorlayarak geriye doğru sendeledim. Diğerleri de benimle birlikte koştu ve panik çığlıkları havayı doldurdu.

Kaç ya da l.

*Kaç ya da
öl. Kaç ya
da öl.*

O sesi duyana kadar koşabildiğim kadar hızlı koştum: beni transımdan çıkaran, kaostan çıkaran ses.

"Huntyr!" dedi ses. "Bu tarafa gel!"

Baktım ve hayatımda gördüğüm en güzel kadını gördüm. Saçları benimki gibi siyah ve kıvrıkcıktı, gözleri altın sarısıydı ve ışıkla doluydu.

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken dirseğimi ona doğru uzattım.

Bu kadını tanıyordum; ne zaman olduğunu hatırlayamasam da onu daha önce görmüştüm.

"Artık güvendesin," diye fısıldadı.

Ona inanmamalıydım. Kan ve savaşın ortasında hiçbir şey güvenli değildi. Ama sıcak, dingin bir rahatlık örtüsü çöktü.

Kadın öne doğru eğildi ve bana sarılmak için kollarını açtı.

İşte o zaman onun değiştiğini gördüm. Az önce savaştığımız yaratıklardan birine dönüştü.

Mükemmel, altın rengi gözleri siyah, boş deliklere dönüştü. Dişleri sanki başından beri oradaymış gibi büyüdü.

Ve sonra boğazıma nişan aldı.

Kendi çılgılığım beni sarsarak uyandırdı. Yatakta doğruldum, nefes nefese kalmıştım, ter alnımı ve boynumu kaplamıştı. Bir elimi boğazıma nabzımı yokladım. Bulduğumda rahatlayarak nefes aldım ve yutkundum.

Sadece bir kâbustu. Burada öğrendiğim o lanet vampir hikâyeleri beni gerçekten etkilemeye başlamıştı.

Nefesim, başlayamadan hızla geldi. Umarım uyanmamışımdır-

Wolf'un yatağına baktım, onu uyurken ya da hiç orada değil bulmayı bekliyordum, ancak onu oturmuş ve doğrudan bana bakarken buldum.

Ama o hiçbir şey söylemedi. Kaşları birbirine kenetlenmiş, ağzı sıkı bir şekilde karanlıkta oyalandı ve az önce uyandığım bariz kâbus hakkında tek bir kelime bile etmedi.

Yüzümü duvara dönerek yuvarlandım ve terle kaplı battaniyemi çeneme kadar çektim. Kahretsin, rüya çok canlıydı. Görkemli, yüksek kaleyi görebiliyor, havadaki kan ve çürüme kokusunu alabiliyordum.

Sadece bir rüya, diye kendime hatırlattım. Düşmanlarınız burada ve vampir krallığının yakınında bile değilsiniz.

Gecenin geri kalanında uyuyamadım.

Ani çıkışımı gördüğünden emin olmama rağmen Wolf tek kelime etmedi.

OceanofPDF.com

ChapTer

FIFTeen

DAylar, dersler, kavgalar, yemekler ve huzursuz gecelerden oluşan bulanık bir dizi halinde haftalara dönüştü. Büyüde daha iyi olamadım ama ders sırasında fiziksel zararımı minimumda tutmayı başardım, bu da rahatlatıcıydı.

Sırtımdaki yaralar sonunda sert, kabarık yara izlerine dönüştü ve geçtikçe vücudumun iyileştiğini hissettim. Yeniden inşa.

Hazırlanıyorum.

Wolf çoğunlukla kendi halinde kalmayı başardı. Avluda ya da yemekhanede bana bakmanın dışında, mesafesini korudu. Arada bir odamdan çıkarken yakalıyordum ama ona daha fazla soru sormadım.

Bu yüzden onu kesinlikle ormanda aramıyordum ama şatodan çıkıp ağaçlarla dolu geceye doğru yürürken, duyduğum her dal kırılmasında ya da yaprak çıtırtısında başımı kaldırıp bakmaktan kendimi alamadım.

Hayır, Wolf'u aramıyordum.

Bu kadar aşağılanmaya kesinlikle tenezzül *etmemiştim*.

Ama arkamdan biri yaklaştığında, onu bekleyen tüm duyularım elektriklendi.

Ama o değildi.

Yakınından bile geçmiyordu.

"Şaşırdığımı söyleyemem." Ryder'ın sesi havada süzüldü. "O kadar zayıfsın ki, bir gram kan büyüğü bile çağırabiliyorsun."

Onunla yüzleşmek için döndüm.

"Beni buraya kadar takip mi ettin?"

Bir adım öne çıktı. "Belki de yaptım. Aslında son birkaç gündür seni takip ediyordum." Bir adım daha ileri.

Korku hislerimi ateşledi ve bana kaçmamı söyledi. Ryder bir yırtıcıydı ve burada mı? Bu şekilde mi? Beni bir avmışım gibi takip ediyordu.

"İlginç bir şey görüyor musun?" Venom'u çektim.

Ryder kollarını göğsünde kavuşturarak kahkahasını bastırdı. "Bu daha çok görmediğim şeylerle ilgili. Kan büyüğü yok, doğal yok. Kahretsin, hiç çağırabiliyor musun? Yoksa Altın Şehir'de asla büyü kullanamayacak kadar zayıf mısın?"

"Diğer insanların büyüğü nasıl kullandıkları konusunda çok endişelisin. Neden bir kez olsun kendine odaklanmıyorsun?"

"Dediğim gibi," -bir adım daha attı- "zayıfların Altın Şehir'e girmesine izin vermeyeceğim."

"Transcendent zaten zayıf olanlardan kurtulacaktır. Öğrencileri elemek senin kişisel işin değil Ryder."

"Bazılarının bu akademide onları çeken melekleri var."

Dondum kaldım, Venom'u sıkıca kavradım ve hazırdım.

Ryder artık sadece birkaç adım ötemdeydi, rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Kaçamazdım; o daha uzun ve daha hızlıydı.

Sadece savaşabilirdim.

Ryder benim ne kadar iyi bir katil olduğumu, bunun için ne kadar eğitim aldığımı bilmiyordu.

Beni son kez hafife almıştı.

"Yapma," diye tısladım, Venom'u daha sıkı kavırıyordum. "Bunu yapmak istemezsin Ryder."

Birkaç adım daha attım ve Ryder beni bir ağaca yasladı. Seçeneklerim tükenmişti. *Savaşma* zamanı gelmişti.

"Neden olmasın?" diye alay etti. "Çünkü senin küçük korkunç meleğin peşimden gelecek diye mi? Bil bakalım ne oldu, sıçan? O hiçbir yerde görünmüyor. Son nefesini ciğerlerinden çekerken beni durduramayacak, tıpkı yemekhanedeki zayıf küçük çocuğa yaptığım gibi."

"Wolfun beni korumasına ihtiyacım yok," diye homurdandım. *Lanet olsun*, Ryder'dan nefret ediyordum. Ondan o kadar çok nefret ediyordum ki artık kendimi kontrol edebileceğimden emin değildim.

"Öyle mi?" diye tısladı. "Çünkü kendini koruyabilecek kadar yeteneklisin, değil mi?" Başını arkaya attı ve güldü, sesi acımasız ve gıcırtılıydı. "Benimle dövüşme düşüncen çok komik ve ben de gülmek için can atıyorum. Denemeni görmek isterim-"

Ryder cümlesini bitirmeden bacaklarının arasına diz çöktüm.
Sertçe. Acı içinde homurdandı ve beni tutuşunu bıraktı, iki büklüm oldu.
Hiç tereddüt etmedim. Onu yan tarafından bıçakladım.
Az önce ne olduğunu anlayarak bir an için dondu kaldı.
Yaradan kan akmaya başlamadan önce Venom'u etinden çıkardım.
Ryder ayağa kalktı ve bir elini böğrüne bastırarak çekti ve parmak uçlarından damlayan kanı izledi. "Oh, artık gerçekten öldün, seni kaltak."

Gel de al.

Haftalardır bu piçi öldürmek istiyordum ve birçok kez kendimi kaybetmeye çok . Altın Şehir'e layık değildi. Phantom'a bile layık değildi.

"Sandığın kadar zayıf değilim," diye alay ettim. "Ama sen? Sen tam olarak düşündüğüm kişisin."

Ryder kükredi ve beni yere yapıştırdı. Çarpışmaya hazırlandım ve onun üstüne düşmemesi için vücutlarımızı hızla döndürdüm.

Avantaj elde edemiyordu. Bu sefer değil.

Onun ağırlığı nefesimi ciğerlerimden söküp attı. Uzuvarın, öfkenin ve nefretin kaotik bir karışımıydık, her zaman ölümden hemen önce gelen o çaresizlikle birbirimizi kavıyor ve pençeliyorduk.

Buradan canlı çıkmayacaktı.

Bıçağımı aramıza sokabilseydim.

Sıcak kan vücuduma, yüzüme, göğsüme bulaştı. Bıçağımı tutuşumu kayganlaştırdı. Ryder beni yere çarparken zehir avuçlarımdan kaydı.

"Kendini özel mi sanıyorsun? Sinsice dolaşabileceğini ve kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyorsun? Biz fark ediyoruz, sıçan. Gizlendiğini, gölgelerde süründüğünü fark ediyoruz."

Şakağıma öyle sert vurdu ki, görüşüm bulanıklaştı. Elim uzandı, kayıp kılıcımı bulmak için yeri yokladım. , *Venom. Beni şimdi bırakma. Sana ihtiyacım varken olmaz.*

Elleri boğazıma geldi ve sıkı. Beni boğacaktı. "Kahretsin, seni öldürmekten zevk alacağım. İlk kavgamızdan beri hayatına son vermek istiyordum. Senin zayıf, korkak bir sıçan olduğunu her zaman söyleyebilirdim."

Venom, Venom, Venom.

Pes etmeye hazırdım, parmak uçlarımda hissettiğimde görüşüme sızan o karanlık gölgeye teslim olmaya hazırdım: kılıcımın soğuk kabzası.

Son gücümü kullanarak böğrüne saplamadan önce onu beceriksizce aldım.

Ryder haykırdı ve boynumdaki tutuşunu gevşetti.

Onu tekrar bıçakladım.

Ryder doğrulup oturdu. Kalçalarımı savurdum ve üzerine çıkmadan önce onu yana doğru fırlattım. Hâlâ nefes alamıyordum, zar zor görebiliyordum.

Burada ölmeyeceğim. Beni öldürecek olan sen değilsin.

Onu tekrar bıçakladım.

Her vuruş, her yumruk. Bana attığı her bakış. Bundan çok daha kötüsünü hak ediyordu.

Onu tekrar bıçakladım.

Tekrar.

Sonunda Ryder hareket etmeyi bıraktı. Mücadele etmeyi bıraktı.

Onu bir kez daha bıçakladım, tam göğsünün ortasından. Ryder

ölmüştü.

Yana doğru düştüm, sırt üstü yere, onun yanına uzandım. Kanı etrafımızda birikmişti. Kendimi umursamaya, hissetmeye zorlayamıyordum.

Üzerime garip bir sakinlik çöktü, sanki bu terk edilmiş kaleye götürüldüğümünden beri ilk kez rahatlamıştım.

İyi ki kurtulduk.

Her nefes boğazımı yakıyordu, şüphesiz beni sıkıca olmasından kaynaklanıyordu. O piç beni gerçekten öldürecekti.

Senden önce davrandım.

Cehennem. Onu gerçekten öldürmüştüm. Kana bulanmış çimenlerin ne kadar yattığımdan emin değildim. On dakika mı? Bir saat mi?

Tek bildiğim, ayağa kalktığımda görüşümün normale döndüğüydü.

Düşün, Hunttyr. Onu burada bırakamazsın. Onu öldürdüğünü düşünecekleri ilk kişi sensin.

Burada pek çok düşmanı vardı. Pek sevilesi biri değildi. Ve tüm bildikleri, benim hala zayıf olduğumdu. Bir sıçan.

Yüzüne bakmaktan kaçınarak bıçağımı Ryder'ın göğsünden çektim. Kanı silmeye çalıştım ama sadece daha fazla ıslak maddeye bulaştı. Tepeden tırnağa kana bulanmıştım.

Lanet olsun.

Neyse ki bu saatte başka kimse uyanık olmayacaktı. Ryder'ı yattığı yerde bıraktım ve kaleye doğru koşmaya başladım. Koridorlarda gölgeler arasında, hiç olmadığım kadar sessiz bir şekilde ilerledim. Yürümek bir rüya gibiydi. Hareket etmek havada süzülme gibiydi. Kapıyı açmadan önce gerçekten odama döndüğümden bile emin değildim.

Wolf yine yatakta gömleksiz yatıyordu. Eşikte donup kaldım, kapının açılmasına izin verdim.

İki kez bakmadan önce tembelce bana . Vücudumu kaplayan kanın mı yoksa yüzümdeki paniğin mi onu harekete geçirdiğinden emin değildim ama ayağa fırladı ve bir saniye içinde aramızdaki mesafeyi kapattı.

Kurt. Bu tanıdık geldi. Gerçek gibiydi. Güvende hissettirdi.

"Huntyr," dedi, beni kolumdan çekerek ve kapıyı arkamdan kapatarak. Ağzından çıkan isminin sesi gerçektir. Yoğun. Samimiydi.

Hayır, muhtemelen hayal . "O öldü,"

diye nefes aldım.

"Kim öldü? Ne oldu böyle?"

"Onu öldürmek zorundaydım," dedim, Wolf'tan çok kendime. "Eğer yapmazsam beni öldürecekti."

Wolf'un elleri vücudumu sıyırdı, gövdemden aşağı inerek her santimetrekaresi inceledi. "Bu kan..."

"Ryder'ın."

Wolf'un elleri yüzümü buldu, beni kucakladı. Onu durdurmadım. "Bana neler olduğunu anlat."

Ben de anlattım. Ona her ayrıntıyı anlattım, ancak kelimelerimin çoğu aceleyle ve karmakarışık çıktı. Ona Ryder'ın bana gizlice yaklaştığını, saldırdığını, dokunduğunu anlattım. Kahretsin, onun vücudumdaki pis ellerini düşünmek bile beni ürpertti.

Sonuna geldiğimde, Wolf hareketsiz kalmıştı. Korkunç derecede hareketsiz. Hâlâ insanlık dışı.

"Bir şey söyle," diye yalvardım, sesim kırık ve mesafeliydi. Normalde, derli toplu görünmek için daha fazla çaba sarf ederdim. Bütün görünmek için.

Bu gece olmaz. Onunla olmaz.

"Ölmeyi hak etmişti," dedi Wolf sonunda. Gözlerim onunkilerle buluştu, söylenmemiş kelimelerden oluşan bir fırtına. "Sana el kaldırdığı için onun işini uzun zaman önce bitirmeliydim."

Parçalanmaya çok yaklaştım. Ona doğru düşmeye ve bu lanet ağırlığın bir kısmını onun taşımasına izin vermeye. Çok yorgundum. Adrenalin patlaması beni bir beden kabuğuna, bir ruh parçasına dönüştürmüştü.

"Hey," dedi Wolf. "Bana cesedinin nerede olduğunu söyle, ben de icabına bakayım. Üzerindeki kanı yıkamanı ve yatağa girmeni istiyorum. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Sözleri sert ama sessizdi, elleri boğazımı yakacak şekilde beni okşuyordu.

"Ormanda," diye açıkladım. "Sağda, ağaç sınırının hemen ötesinde."

Wolf'un başparmağı elmacık kemiğime bir kez dokundu. Bu bir sözdü.

Başka bir şey söylemeden gitti.

Düşündüğüm gibi yere yığılmadım. Hayır, kendimi banyoda, küveti sıcak suyla doldururken buldum.

Kanlı kıyafetlerimi çıkarıp bir yığının içine atıyorum. Sıcak suyu kanla kırmızıya çevirmek.

Boşaltıyorum.

Tekrar

dolduruyorum.

Cildimi temiz hissetmeden önce iki küvet dolusu su içmişim. Başımı suya daldırdım ve suyun üzerimden akıp gitmesine izin verdim.

Suyun altı güzeldi. Sessizdi.

Aslında Wolf'un yakında döneceği gerçeği olmasaydı bütün gece orada kalırdım. İsteyeceğim son şey onun geri dönüp beni küvette çıplak, kirli derinliklerde yarı boğulmuş halde bulmasıydı.

Kendimi küvetten çıkarıp temiz kıyafetlerimi giyerek yatağa girdiğimde vücudum ağrıyordu.

Wolfu beklemeye çalıştım ama başaramadım, gecenin rahatlatıcı karanlığına yenik düştüm.

Iyatağımda uyandım, çok susamıştım ve başım çok ağrıyordu. Gözlerimi kırıştırarak açmayı başardıktan sonra Wolf'un yatağına baktım, her zamanki gibi boş olmasını bekliyordum.

Sadece ışıldayan gözlerle karşılaşmak için.

"Güzel," diye başladı. "Uyanmışsın."

Kendimi yukarı ittim, kaburgalarım hareketten dolayı bana bağıırıyordu.

"Uyandım," diye tekrarlardım. "Saat kaç? Bugün antrenmanımız yok mu?"

"Fazladan uykunun sana iyi geleceğini

düşündüm." "Peki ya sen?"

Omuz silkti. "Eğitime ihtiyacım yok." Kibirli
göt.

Dün gecenin anıları önüne geldi. Ryder'ın bana saldırması,
Venom derisine dalıyor, tüm o kan.

"Kahretsin," diye mırıldandım, şakaklarımı ovuşturarak. "İnsanlar Ryder'ın
gittiğini fark edecekler. Ve eğer biz de gidersek..."

"Ryder için endişelenme. Onu kimse bulamayacak, bile kimsenin
umurunda olmayacak. Maekus'a yaptıkları yüzünden okuldan atılmalıydı.
Cezası uygundu. Arkadaşlarına bu sabah kendini iyi hissetmediğini söyledim.
Kimse bir şeyden şüphelenmeyecek. Endişelenecek bir şey yok."

Sakinliği içimde bir tedirginlik dalgası yarattı. Bu, artı bana bakışı...

"Gitmeliyim," dedim yataktan kayarak çıkarken. Dün gece giyindiğimi
bile hatırlamıyordum ama botlarım her zamanki yerlerinde, yatağımın
ucundaydı. "Benim için endişeleneceklerdir."

Botlarımı giymemi izlerken Wolf'un kaşları birbirine yaklaştı.

"Sakin olabilirsin, biliyorsun."

"Yapamamam dışında," diye karşılık verdim, sesim olması gerekenden
daha keskindi. Botlarımı giymeyi bitirdim ve onunla yüzleştirdim.

"Anlamıyorsun Wolf. Sen güçlüsün. Hiç Altın Şehir'e gireceksin. Sen bir
meleksin, Tanrı aşkına. Ama ben? Yapacak işlerim var. Bana güvenen insanlar
var. *İşi ağırdan alıp* buradan canlı çıkmayı bekleyemem."

Bir karşı çıkış, iğneleyici bir söz, bir hakaret bekliyordum. Herhangi bir
şey. Ama Wolf sadece çenesini sıktı ve başka tarafa baktı.

"Tamam," diye mırıldandım ve kapıya doğru yöneldim. "Seninle sonra
konuşuruz."

Sınıfa giderken saçlarımı başımın arkasında topuz yaptım. Kimseyle
konuşmak istemiyordum, özellikle de Wolf'la. Şimdi olmazdı. Nasıl
hissettiğimi anlayamıyordum. Dün gecedan sonra her şey bulanıklaşmıştı.

Nefret ve ihtiyaç arasındaki çizgi, fae ve canavar arasındaki çizgi.

Her şey bulanıklaştı.

Yumruklarımı sıkarak eğitim odasına daldım.

Ashlani ve Voiler ile sohbete dalmış olan Lanson başını bana doğru çevirdi. Diğer herkes benim yokluğumdan habersiz avluda dövüşmeye devam ediyordu. Güneş kalenin duvarlarının üzerinde yükseliyor, soğuk havada bile herkesin üzerine vuruyordu.

Yumruğun ete çarpmasıyla çıkan tatmin edici bir gümbürtünün ardından sağımdaki erkeklerden birinin zafer kükremesini duydum, ama dümdüz yürümeye devam ettim.

"İşte buradasın!" Lanson seslendi ve hemen koşarak yanıma geldi. "Senin için endişelendim. Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledim, yüz hatlarımı görmemesi için başımı eğdim. "Çok daha iyi."

"Güzel, çünkü sana sormak istediğim bir şey var."

Ellerimi ceplerime soktum ve devam etmesini bekledim.

"Çırac balosu . Acaba benimle katılmak ister misin?"

Şok içinde ona baktım. Lanson iyi biriydi elbette ama beni baloya davet etmesi? Böyle şeylere katılmak benim için öncelikli değildi. Arkadaş edinmek de öncelikli değildi. Ve neden Lanson onca insan arasından *beni* buraya çağırırsın ki?

"Çok tatlısın Lanson, ama ben-"

"Sadece düşün, tamam mı?" Gözleri çok büyük ve masumdu. Onu , gerçekten. Omuzlarında benim alışkın olduğum ağırlık yoktu. Midgrave'li değildi. Günü sağ salim atlatmak için yalvarıp yakarmak zorunda değildi. Çevre şehirlerden gelen Fae'ler mutlu görünüyordu.

"Elbette." Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Bunu düşüneceğim."

Sabah her zamanki gibi geçti. Lanson, dün geceki saldırıdan dolayı çok ağrım olduğunu bilse de bilmese de, antrenman yaparken bana çok fazla yüklenmedi.

"Antrenman zamanı," diye anons etti Komutan Macanthos hışımla avluya girerken. Her gün giydiği eğitim kıyafetlerini giymişti ama uzun kollu bluzunun yerini omuzlarından kesilmiş, yontulmuş ve yaralı kollarını ortaya çıkaran bir bluz almıştı.

Başımı gökyüzüne doğru eğdim ve geç geldiğimi fark etmediği için tanrıçaya sessizce şükrettim.

Komutan Macanthos avlunun ortasına gelene kadar herkesi iterek geçti. Elinde bir kâğıt tuttu ve "İlk olarak Hunttyr ve Espek'i görmek istiyorum," dedi.

Cehenneme kadar yolu var.

Ryder'ın arkadaşı.

Bu daha kötü bir zamanda olamazdı. Vücudum rahatlamam, teslim olmam için çılglık atıyordu. Daha önce de acı içinde dövüşmüştüm ve kesinlikle bunlardan daha kötü yaralar almıştım. Ama şimdi hissettiğim yorgunluğun saf ağırlığı ölümcül derecede yeniydi.

Bir dayak daha yemek istemedim.

Ama başka seçeneğim yoktu.

"Peki," dedim, eğitim çemberine adım atarak. "Hadi şu işi bitirelim."

Benden önceki fae kızgın görünüyordu. Ryder'dan daha kızgın.

Ryder, hançerim vücuduna saplanmışken hiç de kızgın görünmüyordu. Korkmuş görünüyordu.

Bir yumruk kaburgalarımın doğru gelip zaten morarmış vücuduma acımasızca temas ettiğinde hazırlıklı değildim. İki büklüm oldum, sendeleyerek yana düştüm.

"Ne?" diye tısladı. "Basit bir kavgayla başa çıkamıyor musun?" Dişlerini sıkarak güldü. "Belki de Ryder senin hakkında haklıydı."

Yumruklarımı

kaldırdım.

Sırıttı.

"Devam et," diye alay ederek bana el salladı. "Dene beni. Bana vurmaya çalış, bahse girerim bunlarla bir yumruk bile atamazsın-"

Öne atıldım ve yumruğumu korumasız karnına doğru yönelttim. Yere indi ama hareketlerim yavaş ve tembelceydi. Kolumu tutup büktü ve homurdanarak beni yere düşürdü.

"Vazgeç," diye hırladı.

Koluma yayılan acıyı görmezden gelerek serbest dirseğimi olabildiğince sert bir şekilde kalçasına gönderdim. Feryat etti ve geri adım atarak beni bıraktı.

Ayağa kalktım ve hemen saldırdım, sağ bacağına alçaktan bir tekme attım. Ama normalde olduğum kadar güçlü değildim. Tekmem acınacak haldeydi.

Onu yakaladı ve beni yere fırlattı, sadece birkaç saniye sonra üzerime düştü.

"Vazgeç," dedi karnıma bir yumruk indirerek. "Hayır,"

diye nefes nefese kaldım.

Çeneme yumruk attı, dudakımı

patlattı. Her şey bulanıklaştı.

"Peki. Sanırım bu kavgayı kendim bitirmek zorunda kalacağım."

Yumruğunu tekrar kaldırdı ve ben de gözlerimi kapattım, muhtemelen beni alıp götürecek olan darbeye hazırdım.

Bilinç.

Ama hiç gelmedi.

Gözlerimi tekrar açtığımda bir gölge üzerimizi kapladı ve genellikle avluya vuran güneş ışığını engelledi.

Kurt duruyordu. "Sırada ben varım," diye bağırdı. "kalk."

Kiminle konuştuğundan emin değildim ama fae bir hırıltıyla üzerimden kalktı. Wolf'a "O bir enerji kaybı," diye mırıldandı ama Wolf yerinden kımıldamadı.

Sırıtmadı.

Wolf tekrar, bu sefer bana hitaben, ",," dedi.

Kendimi ayağa kaldırdım ve dik durmak için tüm enerjimi kullandım. Etrafımdaki dünya sallanıyordu ama birkaç kez göz kırptıktan sonra her şey yeterince sağlam görünüyordu.

"Bu şekilde dövüşemez," diye karşı çıktı Lanson, çemberin içine girerek. "Bir molaya ihtiyacı var." Kolumu tutmaya çalıştı ama ben onu ittim.

"Hayır," diye homurdandım. "Ben iyiyim. Dövüşebilirim."

Wolf komutana bakmaya zahmet etmedi. İkimiz de bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayacağını biliyorduk. Eğitim bunun içindi: Güçlülerin galip gelmesi için zayıfları ayıklamak.

Belki de düşündüğümden çok daha kırıldım. Kesinlikle zayıf hissediyordum.

"Ne?" diye sordum. Ellerimi vücudumun iki yanına açarak talep ettim.

Kan ağzıma doldu, çenemden aktı. "Bir kıza vurmaktan korkuyor musun?"

Wolf'un gözleri yüzümde geziniyor, şüphesiz her yarayı tarıyordu. Her yeni zayıflığı. Eğitim üniformasına neredeyse hiç dokunulmamıştı ve koyu, mükemmel cildini tek bir çürük bile kaplamıyordu.

Zahmetsiz bir avcıydı. Dövüşlerini güç ve onurla kazanırdı.

Ben mi? Ben kendiminkini içimde kalan son hayat parçasıyla kazandım.

Yine de bakışlarımla tekrar buluştuğunda, çok daha soğuk bir şey kalmıştı.

"Hiç de değil, Dişi Avcı."

Wolf'u hareket ederken görmüştüm, dövüşürken izlemiştim. Ama o inkar edilemez gücün diğer tarafında olmak bambaşka bir şeydi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, yüzüme doğru bir yumruk savurup çeneme temas ederken, ayaklarımı altımdan çekip tekmelediğinde kendimi savunmak için zar zor zamanım oldu.

Sırt üstü sertçe yere düştüm, ciğerlerimdeki hava boşaldı. *Hay sikeyim. Gerçekten yüzüme yumruk attı. Bu oluyordu.* Geri dönmek için çabaladım.

ayaklarımı ve duruşumu yeniden ayarladım.

"Sırt üstü yatmamı istiyorsan, bir dahaki sefere sorabilirsin," dedim. Nefesimi tutmaya çalışırken kelimelerim zar zor duyuluyordu ama birkaç kahkaha sesi yeterince yüksek olduklarını doğruladı.

Wolf bakışlarımı tuttu; duygusuz, hazır. Yine de ben ona yaklaştıkça gözleri benimkilerden ayrılmadı. Elimdeki bıçağa bakmadılar, yaklaşan ayaklarımı gözlemediler.

Neye bakıyordu öyle?

"Ne zaman bırakacağını , değil mi Dişi Avcı?"

"Ne zaman bırakacağımı bilirim," diye mırıldandım ve kılıcımı onun tarafına doğru salladım. Hırıltı bile çıkarmadan engelledi. "Ama bıraktığımda öleceğimi de biliyorum."

Tekrar hareket etmeden önce ağzının köşesinin sadece bir saniyeliğine yukarı doğru kıvrıldığına yemin edebilirdim.

Bu sefer kendini tutmadı.

Tekrar savurduğu bacağının üzerinden atlamaya çalıştım ama bir anda üzerime atladı, bir koluyla beni belimden yakaladı ve çimlere yapıştırdı. Vücudum onunkinin üzerinden bir kez yuvarlandıktan sonra üstüme düştü ve beni yere sabitlerken vücudunu benimkinin üzerine koydu.

"Bazen," diye başladı, yüzü benimkine birkaç santim kalana kadar başını eğdi, "hayatta kalmak için bırakmak zorundayız."

Evet, haklısın.

Şimdi herkes izliyordu ve avlunun arka tarafından daha da fazla kahkaha duyabiliyordum.

Savaşmadan pes etmeyecektim.

Dizimi yukarı kaydırdım, Wolfun bacaklarının arasına bir darbe indirmek için elimden geldiğince çabaladım, ama ne yaptığımı anında fark etti, bıraktı ve daha önce tuttuğu vücut ağırlığını bıraktı. Tüm vücudu benimkine çarptı; beni kolayca çimlere sabitledi.

Vücudumun her bir santimi onunkine değdi. Gözlerinin arkasında karanlık bir fırtına koptu, nefesi hızlı bir dalga halinde benimkine karıştı.

"Bunu bir denersen, Dişi Avcı, bundan sonra yapacaklarımdan hoşlanmayacaksın." "Bırak beni," diye homurdandım.

"Bana bu kavgayı bitirdiğini söyle."

"Bitirmedim."

karşı koymaya, omuzlarımı altından kaldırmaya çalıştım ama sert bir elini göğsüme, tam boğazımın altına koydu ve

Beni yere yapıştırdı. Dudaklarında bir hırıltı, bu sefer gerçek bir öfke vardı.
Şakacı değil. Flörtöz değil.

"Bitirdiğini söyle."

Hayır, çılgılık atmak istedim. Asla pes etmeyeceğim, asla teslim olmayacağım.

Tanrı'nın istediği de bu değil miydi?

Lanet olası melekler. Bir ağız dolusu acı, iğrenç kanı yuttum ve boğuldum. Başımı yana çevirdim ve tam zamanında tükürdüm.

"Kavga bitti," diye homurdandı Wolf, kendini iterek. Hışımınla çekip gitmesini, varlığımı unutmasını ve beni görmezden gelmeye devam etmesini bekliyordum.

Ama o bileğimden tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Benimle geliyorsun," diye ısrar etti.

Kendimi onun elinden çekip almaya çalıştım ama . "Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye karşı çıktım.

Beni omzuna atıp avludan çıkarken kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Lanson bile çaresizdi, kimse Wolf'a karşı durmak istemiyordu.

Korkaklar.

"Beni yere bırak!" Bağırđım.

Bizi kalenin içinden, taş koridorlardan geçirerek avludan uzaklaştırdı. Lanson'ın peşimden hışımınla gelmesini bekliyordum ama gelmedi.

Kimse gelmedi. Kimse umursamadı.

Sadece Wolf ve ben vardık, o beni taşırken yüzüm gömleğinin arkasına kanıyordu.

"Kahretsin!" Sonunda beni ayağa kaldırdığında bağırđım. Yine de kalktığımda yana doğru tökezledim ve kendimi taş duvarda yakaladım.

"durumdasın, Huntır."

Cevap vermeden önce koridorun dönmeyi bırakmasını bekledim. "İşte böyle. Yine umursuyorsun."

"Hayır," dedi. "Bu pisliği bana çevirmeyeceksin. İnsanların seni dövmesine izin veriyorsun, pes etmiyorsun, kendini korumuyorsun. Neden? Bunun kimseye faydası yok. Yavaş yavaş kendini öldürüyorsun."

İçimden sert bir kahkaha yükseldi. "Hepimizin yaptığı bu değil mi?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "Öyle değil. Bu lanet yerde hayatta kalmak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum."

"O zaman öyle davranmaya başla. Başkalarının senin zayıf olduğunu düşünmesini mi istiyorsun? Tamamdır. Yeterince adil. Ama seni eşek sudan gelinceye kadar dövmelelerine izin mi vereceksin? Sen bundan daha iyisin. Bundan daha güçlüsün."

"Öyle miyim?" diye sordum, kelimelerim sert bir nefesle çıkıyordu.

"Dün gece o zavallı piç kurusuna yaptıklarından sonra, evet. Sanırım öyle."

Aramızdaki birkaç metrelik mesafede sessizlik hüküm sürüyordu. Sözlerinin gerçekliği beni istediğimden daha sert vurdu. Dün geceyi düşünmek istemiyordum. Ryder'ın ölü bedenini, herkesin bildiği takdirde ne düşüneceğini düşünmek istemiyordum.

Wolf haklıydı. bir haldeydim.

"Yatağına git," dedi. "Ve bir hiçmişsin gibi davranmayı bırak Dişi Avcı. Gerçekte kim olduğunu unutuyorsun."

Döndü ve hışımla koridordan aşağı indi, şüphesiz avluya geri döndü ve beni her zamankinden daha yalnız hissettirdi.

OceanofPDF.com

ChapTer

SIXTeen

Tavlu bugün farklı görünüyordu. Savaş pratiği yapabileceğimiz açık, çimenli bir alan yerine, ortasında büyük kırmızı daireler olan hedefler arka duvarda sıralanmıştı.

"Bugün hançerlerinizi fırlatma sanatını uygulayacaksınız." Komutan Macanthos gözlerinde beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bir parıltıyla konuştu. "Altın Şehir'i dış tehditlerden korumak için fiziksel savaş yeterli değildir. Bir hedefi uzaktan kusursuz bir isabetle vurabilmelisiniz."

Gülümsememek için yanağımı ısırdım. Hançer fırlatmak Phantom'da geçirdiğim yıllar boyunca mükemmelleştirmek zorunda kaldığım bir beceriydi. Vampirleri boğazınızı parçalatmadan öldürmek için gerekliydi. Ayrıca burada uyum sağlamak için dayak yemek zorunda kalmadan pratik yapabileceğim bir beceriydi. Hedefleri birkaç santim ortadan işaretlemek zor olmayacaktı.

"Birbirinizi öldürmeden nişan almayı öğrendikten sonra diğer silahları kullanmaya geçeceğiz. Burada kimler silah kullanma becerilerine güveniyor?"

Sağ tarafımdaki birkaç öğrenci çenelerini kaldırarak ellerini kaldırdı. Hemen avlu duvarının yanında duran ve omzunu taşa dayamış olan Wolf'a baktım. Elinde bir silah olup olmadığını merak etmeme bile gerek yoktu. Onunla ilgili her şey bir hançerle ölümcül olduğunu haykırıyordu.

Çok sinir bozucuydu.

Ona ters ters baktığımı fark etmeden önce gözlerimi kaçırđım. Yumruğundan dolayı çenem hâlâ ağrıyordu ve kaşlarımı çatmam bunu telafi edemezdi.

Pislik.

"Güzel," diye devam etti Komutan Macanthos, grubun kendine güveninden memnun görünüyordu. "O halde bugünkü mücadelede bir sorun yaşamayacağız gibi görünüyor."

Vücudum kaskatı kesildi. Normal bir savaş eğitimi günü değildi. *Bugün bir sınavdı.*

"Hedeflere doğru toplanın." Komutan Macanthos bizi takip etmemizi beklemeden topuğunun üzerinde döndü ve avlunun arka tarafına, hedeflerin bizi beklediği yere doğru yürüdü.

Midgrave'de hiç hedef talimi yapmadım. Vampirleri saymazsak tabii. İş o yaratıklarla savaşmaya geldiğinde hedefimi ıskalamanın bir seçenek olmadığını çabucak öğrendim.

Bu da farklı olmazdı.

Hedeflerden yaklaşık on adım uzaktayken Komutan Macanthos dönüp bize baktı. "Sen," diye Ashlani'yi işaret etti. "Şu hedefin önünde dur."

Dışarıdaki hava soğudu.

Ashlani'nin gözleri birden açıldı. Bakışlarını tekrar komutana çevirmeden önce bir o yana bir bu yana baktı. "Ne-ne?"

Komutan Macanthos, sanki bu onun için eğitimde sıradan bir günmüş gibi gözlerini devirdi. "Bana kendimi tekrar ettirme."

Buradan bile Ashlani'nin tereddütle hedefe doğru ilerlerken nefesinin sıkıştığını görebiliyordum. Yüzünü bize dönmeden önce birkaç saniye dondu kaldı, dudağı titrese de çenesi güvenle kalkmıştı.

Hay sikeyim. Umursamamalıyım ama umursadım. Ashlani başına gelecekleri hak etmiyordu.

"Harika." Komutan Macanthos ellerini birbirine vurdu. "Hançer fırlatma pratiği yapmanın en iyi yolu, bahisleri yükseltmektir. Çoğunuz fırlatma yeteneğinize güveniyorsunuz ama bazılarınız..." Gözleri bir grup öğrenciyi taradıktan sonra bana takıldı. "Sen."

Bakışlarım onunkilerden ayrılmadı.

"Evet?" "Hedefi vurduğunu görelim."

Ashlani'nin dudaklarından bir çığlık döküldü. "O orada dururken mi?"

Ben sordum.

Komutan Macanthos cevap vermedi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bekledi.

Harika. Gerçekten harika.

Venom'u kalçamdaki kılıfından yavaşça çıkardım, düzinelerce gözün her hareketimi izlediğini hissediyordum.

Hedefin önüne geçtiğimde önümdeki öğrenciler hızla yolumdan çekildiler.

Kıvranan, taş kesilmiş Ashlani'nin önünde.

Bakışlarımı yumuşatarak ve olabildiğince kendinden emin görünerek onu rahatlatmaya çalıştım. Ona vurmayacaktım. Bunu biliyordum.

Ama o yapmadı. Korkudan adeta ısıldayan diğer öğrenciler öyle. Lanson da dahil.

Komutan Macanthos, "Bütün gün bekleyemeyiz," diye ısrar etti. "At onu."

Duygularımı öfke kapladı. Bu avluda duran onca öğrenciye, Neden ben? Neden herkesin arasından beni seçiyordu?

O öfkeyi duyularıma yönlendirdim. Ashlani mümkün olduğunca hareketsiz durdu, bu da yardımcı oldu. Komutan Macanthos kimin hançer fırlatma konusunda yetenekli olduğunu sorduğunda elimi kaldırmadım, böylece onun yanındaki duvara vurarak kurtulabildim.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak . Elimi kaldırdım, Venom'u Ashlani'ye doğru tuttum. Ve fırlattım.

Ashlani önce irkildi ama hançer solundaki birkaç metre ötedeki duvara çarpınca rahat bir nefes aldı.

Ben de içimi çektim, omuzlarımdaki artan gerginliği serbest bıraktım. "Tekrar," diye emretti Komutan Macanthos.

Gözlerim ona kaydı. "Ne? Yine mi?"

"Beni duydun. Hedefi gerçekten vurana kadar tekrar gideceksin." "Ve gerçekten Ashlani'nin bütün gün orada durmasının gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Zaman mı? Pratik yapmanın başka yolları da var!"

Hedefi vurmak -en azından Ashlani'nin kafasının çevresinden geriye ne kaldıysa- en büyük yeteneklerimden birini göstermek anlamına gelecekti. Elbette burada hançer fırlatabilen tek kişi ben değildim. Ama diğerlerinin benim kadar isabetli atış yapabildiğinden tam olarak emin değildim. Espek başının yanındaki hedefi onu çivilemeden vurabilir miydi? Lanson yapabilir miydi?

Nedense bundan şüpheliydim.

Ashlani'nin kaotik ve umutsuz bakışlarından kaçınarak duvara doğru yürüdüm ve Venom'u aldım.

Kabzayı kavrayışımı sıkılaştırmadan önce avucumdaki teri sildim.

Bir atış daha. Eğer bir atış daha yaparsam ve hedefe yeterince yaklaşırsam, Komutan Macanthos rahatlayacaktı.

İstediği buydu, değil mi? Beni utandırmak mı? Ashlani orada dururken hedefi vuramayacağımı tüm sınıfa göstermek mi?

Komutan Macanthos beni tanımıyordu. Buradaki kimse tanımıyordu.

İlk atış pozisyonuma geri döndüm ve Venom'u fırlatmadan önce bir nefes aldım. Hızlıydı - tereddüt etmem için bana zaman tanımayacak kadar hızlıydı.

Ashlani bu sefer çılgılık attı. Bıçağım, yanındaki çimlere düşmeden önce hedefin kenarını zar zor sıyrırken bacakları altından titredi.

Arkamdaki Lanson'dan duyulabilir bir iç çekme sesi geldi.

Komutan Macanthos'a baktım, o da bana kararlı gözlerle baktı. "Tekrar."

Ashlani yine haykırdı. Sesi kemiklerimi sızlattı, midemi bulandırdı.

"O orada durmadan da hedefi gayet iyi vurabilirim," diye karşı çıktım. "O zaman sorun ne?" Komutan Macanthos beni test ediyordu.

Beni zorluyor. Bırakmamı bekliyor.

Bırak ya da Ashlani'yi öldür.

Ensemde ter birikmeye başladı. "Bu çok saçma," diye mırıldandım.

"Öyle mi?" Komutan Macanthos kollarını kavuşturdu ve bana doğru bir adım attı. Bugünkü kişisel kan davası her neyse, bundan bıkmıştım.

"Ashlani'ye hançer fırlatmak hiçbir şeyi kanıtlamaz. Yeterince uğraşırsa herkes bir hedefi vurabilir. Onun hayatını tehlikeye atmak anlamsız."

Alay etti, Ashlani'ye bakma zahmetine bile girmeden ekledi, "Ashlani, hedeften uzaklaş. Hunttyr emirlerime karşı gelebileceğini sanıyor."

Ashlani hedeften uzaklaşarak gözlerinden yaşlar akmadan önce Voiler'a doğru ilerledi.

Bir nefes verdim.

"Eğer bunun bu kadar anlamsız olduğunu düşünüyorsanız," diye mırıldandı Komutan Macanthos, "o zaman orada durmakta hiçbir sorun yaşamayacaksınız."

İşte buydu. Bu gerçek bir sınavdı. Beni bir korkak olarak mı görüyordu? Sınıf arkadaşlarımdan biri hançeri fırlatırken hedefin önünde duramayacak kadar korkacağımı mı düşünüyordu?

Sikeyim. Onu.

Hedefe doğru ilerlerken ağızından küfürlerin çıkmasını engellemek için dilimi ısırdım. Venom'u aldım ve sınıf arkadaşlarımın karşısında durmadan önce onu kalçamda kılıfına soktum.

Çoğu bunun için eğitilmişti. Beni deşmeden basit bir hançer fırlatabilirlerdi.

Umuyordum.

Ashlani'ye baktım ve diğer yüzleri tarayıp Komutan Macanthos'u beklemeden önce ona küçük bir baş selamı verdim.

"Peki ya sen?" diye sordu komutan bir öğrenciye. Ona bakana kadar kime yaklaştığını göremedim.

Wolf.

Wolf hâlâ avlunun kenarında ilgisiz bir şekilde duruyordu. Komutan ona doğru yürürken bile gözlerini *benden* ayırmıyordu.

"Peki ya ben?" Kurt cevap verdi.

"Sınıfa bir hedefin nasıl vurulacağını göstermek ister misin, meleğim?" Komutan Macanthos düpedüz kışkırtıcıydı.

Ancak Wolf'un çenesinin gerilmesi komutanı duyduğunun tek .

"Yapmamayı tercih ederim."

Komutan Macanthos DURDURULDU a az ayaklar uzakta. "Bu değildi. bir öneri. Fırlatmaya başlayın."

Espek sağa doğru bir kahkaha attı.

Onu görmezden geldim. Ağlayan Ashlani'yi görmezden geldim; şimdi tartışmaya başlayan Lanson'u görmezden geldim. Aslında herkesi görmezden geldim.

Wolf'a odaklandım.

Tembelce kalabalığın önüne doğru yürüdü ve benden yaklaşık on beş adım ötede durdu. Daha da yaklaşabilirdi ama bir şey anlatmak istiyordu.

Hedefin önündeki yerimden ona ters ters baktım. Eğer o lanet bıçağı fırlatırken kanımı akıtırsa, bu yaptığı son şey olacaktı.

"Her olabilir," diye cıvıladı Komutan Macanthos.

Kendi hançerini belinden çıkarmadan önce Wolf'un yüz hatları hoşnutsuzlukla titreşti. Gözleri benimkilere kilitlendi. Siyah tüylü melek kanatları güneş ışığında parlıyor ve onu sinir bozucu derecede muhteşem gösteriyordu. Siyah eğitim pantolonu uzun bacaklarına tam oturuyor, kollarındaki iri kasları ortaya çıkaran gömleğiyle uyum sağlıyordu.

Lanet hançeri fırlat, Wolf.

Sanki aklımı okumuş gibi sıırttı. Ve sonra -ben daha ne olduğunu anlamadan- bir hançer boynumun birkaç santim ötesindeki hedefe saplandı.

Gözlerim çarparak kapandı. Titrek bir nefes alıp tekrar açtığımda Wolf'un keskin gözlerinin hâlâ benimkileri delip geçtiğini gördüm.

Komutan Macanthos, "Bir hedefi işte böyle vurursunuz," diye övdü. "Onlara bir kez daha gösterin."

Wolf gözlerini devirdi, sonunda gözlerini benden kaçırdı ama hâlâ tüm bunlar onun için büyük bir rahatsızlıkmiş gibi davranıyordu. "Bu gerekli mi?"

Komutan Macanthos'un gözleri büyüdü. "Evet," diye tükürdü. "Tabii diğer sınıf arkadaşlarınızdan birinin almasını tercih etmezseniz-"

"Hayır," diye araya girdi Wolf. "Ben yaparım."

Kahrolası melekler. Neden Wolf başkasının atmasına izin vermediği için *rahatlamış* hissediyordum?

Wolf bana tekrar odaklandığında, gözlerinin altında kaynayan bir ışık gördüğüme yemin edebilirdim. Wolf, hançerini yanımdaki hedeften çekmek için çenesini kaldırmış ve yumruklarını sıkmış bir şekilde ileri atılırken donakaldım.

Bir adım daha yaklaştı -gerektiğinden daha yakın- ve onu çekip çıkardı. Çıplak kolu benimkine değdi.

"Beni öldürmemeye çalış," diye fısıldadım, sadece onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Kurt dondu ve başını sallayarak başka tarafa baktı.

"Dikkatli ol Dişi Avcı.

Bu hançerle sana yapabileceğim pek çok şey var ama kanını akıtmak bunlardan biri değil."

Bana hızlıca göz kırpıp uzaklaştı ve beni hedefin önünde donmuş ve sinirli bir halde bıraktı.

Bir atış daha.

İşte bu kadar.

Lanson öne çıktı ve Wolf'a duyamadığım bir şey fısıldadı, ama her neyse, Wolf'un yüz hatlarının korkunç ve eğlenceli bir şeye dönüşmesine neden oldu.

Korkunç bir kombinasyondur.

Ayaklarımın üzerinde kaydım, ellerimi önümde birbirine sürttüm. Wolf bana tekrar baktığında gülümsedi.

Sonra hançeri uçurdu. O kadar yakınımaya düştü ki, gücün yarattığı hava akımını hissettim. Hançer başımın hemen yanındaki hedefe, kulağımın birkaç santim yukarısına isabet etti.

Çok yakın.

Sınıftaki herkes dondu kaldı, muhtemelen hançerin isabet edip etmediğini görmek için bekliyorlardı.

Ben.

Siyah, kıvrıcık saçlarımdan gevşek bir parça tüy gibi düştü ve ayaklarımın dibine inene kadar havada süzüldü.

Benimle dalga mı geçiyordu?

çekildim, hançeri hedeften çıkardım ve Wolf'a doğru yürüdüm.

"Şimdilik bu kadar yeter," diye duyurdu komutan. "Bir hedef bulun ve işe koyulun. Eğer bıçaklanırsanız, bu sizin suçunuz."

Ben Wolf'a doğru tepinirken öğrenciler sessizce dağılmaya başladı. "Bu da neydi böyle?" Hançerini tutarak tısladım.

Kurt omuz silkti. "Küçük erkek arkadaşın o güzel kafadaki tek bir saç teline zarar vereceğimden endişelendi." Gözleri buklelerime kaydı. "Bence hayatta kalacaksın."

Alanıma doğru eğildi ve silahını elimden çekti. Dönüp avludan çıktığında -tüm sınıfı bırakarak- onu durdurmadım.

Döndüğümde Lanson'ın her hareketimi izlediğini gördüm.

"İyi misin?" diye sordu ben yaklaşırken dikkatlice.

"Ben iyiyim," dedim, sanki Wolf beni kimsenin yapamadığı kadar kızdırmıyormuş gibi davranmaya çalışarak. "Bugün benimle uğraşiyor olmalı."

Lanson, işe koyulmadan önce bir tür anlaşma mırıldandı, hançerlerimizi önümüzdeki hedefe fırlattık, neyse ki aktif olarak hiçbir hayat risk altında değildi.

Wolf günün geri kalanında geri gelmedi ve komutan fark ettiyse de bir şey söylemedi.

Ve midemdeki çukurun rahatlama mı yoksa çok ama çok tehlikeli bir şey mi olduğundan emin değildim.

ChapTer

SeVenTeen

M Wolf'la olan etkileşimleri tamamen durmadan önce soğudu. Beni gerçekten umursamıyordu. Bunu biliyordum. Onun için ne olduğumdan, ne olduğumuzdan emin değildim. Beni koruyacak kadar önemsiyordu,

Ryder'ın cesedini saklamak için. Böylece Moira'dan atılmayacaktım.

Eğitim sırasında suratıma yumruk atacak kadar da beni önemsiyordu.

Ama bunu geride bıraktım. Günlerimi Lanson, Voiler ve Ashlani ile geçirdim, neyse ki artık sınıfın önünde kavga etmiyordum.

Geçen her günle birlikte bunu daha fazla hissettim; burada geçirdiğimiz zamanın ağırlığı yavaş yavaş azalıyordu.

Güneş kale duvarlarının ötesinde batıyordu. Parlayan turuncu gökyüzü düşüncelerimi ele geçirirken Lanson ve ben çimlere oturduk, ayaklarımız önümüzde uzanıyordu. Altımızdaki pelüş, serin çimenlerde parmaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Bunu düşünüyor musun?" diye sordu sessizce.

Zihnimin dalıp gittiğinin farkına bile varmadan konuşmamıza geri döndüm. "Ne hakkında düşüneceksin?"

"Son test ne olacak? Neden bize söyleyemiyorlar? Hangimiz Altın Şehir'e girmeyi başaracak?"

Dönüp ona baktım. Lanson onunla ilk tanıştığımdaya düşündüğüm gibi basit, temiz bir erkek değildi. Zihni, içinde neler yaşadığını sormak istememe neden olacak şekilde dönüyordu.

O da orada bir şeyle savaşıyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

"Aslında tüm bunları mümkün olduğunca az düşünmeye çalışıyorum.

O son sınavda bizi ne bekliyorsa... Bilmek istediğimden emin değilim," diye itiraf ettim.

Lanson yanımda derin bir nefes aldı ve bana dönüp bakmadan önce yüksek sesle üfledi. "Benimle bağ kur," dedi.

"Ne?" Onu doğru duymuş olmama imkân yoktu.

"Zamanı geldiğinde, benimle bağ kurmanı istiyorum Huntыр. Son sınavı birlikte atlatabiliriz. Altın Şehir'e birlikte ulaşacağız."

Çarpan kalbim düşüncelerimi bastırdı. "Bunu neden yapmak isteyesin ki? Benimle yani?"

Gözleri yumuşadı. "Belli değil mi?"

Ben cevap veremedim Lanson başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Öpücük kısa ve hafifti ve her şey çok hızlı oldu. İki saniye sonra geri çekildi ve bakışlarımla buluştu. Oradaki şefkate, sıcaklığa şaşırmıştım.

"Senden hoşlanıyorum. Seni ilk gördüğümünden beri hoşlanıyorum. Burada güçlendiğini biliyorum ama benimle bağ kurarsan hayatta kalmanı sağlarım Huntыр. Seninle ilgileneceğim."

Gülmekten kendimi alamadım, bakışlarımı ayırırken başımı salladım.

"Ne?" Lanson kaşlarını çatarak sordu. "Rahatlayacağını düşünmüştüm."

"Hayır, öyle değil," diye kekeledim. "Sadece..." Uzun bir nefes aldım.

Bütün bunlar

Tüm bu sırları saklamak. Ona anlatabilir miydim? Ona gerçeği söyleyebilir miyim?

"Senin için buradayım," diye fısıldadı Lanson, dudaklarıma yumuşak bir öpücük daha kondurarak. Sertleşmemeye çalıştım. "Her zaman senin için burada olacağım."

Ona teslim olmak benim için çok kolay olurdu. Lanet ağırlığının bir kısmını taşımasına, karanlık, çarpık ruhumun küçük bir kısmını görmesine izin vermek benim için çok kolaydı. Bir kısmını biliyor olmalıydı, değil mi? Bazı sırlardan, asla iyileşmeyen bazı yaralardan, gözlerimde gizlenen bazı gölgelerden şüphelenmeliydi.

Bunu görebiliyor muydu? Ne kadar zarar gördüğümü hissedebiliyor muydu?

Belki de bu yüzden bana yardım teklif etti. Belki de her dövüşü arka arkaya kaybettiğim için değildi. Belki de antrenmanlarda insanların beni dövmesine izin verdiğim için değildi.

Belki de ruhumun çatlaklarını, kalbimin kırık parçalarını gördü. Belki de yorgun gözlerimi ve solgun tenimi gördü, zayıf ve donuk.

Belki de doğruyu söylüyordu. Belki de her şeyi gördü ve yine de benden hoşlandı.

Beni tekrar öptü -üçüncü kez- ve elini boynumun dibine kadar götürdü. Öpücüğü derinleştirdi, daha önce aramızda dolaşan tüylü sorulardan çok farklıydı. Bu öpücük kendinden emindi. İhtiyaçlıydı.

çekilmeden önce onu sadece birkaç saniye öptüm. Lanson'ı daha önce böyle düşünmemiştim, ama şimdi?

Belki de ihtiyacım olan şey buydu. Belki sonunda birine güvenebilirdim. Eğer bağ kuracaksak, nasıl olsa öğrenecekti. Şimdi gerçeği gömülü sıklardan söküp çıkarmanın tam zamanıydı.

"Sana bir şey söylemeliyim, Lanson. Sandığın kadar zayıf değilim," diye fısıldadım.

Gözleri şok içinde açıldı. "Bunu biliyorum. Sadece diyordum ki-"

"Hayır, öyle değil. Kim olduğum ve nereden geldiğim konusunda sana karşı tamamen dürüst olmadım." Devam etmemi bekledi. "Ben bir savaşçıyım, Lanson. Hayatım boyunca vampir öldürmek için eğitildim. Antrenman maçlarımı bilerek kaybediyordum, insanlar bana bakmasın diye zayıf görünüyordum. Dövüşebilirim, Lanson."

Gülümsemeden önce bir süre daha bana baktı. "Ciddi olamazsın."

Düz bir yüz ifadesiyle baktım. "Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Aramızdaki sessizlik beni tüm akademideki her şeyden daha çok korkutuyordu. Wolf da sırrımı biliyordu, evet, ama bu kendi seçimi değildi.

Bu mu? Bu bir riskti. Kalbim sanki boğazımın derisine bir bıçak dayanmış gibi çarpıyordu.

Lanson bıçaktı. Cevap vermeden geçen her saniye bıçağı daha da derine bastırıyordu.

"Bir şey söyle," diye yalvardım.

"Huntyr," diye başladı. Döndü ve gözlerimin içine baktı. "Kahretsin, bu inanılmaz! Nasıl dövüşüleceğini biliyorsan, eğitim aldıysan, bağ kurduğumuzda dışarıda gerçekten bir şansımız olabilir." Her kelimesinde heyecan vardı.

Rahatlayarak iç çektim. "Kızgın değil misin?"

"Deli mi?" diye tekrarladı. Eli yanağımı okşamak için kalktı. "Senin diğerlerinden farklı olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Nasıl dövüşüleceğini bildiğin konusunda neden yalan söylediğini de anlıyorum. Burası gerçek güçlerini göstermek için en güvenli yer değil."

Dokunuşuna doğru eğildim ve ona karşı gülümsedim. "Eğer benimle gerçekten bağ kurmak istiyorsan, gerçeği bilmelisin."

Gülümsedi. Sıcak ve içtendi, öyle ki midemi bulandırdı. "Sırrın benimle güvende, Huntır. Bunu başka kimsenin bilmediğine inanamıyorum."

"Kurt bilir."

"Tabii ki öyle." Lanson iç çekerek elini yanağımdan çekti. Lanson'ın ani tavır değişikliği beni onun arkasından eğilmeye zorladı.

"Ona söylediğim için değil. Biz buraya gelmeden önce biliyordu."

"Yani siz ikiniz birbirinizi tanıyor muydunuz? Yani, ne kadar yakındınız? Bana söylemediğin başka ne var?"

Başım döndü, sesindeki öfke beni kaçabileceğimden emin olmadığım derin bir düşüş sarmalına soktu.

"Lanson, dur. Yemin ederim sana doğruyu söylüyorum! Wolf buraya gelmeden bir gün önce beni Midgrave'de gördü ve onu bir daha görmeye hiç niyetim yoktu. Bu da nereden çıktı şimdi?"

İç çekti. Elimi uzatıp çenesini bana çevirme dürtüsüyle savaştım. "Sana bakışı, seni koruma şekli, düşündüm ki... Yani, kahretsin, Huntır. Buradaki diğer herkes ondan korkuyor. Sen hariç herkes."

Sözleri kalbimin kenarlarını sıyırdı.

Wolf beni korkuttu, bunu asla itiraf etmeyecek olsam da. Beni iliklerime kadar korkuttu, daha önce hiç hissetmediğim şekilde korkuttu.

Ama bana zarar vereceğini düşündüğüm için değildi. Bir melek olduğu ya da buradaki herkesten daha güçlü olduğu için de değildi. Beni en çok korkutan şey onun için hissetmemi sağladığı şeydi.

"*Senin yanımdayım* Lanson," diye fısıldadım ona. "Ve eğer hâlâ benimle bağ kurmak istiyorsan bunu seninle birlikte atlatacağım."

Ona doğru eğildim ve omzuna bir öpücük kondurdum.

Kimseyle bağ kurmak gibi bir niyetim yoktu. Tek başıma kışıma tekme yiyebileceğimi ve bunun başka biriyle bağ kurmak kadar acı verici olacağını düşündüm.

Ama Lanson? O güvenliydi. Sağlamdı. Eğitim sırasında dövüşlerinin çoğunu kazanacak kadar güçlüydü ve bu akademide bulunduğum süre boyunca beni korumaktan ve benimle ilgilenmekten başka bir şey yapmadı.

Bunu onunla yapabilirim. Tanrı asla bilmeyecekti; asla öğrenmek zorunda kalmayacaktı.

Lanson bana bir öpücükle karşılık verdi, nazik ve güvenli.
Göğsümdeki acıyı, ruhumdaki uyuşukluğu, parmak uçlarımdaki bıçakları
hissetmeyene kadar onu öptüm.

OceanofPDF.com

CHAPTER SEKİZİNCİ

A Bir saat sonra yatak odama döndüm.
"Nerelerdeydin?" Wolf ben daha kapıyı arkamdan kapatmadan sordu. Günlerdir bana söylediği ilk şeydi bu.

"Dışarı," diye cevap verdim. "Bu seni ."

Yatağına yaslandı, sanki odaya yeni dönmüş gibi hâlâ giyinikti. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı.

"Kahretsin, sen hiç kolay bir şey yapmaz mısın?"

Durakladım ve onunla yüzleştim. "Kes artık," dedim. "Beni umursuyormuş gibi davranmayı bırak, Wolf. Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma. Şimdiye kadar bu şekilde oldukça iyi işledi."

"Benimle gel," dedi. "Ne?"

"Bu gece benimle gel. Görmeni istediğim bir şey var."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldadım ama sesimden bunu duyabildiğini biliyordum. Belirsizliği. Şüpheyi.

İkimiz de bu lanet kaleden bir an önce uzaklaşmaktan başka bir şey istemediğimi biliyorduk.

Wolf'un çenesi bana bakarken gerildi. "Hadi gidelim." Odadan çıktı ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi, onu gerçekten takip edip etmeyeceğimi beklemedi.

Muhtemelen yapacağımı bildiği için.

Yaptıklarımı gözden geçiremeden, ona bu şekilde boyun eğmemin ne kadar acınası ve utanç verici olduğunu fark edemeden kapıdan çıkıp koridorda ilerliyordum, özellikle de bağ kurmayı kabul ettikten sonra

Lanson'la son test sırasında. En azından önümde yürüdü, ikimizin de bildiği şekilde davrandığım için beni kışkırtmadı.

Hayır, omuzları geride ve ayakları sabit yürüyordu. Neredeyse gergin gibiydi.

"Nereye gidiyoruz?" Bizi kalenin arka kapılarından geçirip ormana götürürken ona yetişerek sordum.

Kısa bir süre önce Ryder'ı öldürdüğüm orman. O zamandan beri buraya geri dönmemiştım ve gecenin çiğ gölgelerinin etrafında kendime güvenmiyordum.

"Son zamanlarda kendinde değilsin," diye cevap verdi.

"Sen neden bahsediyorsun? Beni bu gözlemi yapacak kadar iyi tanımıyorsun."

Sözlerindeki öfke izini inkâr edemezdım. Göğsümü sıktı, kalbimi yerinden fırlattı.

"Senin bir katil olduğun gerçeğinden bahsediyorum, Dişi Avcı. Sen bir yırtıcısın. Keskin bıçaklar ve daha da keskin dişler taşıyorsun."

İlerlemeye devam etti, kalın siyah çizmeleri aşağıdaki dökülmüş yaprakları eziyordu. Benim için yavaşlamadı. Hala takip edip etmediğimi görmek için dönmedi.

Yaptım.

"O farklıydı," diye cevap verdim. "Midgrave'de beni ne yaparken gördüysen, o-"

"O neydi? Başka biri mi?" "Hayır, o-"

"Ne?" diye tekrar sordu, sesi kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken eden bir hırıltıya dönüşmüştü. "Ne değişti? Çünkü senin yumuşamayacağından adım gibi eminim. Burada değil. Şimdi değil."

"Yumuşamıyorum."

"Gerçekten mi?" Bana doğru döndü; neredeyse göğsüne çarpacaktım. "Çünkü Midgrave'de tanıştığım o ölümcül silah kesinlikle rastgele bir fae ile bağ kurmayı kabul etmezdi."

Nefesim kesildi. "Beni mi gözetliyordun?" "Pek sayılmaz. Siz ikiniz tam olarak saklanmıyordunuz."

Sıcak bir utanç duygusu boynuma tırmandı. "Lanson'la bağ kurmak beni zayıflatmayacak," diye açıkladım. "Beni daha güçlü yapacak. O büyü kullanıyor, o güçlü."

"Sen daha güçlüsün."

"Mesele bu değil-"

"Mesele *de* bu, bunu göremiyor musun? Seni kullanıyor." "Kullanmıyor!"

Wolfun yumrukları sıkışıp havaya kalktı ve ben onun ani öfke patlamasından kaçma dürtüsüyle savaştım.

Ama o sakın, ağırbaşlı maske düştüğü anda tekrar yükseldi. Gözlerini kapadı ve uzun bir nefes aldı, ellerini yanlarına indirirken göğsü inip kalkıyordu.

"Tek söylediğim onsuz daha iyi olacağın. Seni yavaşlatacaktır." "O zaman ne önerirsin ?" Ben tersledim. " finaline girmek Tek başına meydan okumak mı? Kimseyle bağ kurmadan mı? Çünkü bu benim diğer tek seçeneğim, Kurt. Sihirlerini benimle paylaşmak için sıraya girmiş fae'lerim yok. Tabii sen teklif etmediğin sürece. Ama gözlerini oymayı tercih edeceğini zaten biliyorum, o yüzden o konuya girmeyelim."

Burun delikleri alevlendi, yüzü bir hırıltıya dönüştü. "Unut gitsin," diye mırıldandı. "Hadi gidelim."

Arkasından hışımla giderken beni nefessiz ve perişan bir halde bırakarak ormana doğru yürümeye devam etti. Sık ormanın derinliklerine gizlenmiş akademinin dış duvarına yaklaşıp kadar bir daha konuşmadı.

"İşte," dedi, kollarını bana doğru uzatarak. "İkimizi de uçuracağım."

Ona bakakaldım. "Şaka mı yapıyorsun? Akademi arazisinden çıkmamıza bile izin var mı?"

"Sorun ne?" diye sordu, bütün gece boyunca ilk kez bana sırtarak. O lanet sırtışı ne kadar özlediğimi bilemezsiniz. "Korkuyor musun?" "Buradan atılmaktan mı? Evet, aslında."

"Ryder'ı öldürdüğün için kimse seni kovmadı, değil mi? Bana güvenebilirsin Dişi Avcı. Seni taşımama izin ver."

Vücudum dondu. Wolfun bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Akademideki zamanımızı da tehlikeye atmayacağını biliyordum. Dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyordu ama ben o duvarların arkasını görebiliyordum. Bazen kendimi o duvarların arkasını görmek *isterken* yakalıyordum.

"Peki," diye mırıldandım. Bir adım öne çıkıp kollarımı boynuna doladım ve bir kolunu dizlerimin altına koyarak beni göğsüne bastırmasına izin verdim.

Bir tür alaycı söz bekledim ama hiçbir gelmedi. Devasa melek kanatları bizi yerden kaldırıp havaya yükseltirken bile, duvara tırmanırken çevredeki ağaçlardan özenle kaçıyorlardık.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

Midgrave, yıkık dökük duvarları ve sokaklarda yaşayan evsiz çocuklarıyla kötü bir yerdi. Ama bu? Tek bir yapı bile ayakta kalmamıştı. Kısmen inşa edilmiş duvarlar çömelmiş birkaç kişiyi barındırıyordu.

-Ama karanlıkta ürkütücü bir şey vardı.

Hemen Venom'a uzandım. "Khaer'in dış mahalleleri."

"Khaer mi? Khaer'in Vaehatis'in en zengin şehirlerinden biri olduğunu sanıyordum." "Öyleydi," diye yanıtladı Wolf, biz içeri süzülürken sesini fısıltıya düşürerek

karanlıkta. Vücudunu benimkinin önünde tuttu, gözleri önümüzdeki sokakları tarıyordu. "Ama kimse onlardan kurtulamadı."

"Kimden kurtulacağız?"

Wolf bana cevap vermek yerine kalçasındaki uzun kılıcı kınından çıkardı. Sağımdan hırıltılı, tanıdık bir inilti geldi.

Venom'u kavrayarak döndüm. "Vampirler," diye tısladım. Yaratık henüz bizi fark etmemişti ama yakında fark edecekti. Çürüyen derisi ve çürümeye yüz tutmuş giysileriyle amaçsızca sürünüyor ve tökezliyordu, artık kir ve kanla kaplıydı.

"Birkaç yıl önce istila ettiler," diye açıkladı Wolf, nefesi omzumu gıdıklarken. "Eskiden burada yaşayan binlerce kişiyi öldürdüler. Savaşmaya çalıştılar ama sayıları çok fazlaydı."

Vampir bize doğru döndü, bizi hissettiğinde donakaldı. *İşte gidiyoruz.*

"Öldür onu," diye fısıldadı Wolf. Eli belime kaydı, dirseğime doğru kayarak Venom'u tutan kolu kaldırmadan önce heyecan verici bir saniye boyunca orada kaldı. "Canavarı serbest bırak, Dişi Avcı."

Dudakları kulağımı okşuyor, eli vücudumun üzerinde geziniyor, yaratık sadece birkaç adım yaklaşıyordu. Tüm bunlar bana çok ama çok uzun zamandır hissetmediğim bir şey .

Vampir ilkel açlığının iğrenç, ıslak kükremesiyle bize doğru koşmaya başladı. Ama ben hazırdım. Elimde Venom'la ona doğru koştum ve daha ne olduğunu anlamadan bıçağı canavarın göğsüne sapladım.

Her şey çok çabuk bitti. Ceset yere yığılmadan önce Venom'u çürüyen et yığınının içine gömdüm.

"Güzel," diye övdü Wolf. "Bunu tekrar yap."

Başka bir vampir sokağa doğru tökezledi. İğrenç şeyin çenesinden taze kan damlıyordu.

Siktiğimin canavarları.

Önümdeki cesedin üzerinden atladım ve ikinci canavara atladım, bacaklarımı beline doladım ve iki kolunu iki hızlı hareketle kestim.

Tanrı bana bu hareketi öğretmişti.

Yine de onları parçalamak için yeterli değildi. Onu ittim ve bıçağımı gece boyunca çürüyen ikinci et yığınınına sapladım.

Yine bitmişti.

"Tekrar," diye emretti Wolf.

Döndüm ve onu tökezleyerek bana doğru gelen başka bir vampiri izlerken buldum.

Biz.

"Bana yardım etmeyecek misin?" "Bana yardım etmeyecek misin?" diye sordum.

Yüzünü. Bu onun için değildi.

Benim içindi.

"Benim yardımına ihtiyacın yok," dedi basitçe. "Kimsenin yardımına ihtiyacın yok."

Bana bakışı midemin ayaklarıma kadar inmesine neden oldu, ama bu duyguları çabucak bir kenara ittim ve kendimi önümdeki avla meşgul ettim.

Ve bir sonraki. Ve ondan sonrakini.

Vücudum Phantom'da olduğu gibi hareket ediyordu. Her hedefi kolaylıkla vurdum, haftalardır hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum.

Venom'u on birinci bedenden çıkardığımda kalbim hayatla dolup taşıyordu.

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin?" Bıçağımın kirini pantolonuma silerek onu tekrar kalçamın kılıfına sokmadan önce sordum. "Kirli işlerini yapmam için mi?"

Wolf, sırtını yarı ayakta duran tuğla duvara dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde izliyordu.

Ama o gözler.

Bakışlarında dizlerimin üzerine çökmek istememe neden olan bir ağırlıkla bana baktı. Ağzı iki yana doğru kıvrılmış, dişleri mükemmel dolgunluktaki alt dudağını sıyrıyordu. Yaklaştım, bakışlarına hapsolmuştum.

Ben ondan bir adım uzaklaşana kadar kollarını açıp kendini duvardan itti.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama iki eli boynuma doğru kayarak çenemi onun yüksek bedenine doğru kaldırmadan önce değil. Şok içinde donup kaldım,

Ellerinin beni hareket ettirmesine, yönlendirmesine, ikna etmesine izin verdim.

"Sen lanet olası bir tanrıçasın." Başını eğdi ve dudaklarını çenemde, boynumda gezdirdi.

Sıcak nefesi açıkta kalan bedenimin üzerinde patlarken ona daha da fazla yer açarak eğildim. Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, her bir hissi artırıyordu. Vücudumdaki elleri bana hiç itiraf etmediğim şeyler düşündürüyor, bir şeyler istememe, onu istememe neden oluyordu-

"Onunla bağ kurduktan sonra bir *hiç* olacak olman büyük talihsizlik." Wolf geri çekildi ve geldiğimiz yoldan aşağı doğru yürüdü.

Orada durdum, nefes nefese, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Affedersiniz?" Arkasından seslendim. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Bana tekrarlatmayın," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Bu haliyle bile yeterince utanç verici."

Venom'u kınından çıkardım ve bir öfke, kaos ve trajedi karmaşası içinde saldırdım. Bıçak doğrudan sırtına nişan almıştı ve ben de dalmak istiyordum.

-Ona zarar vermek istedim.

Ama tam zamanında döndü, bileğimi kavrayıp bükerek bıçağı elimden çekerken kanatları saçlarımı yüzüme savurdu.

"Sen bir korkaksın. Senden başka birine gerçekten güvenebileceğimi kıskanıyorsun."

Dişlerini sıktı. "Beni henüz kıskanırken görmedin, Dişi Avcı. Eğer kıskansaydım, küçük oyuncağın ölmüş olurdu."

"Sonra ne olacak?" Ağladım. "Seni bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilirim?"

Gözlerini karanlık бүrүdү. "Yalnızlık hissediyorsun ve sana herhangi bir sevgi belirtisi gösteren ilk pisliğe yaslanıyorsun."

Elimi çektim ve göğsünü ittim. "Bana bunu söyleyemezsin. Kime yaslanıp yaslanmayacağım konusunda fikir beyan edemezsin."

"Seni tanımıyor." Wolf'un göğsü her nefeste inip kalkıyordu. "Senin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyor. Senin kırılgan bir dişi olduğunu düşünüyor Dişi Avcı. Seni böyle görse ne düşünürdü?" Gözleri vücudumu taradı. "Kan damlıyor ve nefretle doluyken mi?"

Karnıma yumruk da atabilirdi. Zihnim söyleyecek bir şey, bir argüman, bir gerçek bulmak için döndü durdu. Ama elimde hiçbir şey yoktu.

Wolf'un sözleri, ne kadar acı verici ve korkunç olsalar da, doğrudu. Ve onlardan korktuğumu biliyordu, bu gerçeği içimin derinliklerinde sakladığımı, bu zayıf, çaresiz kadın görüntüsünün altına gömdüğümü biliyordu.

Wolf keskin bakışlarını yumuşatmadan, "Doğru," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Beni kalbim paramparça bir halde sokakta bırakarak uzaklaşmasını izledim.

Ta ki yürümeyi bırakıp arkasını dönene kadar.

Ve tüm cehennemler, midemin bükülme şeklinden nefret ettim.

"Geliyor musun? Çünkü tek başına geri uçamazsın."

Neyin değiştiğinden emin değildim. Wolf bazen flörtöz, kibirli ve sinir bozucuydu ama aynı zamanda soğuk, acımasız ve mesafeli de olabiliyordu.

Ona doğru yürüdüm ve beni kucağına almasına izin verdim, beni tutarken sıcak teni bedenimi elektriklendiriyordu. Bu canavarın, büyükler arasındaki yerinden düşmüş olan bu kötü ve güçlü meleğin karanlık bir tarafı da vardı.

Sadece o kendininkini saklamakta çok çok daha iyiydi.

Chapter Nineteen

"İşe yaramıyor." Ellerimi çalışma odasındaki masanın üzerine bıraktım. Bütün gün Ashlani'yle birlikte çalışma odasıdaydım ve en ufak bir büyü kırıntısı bulmaya çalışıyordum. Saatler geçmiş, güneş batmıştı ama Hala... hiçbir şey yok.

"Kendine çok yükleniyorsun." Ashlani iki dirseğini uzun ahşap masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi, gözlerimin içine bakarken düz sarı saçları omzunun üzerinden düştü. "Biraz rahatla. Yakında alışacaksın."

Tahta sandalyemde arkama yaslandım. Oda sıra sıra kitaplarla doluydu ama hiçbirisi doğal büyü yapmama yardımcı olacak gibi görünmüyordu.

En azından gün boyunca tüm gözlere karşı bize biraz mahremiyet sağladı.

"Bunu nasıl bu kadar kolay yapabildiğine dair hiçbir fikrim yok." Yenilgiyle kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Ashlani gülümseyerek elini uzattı ve yüzüme küçük bir rüzgâr gönderdi.

"Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldandım, gülümsememi gizleyemiyordum.

O da güldü ve sessiz çalışma odasında ses duvarlarda yankılanıyor gibiydi.

Ahşap kapılar gıcırdayarak açıldı ve Voiler içeri girdi. Bizimle göz teması kurdu ama hemen gözlerini kaçırdı.

"Hey," diye fısıldadım Ashlani'ye. "Gelip bizimle oturmasını isteyelim mi?"

Ashlani'nin ağzı gerildi. "Güven bana," diye başladı. "Fazla konuşmaz. Kendi başımıza daha iyiyiz."

"Bence şaşıracaksınız."

Elimi Voiler'a doğru sallayarak dikkatini çektim. "Hey, Voiler! Katılmak burada biraz doğal büyü çalışması yapıyoruz."

Ve umutsuzca yardımınıza ihtiyacım var.

Ashlani homurdandı ve Voiler tereddütle masamıza doğru ilerlerken ona uyarıcı bir bakış attım.

"Voiler oturup çantasını arkasındaki sandalyeye asarken Ashlani, "Demek sen ve Lanson, ha?" diye söze başladı. Şaşırdığımı söyleyemem. İlk günden beri sana karşı bir şeyler hissediyor."

Voiler'ın gözleri büyüdü.

Ağzım açık kaldı. "Ashlani!"

"Ne? Herkes görebilir! Değil mi, Voiler?"

"Um." Aramızda çılgınca bakıştı. "Sana sık sık gülümsüyor."

Gözlerimi devirdim. "Öyle değil."

"Melek etraftayken olmaz zaten. Kıskançtır." Ashlani saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Gerçekten mi? Bunu sana o mu söyledi?" İlgisiz görünmeye çalıştım ama o içimi görebiliyordu.

"Gerek yoktu. Wolf etraftayken çok gergin ve sinirli oluyor. Sen yokken hep seni soruyor. Ryder oda arkadaşını öldürdükten sonra senden kendi odasına taşınmanı istememesine şaşırdım."

Ryder'ın adını duyunca midem bulandı ama irkilmemek için kendimi zor tuttum.

"Düşmüş bir meklele oda arkadaşı olmak nasıl bir şey?" Voiler araya girdi. "Yani, siz ikiniz konuşmalısınız, değil mi?"

Omuz silktilim. "Fazla konuşmuyoruz. Kendine saklıyor."

"Oh, lütfen." Ashlani daha da öne eğildi ve çenesini eğdi. "Çok yakışıklı ve sanki onunmuşsun gibi seni takip ediyor. Lanson'ın neden bu kadar kıskanç olduğunu anlayabiliyorum."

Boynumda bir kızarıklık oluştu. "O

değil-" "Ne? Muhteşem mi?"

Yenilmiş bir halde koltuğumda arkama yaslandım. Ashlani ve Voiler bana gülümsedi. "Bu kadar yeter, lütfen! Burada konuşmamız gereken daha önemli şeyler var."

"İyi. Siz ikiniz bu akşam baloya gidiyor musunuz?"

Başımı arkaya atarak inledim. "Lanson'a onunla gideceğimi söyledim ama içki içip dans etmenin Transcendent'ı geçmemize ne kadar yardımcı olacağından emin değilim. Büyü çağırmaya odaklanmam gerekiyor, diğer öğrencilerle sosyalleşmeye değil."

"Peki ya sen, Voiler? Gidiyor musun?"

Dudaklarını büzdü ve başını salladı, simsiyah saçları yüzünün önüne düştü. "Dans etmek bana göre değil. Uykumu alacağım ve bu çürüklerin bazılarını iyileştirmeye çalışacağım." Vurgulama için kolunu kaldırdı, mavi ve moru gösterdi.

"Kıskandım," diye iç geçirdim. "Belki ben de saklanabilirim ve kimse fark etmez."

"Oh, fark edeceğim," diye ekledi Ashlani. "Ve Lanson da fark edecek. Sen gidiyorsun."

Öğleden sonranın geri kalanını diğer savaşçıları, büyüü ve vampirlerin tarihini tartışarak geçirdik. Voiler büyü ve nereden geldiği hakkında ikimizden de daha çok şey biliyordu ki bu beni hiç şaşırtmadı.

Bir süre sonra bize ısındı, sonunda etrafına ördüğü o duvarı indirmeye başladı. Onu suçlamadım. Hepimizin duvarları vardı.

Başta kesinlikle güvenmediğim Ashlani bile bana içindeki gerçek kadını gösteriyordu.

İkisinin de öldüğünü görmek

Tanrıçaya asla yapmamam için dua ettim.

Biz odalarımıza dönerken güneş batıyordu.

"Hey." Ashlani ikimizi de kendine çekti ve sesini fısıltıya indirdi. "Ryder'dan haberin var mı? Müdire Hanım'ın dün ormanda cesedini bulduklarından bahsettiğini duydum. Ayrıca yakınlarda vampir gördüklerini söylediğini duydum, burada hiç görmedikleri kadar yakın. Belki de onu öldüren vampirlerdir."

Midem bulandı. Wolf'un cesedi saklaması gerekiyordu. Şimdiye kadar söylentiler Ryder'ın akademiyle daha fazla başa çıkamadığı ve gecenin bir yarısı gizlice kaçtığı yönündeydi. İnanılır gibi değildi ama ortada bir ceset yoktu.

Şimdi Müdire Hanım suçlayacak birini arayabilirdi. Ryder Maekus'u öldürdüğü için en ufak bir ceza almamıştı ama Müdire Hanım ve diğerleri daha kaç hatayı görmezden gelecekti?

Voiler'ın nefesi kesildi. "Ne?"

Ashlani başını salladı. "Görünüşe göre onu yarı gömülü ve kanlar içinde bulmuşlar."

Voiler'ın şokunu taklit etmeye çalışarak elimle ağzımı kapattım.

Bilmiyorlardı. Wolf dışında kimsenin onu öldürdüğümü düşünmesi için bir sebep yoktu.

Yatak odalarına yaklaşıırken Ashlani, "Bunu hak etti," diye ekledi. "Bu tavırlarıyla bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım. Onun gibi erkekler asla Altın Şehir'e giremez."

"Evet," diye ekledim. "Umarım öyle değildir."

"Acele et ve balo için hazırlan." Ashlani kapısında durakladı. "Bu gece sonra görüşürüz."

Başımı salladım ve kendi kapımı iterek açmadan önce yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Wolf'un gidişiyle kendimi rahat bıraktım ve bir iniltiyle yatağıma yığıldım.

Benim yaptığımı öğrenemeyecekler. Eğer hayvanlar onu gerçekten yakalasaydı, vücudu paramparça olurdu. Kimse bıçak yaralarını fark etmezdi bile.

Cehennem. Duvardaki saate baktım. Bu geceki baloya hazırlanmak için bir saatim vardı.

Sinirlerim her geçen dakika daha da hissedilir hale geliyordu, onları uzaklaştırmaya çalışsam bile.

Her şey yolundaydı. Her şey yoluna girecekti.

ChapTer

TWenTY

T Akademi tarafından sunulan birkaç seçenek arasından seçtiğim elbise, bileğimden boynuma kadar tenimin her santimini kaplayan uzun, dar kollarıyla vücuduma mükemmel bir şekilde oturdu. Geri kalanı yere doğru akıyordu.

Vücudumda eriyen siyah kumaş tabakası. Hareketlerimi kısıtlayacak kadar dar değildi ama yine de kıvrımlarımı rahatça sarıyordu.

Aynada kendime baktım, ellerimi belimden aşağı kaydırđım. Kaç kez elbise giydiğimi bir elin parmakları kadar sayabilirdim.

Asla güzel olmamam gerekiyordu. Siyah saçlarımın yüzümün etrafında nasıl kıvrıldığını, neredeyse her zaman yoluma çıktığını asla umursamamam gerekiyordu. Asla güzel şeyler giymemem, elbise giymemem gerekiyordu, özellikle de resmi balolarda.

Ama bu yeni bir hayattı. Yeni bir amacım, yeni bir anlamım vardı.

Aynaya baktığımda, beklediğim kadar yersiz hissetmedim. Şaşırtıcı bir duygu dalgası hissettim.

Bu balonun benim için de bir önemi olmaması gerekiyordu. Olsa olsa, umursamamam gereken insanların bir başka anlamsız buluşmasıydı.

Ama içten içe önemsiyordum. Baloyu önemsiyordum. Bu lanet elbiseyi önemsiyordum. Saçlarımın eskisi kadar parlak olmamasını, uzun elbisenin ince kumaşının kıvrımlarımı sarma şeklini beğenip beğenmeyeceğini önemsiyordum.

Lanson nazık ve güçlüydü. Onunla bağ kurardım ve o da bana Transadent'i atlatmamda yardımcı olurdu.

Kurt değil.

Wolfun beni bu dar elbisenin içinde görseydi nasıl tepki vereceğini hayal ettim; her gün giydiğim gündelik eğitim kıyafetimden çok farklı bir üniforma.

Gün.

Hayır, Huntır, diye düşündüm. *Onun ne düşündüğü umurunda değil.* Böyle bir etkinliğe katılma zahmetine bile girmezdi. O çok havalı, çok hesaplı biriydi.

Midemdeki çukur büyüdü. Onu düşünmemem gerekiyordu. Randevumu, Lanson'ı düşünüyor olmalıydım.

Başımı salladım ve aynadan uzaklaştım.

Lanson iyi biriydi. Düşünceliydi; beni koruyordu ve kahretsin, benden gerçekten hoşlandığına inanmaya başlamıştım. En azından Wolf'un beni sevdiğinden çok daha fazla.

Kapımın hızla çalınması dikkatimi çekti.

"Huntır?" Lanson'ın sesi çınladı.

Koşarak kapıya gittim, tokmağı kavradım ve rahat bir nefes alarak açtım.

Lanson elinde bir demet beyaz gülle orada duruyordu.

Gözleri hemen benimkilere dikildi, ancak bir saniye sonra elbisemin uzunluğunu incelemek için kaydı. Kanın yanaklarıma hücum etmesine engel olamadım.

"Kahretsin Huntır," diye iç geçirdi. "Sen... sen muhteşem görünüyorsun."

"Evet, şey," diye kekeledim, ince topuklu ayakkabıların içine sokulmuş ayaklarıma bakarak, "elbiseyi okul sağladı."

Ayakkabılar garip ve doğal değildi. Onları tekmeleyip atmak, kalenin içinde çıplak ayakla yürümek kolay olurdu ama yine de ayaklarımı küçük hapishanelere soktum.

"Yine de," diye itti. "Antrenman kıyafetlerinle bile bu geceki baloda en iyi görünen Fae sen olurdun."

Gözleri midemi bulandıran bir duyguyla titriyordu.

"Gitsek iyi olacak." Yutkundum ve yatak odasının kapısını arkamdan kapatmak için döndüm. Kapıyı tıklatmadan önce Wolf'un mükemmel bir şekilde yapılmış yatağına bakarak mekânı son bir kez daha taradım.

Lanson'ın eli hemen sırtıma dolandı. Kendime ürkmemem gerektiğini hatırlattım; derimin altında ne olduğunu bilmiyordu.

Kimse yapmadı.

Bundan emin olmuştum.

Rahat bir sessizlik içinde yürüdük ve sonunda akademinin alt katındaki balo salonuna alınmayı bekleyen öğrencilere katıldık.

Ve gergin olmaktan kesinlikle nefret ediyordum.

"Tuhaf değil mi?" Lanson'a sordum. "Altın Şehir'e girmek için birbirimizi öldürmemiz gerekiyor ve onlar bizden içip dans etmemizi ve gece boyunca tüm sorunlarımızı unutmamızı istiyorlar."

Lanson güldü. "En azından içkileri onlar sağlıyor," diye fısıldadı, nefesi kulağımın ucuna değiyordu.

"Buna değse iyi olur," diye mırıldandım, ondan çok kendime.

Ve bunda ciddiymdim. Midgrave'de katıldığım en büyük sosyal toplantı Rummy ile meyhanede bira içmektir. Bu benim rahatlık alanımın dışındaydı. Yapmak için eğitildiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Lanson'un beni yiyecek ve şarap masasına götürmesine izin verdim, bana bir bardak kırmızı sıvı uzattığında en ufak bir tereddüt etmedim.

"İşte," dedi. "Biraz rahatla, Hunttyr. Bunun eğlenceli bir gece olması gerekiyor."

Bu düşünce karşısında gözlerimi devirerek ona ters ters baktım. "Hayatta kalmak için eğitim almamız gerekirken buradaki herhangi birinin gerçekten eğlendiğini mi düşünüyorsun? Bu bir gösteri, bir maskaralık. Bizi kukla gibi oynatmak istiyorlar."

"Alaycısın," diye cevap verdi, sadece benim duyabileceğim şekilde eğilerek. "Ama bu yönünü seviyorum. Her zaman tetiktesin. Her zaman tetiktesin."

Sözlerinin omuzlarımı nasıl gerdiğini görmezden geldim ve ayak bileklerinin etrafından akan beyaz, ışıltılı bir etekle bize doğru zıplayan Ashlani'ye döndüm. "İşte buradasınız!" diye bağırarak Lanson'la aramızda kalmış olabilecek görünmez gerilimi kırdı. "Ben de ikinizin kaçtığını düşünmeye başlamıştım!"

İçkimden uzun bir yudum aldım ve yutkunurken midemi yakmasına izin verdim. "Bu hâlâ oldukça iyi bir seçenek gibi görünüyor."

"Bu bir kutlama, Hunttyr!" diye karşılık verdi. "Bu kadar huysuz olma."

Her ne kadar nefret etsem de, o haklıydı. Dikkatimi etrafımda daha önce hiç görmediğim lüks ve pahalı yiyeceklerle dolu odaya çevirdim. Sıkıcı, çıplak balo salonu bir şekilde değişmiş, ahşap ve taştan oluşan karanlık duvarlar, parıltıyan ışıklar ve beyaz kumaşlardan oluşan büyülü tabakalara dönüşmüştü ve bu korkunç yerde olduğunuzu unutturuyordu.

"Gördün mü," dedi Lanson, sırtarak beni izlerken, "burası o kadar da kötü değil."

"Peki," diye itiraf ettim. "İyi vakit geçirmeye çalışacağım ama sana söz veriyorum dans etmeyeceğim. Ve eğer o pisliklerden biri beni tekrar dövmeye kalkarsa, buradan giderim."

"Anlaştık!" Ashlani ciyaklayarak ellerini çırttı ve bir kadeh daha içki aldı.

Oğlum, yanılmışım. İçkilermiş. Kesinlikle, hiç şüphesiz, içkiler olmalıydı. Çünkü Lanson'un kulağıma fısıldadığı, neredeyse boşaldığında içkimi yeniden doldurduğu ve gece ilerledikçe daha da yükselen güzel müziğin ortasında bir yerde kendimi dans pistinde buldum.

Lanet bir aptal gibi dans edip dönüyordum.

Sanki gerçekten buraya aitmişim gibi. Sanki gerçekten eğlenmek için bir şansım varmış gibi.

Önce Ashlani ile dans ettim, onun şen kahkahasının ve sinir bozucu derecede bulaşıcı gülümsemesinin beni isteğim dışında oraya sürüklemesine izin verdim. Ellerimi sıktı, beni etrafında döndürürken bırakmadı, kıkırdadı ve dans eden fae'lerin merkezine doğru ilerlerken başını geriye attı.

"Gülümsüyorsun," dedi Ashlani. O kadar başım dönüyordu ki, oracıkta yığılıp kalacağımı sandım. "Seni hiç bu kadar gülümserken görmemiştim."

Haklıydı. Yanaklarım acımaya başladı. "Genelde gülümseyecek pek bir şey olmaz, özellikle de buralarda."

"Her zaman bir şey vardır," diye cevap verdi, dikkatini arkamdaki bir şeye çevirerek. "Sadece aramanız gerekiyor."

Lanson'ın tam arkamda durmasını bekleyerek etrafımda döndüm.

Uzun boylu ve sinir bozucu derecede yakışıklı Wolf'u, uzun ve yontulmuş uzuvlarına zar zor oturan karartılmış takım elbisesi içinde gördüğümde neredeyse donup kalacaktım. Dans etmeyi bıraktım. Wolf'un soğuk, boş bakışlarıyla karşılaştığımda yüzümde kalan gülümseme kayboldu, ifademden tamamen sıyrıldı.

Sadece, *tamamen* boş değildi.

Ne yaptığının farkına varmadan önce ona doğru birkaç adım atmıştım ki kendimi bundan vazgeçirebildim. Kalabalığın arasından ilerledim, gözlerimi onunkilere kilitlerken diğer sarhoş, dans eden fae'lerden kıl payı kurtuldum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Sesim istediğim kadar öfkeli çıkmamıştı.

Wolf'un ağzı yukarı doğru seğirdi. "Kutluyorum. Eğleniyorum. Görünüşe göre senin gibi."

"Kutlama yapacak bir tipe benzemiyorsun. Ya da bu konuda eğlenen bir tipe."

Bembeyaz ve keskin dişlerini göstererek bana gülümsedi. "Sana iyi vakit geçirtmemi istiyorsan tek yapman gereken sormak Dişi Avcı. Tabii ki *lütfen* diyerek."

"Siktir git," dedim ve Lanson'a geri dönmek için topuklarımın üzerinde döndüm.

Sert bir el üst kolumu yakaladı ve sanki tüm vücudumu bu kadar kolay hareket ettirmesi için hiç çaba sarf etmemiş gibi beni hızlı bir hareketle Wolf'a doğru geri çekti.

"Dikkatli ol," diye homurdandı.

Gözleri benimkilere kilitlendi, ağzıma doğru kaymadan önce birkaç saniye bakışlarımı tuttu.

Hareket etmedim. Hareket edemedim.

Zamanda kilitlenmiştik, uzayda sıkışmıştık. Onun orada durması, kolumu sıkıca kavraması ama acı vermemesi dışında başka hiçbir şey yoktu.

Bir an için zihnimin dağılmasına izin verdim.

Belki de Wolf o kadar da kötü biri değildi. Belki de benim düşündüğüm kadar büyük bir pislik değildi.

Ve belki, sadece belki, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeme izin verirdi.

"Huntyr." Lanson'ın arkamdan gelen sesi beni sıçrattı.

Wolf beni bırakmadan önce birkaç saniye daha -gerektiğinden çok daha uzun bir süre- bana sarıldı. Bakışlarını Lanson'a çevirdiğinde çenesi gerildi ve az önce kolunun olduğu yerin soğukluğunu hemen hissettim.

"Burada her şey yolunda mı?" Lanson sordu. Sözleri yavaş ve hesaplıydı ama gözleri üzerimde değildi. Wolf'a bakarken ağzı ince bir çizgiye dönüştü.

Wolf'un kaşları kalktı, cevabımı bekliyordu. İkisinin arasına baktım, hâlâ son bir saattir ne içiyorsak onun hafif sisinde kaybolmuştum.

"Her şey yolunda," diye cevap verdim, ama gözlerim Wolf'a takılmıştı.

Lanson elini benimkinin içinden geçirdi. Wolf'un elektrikli gözleri kolumdan birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza kaydı ve kaşları birbirine yaklaştı.

"Gel benimle dans et," diye mırıldandı Lanson, ama kelimeleri Wolf'un da duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti.

Cevap vermeme gerek yoktu. Beni çoktan çekiyordu, Wolf'un sarhoş edici varlığından koparıp balo kıyafetleri ve yarım elbiselerle dolu kalabalığın içine sürüklüyordu.

Sarhoş akademi öğrencileri, hepsi de bu gece için çarpık ve kusurlu gerçekliklerinden kaçmaya çalışıyor.

Umursamayı bırak, diye hatırlattım kendime. *Endişelenmeyi bırak ve kesinlikle Wolf'u düşünmeyi bırak*.

Lanson bedenimi fae'lerin ortasında onunkiyle aynı hizaya getirdiğinde itiraz etmedim. Ashlani yanıımızdaki kalabalığın içinde bir yerlerde dans ediyor, kahkahaları havayı dolduruyor ve müziğin istikrarlı akışını kesiyordu.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Lanson, sesindeki hoşnutsuzluğu gizleme çabası çoktan yok olmuştu. "Burada olmasından ve sana bakıyor olmasından nefret ediyorum."

Kollarımı Lanson'un omuzlarına dolayarak beni döndürmesine izin verdim, böylece neden bahsettiğini bir an için görebildim.

Elbette, Wolf balo salonunun kenarında duruyordu, uzun boyu her yerden seçilebiliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve imkansız, buz dolu gözlerini bize dikmişti.

Benden.

"Onu görmezden gel," dedim ve kendimi Lanson'a biraz daha yaklaştırdım. Bu hareket karşısında Wolf'un çenesinin gerildiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Memnuniyet midemin çukurunda yuvarlandı. Wolf'un Lanson'ı umursamadığını biliyordum ama o da bu akademideki hiçbir öğrenciyi umursamıyordu.

Ama neden diğerlerini izlemiyordu? Neden gözleri bize yapışmıştı?

Lanson'ın elleri sırtımın alt kısmına doğru kaydı. Bizi tekrar döndürdü, bir şarkıdan diğerine geçerken müzikle uyum içinde hareket etti.

"Seni bir dansçı olarak düşünmemiştim," diye fısıldadı kulağıma, dudakları tüylerimi diken diken edecek şekilde tenime değiyordu.

Bu hissin içine doğru eğildim. "Bu gece öyleyim," dedim. Başımı omzuna yasladım ve ağırlığımı onun taşımasına izin verdim. İtiraf etmeliyim ki, her şeyi taşımak zorunda olmamak güzel bir histi.

Gözlerin üzerimde dolaştığının farkında olsam bile. Özellikle parlak, seksi bir çift göz.

"Seni böyle seviyorum," diye mırıldandı Lanson, dudakları boynuma yaklaştı. "Seni nadiren rahatlamış görüyorum."

"Rahatlayamam," diye cevap verdim içgüdüsel olarak. "Böyle bir ortamda asla rahatlayamam. Bu kadar çok şey söz konusuysen olmaz."

Sağ eli aşağıya, popomun hemen üstüne indi. "Artık buradayım. Seni koruyacağım Hunttyr. Bana güvenebilirsiniz."

Bir anlığına Wolf'u unuttum. Görevimi, lanet olası testleri unuttum. Lanson'ın ellerimin üzerinde olması dışında her şeyi unuttum.

bedenim, havada hareket eden müzik, hareketlerimi kontrol ediyor.

Ne olduğunu anlamadan önce, bedenlerimiz birbirinin tam karşısındaydı, bizi ayıran tek bir santim bile boşluk yoktu. "Kimseye gvenmemem gerekiyor," diye itiraf ettim. "Tüm hayatımı kendime bunu hatırlatarak geçirdim."

Sıcak ve sürekli nefesi boynumu gıdıklıyordu. Bu tepkiyi hissetmiş olmalı, elleri belimde dolaşırken, ayık olsaydım asla izin vermeyeceğim bir şekilde kıcıımı kavrarken bedenimi kalabalığın içinde nasıl taşıdığını hissetmiş olmalı.

Dudaklarıma bakmak için geri çekildiğinde, ona izin verdim. Yine de bakışları vücudumda Wolf'un ki gibi bir sıcaklık yaratmamıştı.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değıldim. Lanson'ın kollarında büyülenmiş bir şekilde uzanırken kaç şarkının gelip geçtiğinden, ellerinin kaç kez belimin altında dolaştığından, dudaklarının kaç kez boynuma değıdiğinden emin değıldim.

Wolf'un figürü artık balo salonunun arka duvarının yakınında değıldi. Bunu fark ettiğimde midemin bulanmasından nefret ettim ama Lanson'dan uzaklaşmadım.

Lanson beni gerçekten önemsiyordu. Hatta benden hoşlanıyordu. Beni nazik ve özel biri olarak görüyordu.

Beni bir sahtekrdan başka bir şey olarak görmeyen Wolf'un aksine. Korunmaya ve şımartılmaya ihtiyaçı olan, üzerine çullanıp kurtarması gereken biri.

Onun balo salonunu terk edip, bu akşam yapacak ne kadar düşüncesi kaldıysa ona doğru hışımla gitmesi fikri beni rahatlatmaya başlamıştı. Ta ki hemen yanımızda boğazını temizleyerek hem Lanson'ın hem de benim kaskatı kesilmemize neden olana kadar.

"Affedersiniz," dedi, sesi boğucu bir hırılıtya dönüşmüştü. "Dans etmemin bir sakıncası var mı?"

Donup kaldım.

Lanson kolunu sırtımdan çekmeden, "Benim için sakıncası var," dedi.

Wolf'un gözleri yumuşamıştı. O kadar karanlık ve uzak değıllerdi. Onlar... sıcaktı. Yalvarırcasına. "Dişi avcı?"

"Sadece bir tane," dedim, kendi adıma cevap vererek.

Lanson hemen sertleşti, ama ona bir bakış daha attım ve sonunda geri adım attı. "Bize biraz daha içki getireyim," diye fısıldadı.

Sonra Wolf ve beni dans pistinde yalnız bırakarak gitti.

"Bana dans eden biri gibi gelmiyorsun." Kollarımı omuzlarına götürmesine izin verdim.

"." Kanatları bir bariyer oluşturarak diğer fae'leri bizden en az bir metre uzakta tutarken bizi müziğin çekimine kaptırdı.

"Yine buraya gelip beni ve randevumu bölmek için sabırsızlandın mı?"

Wolf'un çenesi gerildi. "Ondan hoşlanmıyorum."

" değil. O zaman onunla dans etmek zorunda değilsin."

Parmakları belimi sıkıca sararak beni kendisine bir santim daha

yaklaştırdı. "Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun."

Gözlerim ona kaydı, yüzüyle benimki arasında sadece birkaç santim kalmıştı. "Affedersiniz?"

"Ona güvenemezsin. Onda doğru olmayan bir şeyler ."

"Peki neden?" diye sordum. "Bunun onun benden, benim de ondan hoşlanmamla bir ilgisi var mı?"

Wolf alay ederek bakışlarını arkamdaki balo salonuna çevirdi. "Ondan hoşlanmıyorsun."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Wolf."

Gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. Kendimi mavi irislerinde parıldayan beyaz beneklere, Moira'da geçirdiğimiz zamandan beri uzamış olan siyah saçlarına bakarken yakaladım.

"Ondan daha çok şey biliyorum."

Wolf beni etrafında döndürdü ve vücudumu kendi vücuduna bastırırken dudaklarımdan bir nefes almaya zorladı. Dansının ani gücü karşısında beni ele vermekle tehdit eden kahkahamı bastırdım.

Beni bir gibi balo salonunda oradan oraya savurdu.

"Bu kadar yeter," dedi Lanson, sözümüzü keserek.

Wolf'u kendimden uzaklaştırdım, utançtan yanaklarım kızarmıştı. Daha bir dansı bile tamamlamamıştık ama bir dans çok fazlaydı.

"Randevumu şimdi geri alacağım." Lanson yumruklarını sıkmış, çenesi gergin bir şekilde Wolf'a baktı.

"O tamamen senin." Wolf ayrılmadan önce bana bir bakış fırlattı, siyah melek kanatları onu balo salonundan çıkarken takip ediyordu.

Hells.

"Hadi. Gidelim buradan." Lanson'ın sözlerinden, tehlikeli bir kombinasyon olan şehvet ve kıskançlık damlıyordu.

Ben de şehvet hissediyordum ama aynı şekilde değil. Hepsi Lanson için değildi, yine de bunu tam olarak anlayamıyordum, neden sürekli Lanson'ın omzunun üzerinden bakıp başka birini aradığımı tam olarak anlayamıyordum.

Umursamayan birini arıyordum.

Başımı sallayarak ona beni çekmesi için işaret verdim. O da çekti.

Lanson beni yarı taşıyarak balo salonundan çıkarıp açık bahçelere doğru götürürken Wolf'u bir daha görmedim.

Serin gece havası hemen tenimi öptü ve beni uyandırdı.

Görünürde sadece biz vardık; müzikten, danstan ve bulanık yargılardan uzakta olan sadece bizdik.

Sonunda, ileri geri yürürken Kurt hakkında mırıldanmaya başlayan Lanson'dan uzaklaştım.

Erkekler ve öfkeleri.

"W "Sana ulaşmasına izin mi veriyorsun?" diye sordum. "Kahretsin, Lanson. Buraya seninle geldim!"

"Bundan hoşlanmıyorum," diye Lanson. Ellerini saçlarında gezdirdi.

saçlarını karıştırdı. "Sanki sana sahipmiş gibi davranıyor Huntыр."

"Ama ."

"Orada öyle hissetmedim." Lanson kaşlarını çatarak başını salladı.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordum. "Burada seninleyim! Onunla değilim!" Onu hiç böyle görmemiştim; sanki bu düşünceleri, öfkelerini gömebilecekmiş gibi parmaklarını kafa derisine gömdü.

Ama durduğum yerden hissedebiliyordum; ağır, sıcak ve huzursuz. "Bana bak," diye emrettim.

Lanson arkasını dönmeden başını salladı ama sonunda ellerini saçlarından çekti.

"Bana bak," diye tekrarladım, kelimelere daha fazla çaresizlik sızıyordu. Yavaşça döndü, gözleri benimkilerle buluşmakta tereddüt ediyordu.

Benden hoşlanmasına neden ihtiyacım olduğundan emin değildim. Beni istemesine ihtiyacım vardı.

Beni onaylamasını, Wolf'tan en az benim kadar nefret etmesini istiyordum.

Bu tanıdık bir duyguydu; Lord'la birlikte büyürken her gün hissettiğim bir duyguydu. Ait olmadığım bir dünyada, kendi ailemin benden koparıldığı bir dünyada, *birinin* beni özlemesini istedim. *Birinin* beni kabul etmesini istedim.

Lanson'ın beni *görmesini* istedim.

Kendimi durduramadan bir adım öne çıktım ve ellerimi göğsünde gezdirdim.

Önce sertleşti ama dokunuşum karşısında geri adım atmadı.

Ellerimi ceketinin altından omuzlarına, boynuna ve çenesine doğru kaydardım.

Gözlerindeki değişimi görebiliyordum. Lanson artık bana tüm dünyası benmişim, kurtarması gereken benmişim gibi bakmıyordu. Sanki içimdeki gerçeği görmüş gibi bakıyordu bana; sanki başımın üzerinde her zaman beliren karanlığı fark etmiş gibi.

Bana kırık dökük, biriymişim gibi baktı. Sonunda *gerçek* beni gördü.

Kendimizle kadar meşguldük ki avluya başka birinin girdiğini, birinin yaklaştığını, birinin bizi izlediğini fark edemedik.

Ta ki arkamdan gelen yavaş bir alkış beni zıplatana kadar.

Lanson'dan ayrılıp döndüğümde Espek'in bizi eğlenerek izlediğini gördüm.

"Ne kadar şirin," diye tısladı. "Yine de, sanırım bana bir şey borçlusun."

"Pardon?" Tısladım.

Espek tökezleyerek ilerledi, sarhoş olduğu belliydi. Belli ki kızgındı. "Arkama geç," diye emretti Lanson.

Onu görmezden geldim ve elbisemi yukarı kaldırarak bıçağımı kalçamdan çıkardım. Espek bana dönmeden önce ona baktı. "Demek böyle öldürdün Ryder, o zaman? O oyuncakla onu bıçaklayarak öldürdün mü? Onu paramparça etmek dışında?"

"Neden bilmiyorum." Lanson yanımda kaskatı kesildi.

"Neden çok iyi biliyorsun, sıçan. Cesedini buldular ve onu öldürecek kadar aptal olan tek kişi sensin. Bana bir hayat borçlusun."

İlk içgüdüm Lanson'ın önüne geçmek oldu.

Ama Espek'in gözleri benden ayrılmadı. Bir saniye bile. Kendi kılıcını kınından çıkardı ve bana doğru cesur bir adım attı.

"Kaç Huntır," diye yalvardı Lanson arkamdan. "Seni öldürecek!"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye homurdandım. Lanson'un arkamdan geldiğini belli belirsiz fark ettim.

O kaçmak istedi.

Ben dövüşmek
istedim.

"Aptal, aptal kız," diye hırladı Espek. "Yaptıklarının yanına kâr kalacağını mı sandın? Sen ve evcil kurdun?"

"Dediğim gibi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"O kimseyi öldürmedi!" Lanson arkamdan ekledi. "Onu rahat bırakın!"

Espek sanki burada olduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı. "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu Lanson'a alayla. "Belki de küçük kız arkadaşına Ryder'in cesedini sormalısın. Sadece hayvanlar tarafından parçalanmamıştı, biliyorsun. Cesedi çürümeye terk edilmeden önce defalarca bıçaklanmış."

Kanım dondu. İnkâr etmek istedim. Kahretsin, istedim. Ama içimdeki ilkel bir şey bana geri adım atmamamı, onun kazanmasına izin vermememi söyledi.

"Huntır?" Lanson sordu. "Neden bahsediyor bu?"

Havaya beklenti damlıyordu. Bir dövüşün yaklaştığını biliyordum. Espek'in arkadaşını öldürmüştüm ve o bunu en başından beri biliyordu.

Espek'e yarım adım daha yaklaşarak, "Yapılması gerekiyordu," diye alay ettim. "Maekus'u öldürdü ve beni de öldürecekti."

Espek'in gözleri çılgına döndü. "Yapılması mı gerekiyordu? Müdire Hanım'ın ne dediği umurumda değil. On kereden fazla bıçaklanmış! Bunlar hayvan pençesi değildi!"

Ryder'in cesedini, Wolf'un onu bıraktığı yerde, toprakta yarı çürümüş halde hayal ettim. Çok, çok daha kötüsünü hak ediyordu.

"Yapmam gerekeni yaptım!" Venom'un avucumdaki ağırlığı beni rahatlattı. "Yalancı."

Önce ben atıldım, kendimi hiç sakınmadan Espek'in üzerine fırlattım. Elinde kendi kılıcı olması, benden bir karış uzun ve iki katım kadar büyük olması umurumda bile değildi.

İnsanların beni hafife almasından bıkmıştım.

Espek beni yarı yolda karşıladı. Kılıcının kaçınmak için son saniyede eğildi. Kükredi ve etrafımda dönerek kaburgalarımın hiç iyileşmeyecekmiş gibi görünen bir yumruk attı.

Ama bu sefer acıyı neredeyse hiç hissetmedim.

Koluna doğru bir bıçak darbesi indirdim, Venom resmi bluzunun kolunu sıyrıp kesti. Öfkeyle kükredi ve uzanıp uzun saçlarımı kavrayarak başımı geriye doğru çekti.

Gözlerim yaşlarla doldu ama yine de en küçük miktarda kan almaktan memnundum.

Lanson arka planda bir şeyler bağıırıyordu ama Espek'e o kadar odaklanmışım ki kelimeleri seçemiyordum.

Ölüme çok odaklanmıştı.

"Bu şeyle güçlü olduğunu mu sanıyorsun?" Espek sırtımı neredeyse göğsüne bastırana kadar başımı daha da geriye çekti.

Sonra bıçağıma uzandı.

Hayır.

Kolumu ondan çekmeye çalıştım, yüzünü tırmalamaya, dizlerini tekmelemeye çalıştım, ne olursa.

Ama faydası olmadı.

Eli benimkini buldu ve Venom'a sıkıca tutundu.

"Sakın buna cüret etme," diye nefretle haykırdım.

O sadece güldü.

Lanson hangi cehennemdeydi?

Espek tutuşumu olabildiğince sert bir şekilde bükte. Dayanabildiğim kadar dayandım; sanki dünyada önemli olan tek şey Venom'muş gibi dayandım. Çünkü öyleydi. Venom bana evimi, Lordumu ve görevimi hatırlatan tek şeydi.

Ona ihtiyacım vardı.

Ama yanımdaki çimlere kondu ve hayatım boyunca hiç bu kadar öfke hissetmemiştim.

"Sorun nedir?" Espek kulağıma doğru seethed. Saçlarımı yolduğundan, kafa derimin kanadığını hissettiğimden emindim. "Seni koruyacak silahın olmadan o kadar da güçlü değilsin, değil mi?"

"Siktir git," diye tükürdüm.

Güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm, küçük sıçan. Gerçi silahı olan tek kişi sen değilsin."

Sözlerinin anlamını çok ama çok geç keşfettim. Boştaki eliyle manevra yaparak kendi bıçağını kaptı, sırtımı göğsüne doğru çekti ve hançeri gövdemin içine sapladı.

Derin.

Adrenalin, şok, öfke. Her şey dondu. Düşünemiyordum. Nefes alamıyordum.

Kanlı hançeri çıkardı ve sonunda saçımı bıraktı.
Ellerim anında karnıma bastırdı, birkaç saniye sonra beni vuran delici acıya karşı.

Hayır.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

Espek tekrar güldü ve sesi kulaklarıma pompalanan kan tarafından neredeyse bastırıldı.

Sonra Espek'in Venom'a doğru adım atmasını, onu kucağına almasını ve büyüsunü çağırmasını izledim.

Bıçağın keskin çeliğinin kırılışını izlemeden önce bir rüzgâr ona doğru koştu.

Venom'u parçalamak için elementleri manipüle ederek doğal büyü kullanıyordu.

Bıçak, yürek parçalayan bir metal çatırtısıyla kırıldı.

Zaten kanamam olmasaydı, paramparça olacağımdan emindim.

Vücudumun derinliklerinde bir yerden, boğazımı tırmalayarak çıkan hırıltılı çığlığı tanıyamadım.

"Bununla dövüşmenin tadını çıkarın," diye tısladı.

Gözlerim birkaç adım olduğu yerde donmuş halde duran Lanson'a takıldı.

Vücudum şokla sarsıldı, ellerimden ılık kan aktı. "Huntyr." Ellerini vahşi bir hayvana yaklaşır gibi uzattı. "Lanson, bana yardım et."

O ne yapıyordu? Neden bana yardım etmiyordu? Espek'in kırık kılıcımın sapını tekmelediğini ve hışımla avludan çıktığını hayal meyal fark .

Lanson'ın hatlarından damlayan dehşetin belli belirsiz farkındaydı.

"Lanson," dedim tekrar, zar zor nefes alarak. *Kahretsin, yüksek sesle konuşuyordum, değil mi?*

"Bunu yapamam," diye iç geçirdi Lanson, ellerini iki yanında tutuyor ve sanki saldırmaya hazır vahşi, kuduz bir vampirmişim gibi geri çekiliyordu.

Yardıma ihtiyacı olan kanamalı bir kız değil.

Her hareketim acıtıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama gövdemdeki yara kaslarımı kesmişti.

"Yardım edin! Odama gitmem gerek. Kanamayı durdurmam lazım!"

Başını iki yana salladı. "Onu sen öldürdün, değil mi? Söylediğin gibi sen gerçekten bir katilsin."

Güldüm. Gerçekten güldüm.

"Beni korkutuyorsun,

Huntyr."

Yüzündeki dehşeti görecek kadar uzun süre gülmeyi bıraktım. "Lanson," diye yalvardım. "Çok fazla kan kaybediyorum. Bana yardım etmen gerek."

Paniğin neye benzediğini biliyordum. Lord Phantom'a yeni stajyerler getirdiğinde bunu çok sık görmüştüm.

Geniş gözler, açık ağız.

Lanson'ın aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordum.

Görüşüm dönmeye başladı. Bedenim çimlerin üzerine düştü.

"Özür dilerim," diye kekeledi Lanson, yavaşça benden uzaklaşarak. "Özür dilerim, çok özür dilerim. Altın Şehir'e gitmem gerekiyor Huntyr. Eğer Müdire senin yaptığını öğrenirse... Yapamam... Bunu yapamam."

"Lanson!"

"Özür dilerim!"

Ne oluyor lan? Bu gerçekten oluyor muydu? Lanson daha da geri çekildi, neredeyse kendi ayağına takılıyordu, sonra bana ihanet ve tiksinti karışımı bir bakış attı.

Görüşüm tekrar döndü; karanlık tüneller görüşümü tehdit ediyordu.

Çok fazla kan kaybediyordum. Uzuvarım uyuştı, göğsüm soğudu.

Lanson önündeki karanlık canavardan korkarak kaçarken daha fazla tartışamayacak kadar kaybolmuştum. Bende gördüğü şeyden korkuyordu.

Gözlerim kapandığında, onlara karşı koymadım.

ChapTer

TWenTY-One

I O kapıya ulaşmaya çalıştı, hatta tanrıçaya yalvardı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, tek bildiğim vücudumdaki her şeyin bana devam etmemi, sürünmeye devam etmemi söylediği idi.

Çok yakındım, sadece birkaç metre uzaktaydım. Ama karanlık görüş alanımı kaplamıştı, sıcak ve serindi. Birden en son ne zaman uyuduğumu, en son ne zaman rahatladığımı, en son ne zaman teslim olduğumu hatırlayamadım. O karanlığa teslim olmak, bir kez olsun savaşmayı bırakmak ne kadar iyi hissettirirdi.

Teslim olmak. Ne garip, yabancı bir düşünce.

Sürünmeyi bıraktım, uzuvlarım ağrıyordu ve kan damlıyordu ve teslim oldum.

M Ellerim titriyor, bacaklarım sallanıyordu. Lord arkamda durmuş beni izliyor, bir sonraki hamlemi bekliyordu.

Bu benim ilk cinayetimdi.

Tanrı beni buraya getirmeden önce hazır olduğumu söyledi. Midgrave dışında hiç bu kadar uzağa gitmemiştim. Kendimi hazır hissetmiyordum ama o benden daha fazlasını biliyordu. Eğer bir vampiri öldürebilecek kadar güçlü olduğumu düşünüyorsa, ona güvenebilirdim.

Ayrıca, on üç yaşındaydım. Diğer Hayaletler gibi Midgrave'i korumayı öğrenmemin zamanı gelmişti. Ben sadece gölgelerde gizlenen, herkesin her hareketini takip eden bir çocuk değildim. Ben bir savaşçıydım.

Bir katil.

"Hızlı olmalısın," diye Lord arkamdan. Sözleri keskin ve şiddetliydi, sesi gecenin dondurucu havasını bir kılıç gibi kesiyordu. "Bir an bile tereddüt edersen seni öldürür. Sana yardım etmeyeceğim Hunttyr. Bunu kendi başına yapmalısın."

Çenemi sıktım ve zihnime hücum eden düşüncelerle savaştım - bana yeterince iyi olmadığımı söyleyen düşüncelerle. Yeterince hızlı değildim. Yeterince güçlü olmadığımı.

Bu düşünceler faydasızdı. Hayaletlerin geri kalanı kadar iyi bir savaşçıydım ve onların yaşına geldiğimde daha da iyi olacaktım.

En iyisi ben olurdum.

Vampiri görmeden önce duymuştum. Bana doğru tökezlerken yaratığın ağzından çıkan yarı gürültülü, iğrenç sesler kâbuslarıma girecekti.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, her an öleceğimi sandım. Küçük bıçağım artık terlemiş olan elimde çok ağır geliyordu.

"Odaklan," diye tısladı Lord . "Beni hayal kırıklığına uğratma, çocuğum."

Vampir tekrar tökezleyerek ilerlerken gözümü kırptım, beklediğimden daha hızlı hareket ediyordu. Daha önce vampir görmüştüm elbette ama hiç bu kadar... yakın olmamıştı.

Aramızda bıçağımdan başka bir şey olmadan asla.

Bıçağı başımın üzerine kaldırdım, bir adım daha atarsa yaratığın göğsünü delmeye hazırdım.

"Şimdi!" Lord arkamdan bağırdı.

Hiç düşünmedim. Tereddüt etmedim. Bir çılgılık atarak ileri atıldım ve aç, iğrenç vampiri göğsüne sapladım, tıpkı Lord'un bana öğrettiği gibi kalbini deldim.

Bıçak çürüyen bedeni o kadar kolay kesti ki, kalbi ıskaladığımı sandım.

Ancak yaratık birkaç dakika sonra yere yığıldı.

Ve sonunda silahımı cesetten çekerken nefes aldım. "Çok iyi," diye Lord arkamdan. Bu iki kelime

Tüm dünyayı ateşe vermeye yetecek kadar. "Bunu tekrar yap."

ÇAPTER TWEnTY-TWO

S Biri beni yerden kaldırdı.

Sert ve güçlü, biçimli kollar bedenimi tuttu. Bu oydu.
Kurt.

"Sakın ölme," diye fısıldadı. Sadece bir kez değil, tekrar tekrar fark ettim. Sanki kelimeler bana yardım edecekmiş gibi. Sanki kelimeler karanlığı dışarı atacakmış gibi.

Gözlerimi tekrar kapattım ve ağır başımı onun göğsüne yasladım.

"Kahretsin, Huntır," mırıldandı kapıyı tekmeleyerek açıp beni taşıırken yatak odasına.

Beni yatağına yatırdığını belli belirsiz fark ettim. Şüphesiz kanın kaynağını aramak için elleriyle vücudumu karıştırdığının daha da çok farkına vardım.

Hiç tereddüt etmedi, elbisemi kaldırıp başımın üzerine koymak için harcayacağı ekstra zamanla bile uğraşmadı. Elbisemi yırtıp çıkardı, kanı silerken beni göğsümdeki sargıyla bıraktı ve sonunda nefesinin altında bir dizi küfürle kaynağını belirledi.

"Çok fazla kan kaybediyorsun." Her nasılsa sesi her zamankinden daha da kızgın geliyordu.

Sıcak elleri gövdemdeki derin yaranın üzerine bastırdı. "Ne oldu lan? Bunu sana kim yaptı?"

Ona anlatmaya çalıştım, hatırlamaya çalıştım. Ama beynim çok sisliydi, zihnim çok...

"Hayır," diye homurdandı ve bir eliyle gövdeyi bastırırken diğer eliyle de gözlerimin içine bakabilmek için yatağına doğru eğildi. "Ölmek zorunda değilsin. Onların kazanmasına izin veremezsin. Beni anlıyor musun? Eğer

Gözlerini kapatırsan seni öldürürüm. Şimdi odaklan, Hunttyr. Sana kimin dokunduğunu söyle. Lanson mıydı?"

Düşün, Hunttyr, .

Baloyu, dansı, kavgayı hatırladım.

Onu.

Lanson çok farklıydı, çok... çok soğuktu.

Ve Espek kılıcını bana saplarken gözünü bile kırpmadı.

ölmek.

Göğsüm ağrıyor, o aptal gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Nasıl olur da bu kadar *saf mıydın?*

Wolf yüzüme bakıyor, bir şey söylememi bekliyordu. Ama söylemememe gerek yoktu. Duygularımı saklamakta hiç iyi değildim.

Wolf'un ifadesi yumuşadı, sonra gözleri öfkeyle karardı.

"Bunun için ölecek," dedi Wolf, başını sallarken dikkatini tekrar yarama verdi. "O piçi uzun zaman önce öldürmeliydim."

, göremediğim bir şey için çabalıyordu. Ellerini gövdemden çekti ve ben hemen sıcaklığı özledim.

"Bilmeliydim," diye boğulmayı başardım, sesim boğuk ve cızırtılıydı. "Yapmalıydım... yapmalıydım-"

"Dur," diye homurdandı Wolf. Tam zamanında ona baktım ve bıçakla kendi avucunu kestiğini gördüm. Kan birikti, bu sefer kendi kanı, elinde. "Kıpırdama. Seni iyileştireceğim."

Hayal görmüş olmalıyım, çünkü beni kan büyüyle iyileştireceğini söylediğini sanmıştım.

Ama sonra kanlı elini yaramın üzerinde tutarak başımı kaldırmak için hareket etti.

"Ona yardım et, tanrıça." Bu sözleri o kadar sessiz söyledi ki, neredeyse hayal ettiğimi düşünecektim.

Yavaşça hissettim. Avucundan her zamankinden daha fazla sıcaklık yayılıyordu. Odayı aydınlatan bir ışıkla gövdem içine yayıldı.

"Biraz daha," diye mırıldandı.

Wolf çalışırken kıpırdamadan itaat ettim. Görüşüm tekrar bulanıklaştı ve gözlerim ağırlaştı ama uyanık kalmak için savaştım.

Kan büyüünü bu kadar güçlü kılan melek özellikleri olmalıydı.

Bu ya da ölümün eşiğinde olduğum gerçeği.

Wolf sonunda geri çekildi ve odanın diğer tarafındaki bir şeyi karıştırmadan önce başını yavaşça yatağa indirdi.

"Uyu," dedi ve açıkta kalan kanlı karnımı sarmak için kullandığı bir havluyla geri döndü. "Sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

"Neden vardır sen yardım etmek Ben mi?" I sordu, hemen Nefret Sesimdeki kırılganlığı.

Wolf o kadar uzun süre durakladı ki cevap vereceğinden emin olamadım.

Ama sonra, daha önce konuştuğumu hiç duymadığım bir yumuşaklıkla, "Bana hatırlamamı sağlıyorsun," dedi.

I Kurtların hırlama sesiyle uyandım. Kelimenin tam anlamıyla hırıliyordu, ilkel ve tehlikeli ve kemiklerimi titretiyordu. Yatakta kıpırdandım, yorgun bir elimi yüzümde gezdirdim.

"Defol git buradan," diye öfkeleni Wolf.

Gözlerimi kırıştırarak açtığında kapının aralık olduğunu ve Wolfun uzanmış elleriyle görüşümü engellediğini gördüm. Hantal gövdesi kapı aralığını dolduruyordu.

"Lütfen," Lanson'ın sesi odayı doldurdu, yalvaran ve acı veren bir ses. *Lanet olsun.* "Onunla konuşmam gerek."

"Böyle bir şey ," diye tersledi Wolf. Sesini hiç bu kadar ölümcül duymamıştım.

Lanson, "Buna karar verecek kişinin sen olduğunu sanmıyorum," diye karşılık verdi.

Uzun bir sessizlik havayı doldurdu. Wolfun büyük ihtimalle kendisinden bir karış kısa olan Lanson'a nasıl baktığını ve Lanson'ın da muhtemelen dehşet içinde ve çaresiz bir şekilde ona nasıl baktığını hayal ettim.

İtiraf etmeliyim ki, sadece kafamda olsa bile bu görüntü beni biraz daha iyi hissettirdi.

Ama gerçek şu ki, eninde sonunda onunla yüzleşmek zorundaydım.

Kendimi dirseklerime kadar iterek, "Bırak girsin," diye fısıldadım.

Wolf dönüp bana bakarken ağzı bir karış açık kaldı. Sonra kaşları gerildi, gözleri karardı. "Emin misin?"

"Eminim."

Bundan hoşlanmadığını anlamak için Wolf'u okuma konusunda uzman olmama gerek yoktu, ama kendime umursamamam gerektiğini hatırlattım.

Bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu.

"Peki," dedi Wolf, kenara çekilip Lanson'ın odaya girmesine izin vererek.

Darmadağınık görünüyordu, belli ki hiç uyumamıştı. "Huntyr," dedi, iki adım atarak yatağımın yanında durdu. Elleri bir an uzanmak ister gibi havada asılı kaldı ama uzanmadı. "Çok üzgünüm, Huntyr. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Neyin olduğunu açıklayarak başlayabilirsin," dedi Wolf kapı aralığından. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bacaklarını açmıştı.

O bir manzaraydı.

"Kurt," diye uyardım, ama haklıydı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye açıkladı Lanson, Wolf'u görmezden gelerek. "Panikledim. Yanından ayrılmamalıydım, her şey çok hızlı oldu."

"Beni orada kan kaybından terk ettiniz" dedim.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Biliyorum, biliyorum. Çok üzgünüm Huntyr, bana inanmalısın."

"Sana güvenebileceğimi söylemiştin," diye tısladım. "Kahretsin, Lanson. Arkamı kollayacağına güvenmiştim."

"Biliyorum!"

"Ne değişti? Daha önce benim için ayağa kalkmıştın, ne oldu? Espek yüzünden mi? Dövüşme şeklimiz mi?"

"Sadece şaşırdım, hepsi bu," diye fısıldadı, daha da yaklaşarak. Kaçabilseydim, kaçardım.

"Sana açıldım," dedim boğazımın arkasının yanmasından nefret ederek. "Sana sırrımı söyledim Lanson, peki şimdi ne olacak? Benim için savaşacağını mı düşünmeliyim? Sana bir daha nasıl güvenebilirim?"

"Huntyr, lütfen," diye yalvardı, kırmızı çerçeveli gözlerini kapatarak. "Lütfen, bana bir şans daha ver."

"Şu anda hayatta olmamın tek nedeni onun sayesinde." Wolf'a başımı salladım.

Lanson'ın burun delikleri alevlendi ve yüz hatlarını ele veren bir öfke parıltısı belirdi. "Böyle söyleme. Bunu hâlâ atlatabiliriz Huntyr. Bununla hâlâ birlikte savaşabiliriz."

"Nasıl?" Tükürdüm. "Şu anda gerçekte ne olduğunu gördüğümde seninle olan bağımı nasıl tamamlayacağım Lanson?" Gözyaşlarım gözlerimi tehdit ediyordu.

"Sen zayıfsın. Sen bir korkaksın ve karanlıktan kaçırıyorsun."

Sanki sözlerim ona fiziksel olarak çarpmış gibi bir adım geri çekildi. "Ben mi?" diye sordu. "Zayıf olanın *ben olduğumu* mu düşünüyorsun?"

"Dikkat et," diye homurdandı Wolf kapı aralığında.

"Bunca zamandır herkese yalan söylüyordun Huntır," diye tısladı. "Ben de dahil. Yardımına ihtiyacın olduğunu düşündürdün bana. Bana öyle olduğunu düşündürdün..."

"Ne?" İttim. "Sana ne olduğumu düşündürdüm, Lanson?"

"Yumuşak," dedi. "Nazik. Benim gibi."

Öfkelendim. "Ben senin gibi değilim."

"Bunu şimdi anlıyorum. Sen bir katilsin Huntır. Zalim, karanlık ve vahşisin. Karanlıktan kaçırıyor olabilirim ama en azından içinde debelenmiyorum."

"Çık dışarı," diye emrettim.

Gözleri büyüdü. Sözleri ağzından çıktığı anda pişman olduğunu biliyordum.

Ama umurunda değildi.

"Defol git," dedim tekrar.

Bir saniye daha bekledi. Neyi bekledi? Emin değildim. Fikrimi değiştirmeyeceğime adım gibi emindim.

"Onu duyduñ." Wolf kapıyı olabildiğince geniş açtı. "Siktir git buradan."

Lanson topuğunun üzerinde döndü ve dışarı çıktı, ama yumruklarını sıkıp dişlerini gıcırdatarak, "Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz," diye fısıldamadan önce değil.

Wolf kapıyı arkasından kapattı, neredeyse topuklarının arkasına çarpıyordu.

"Ondan her zaman nefret ettim," dedi kesin bir ifadeyle. "Haklısın. O bir korkak."

Ani bir mide bulantısı dalgası hissederek gözlerimi kapattım. "Ben bir aptalım," diye mırıldandım.

"Sakın buna başlama, Dişi Avcı. Bu suçu kendi üzerine atma."

"Kahretsin, avlunun ortasında tek başıma kan kaybediyordum, Wolf. Müdire Hanım'ın Ryder'ı öldürdüğümü öğrenmesinden korkuyor. Korkmuş bir tavşan gibi kaçtı."

Wolf ses tonunu yumuşatarak, " zaman bırak görsün," dedi. "Sana görmen gereken şeyi gösterdi. Bağlandıktan sonra değil de şimdi olduğu için minnettar ol."

Doğrudum ve dizlerimi göğsüme çektim, inlerken alnımı dizlerime yasladım. "Tüm bunlar tam bir bok fırtınası."

"Duş almalı ve üzerindeki kanı atmalısın. Bugün yapacak çok işimiz var, testin başlamasına sadece iki hafta kaldı."

Aklım başımdan gitti. "Ne?" diye sordum. diye sordum. "Yani biz mi? ..."

"Ortağını kaybettin ve ben müsaitim. Seni bu lanet testten tek başıma geçirmek bana ne kadar acı verse de, burada ölmeni istemediğimi daha önce de belirtmiştik. Bu senin tek seçeneğin."

Ona bakakaldım, kelimeler bulamıyordum. Gerçekten benimle ortak olmak mı istiyordu?

"Benimle bağ kurmak istiyor musun?" diye sordum. "Bağ kurmakla ilgilenmediğin izlenimine kapılmışım."

"Seninle bağ kurmak istediğimi söylemedim," diye karşı çıktı, odanın kenarındaki küçük sandalyeye oturmak için hareket etti. "Seninle ortak olacağımı söyledim. Arada büyük fark var."

"Bağlanmak istemiyorsanız neden ortak olasınız ki?"

"Ben senin arkanı kollarım, sen de benimkini. Son test sırasında düşmanlarımızın her yerde koşturacağını varsayarsak, arkamı kollayan birinin olması dünyadaki en kötü şey olmaz. Ama seninle bağ kurmak duygularımı seninle paylaşmak anlamına gelir ve inan bana, benim hissettiklerimi hissetmek istemezsin." Sandalyede kaykıldı, öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak içimi ürperten bir şekilde dikkatle baktı. "Tabii ölmeyi tercih etmiyorsan. Çünkü aptalca kararların beni buna inandırıyor."

"Tabii ki hayır," diye tükürdüm. "Sadece şaşırdım. Biriyle ortaklık yapmaktansa ölmeyi tercih edeceğini sanıyordum."

Omuz silktili. "Müdireyi duydun. Transcendent'ı bir ortak olmadan geçme olasılığı düşük. Ya sen ya da hiçbir şey."

"Dün gece beni iyileştirdin."

Gözünü kırpmadı. "Evet."

"Müdire bunun nadir olduğunu söyledi. Hatta imkansıza yakınmış."

"Evet, şey. Meleklerin gücünü sandığı kadar iyi bilmiyor."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, göğsümü ısıtan bir gülümseme. "Teşekkür ederim."

"Bu bizim küçük sırrımız, Dişi Avcı."

Ayağa kalkıp odadan çıktı ve üzerimdeki kanı yıkamam için bana izin verdi. Yaranın bu kadar iyileşmiş olması inanılmazdı. Dün gece yürüyemiyordum bile, ya şimdi?

Wolf son ortağım olmak istedi. Aslında geçme şansım vardı.

T Çalışma odalarına doğru attığım her adımda midemdeki çukur büyüyordu. Yatak odamda saklanarak geçirdiğim bir günün ardından Wolf beni kalkmaya zorladı.

Kazandıklarını düşünmelerine izin veremezdim.

Gerçeklerden sonsuza dek saklanamazdım. *Onlardan* saklanamazdım.

Ashlani ve Voiler dün Wolf gittikten sonra gizlice içeri girmiş ve olanları en ince ayrıntısına kadar öğrenmek için ısrar etmişlerdi. Görünüşe göre Lanson olaydan beri kimseyle konuşmamış ve Espek de ertesi gün hiçbir yere gitmemişti.

Ashlani ve Voiler'in beni ne kadar önemseydiğini düşününce göğsüm ısındı. Burada arkadaş edinmeyi beklemiyordum ama onlar beni hoş bir şekilde şaşırttı.

"Unutma," diye fısıldadı Wolf, eğilirken eli sırtımın alt kısmına düştü, "o kelimeyi söylersen ölürlers."

"Kendi savaşımı kendim verebilirim, teşekkürler," diye kaşlarımı çatarak karşılık verdim.

Wolf omuz silkti, eli zaten dolu olan çalışma odasının kapısında duruyordu. "Bu, birkaç el kesmekten çok memnun olmayacağım anlamına gelmiyor. Parmaklar, belki. Ayak parmakları."

Başımı salladım ve ilerledim, girişimizle birlikte tüm sınıfı böldüm.

"Bugün varlığınızla bizi onurlandırdığınız için teşekkür ederiz, Huntir. Kurt. Oturun," diye duyurdu Müdire Hanım dersine devam etmeden önce maksimum düzeyde kızgınlıkla.

Her bir çift göz üzerime çevrilmişti. Nefesim ciğerlerimi terk etti, güçlü görünme ihtiyacı tarafından emildi.

Duygusuz.

Şiddet

içeriyor.

Wolf'un omzumdaki eli, beni sınıfın arkasına doğru yönlendirmesi, tekrar hareket etmeme neden olan tek şeydi. Tartışmasız tek şey

beni tutuyor.

Başımı eğerek herkesten, özellikle de Lanson'dan kaçındım ve Wolf'un beni arka köşedeki açık sandalyelere götürmesine izin verdim.

Yerime tam olarak oturana kadar gözlerin bizden uzaklaştığını hissettim.

Dün eğitimi kaçırmak yeterince kötüydü. Ama Wolf'la birlikte gelmek?

Eğer zaten sırtımda bir hedef tahtası yoksa, şimdi kesinlikle vardı.

Gözlerim odanın önünü taradı ve Espek'in üzerine geldi. Bu açıdan, yüzünün yan tarafını görebiliyordum, neredeyse tanınmaz hale getirecek kadar kanlı ve çürüktü. Artık başını güvenle dik tutmuyordu. Gergin ve sinirli bir şekilde yere bakıyordu.

Wolf yaklaştı. "Kendime engel olamadım."

Lanet olsun. Gülmemek için yanağımı ısırdım.

"Dediğim gibi," diye devam etti Müdire Hanım, "Altın Şehir dışındaki büyüleriniz hâlâ zayıf. Bu bağ, özellikle kan büyüğü söz konusu olduğunda, kendi başınıza yapabileceğinizden daha fazla güce sahip olmanızı sağlayacak."

"Neden daha fazlasını kullanmamız gereksin ki?" Ashlani sordu. "Son test sırasında ne olacak?"

Müdire Katherine sırtarak, "İyi deneme," diye karşılık verdi. "Son testle ilgili hiçbir ayrıntıyı açıklayamayacağımı zaten biliyorsunuz. Ama size söyleyebileceğim şey şu: Gerçek olduğuna inandığınız şey değişecek. Dünyada mümkün olduğunu ve olmadığını hayal ettiğiniz şeyler değişecek. Etrafınızda sihir kol gezecek. Hayatta kalmak için, son test sırasında savaşacağınız şeye karşı tek bir şansınız olması için en iyi şansınız bağlanmaktır."

Wolf'un kaskatı kesildiğini hissettiğime yemin edebilirim.

"Seçtiğiniz partnerinizle pratik yapmaya başlamanızı öneririm. Uyumlu olmadığınız biriyle bağ kurmanın ağır riskleri vardır. Tüm gücünüzü emebilir ve sizi tamamen tüketebilirler. İkiniz de kontrolünüzü kaybedebilir, elinizdeki ekstra büyü gücüyle tükenebilirsiniz."

Lanson'ın önümdeki koltuk sırasından bana baktığını hissettim ama o bağ kurmanın inceliklerini, bir çiftin sihirleri birleşene kadar kanlarını paylaşırken tekrarlayacakları sihirli kelimeleri anlatırken gözlerimi Müdire'den ayırmadım.

Benim için fark etmezdi. Artık değil. Lanson'la gerçekten bağ kurabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. Wolf başından beri haklıydı; o bir korkaktı.

Hiç kimse.

Beni kanlar içinde avlunun ortasında ölüme terk etti.
İçimdeki karanlığı gördü ve kaçtı. Tıpkı her zaman yapmasından korktuğum gibi. Sıcaklık göğsümden, boynumdan, yüzümden yukarı süzüldü.

Tanrı beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattı.

Wolf'un eli uyluğuma düştü ve hafifçe sıktı. Başımı ona doğru çevirdim, jestin kibarlığı karşısında kendimi durduramayacak kadar şaşırmıştım ve kaşımı soru sorarcasına kaldırdım.

Göz kırptı, bu benim kafamı daha da karıştırdı.

Ama sonra gözlerim hala bana bakan Lanson'a takıldı, ama şimdi gözleri Wolf'un kalçamdaki eline bakıyordu.

Şimdi kızarma sırası ondaydı.

Güzel. Kızgın olması gereken kişi o. Kendisinden nefret etmesi, yaptıklarından utanması gereken kişi o.

Siktir et onu.

Lanson gözlerini kaçırır kaçırmaz Wolf elini çekti. Midem bulandı ve çözemediğim bir duygu yoğunluğuna kapıldım.

Ama tüm bunların ortasında, Wolf'un da boğuk bir kahkaha attığını duyduğumu sandım.

CHapTer

TWenTY-THree

B Ögle yemeği için sihir dersimiz sona erdiğinde, Lanson'u ve ihanetini tamamen unutmuştum.

Yeniden odaklanmamın, gerçekten önemli olana kilitlenmemin zamanı gelmişti.

Lanson dikkat dağıtmaktan başka bir şey değildi. O olmadan, sihrimi öğrenme şansım vardı. Daha da güçlenme, Aşkın için daha fazla hazırlanma şansım vardı.

Lord'u gururlandırmanın zamanı gelmişti.

Elini belime koyana kadar Wolf'un arkamdan yürüdüğünü fark etmemiştim. "Bu taraftan," diye kulağıma fısıldadı, nefesi boynumdaki deriyi gıcıklayacak kadar yakındı. "Bugün farklı öğle yemeği planlarımız var, Dişi Avcı."

Hızlandı ve bir sonraki koridora, diğer öğrencilerin karşısına döndü. Beni yemekhanede beklediklerine şüphe olmayan Ashlani ve Voiler'dan uzaklaştırdı. Ama fazla seçeneğim yoktu ve birkaç saniye sonra aynı koridorda onu takip ediyordum.

Daha önce hiç inmediğimden emin olduğum farklı koridorlardan oluşan bir labirente yürüdük, ta ki dışarı açılan bir çift eski kapıyı itene kadar.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

Wolf döndü ve ellerini uzattı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Burası yeni sınıfınız," diye duyurdu.

Etrafı inceledim. Kapıyı tamamen ittiğimde, kaleden çıkmadığımızı fark ettim - gerçekten değil.

Wolf başka bir küçük avlu bulmayı başardı; bu avlu hâlâ dört taş duvarın içindeydi ama diğer öğrencilerle birlikte eğitim gördüğümüz avludan çok daha küçüktü.

Bu alan kalenin geri kalanı gibi tertemiz ve mükemmel bakımlı değildi. Uzak köşede aşırı büyümüş bir bahçe vardı ve arkadaki çimler uzamıştı. Bir süredir buraya kimsenin girmediği belliydi. Uzun beyaz duvarlar artık sürünen sarmaşıklar ve ince bir kir tabakasıyla kaplıydı.

Burayı kalenin geri kalanına tercih ederdim. Doğal ve bakımsızdı, bana Midgrave'i hatırlatıyordu.

"Yeni sınıfım mı?" Tekrar ettim.

"Seni burada eğiteceğim," dedi. "Açıkçası, yalnız olsaydın yapacağın gibi eğitim yapamazsın. Büyük sırrınla ilgili çok fazla meraklı çırak gözü var."

İçimi çektim ve çantamı duvara bıraktım. "Yani artık öğretmenim sen misin? Bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum, ama bunun için yeterli misin? Belki de bir öğretmen bulmalıyız-"

"Birincisi, nazik olmaya bile çalışmadın. İkincisi, Midgrave'de eğitilmiş bir vampir suikastçısı olduğuna dair küçük sırrını daha fazla insanın bilmesini istemiyorsan, sahip olduğun tek şey benim. Ve evet, nitelikliyim."

İki elimi de kalçalarımın altına koydum, daha fazlasını bekliyordum.

Wolf, giderek daha az korkutucu bulduğum o hafif gözleriyle bana baktı.

İçlerinde belli bir güzellik vardı.

"Peki," diye iç geçirdim. "Ne zaman başlıyoruz?" Cevabı hemen geldi.

"Şimdi."

Wolf kendini bana doğru fırlatıp belimden yakalayarak beni yere yuvarlamadan önce kendimi zorlukla toparlayabildim. Başımın arkasındaki eli düşüşümü engelledi ama çimenli zeminde bana çarpmamak için ağırlığını geri çekmeye bile çalışmadı.

"Ciddi misin?" Havladım.

"Hazır olmalısın Dişi Avcı. Her zaman. Düşmanların seni Aşkın'da beklemeyecek, ben de beklemeyeceğim."

Dirseğiyle kendini destekleyerek bana yarı yaslandı. Bedenlerimizin ne kadarının birbirine değdiğini, muhtemelen ne kadarını hissedebildiğini düşünmemeye çalıştım.

"Bırak beni," diye tısladım.

Dudaklarında aynı sinir bozucu gülümseme belirmeden önce ifadesi bir anlığına yumuşadı. "Yap beni."

Onun sürekli ağırlığı ciğerlerime baskı yapıyor, genişlemelerini kısıtlıyordu. "Çekil!" Tekrar, daha yüksek sesle söyledim.

Kalçalarımı oynatmaya çalıştım, Wolf'un dengesini bozmak için bizi döndürmeye çalıştım, ama ellerini vücudumdan aşağı kaydırды ve kalçalarımı orada sabitledi, hareket edemeyeceğimden emin olmak için fazlasıyla baskı uyguladı.

"Beni yap dedim."

Bu sefer, onun altında kıpırdanmaya çalıştığımda, hiç hareket etmedim. Sadece vücudumu onunkine daha da bastırdım ve bu da ondan eşsiz bir gülümsemeyle sonuçlandı.

"Ben senden daha güçlüyüm. Senden çok daha iriyim. Bundan kurtulabileceğini biliyorum Dişi Avcı. Düşün."

Sikeyim onu. Vücudunun bedenime, bacaklarının dış uyluklarıma baskı yapmadığı, elleri kalçalarımı kırılmaz bir güçle tutarken sıcaklığının gövdemde yayılmadığı bir şey düşünemiyordum.

Lord ne yapardı? Phantom'da ne yapardım?

Wolf haklıydı. Onu asla salt güçle üzerimden atamazdım. Başka bir şeye ihtiyacım vardı, beklenmedik bir şeye.

Wolf'un elleri kalçalarımdayken, kendi ellerim serbestti. Planımın iyi olup olmadığını düşünmek için durmadım. Sadece harekete geçtim.

Saçlarını kavrayıp olabildiğince sert çekmeden önce iki kolumu da serbest bıraktım. Baş hareketimi takip ederek onu yana doğru çekerken homurdandı.

Ve dengesini bozuyor.

Hızla toparlanmaya çalıştı ama dizimi bacaklarının arasına göndererek ağırlığını tamamen üzerimden atıp yanımdaki çimlerin üzerine düşmesini sağladım. Vücudum serbest kalınca ters yöne yuvarlandım, saniyeden kısa bir süre içinde toparlandım ve vücudumu çömelme pozisyonuna getirdim.

Hâlâ yanımda yerde yatıyor, homurdanıyor ve ne olduğunu anlayamadığım ama tahmin edebileceğime emin olduğum küfürler ediyordu.

"Beni eğiteceğini sanıyordum," diye nefes aldım, hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyordum. "Büyük bir hayvan gibi üzerime oturacağını değil."

Ayağa kalkarken şakacı bir şekilde güldü. "İçinde hâlâ biraz mücadele var. Bu iyi bir şey. Sahip olduğun o yumuşak fae erkek arkadaşınla savaşırken tüm gücünü kaybetmiş olabileceğinden endişeleniyordum."

Kendine gelmesini bile beklemedim. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve karnına olabildiğince sert bir yumruk attım.

Kavga etmemi isteseydi, kavga ederdi.

Yumruğum Wolf'un karnına geldi ama o hazırlıklıydı. Omuzlarımdan tuttu ve hiç acı hissettirmeden beni geriye doğru itti.

"Tekrar," dedi.

Kaburgalarına bir darbe indirerek ona daha da hızlı yaklaştım. Beni tekrar durdurdu ve daha da sert bir şekilde geri itti. "Tekrar."

Bir saat sonra ikimiz de ter içinde kalmış ve nefes almak için savaşıyorduk. Wolf neredeyse tüm hamlelerimi engelledi ama onu şaşırttığım hamleler onu gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bıraktı ve sanki beni ilk kez dövüşürken görüyormuş gibi gülümsedi.

Kaslarım yandı. Ciğerlerim çılgık attı.

"Hadi," dedim, molamızın bittiğini gösteren çan seslerini duyunca. Koşarak çantama gittim ve içinden küçük bir somun ekmek çıkardım. Ekmeği ikiye böldüm, ona uzatırken Wolf'a bakmadım bile. Eğitimle o kadar meşguldük ki ikimizin de aklına yemekhaneden yiyecek bir şeyler almak gelmemiştir. "Yine geç kalırsak Müdire bizi öldürür."

Wolf ilk birkaç saniye ekmeğimi almadı. Aslında bana yaklaştığını hissettim ama bir adım durdu. Sonunda ona döndüğümde, kaşlarını birleştirmiş ekmeğe baktığını gördüm.

"Ne?" Nefes aldım. "Onu ben zehirlemedim, sana söz veriyorum."

"Bunu yemelisin," diye yanıtladı bakışlarımla karşılaşmadan. "Gücünü yeniden kazanmaya ihtiyacın var."

"Saçmalama." Ona doğru ittim. "Bütün gün bir şey yemedin. Al şunu."

Birkaç saniye daha geçti.

Gerçekten gücüne ihtiyacım olduğunu mu düşünüyordu? Yoksa başka bir nedenle mi ekmeği benimle paylaşmak istemedi?

Ter, elmacık kemiklerinin keskin hatlarını takip ederek alnından aşağı damlıyordu. Parlak gözleri derin bir enerjiyle parlıyordu. Kendimi onlar hakkında, altlarında dans eden nadir ışık hakkında daha fazla şey bilmek isterken buldum.

Ekmeği havaya fırlattım. Kurt tek eliyle göğsüne bastırdı.

," dedim tekrar. "Sınıfa dönme vakti geldi."

Yüz hatları yumuşadı, başka kimsenin fark edemeyeceği bir şey, sonunda somunu ısırmadan önce. Tanrıçaya şükürler olsun. Bugün Wolf'un yüz ifadelerini daha fazla çözecek enerjim yoktu.

Koridorlarda beni takip ederek geldiğimiz yoldan geri döndü, ekmeğinin kalanını yerken başka bir şey söylemedi. Ne guruldayan midemi doyurmaya ne de haftalardır çektiğim işkenceden sonra vücudumu beslemeye yetecek kadar değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Sınıfa döndüğümüzde nefesimi büyük ölçüde toplamıştım. Ama bu Wolf'un da benim de kir ve ter içinde olduğumuz gerçeğini değiştirmede.

Ve bir kez daha sınıfa en son giren biz olduk. Ve tüm gözler bir kez daha bize çevrildi.

Çırakların geri kalanının bunu nasıl karşılayacağını ya da Wolf ve benim birlikte -yine- nefes nefese ve ter içinde ortaya çıkmamızın nasıl görüldüğünü merak etmeyi düşünmedim.

Ama Lanson'un yüzündeki dehşet ifadesi aklıma bir fikir getirdi.

Bizim...?

Arkamdaki Wolf'tan gelen tatmin edici bir kakhaha şüphelerimi doğruladı. Odanın ön tarafındaki fae de kıs kıs gülmeye başladı.

Hells.

Yüzüm kıpkırmızı olmuş bir halde çalışma odasının arka tarafına doğru hışımla ilerledim ve yerime oturdum. Wolf rahatça yanımdaki koltuğuna kaydı.

"Bu hiç komik değil," diye tısladım ona. "Sana söyledim, dikkatleri üzerime bu şekilde çekmeme gerek yok."

Gülümsemesini saklamaya bile çalışmadı. Birkaç dakika önce yüzüne damlayan endişeyle derin bir tezat oluşturunuyordu. "Sanırım bunun için biraz geç olabilir."

Gözlerimi devirip koltuğuma gömüldüm, gözlerden kaybolmaya ve yanaklarımdaki kanı uzaklaştırmaya çalıştım.

Lanson, Wolf'la öğle arasında takıldığımızı düşünecekti.

Bir yanım utanç içindeydi, Wolf'la zaten olduğumdan daha fazla anılacağım için kızgındım.

Ama diğer yarım Lanson'ın gözlerindeki acıyı gördü ve zevk aldı, içine gömülmek ve o acıyı ele geçirmek istedi, içine itmek ve daha da kötüleştirmek istedi, böylece bana ihanet ettiğinde hissettiğim acının bir kısmını bile hissedebilecekti.

Ne isterse düşünebilirdi. Artık onun arkadaşı olmadığımı bildiği sürece.

Günün geri kalanı olabildiğince yavaş geçti. Çalışma odasının soğuk ve sert sandalyesinde otururken kaslarım ağrıyordu. Kıpırdandım ve yer değiştirdim, yanan bedenimi bir an için bile olsa rahatlatmaya çalıştım ama faydası olmadı.

Ve tabii ki Wolf yanımda kaya gibi sabit duruyordu, sanki hayatının geri kalanında çalışma odasında oturmaktan son derece memnun ve rahatmış gibi.

Saatın son zili çalar çalmaz yerimden fırladım, koridorda hızla ilerledim ve Wolf daha kapıdan içeri giremeden yatağımın üzerine yığıldım.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Kendi yatağına doğru ilerledi.

Homurdandım, konuşacak enerjiyi zor buluyordum.

"Sana dövüşmeyi kim öğretti?"

Korkunç bir sessizlik havayı doldurdu. Dürüst olmak gerekirse, bu sorunun daha önce gündeme gelmemiş olması şaşırtıcıydı. Wolf benim bir suikastçi olduğumu biliyordu. Öldürmek için eğitildiğimi, Midgrave'e girmiş olabilecek vampirlere karşı ölümcül olduğumu biliyordu.

Ama ben kendi başıma bir suikastçi olmadım. "Evden biri," diye cevap verdim sessizce.

"Ailen mi? Bir arkadaşın mı?" Sesi gerçekten meraklıydı ama kalbim çoktan hızlanmıştı. Bu soruları sevmiyordum. Çok gerçek, gerçeğe çok yakın hissettiriyorlardı.

"Ailem öldü." Bir sessizlik daha.

"Özür dilerim," diye cevap verdi Wolf. Yatağının üzerine oturmak için yer değiştirdiğini duydum.

Yüzümü ona döndüm ve beni ele geçirmekle tehdit eden yorgunluğa karşı nihayet gözlerimi açtım. "Biri beni bebekken buldu ve kendi çocuğu gibi büyüttü. Bana dövüşmeyi öğreten oydu."

"Kendini vampirlerden korumak için mi?"

"Çoğunlukla, evet."

"Ve bundan zevk mi aldın? Hayatını onları öldürerek geçirmek?"

Hoşuna gitti mi? Hayatımdaki çoğu şeyden zevk almamıştım. Rummy ile çatıda oturmak dışında her şey idare edilebilir sınırlardaydı.

Lord'la olan eğitimimden zevk almayı hiç düşünmedim. Cezalardan, sırtıma vurulan onlarca ve onlarca kırbaçtan kesinlikle hoşlanmadım. I

hiçbir dövüşü kaybetmenin utancı ve suçluluğundan da hoşlanmadı.

Ama Lord bana her gülümsediğinde, kavgalarımı her onayladığında, benimle gurur duyduğunu her söylediğinde o birkaç saniyelik saf mutluluk.

Bu her şeye değdi.

"Midgrave'de eğlenecek pek bir şey yoktu," diye yanıtladım. "Hepimiz mücadele ettik. Hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

Wolf ne söylemeye çalıştığımı bir şekilde anlamış gibi başını salladı. "Peki seni kurtaran kişi, o da bir suikastçı mı? Midgrave'de seninle birlikte gördüğüm kişi o mu?"

Bir an için gerçeği söylemeyi düşündüm; Wolf'a Phantom'u, Lord'u anlatmayı. Belki, sadece belki, ona güvenebilirdim, bu büyük sırrı ona açabilirdim.

Ama sonra Lord'un bana gizlilik yemini ettirirken yüzündeki ifadeyi hatırladım. Geçmişte birçok kez yüz ifadesiyle beni endişelendirmişti ama bu seferki farklıydı.

Wolf'a söyleyemezdim. Yaşayan hiç kimseye Phantom'dan bahsedemezdim.

Lanson'a güvenerek zaten batırdım. Bu bir daha olmayacaktı. "Bu kadar sorgulama yeter," diye iç geçirdim. "Yorulдум. "Yorgunum. sabah."

Gözlerimi kapattım ve Wolf'un nefes alış verişini dinledim. Sonunda yatağa yerleşti, nefesi her geçen dakika yavaşlıyordu.

Beni rahatlatmak için Midgrave ya da benim savaşım hakkında başka soru sormadı. Daha ne kadar sorudan kaçabileceğimden emin değildim, özellikle de yorgunluğun artan ağırlığı altında.

Wolf zaten çok biliyordu. Şu anda benim tarafımdaydı, elbette. Ama bir noktada Lanson da öyleydi. Lord beni her zaman yabancılara güvenmemem, başkalarının içeri girmesine izin vermemem konusunda uyarmıştı.

Güvenebileceğim tek kişi oydu. Beni kurtaran, bu sırrı paylaşabileceğim tek kişi Tanrı'ydı.

Bu şekilde kalmalıydı.

ÇAPTER YİRMİ DÖRT

"D Başka biriyle ortaklık kurmayı aklından bile geçirme," diye kulağıma hırladı Wolf.

Yataktan sıvışıp eğitim için avluya çıkmayı başardım. Wolf daha uyanmadan, bir şekilde bugün antrenman için başka biriyle ortak olabileceğimi düşündüm.

Aptal gibi davrandım.

Diğer herkesin zaten partnerleri vardı. Lanson bile antrenman için yeni bir partner bulmayı başarmıştı, daha küçük bir erkek fae olan bu kişi kendi içine kapanıktı ve beni avlunun arka tarafında tamamen yalnız bırakmıştı.

En azından Wolf gelene kadar.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Zaten çok fazla dikkat çekiyorsun."

"Bunu konuşmuştuk Dişi Avcı. Radarın altında kalma planın Tost. Artık bana mahkumsun."

Gözlerimi devirdim ve homurdandım. Sanırım bu, köşede tek başıma durup akıl hocasının beni fark etmesini beklemekten daha iyiydi.

Zaten Wolf'la antrenman yapmıştım. Hareketlerinin kalıplarını, yumruklarının akışını öğreniyordum.

"İyi," diye itiraf ettim. "Ama kanımı akıtırsan seni öldürürüm."

Yüzümü ona döndüğümde çoktan sırtıtmaya başladığını gördüm. "Dikkatli ol, Dişi Avcı," diye mırıldandı.

Etraftaki gruplar çoktan ısınmaya başlamış, yarım yamalak yumruklar atıyor ve temel dövüş hareketlerinden geçiyorlardı.

Dünkü antrenmandan dolayı tüm vücudum hâlâ kaskatı kesilmişti ama bu beni durduramazdı. Final sınavına iki haftadan az bir süre kala, kaybedecek zamanım yoktu. Daha da güçlenmeliydim. Bir adım öne çıkmalıydim.

Wolf'la yüzleştim ve yumruklarımı havaya kaldırdım. O da aynısını yaptı, kendine özğü sırtışı hâlâ yüzündeydi. Sabah güneşi kale duvarlarının kenarından yükselirken, kanatlarının siyah tüylerinde ince bir gri tonu olduğunu fark ettim. Kanatları bir şekilde parlak kalmayı başarıyordu, tüyler kaslı sırtının sınırları içinde mükemmel bir şekilde düzenlenmişti.

Yine de dövüşmesini asla engellemediler. Kendimi bakarken yakaladım, bakışlarımı yeniden onun gözlerine ayarladım.

Sırıttı. "Bakıyorsun."

İlk hamleyi benim yapmamı beklemedi. Bir anda öne çıktı ve bacaklarıma tekme atarak dengemi bozmaya çalıştı.

Neredeyse işe yarıyordu ama bu hareketi daha önce görmüştüm. Bacağının üzerinden atladım ve kaburgalarına bir yumruk gönderdim.

Yumruğum temas etti ama ben geri çekilemeden Wolf kolumu kavradı ve beni göğsüne döndürdü. Sırtımı gövdesine yasladı ve bir elini boğazıma götürerek hava akışımı kısıtlayacak kadar sıktı. "Eğer bir vampir olsaydım," diye nefes aldı, başını boynuma doğru eğerek, "sen benim ol."

Sesinin tizliğı kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken etti. Boynumdaki eli, ona boyun eğmek istememe neden olacak şekilde sıcak ve çileden çıkarıcıydı.

Siktir et, diye düşündüm kendi kendime. *Bunu bilerek yapıyor.*

Başımı omzuna yasladım, boynumda daha fazla nefesini, açıkta kalan tenimde daha fazla ellerini istediğim izlenimini verdim. Hatta dirseğimi kaldırıp kaburgalarına doğru göndermeden önce göğsünün titreşimlerini hissederek ona daha sert bastırdım.

Sert.

Wolf'un vuruşuma hazırlanacak zamanı yoktu. Homurdanarak iki büküm oldu ve bana sırtına, kanatlarının tam ortasına bir darbe daha indirmem için mükemmel bir fırsat verdi.

Bir başka acı hırıltısıyla hemen dizlerinin üzerine çöktü.

"Vay canına," diye nefes aldım. "Seni dizlerinin üzerine çöktürmenin yolunun kanatlarının arasına vurmak olduğunu bilseydim, bunu uzun zaman önce yapardım." Kıkırdadım ve iki elimi kalçalarıma koydum.

Ama Wolf'un işi bitmemişti. Baldırlarımın arkasından kavradı ve bacaklarımı altımdan çekerek beni önünde sırt üstü yere düşürdü.

Öne doğru eğildi ve siyah melek kanatlarını tam olarak sergileyerek üzerimde diz çöktü. "Diz çökmemi istiyorsan tek yapman gereken sormak Dişi Avcı."

İçten içe dalga geçtiğini, dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyordum.

İçten içe, ciddi olmadığını biliyordum.

Ama bakışları yüzümde geziniyor, ağzımın üzerinde duruyordu.

Elinin bacağına arkasını sıyırması, dizimin altıyla dalga geçmesi.

Eğer bu dikkat dağıtıcıysa, çok da iyiydi. "Harika,"

diye araya girdi Lanson'ın sesi.

Wolf'tan uzaklaşıp ayağa kalktım ve sırtımdaki kiri elimden geldiğince temizledim.

"Şimdi ne istiyorsun?" Wolf sıkılmış bir iç çekişle sordu.

"Bunu gerçekten yatak odanda tutamıyor musun?" Lanson homurdandı. Mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş saçları şimdi dağınık ve dağınıktı. Kıyafetleri açıkça kirliydi, gözleri yorgunluktan kararmıştı.

Bu benim tanıdığım Lanson değildi. Benim tanıdığım Lanson çatışmacı değildi. Şikayetlerini yutardı.

Ama Wolf'u her zaman kıskanmıştı.

"Neden bilmiyorsun," diye mırıldandım.

"Yeter," diye tükürdü. Wolf yanımda ayağa kalktı. "Bana yalan söylemeyi bırak, Hunt'yr. Tek yaptığın yalan söylemek."

Ashlani onun yanındaydı ve kolunu çekiyordu. "Kes şunu, Lanson," diye fısıldadı.

"Yalan söylemiyorum," dedim, bu kez daha yüksek sesle. Kendimi neden bu kadar güçlü bir şekilde savunma ihtiyacı hissettiğimden emin değildim, özellikle de Lanson'a karşı. "Aramızda hiçbir şey yok. Bunu sana daha önce de söyledim ve bu hâlâ doğru. Bu seni ilgilendirmez."

Güldü ama bu daha önce duyduğum o şen kakhaha değildi. Bu seferki çatlak ve öfkeliydi, kontrol altına alınamayan duygularla doluydu. "Beni ilgilendirmez mi? Komik. Beni öperken hissettiğin bu değildi."

Sesi çok yüksekti ve etrafımızdaki dövüşçüler bakmaya başladı.

"Kes şunu, Lanson!" Ashlani tekrar tısladı.

Wolf gözlerini kısarak, "Hayır," dedi. "Lütfen, devam edin."

Lanson'ın dikkati ona kaydı. Burun delikleri alevlendi, yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Siktir git," diye tısladı.

Wolf .

Lanson, Wolf'a doğru bir adım attı. Çok yaklaştı. "Kendini çok mu güçlü sanıyorsun? Bir melek olduğun için buradaki herkesten daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

Yine de Wolf yerinden .

Lanson parmağıyla beni işaret ederek, "O düşündüğün değil," diye tısladı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve herkesin dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Yeterince konuştun," dedi Wolf sessizce. Ölümcül bir şekilde.

Lanson'ın gözleri büyüdü. "Öyle mi? Çünkü onun hakkında buradaki pek çok dövüşçünün bilmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey biliyorum."

Hayır. Kalp atışlarım hızlandı, avuçlarım terledi. *Sakin buna cüret etme.*

Lanson bana doğru bir adım attı. "Küçük sırrını saklamam için bana güvündün, değil mi?" diye tısladı. "Ben de sana güvenmiştim Huntыр. Sanırım ikimiz de hayal kırıklığına uğrayacağız."

Tepki verecek zamanım yoktu. Siyah tüylerin parlamasıyla Kurt saldırdı, Lanson'ı sırt üstü yatırdı ve yumruklarını sıkarak vücudunun üzerinde durdu.

Lanson yere öksürdü.

"Sakin tek kelime daha etme," diye hırladı Wolf.

Geriye doğru sendeledim. Wolf... beni ve sırrımı savunuyordu. "Neden?"

Lanson öksürdü. "Onu neden koruyorsun? O lanet olası bir Yılan!"

Wolf kaburgalarını tekmeledi. Hepimiz çatırdadığını duyduk. Lanson'ın buruşmuş bedeninin yanına diz çöktü ve o kadar sessiz bir şeyler fısıldadı ki ne dediğini anlayamadım.

Ama her neyse, Lanson'ın ödünü koparmış gibi görünüyordu.

Wolf ayağa kalktı ve "Gidelim," diye fısıldarken omzuma dokunarak uzaklaştı.

Bir an tereddüt ettim ve Lanson'un bakışlarıyla karşılaşmadan ayağa kalkmasını izledim.

Sonra döndüm ve Wolf'u avludan çıkarken takip ettim.

Onu neden takip ettiğimden emin değildim. Belki de artık bir takım olduğumuz içindi. Belki de tüm akademide beni koruyacak tek kişi o olduğu içindi ya da belki de onun yanında kendimi gerçekten güvende hissetmeye başladığım içindi.

Ama hiç düşünmeden, tereddüt etmeden onu takip ettim. Sanki Wolf beni içgüdüsel olarak yönlendiriyormuş gibi ayaklarım taş zeminde süzülüyordu.

"Yavaşlayacak mısın?" Dedim ama sesim zayıf bir çığlık olarak çıktı. "Kurt!"

Çok hızlı bir şekilde döndü, çenesi sıkıldı ve yumrukları sıkılaştı. Öfkeliydi, onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi.

"Neyin var senin?" diye sordum. "Lanson'ın aklına girmesine izin mi veriyorsun?"

"Hayır," diye bağırdı. "O korkak yaşamayı hak etmiyor. Seninle böyle konuşmamalı."

Sırtımı taş duvara yasladım ve ellerimi dağınık saçlarımda gezdirerek gözlerimi kapattım. "Ona asla güvenmemeliydim," diye itiraf ettim. "Ona güvenilebileceğimi düşündüğüm için tam bir aptalım. Her şey çok açıktı."

"Yapma. Sakın bunu kendine takayım deme."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Bu benim suçum," diye itiraf ettim. Kalbim kulaklarımda atıyor, zihnim dönüyor, evim gibi hissettiğim karanlık yere doğru spiral çiziyordu. "Hepsi benim suçum Wolf. Tanrı bana tek bir kişiye bile güvenmememi söyledi ve ben dinlemedim. Haklıydı, çok haklıydı ve eğer bu sır ortaya çıkarsa beni öldürecek-"

Donup kaldım. Kurt . *Lordum*.

Gözlerim büyüdü. Wolf da gördü. Ne kadar berbat durumda olduğumu hissetti.

Ama hiç soru sormadı. Tanrı'nın kim olduğunu sorgulamadı. Devam etmedi.

Ateşli bakışları dudaklarıma kaydı.

Nefes almayı bıraktım.

Ve sonra gitti, koridordan aşağıya doğru fırladı, en karanlık, en derin sırrımın o küçük parçasını da yanında götürdü.

ÇAPTER YİRMİ BEŞ

"V Yağcılar, bugün Espek ile antrenman yapacaksınız." Çember eğitim alanının etrafında toplanırken Komutan Macanthos geri adım attı.

Voiler daha önce birkaç kez dövüşmüştü. Çoğunu kazandı, ama Espek kolay kolay pes etmezdi. Zalim ve güvenilmez biriydi. Boyunun neredeyse yarısı kadar olan Voiler bir yana, sadece cüssesi bile bir antrenman maçında herkesi tedirgin etmeye yeterdi.

Sikeyim.

Yüzü zar zor iyileşmişti ve onu incelerken içimi bir memnuniyet kapladı. Eskisi kadar güçlü görünmüyordu ve Ryder olmadan Espek tamamen yalnız görünüyordu.

İyiydi. Hâlâ yaşadığı için şanslıydı.

Çemberin arka tarafında oyalanırken Wolf'un bedenini arkamda hissettim. Voiler öne doğru adım atıp dövüş pozisyonunu aldığı anda kalp atışlarımın hızlanmasına engel olamadım.

O benim arkadaşım olmuştu. Sadece eğitim için bile olsa onun incindiğini görmek istemedim.

Ashlani'ye baktım, o da aynı endişeli gözlerle bana bakıyordu.

Bu iş sende Voiler. İlk yumruğu Espek attı. Hiç şaşırmadım.

Voiler zahmetsizce eğildi ve yuvarlanarak onları taraf değiştirmeye zorladı.

Komutan Macanthos dudaklarını büzerek izliyordu. Bunun eşit olmayan bir dövüş olduğunu biliyordu. Bunu biliyordu ama yine de savaşması için onu seçti.

Espek.

Ne düşündüğünü bilmiyordum ama bunun ne kadar adaletsiz olduğunu görmemek için kör olmak gerekirdi.

Voiler sonraki birkaç yumruktan kaçtı, bu da Espek'i daha da çileden çıkardı. Yüzü kıpkırmızı oldu, Voiler onu antrenman alanında dans ettirirken nefes alış veriş i ağırlaşt ı.

Voiler Espek'in kaburgalarına bir dirsek attığında, Espek acı içinde tısladı.

İşte , Voiler. Bundan daha fazla.

Ancak Espek çabucak toparlandı, kız çekilmeden önce kolunu yakaladı ve onu bir hiçmiş gibi yere fırlatt ı.

Bir anda üzerine atladı ve bir eliyle boğazını sıkarak onu yere yapıştırd ı.

, Voiler. Nefes kald ı; Espek'in eli sıkılaşt ı. Komutana baktım.

Bitir şu lanet savaşı!

Herkes dondu kald ı. Tek bir kişi bile hareket etmeye, nefes almaya cesaret edemedi. Ve sonra imkânsız olan gerçekleş ti.

Her şey o kadar hızlı oldu ki zar zor fark ettim. Voiler, kendi hançerlerinden birinin bağı lı olduğı Espek'in kalçasına doğru uzandı ve kendi elini kesti.

Kan, saniyeden kısa bir süre sonra yere düşt ü.

Etraflarındaki havada buz parçaları oluşurken Espek'in hiç şansı yoktu. Bu parçalar Espek'in sırtına saplandı ve kalbini delerek onu öldürdü.

Tüm dövüş sadece birkaç saniye sürdü.

Voiler Espek'in cansız bedenini üzerinden itti ve nefese sürünerek uzaklaşt ı. Ashlani onun yanında diz omuzlarından tuttu ve onu kucakladı.

Ama bakış larım komutana kaydı.

Voiler'a baş ını sallayarak, "Güçlü bir kan büyü süne sahips in," dedi. "Panik anında birinin bu kadar kontrolü elinde tutması nadir görülen bir şey. Çoğı kişi o parçalarla hepimizi öldürebilirdi."

Nefesimi tuttum. Voiler antrenmanda bir başkasını öldüren ilk kişiydi. Ve o Espek'ti.

Komutan Macanthos, "Bir sonraki seansta idmanlara devam edeceğız," diye duyurdu. "Kan büyü nüüz üzerinde bu seferki kadar kontrol sahibi değilseniz, az önce tanık olduğunuz şeye kalkışmamanızı öneririm."

Ve hepsi bu kadar.

Voiler kan büyüyle o kadar zahmetsizce ve kesin bir şekilde öldürmüştü ki, onu durdurma şansımız bile olmamıştı.

Belki de Komutan daha önce haklıydı. Belki de bu akademide maske takan tek kişi ben değildim.

T Ertesi gün, Wolf ve ben gizli avluda yalnız antrenman yaptık. Orayı sevmiştim. Kendim olabiliyordum, meraklı gözler olmadan antrenman yapabiliyordum, gerçekten güçlenebiliyordum. Daha iyi.

Transcendent'a sadece bir hafta kaldığını düşünürsek ihtiyacım olan şey buydu.

Tamamen bitkin bir halde çimlere oturdum ve bedenimin rahatlamasına izin verdim. "Bana neden düştüğünü hiç söylemedin," diye başladım. "Sen düşmüş bir meleksin yani. Ne oldu?"

İç çekti ama sonunda yanıma oturmak için yol açtı. Uzun bacaklarını önüne uzattı ve ellerinin üzerine yaslandı. Siyah kanatları yanımdaki uzun otları sıyrıyordu.

"Pek çok şey vardı," diye açıkladı. "Ama nihai neden babamla ilgiliydi."

"Onu öldürmedin, değil mi?" Sadece kısmen şaka yapıyordum.

Wolf bıyık altından gülerek otları yolmaya başladı. Gülümsemekten kendimi alamadım; çok genç, çok masum görünüyordu. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünürken ağzının kenarı küçük bir gülümsemeyle eğildi.

"Hayır," diye yanıtladı. "Ama keşke yapsaydım dediğim çok zaman oldu."

Aramızdaki havayı dolduran çimen tellerinin şakırdama sesiyle bir sessizlik daha uzadı. Yine de bu sessizlik, sözlerinin ağırlığı üzerime çöküp göğsümü görünmez bir yumrukla sıktıkça ağırlaştı.

"Ama o bir melek?" Sesimin belli bir incelik taşımasını sağlayarak zorladım.

Wolf cevap vermeden önce tereddüt etti, "Evet, babam bir melek." "Bu yüzden mi Altın Şehir'e girmeye çalışıyorsun?"

Göğsü uzun bir nefesle inip kalktı. "Ben orada doğdum, biliyorsun. Yıllarca orada yaşadım. Düştüğümde sürgün edildim. Asla geri dönmemem söylendi. Ertesi sabah uyandığımda Khaer'in ortasındaydım ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Beyaz melek kanatlarım siyaha dönmüştü ve tüm eşyalarım elimden alınmıştı. Bu uzun zaman önceydi, ama evet, sanırım bu yüzden Altın Şehir'e girmeye çalıştığımı söyleyebilirsiniz. Bu geri dönmenin tek yolu olabilir."

Bariz dürüstlüğü karşısında göğsüm sıkışmıştı. Kendi evinden sürgün mü edilmişti? Ve dışarıda hiçbir şeyle ve hiç kimseyle yaşamaya mı zorlanmıştı? Kahretsin, bu kolay olmamıştır.

"Ve seni tekrar içeri alacaklarını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Eğer adil bir şekilde geri dönebilirim, evet. Babam pek hoşnut olmayabilir ama Altın Şehir huzur içinde yaşamamız için yeterince büyük. Ayrıca, denemek zorundayım. Orası... orası farklı. Dışarıdaki deneyimlerimin pek de şanslı olduğunu söyleyemem."

Bir sessizlik daha oldu. Wolf'un kaşları birbirine yaklaştı, parlak gözleri düşünceyle karardı.

"Altın Şehir bir yer? Söyledikleri kadar güzel mi?"

Wolf'un ağzının kenarı seğirdi ama ifadesi karanlık kaldı. "Bu beklenmedik bir şey. Sürekli değişiyor. Her zaman yeni tehditler var ve melekler düzeni koruma konusunda çok katılar."

"Hiç suç ve yoksulluk olmadığı doğru mu?" Sözlerime heyecan . Elimde değildi. Midgrave'e hiç benzemeyen bir yer hayal etmek midemi bulandırıyordu. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir yeri hayal etmekte zorlanıyordum. Ben hayatta kalmak için savaşarak büyüdüm. Midgrave halkı doğuştan şiddet yanlısı ya da öfkeli değildi ama açlık aklı başında her fae'ye pişman olacağı bir şey yaptırabilirdi.

Midgrave'de insanlar açlıktan ölüyordu. Altın Şehir'de böyle bir şey asla olmazdı.

"Güven bana," dedi Wolf. Sesi giderek uzaklaştı. "O yerle ilgili sizi şaşırtacak pek çok şey var."

Gözlerimi kapadım ve gecenin serin havasını içime çekerek başımı geriye attım. Burada Wolf'la birlikte olmak güzeldi, bunu kabul etmek zorundaydım. Vücudumun her yeri yorgunluktan yanıyor olsa da, göz kapaklarım daha önce hiç olmadığı kadar ağır olsa da, ayrılmak istemiyordum.

O yanımdayken olmaz.

Bir süre bu şekilde kaldık. Havanın yumuşak akışı uzun otları havalandırıyor, rahatlatıcı bir ses yaratıyordu. Burada, kalenin devasa duvarlarında yankılanan sürekli sesleri duyamıyorduk. Bir kez olsun kalbimin sesini dinlemiyordum.

Güzeldi.

Bir dakika sonra, "Senin için bir şeyim var," dedi.

Gözlerimi açtığımda onu çantasına uzanırken buldum.

"Ne?" Kaşlarım çatılmış bir halde sordum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Ama çantadan çıkardığı şeyi görür görmez ağzım açık kaldı.

Tanıdık çelik sap, mükemmel açılı bıçak.

Venom.

"Kahretsin," diye nefes aldım, kusursuz bir şekilde sağlam olan silahı elinden alırken. "Ama bu kırılmıştı. Espek'in kendisinin kırdığını gördüm!"

Kurt omuz silkti. "Buradan çok uzakta olmayan, silah kullanma konusunda uzmanlaşmış bir fae tanıyorum."

Ağzım bir karışık açık ona bakakaldım. "Kurt... Ne diyeceğimi bilmiyorum." Gözyaşları gözlerimi tehdit ediyordu. Venom'u ters çevirdim, mükemmel zümrüt mücevherlere ve şimdi parlayan çeliğe baktım.

"Önemli görünüyordu," diye ekledi.

"Öyleydi. Bu onun bana verdiği tek hediye idi." "Seni büyüten erkek mi?"

Gözlerim tereddütle onunkilerle buluştu. "Evet."

Yüzü sertleşti ama ben gülümsedim. Wolf anlamadı ama anlamak zorunda da değildi. Bu hançer bana onu ve evimi hatırlatan tek şeydi. Venom bana buradaki amacımı hatırlattı, gerçekte kim olduğumu hatırlattı.

Onsuz kaybolmuştum.

Ne yaptığımı anlamadan kollarımı Wolf'un omuzlarına doladım ve ona sarıldım.

Wolf önce gerildi ama sonunda kollarını sırtıma doladı. Artık düşman olmak zorunda değildik.

Aslında de düşman değildik.

Wolf ve ben yemeğimizi sessizce yedik, tüm yemek salonu bize kalmıştı. Diğer tüm öğrenciler çoktan yatmış, yarın akademide geçirecekleri yorucu bir gün öncesinde bol bol uyumuşlardı.

Biz hariç herkes.

Wolf uzun ahşap masanın sonunda karşımda oturmuş, yemeğine odaklanmış ve beyaz dişleriyle bir parça eti parçalıyordu.

Ben de aynısını yaptım, midemin kadar yedim. Wolfun ekstra antrenmanları yüzünden yakıta ihtiyacım vardı.

"Büyü benim için o kadar kolay değil," diye başladım ısırıkların arasında. "Bu... bu dirençli hissettiriyor."

Wolf yemeğinin geri kalanını iki lokmada yedikten sonra arkasına yaslandı, gözleri bana dikilmiş, kaşları birbirine yapışmıştı. "Oraya ulaşacaksın," dedi. "Sadece yeterince odaklanman gerekiyor."

Parlak mavi gözlerinde bir şey parlıyordu.

"Gözlerin," dedim kendimi durduramadan, "melek olduğun için mi? Bütün meleklerin gözlerinde ışık mı var?"

Gülümsedi, gözlerini kaçırdı ve onu tanıdığımdan beri ilk kez yüzü kızardı. "Hayır, bütün melekler değil. Sahip olduğum sihir yüzünden gözlerim bu şekilde bakıyor."

"Yıldırım büyü mü?"

Sanki bir işaretmiş gibi, gözbebeklerinin etrafındaki ışık yeniden parladı ve bakışlarını bana kilitlediğinde parladı.

"Onun gibi bir şey."

Sözlerini düşündüm. "Meleklerin ne tür büyülere erişimi var ki? Seni diğerleriyle birlikte doğal büyü ya da kan büyü yaparken hiç görmedim. Büyünün iyileştirebildiğini biliyorum. Başka ne yapabilirsin?"

Tek omzuyla omuz silkti. "Benim sizin gibi pratik yapmama gerek yok. Hayatımın büyük bölümünde büyü kullandım. İyileştirme sahip olduğum pek çok yetenekten biri ama buradaki herkes gibi benim de bir dengem var. Her istediğimde kullanamıyorum ve çok fazla kullandığımda da çabuk tükeniyor."

"İlginç."

"Her melek küçük bir varyasyon kullanır. Bazıları kahindir, bazıları şifacıdır, bazıları da dünyayı bükler. Hepimizin farklı güçleri var ve eminim sen de yakında kendi gücünü bulacaksın."

İçimi çektim ve yemeğimi karıştırmaya devam ettim.

Bu sadece diğer öğrencilere güçlü yönlerimi göstermekten korktuğum için değildi. Bunu yapamazdım. Zar zor bazı doğal büyülerini çağırmak dışında hiçbir şeyim yoktu. Diğer öğrenciler ateş çağırıyor ve rüzgârı kontrol ediyordu.

Ama ben? Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Hiçbir şey *hissetmedim*.

"Başka sorunuz var mı?" diye sordu, iki dirseğini ahşap masaya dayayarak. "Yoksa seni sorgulama sırası bende mi?"

Ben de onun duruşunu taklit ederek öne doğru eğildim. "Seni sorgulamıyordum. Sadece sinirlendiğinizde ya da eğlendiğinizde gözlerinizde patlayan şimşegi merak ediyordum. Bu çok geçerli bir merak."

Yavaşça, gözlerini kaçırmadan, ağzının kenarları yukarı kaydı. Gözleri yüzümü taradı, her özelliğini inceledi.

"Ne?" diye sordum. Birden kendimi çok savunmasız hissederek sordum. Sessiz bir vuruş geçti.

"Sen büyüleyici bir yaratıksın, Dişi Avcı."

Nefesimi içime çektim. Bu sözleri söylemek onun için o kadar kolaydı ki, bakışlarında bariz bir eğlenceyle bana bakması o kadar kolaydı ki.

Geri çekilmek, yüzümü örtmek, geri çekilmek istedim. Wolf'la birlikteyken kendimi çok açıkta hissediyordum ve son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz onca zamandan sonra hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler hissediyordum.

Bana baktığında göğsümdeki çarpıntı gibi, bir odaya girdiğindeki sinirler gibi.

"Yemek bitti," diyerek tabağımı geri ittim ve masadan kalktım. Boğazımı temizledim ve kapıya doğru ilerledim. "Ben uyumaya gidiyorum. İçeri girdiğinde beni uyandırma."

İşte bu kadar.

Wolf'u ve onun işkence gibi bağımlılık yapan gözlerini masada bıraktım. Ben.

Sadece yatak odamda yalnızken gülümsememe izin veriyordum, Karanlığın yüzümdeki kızarıklığı örttüğü yerde.

Bu his herhangi bir testten, herhangi bir tehditten daha tehlikeliydi. Ama bu sefer umurumda değildi.

Chapter YİRMİ ALTI

T İki gün sonra, Wolf'un bana yardım edemediği tek şeyi uygulamak için gizlice kaçtım.

Benim sihrim.

Tekrar tekrar kan çektim, kan büyüsünü çağırmak için gereken sunuyu vermeye çalıştım. Avuçlarımdaki kızgın, kırmızı deri kesmeye devam etmem için yeterince hızlı iyileşmiyordu. Tekrar tekrar denediğim için Venom'un sapına kan bulaştı.

Yine de kan büyüsünü çağırmak için kan gerekiyordu.

Yani kan dökülecekti.

Dar siyah antrenman üstümün kolunu kıvırdım ve Venom'un ucunu tenime batırdım.

Düşün, Hunttyr. Odaklan. Kan büyüsü hakkında öğrendiklerimi düşündüm.

Kafanızı boşaltın. Niyetinizi düşünün.

Küçük bir alev hayal ettim, avucumun içine sığabilecek bir alev. Isısını hissettim, küçük turuncu ışığın karanlık avluyu aydınlatacak kadar derinden titrediğini hayal ettim.

Voiler birkaç gün önce yine bana yardım etmeye çalışmıştı ama faydası olmadı. Bu içimden gelmeliydi. Kanım büyüyü çağırmalıydı.

Gözlerimi kapattım. *Hadi, kan büyüsü. Orada bir yerde olduğunu biliyorum.*

Diğer öğrenciler kan sihirlerini çağırarak büyük ölçüde başarılı oldular. Wolf bile kan büyüsüyle yaramı iyileştirmeyi başarmıştı ki bu onun için sinir bozucu bir şekilde karşılıksızdı. Yine de şok olmaya devam ettim.

Aleve odaklan, Hunttyr. Büyüyü çağırmaya odaklan.

Tüm kalenin baş melekler tarafından nasıl kutsandığını düşündüm. Güçlerini buraya, duvarların taşlarına, ayaklarımın altındaki toprağa akıttıklarını hayal ettim.

Hadi Moira. Büyünün sadece küçük bir kısmına ihtiyacım var.

Kanımın damlamasına, damlamasına ve damlamasına izin verdim. Bıçağımı aldım ve ön kolumdaki deriyi daha da keserek kanımın daha fazlasını akademinin kutsanmış topraklarına sundum.

Bana bir şey ver. Herhangi
bir şey.

Sessizlik dayanılmaz bir hal aldı.

Yine de hiçbir şey hissetmiyordum.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime, Venom'un ucunu tekrar
koluma hizalayarak.

Belki daha fazla kan işe yarar.

Eğer kan bağının kan büyüyle güçlendiğine dair söylenenler doğruysa, belki de tam tersi de doğrudur. Ben yoksulluktan doğdum. Gerçek ailemin kim olduğunu bile bilmeden büyüdüm.

Lord'un onlar hakkında söyleyecek iyi şeyleri olmadığı kesin.

Belki de saf fae soyundan o kadar uzaktılar ki damarlarımda hiç büyü kalmamıştı. Belki de tüm bu seminer boşa gitmişti ve ben asla diğerleri gibi kan büyü kullanamayacaktım.

Bu bir olasılık olmalıydı.

Lord'un yüzünü hayal ettim, başarısız olursam bana ne kadar kızacağını düşündüm. Sırtımdaki yara izleri, bir sonraki adımda bana yapacaklarının yanında hiçbir şeydi.

Eğer bu büyüü çağırıp Altın Şehir'e giremezsem, bir daha asla Lord'un etrafında görünemem.

Bu görev için güvendiği tek kişi bendim. Nedenini anlıyordum elbette. Bu kadar soğuk ve kötü bir dünyada, hepimiz kime güvendiğimiz konusunda dikkatli olmalıydık.

İnsanlara güvenmek savunmasızlığı
gösterir. Savunmasızlık seni öldürtür.

bir çaresizlik dalgası çöktü. Tüm vücudum acıyla çığlık atıyordu, eski çürüklerin donuk ağrısından mı, yoksa kan kurbanlarından gelen yeni acılardan mı, bilmiyordum.

Her şey acıyordu. Her
şeyin dinlenmeye
ihtiyacı vardı.

Gerçi burada dinlenmek bir lükstü. Midgrave'de de bir lükstü.
Karşılayamayacağım bir şey.

Midgrave'de geçirdiğim her gün savaşmaktan ibaretti. Eğer vampirleri katletmiyorsam, diğer Fantomlarla eğitim yapıyor ya da görevlere gönderiliyordum.

beni gönderdiği ilk görevi hala hatırlıyorum.

Neredeyse gergin görünüyordu.

"Bunun için hazırsın," demişti Lord. Elbette ona inandım. Yıllarımı her gün savaşarak geçirdim.

Ve her dövüşü kazanıyor.

Diğer Fantomlarla eğitim yapmadığım zamanlarda Lord'un kendisiyle eğitim yapıyordum. Bana bir kılıcı nasıl doğru kullanacağımı öğreten oydu. Bana bir silahı elimde nasıl tutacağımı öğretti; ne çok sıkı, ne de çok gevşek. Benden çok daha büyük bir rakipten nasıl kaçacağımı, ölümün pençesindeyken nasıl paniklemeyeceğimi gösterdi.

Her gün, Tanrı hazır olduğumdan emin oldu. Ve
hepsi buna yol açtı.

Keşke bana büyüü öğreten kişi o olsaydı. Lord'un bana ulaşacağından emindim.

Beni böyle gördü. En derin yanlarımı bile anladı.

Göğsüm ağrıyordu. Tanrı'dan hiç birkaç günden fazla ayrı kalmamıştım, genellikle görevlere gönderildiğimde.

Kendimi ondan çok uzakta hissediyordum. Çok uzak.

Gözlerimi kapattım ve kalenin taş duvarlarında yankılanan sesini -komuta veren ve şiddetli- düşündüm.

Akıl hocalarının bana söylediklerinin aynısını söylediğini hayal ettim. Venom'u tuttuğunu, gömleğimi kestiğini ve dirseğimin üstündeki deriyi kestiğini hayal ettim.

Kanamama izin veriyorsun.

Ve sonra aşağıdaki toprağın kanla aşılandığını, baş meleklerle sunulan kurbanı kabul ettiğini hayal ettim.

"Kanayın," derdi Lord. "Kanayın ve yaşayın."

Neyin değiştiğinden emin değildim ama aniden vücudumun her zerresi yeni bir enerjiyle elektriklendi. Bu daha önce hissettiğim hiçbir adrenalın patlamasına, hiçbir heyecana benzemiyordu.

Ayak parmaklarımın ucundan parmak uçlarıma kadar statik bir elektrik püskürdü ve ardından koyu, dumanlı bir büyüün derin çekimi başladı.

daha kalın, girdaplı ve çevredeki havayı şekillendiriyor.

İşte . Müdire Hanım'ın enerji buydu. Sonunda büyüye bağlanmışım.

Lord'un adak için kanımdan giderek daha fazla verdiğini hayal ettim. Venom'un ucunu omzumdan pazuma doğru kaydurdım, gömleğimi daha fazla kestim, temas acıttığında bile irkilmedim.

Kolumdan ılık bir sıvı aktı.

Gözlerimi sıkıca kapattım.

Kan dök ve yaşa.

Vücudumdaki hafif uğultu tam bir kükremeye dönüştü ve gece esintisinden hissettiğim ürperti, tüm duyularımı ele geçiren yakıcı bir ateşe dönüştü.

İçimden sihir aktı.

Bunu daha önce her şeyi hissettiğim kadar kesin bir şekilde hissettim. Kan dök ve yaşa.

Kan dök ve yaşa.

Sol kolumda kesecek taze deri kalmayınca el değiştirdim, Venom'u diğer elimde tutarak sağ kolumun taze, el değmemiş kolunu kestim.

Kan dök ve yaşa.

Lord beni hayal kırıklığına uğratmazdı. Bu kanın her bir zerresini Moira'ya verirdim, eğer bu eve ona zaferle dönmek anlamına geliyorsa.

Tanrı'nın benden istediği her şeyi yerine getirecektim. Ona en azından bunu borçluydum.

Yang

ın.

Yang

ın.

Yang

ın.

Büyünün içimden geçmesine izin verdim ve yere düşen her kan damlasıyla büyü daha da güçlendi.

Daha

sert.

Daha

ateşli.

Kalbim güm güm atıyor, kulaklarımdaki kanın sürekli ve hızlı atışı dışındaki tüm sesleri kesiyordu.

Başımı geriye attım. Ve

bıraktım.

Etrafımda öyle şiddetli ve öfke dolu bir ateş patladı ki ilk başta hayal gördüğümü sandım. Büyüm, yani kan büyüm

-Etrafıma döküldü.

Artık baş meleklerden şüphe etmiyordum; artık onlara sunacak yeterli kanım olmayacağından endişelenmiyordum.

İşte buydu.

Ateş ayaklarımın etrafında bir daire çizerek kükredi, ısı dalgaları yaydı ama asla tenime değmedi. Sanki bir emir bekliyormuş gibi kurumuş otların üzerinde sürünerek dışarıya doğru yayıldı.

Elimi salladım. Ateş havaya uçtu.

Kahkahalar göğsümü kabarttı ve serbest bırakılmanın verdiği saf coşkuyla karıştı.

Daha fazla. Daha fazla kana ihtiyacı vardı. Kolumu tekrar kestim.

Daha fazla alev yükseldi.

Göğsüme doğru ilerledim, karnımın üzerinde bir çizgi çizerken gömleğimi kaldırma zahmetine girmedim.

Bir adrenalın patlaması daha yaşadım.

Kahkahalar, alevlerin püskürmesi ve kaos, her şey kararana kadar ruhumdaki o boş, içi boş alanı doldurdu.

Adrenalin akışı durdu. Büyünün acelesi durdu. Başladığı kadar çabuk bitmişti.

Voiler önümde durdu, yüzünde dehşetten başka bir şey yoktu. Ateşi söndürmüş olmalıydı, bedenimi beslemeye başlayan büyüü durdurmuş olmalıydı.

Ne kadar güç kaldığını, bedenimin bu gücü ne kadar sevdiğini hissedebiliyordum.

"Ne yapıyorsun Hunttyr? Tüm bu kaleyi yakıp kül etmeyi ve herkesi yanında götürmeyi mi planlıyorsun?" Bana bakarken gözleri çılgına dönmüştü, şimdi kanımdan damlayan Venom'a bakıyordu.

Yere baktığımda ayaklarımın etrafında bir kan gölünün oluştuğunu gördüm.
Hells.

Bir adım atmaya çalıştım ama bacaklarım altımda kaldı.

Müdire Hanım büyüünün, özellikle de kan büyüünün sınırları hakkında bir şeyler söylemişti.

Belki de kastettiği buydu.

Yere, kendi kanımdan oluşan küçük bir havuzun içine düştüm. Kollarım hala kanıyordu ve yerin artık kabul etmediği büyüü sunuyordu.

Voiler'ın beni ayağa kaldırmaya çalıştığının çok az farkındaydım, avludan çıkıp birkaç dakika sonra Wolf'la geri döndüğünde bilincim çok az yerindeydi.

"dilerim," diye fısıldadı Voiler. "Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Bundan sonrasını ben hallederim, Voiler." Wolf'un sesi ılık bir esinti gibi içime işledi. "Bundan kimseye bahsetme."

"İyileştir onu," diye fısıldadı, bir öneriden çok bir talep gibiydi ve sonra gitmişti.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye ısrar ettim, kendimi yukarı itmeye .

"Ayakta bile duramıyorsun." Wolf önümde diz çöktü, yüz hatlarından endişe damlıyordu.

"Sadece yatağıma gitmem gerekiyor." Yorgunluk, denizdeki dalgalar gibi bedenime vuruyor, beni altına çekmeye hazırlanıyordu.

"Ciddi misin sen?" diye sordu. "Dağılıyorsun, Dişi Avcı. İşte."

İkimiz de beni gözünü bile kırpmadan kaldırabileceğini bildiğimiz halde kolumu omzuna attı ve beni sessizce avludan çıkarıp koridordan yatak odasına götürdü.

"Ne olduğunu bilmiyorum." Her nefes vermem gerekenden daha fazla enerji harcıyordu. "İşe yaraması için buna ihtiyacım vardı Wolf."

Kolumu omuzlarından çekti. Beni yatağıma bırakacağını düşünmüştüm ama beni banyoya götürdü. Belimden kavradı ve beni banyo lavabosunun kenarına kaldırdı.

"Sen ne-"

Bileğimi kaldırdı ve kolumu inceledi, bıçağın her diliminde yüzünü buruşturuyordu. "Kendi kanını kurutmaya mı çalışıyorsun?"

Başım dayanamayacağım kadar ağırlaştı. Beni yakalayıp bir elini boynuma dolayarak yüzümü kendine doğru tutana kadar ona doğru düştüğümü fark etmemiştim.

"Sana yardım ediyorum. Kollarını kaldır."

İtiraz ettim, ama ellerimi başımın üzerine doğru yönlendirdi, her iki bileğimi birlikte hareket ettirdi, böylece boştaki elini gömleğimi soyamak için kullanabildi.

"Hayır," diye mırıldandım, düşünemeyecek, hissedemeyecek kadar uyuşmuştum.

Wolf hala yara izlerini bilmiyordu. Eğer onları görürse, nereden geldiklerini asla sormazdı.

Anında durdu, gözleri yüzümü aradı. Zaman zaman sert, kaba ve korkunç olabilirdi ama ben otururken beni soymazdı.

burada buna itiraz ediyor.

Ne yazık ki, içimde kalan mücadele yavaş yavaş azaldı. Ve parmaklarının çıplak karnımı sıyırması göğsümün doğal olmayan şeyler yapmasına neden oldu.

"Yardıma ihtiyacın var, Dişi Avcı." Sesi yumuşamıştı, nefesi şimdi yanağımı gıdıklıyordu. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum. İzin ver sana yardım edeyim."

Çenemi sıktım ama başımı salladım.

Wolf dikkatlice, sıkılarak, dilimlenmiş gömleğimi kaldırdı. Kumaş gövdemdeki sığ yarıklardan, omuzlarımdaki yarıklardan geçerken tısladım. Wolf gömleğimden başka bir yere bakmıyor gibiydi, ancak kumaş yere düşmeden önce kollarımdan kayarken nefesinin kesildiğini fark ettiğime yemin edebilirdim.

Beni göğsümdeki sargıda bırakarak.

Dondu kaldı, sonunda bileklerimi bıraktı ve kollarımın yanlarıma inmesine izin verdi.

"Kötü mü?" Fısıldadım

Wolf havluya uzandı ve gözlerini kaçırmadan suyun altına tuttu. "Kendini tamamen boşaltmadığın için şanslısın."

Wolf bileğimden başlayıp yavaşça omzuma doğru ilerleyerek kolumdaki kanı silmeye başladığında gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Bu işe yaramıyor," diye mırıldandı. "Çok fazla kan var. Al bakalım. Seni ancak kısmen iyileştirebilirim ama banyoyu iyileştirici bir tonikle dolduracağım." Bıçağıyla elini kesti, bir kez daha kanadı ve avuçlarını kollarıma yerleştirdi. Aynı iyileştirici sıcaklık ondan da yayılıyordu.

"Enerjini benim için harcamamalısın. Ben iyiyim." İyileştirmek için kan büyüğü kullanmanın ne kadar riskli olduğunu, dikkatli olmazsa onu ne kadar tüketebileceğini biliyordum.

Yine de vücudumdaki derin yaralar kapanırken gözlerini benden ayırmadı.

Hells.

"Bu kadarı yeterli olmalı," diye mırıldandı. "Çok fazla kullanamam."

Bir saniyeliğine uzaklaştı ve bir an sonra banyo dolmaya başladı. Wolf belime nazık bir dokunuşla geri döndü. "Ayağa kalk."

Beni tezgahdan kaldırdı ve pantolonumun beline uzanmadan önce ayaklarımın üzerine koydu.

"Yapabilirim," diye karşı çıktım.

"Hayır, Dişi Avcı." Başparmağını garip bir şekilde sevecen bir hareketle kalça kemiğimde aşağı yukarı gezdirdi. "Yapamazsın."

Hayatımda ikinci kez önümde diz çöktü ve botlarımı çıkardı.

Botlardan biri

çıkmişti. İki

çizme.

Küvetin içindeki suyun gittikçe yükselmesi odadaki tek ses oldu, gerçekten kaydettiğim tek ses, ancak Wolf'un kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabildiğinden emindim.

"Bana tutun," diye fısıldadı.

Terli, morarmış bacaklarımdan savaş pantolonumu dikkatlice sıyrırken omuzlarını kavradım.

Çok geçmeden üzerimde göğüs sargım ve iç çamaşıryımdan başka bir şey yoktu. Umursamam gerekirdi. Utanmalıydım, utanmalıydım ya da ifşa olmalıydım.

Ama hiçbir şey hissetmedim. Parmaklarının vücudumda dikkatlice çalışması dışında kesinlikle hiçbir şey.

Başımın omzuna düştüğünü bile fark etmemiştim, ta ki eli dağınık, düğümlü saçlarımda parmaklarını gezdirene kadar.

"Hadi," diye başladı. "Seni banyoya sokalım. İyileştirici tuzlara ihtiyacın var."

Yavaşça beni kollarına aldı.

Yavaşça vücudumun ılık suya dalmasına izin verdi.

Kendimi banyoya bırakırken dudaklarımdan acınası bir rahatlama sesi yükseldi. Nihayet uyuşukluktan bir nebze olsun kurtulmuştum.

Dizlerimi göğsüme çektim ve kanlı kollarımı onlara sardım.

Ilık, lüks suyun dikkatimi dağıtmasıyla Wolf'un arkamda hareket ettiğini ve parmağıyla omzumun ucunu izlediğini fark edemeyecek kadar büyülenmiştim.

Ve sonra başka bir yara izini

takip etti. Ve bir tane daha.

Hareketlerindeki niyeti ancak elini suya daldırıp tüm sırtımı izlediğinde fark ettim.

"Dişi Avcı." Nefesi zihnimde bir gölgeden ibaretti. "Damarlarımda dolaşan şiddeti bilmiyorsun, sana elini süren herkesi yok etmem için bana yalvarıyorsun."

Kollarımdan aşağı tüylerim diken

diken oldu. Hiç irkilmedim.

Saklanmadım.

"Karmaşık bir durum," diye
nefes aldım. Ve tüm
söylediğim buydu.

Wolf'un elleri dondu ve daha fazlasını sormak istediğini anladım. O
kirpiklerin her birini bana kimin verdiğini tam olarak bilmek istiyordu. Her ne
sebeple olursa olsun benden intikam almak istiyordu.

Ama bu gece, açıklayamayacak kadar çok ama çok yorgundum.

Wolf kollarımdaki kanı temizlemeye koyuldu, büyük yaralardan
kaçınmaya dikkat etti ve hassas bölgeleri temizlemek için acele etmedi.
Deforme olmuş sırtım hakkında daha fazla yorum yapmadı. Kan büyüsünün
ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında daha fazla yorum yapmadı.

Beni yıkadı. Endişeli, özenli bir aşık gibi, lekeli tenimdeki kanı yıkadı.
Ve hayatımda bir kez olsun, ona izin verdim.

I En az bir saat olmuştur.

Wolf banyoyu bitirdiğinde banyonun suyu soğumuştur. Beni sudan
çıkardı ve bir havluya sararak kurulanmama izin verdi.
O bana kıyafet getirirken özel olarak.

Kıyafetleri.

Ne yazık ki ikimiz için de kan büyüsü bana pek fazla yedek gömlek
bırakmamıştı. Elimde kalan tek kıyafeti de eğitim için saklamam gerekiyordu.

Her iki şekilde de, tartışmadım.

Kıyafetleri üzerimde çok çok daha büyüktü, bu da cildime iyileşmek için
alan bırakıyordu.

Wolf'un ince gömleğinin altında göğüslerimin nasıl görüneceğini
umursamadan göğsümü bile açtım.

Tuvaletin kapısına uzandım ama Wolf oradaydı, kapıyı çekip açtı ve
hemen yanımda beni karşıladı.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım.

Beni kolaylıkla yatağıma götürdü.

"Bana yardım ettiğin için. Beni iyileştirdiğin için. Riskli olduğunu
biliyorum."

Fenerin loş ışığında Wolf'un yüz hatları titriyordu. Kaledeki diğer herkes çoktan uyumuştı.

Nedense Moira'da sadece iki kişi varmışız gibi hissediyorduk.

Yatağıma oturmama yardım etti ve ellerini belimde gezdirdi. "Ölümçül avcım için her şeyi yaparım."

Yorgunluktan olsa gerek, geri çekilen eline uzandım ve o kendi yatağına dönmeden yakaladım. "Benimle kalacak mısın?"

Gerildi.

Kalbim durdu.

"Her zaman seninle kalacağım."

kayarak yatağına girmesi için ona geniş bir alan açtım.

O kadar doğal geldi ki, beni korkutması gerekirdi. Beni birlikte yattığımız, birbirimizin kollarına sarıldığımız onca zamanı düşünmeye zorlamalıydı, çünkü bu kadar doğal hissettirmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ama oldu.

Başımı göğsüne yaslayıp kolumu gövdesine doladığımda bile.

Eli sırtıma düştü ve sonra gerildi.

Sonraki sözleri neden söylediğimden emin değildim ama o anda olan diğer her şey gibi, doğru hissettirdiler.

"Hepimiz yaralarımızı herkesin görmesi için yüzümüze takmayız, Kurt. Bazılarımız saklanmayı sever, sanki bu acıyı dindirecekmiş gibi."

Wolf'un eli tişörtümün altıyla oynadı. Tenime değen avucunun sıcaklığı beni ürpertti.

"Gözlerinde yaralarını görüyorum." Parmaklarının uçları daire çizdi. "Onları mücadelede görüyorum. Onları kararlılığında görüyorum. Onları öfkende görüyorum."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktığında, düşmelerine izin verdim.

"Sırtında bu fiziksel yaraların olması, bu hikâyeyi yeniden yazamayacağın anlamına gelmez Dişi Avcı. Sen bir savaşçısın. Bunlar hiçbir şeyi açıklamıyor."

ChapTer

TWenTY-SeVen

I Wolf'la ilgili inanılmaz derecede gerçekçi, işkence gibi seksi bir rüya gördüğümü sanıyordum. Onun sıcak, rahatlatıcı bedeninin arkamda olduğu, beni kollarının arasına aldığı ve boynuma doğru nefes aldığı bir rüya.

Dün gece olanları hatırlayana kadar her şeyin bir rüya olduğunu düşünmüştüm.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gecenin bir vakti yatağımın içinde hareket ettik. Wolf'un kolu başımın altında sıkıca duruyordu, diğeri gömleğimin altında ve çıplak karnıma yaslanmıştı. Tüm vücudu benimkine baskı yapıyordu, bacaklarımız iç içe geçmişti.

Vay anasını.

Ders birazdan başlayacaktı ve dün geceden sonra bu sabah Wolf'la konuşmamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kendimi onun elinden çekmeye çalıştım ama bu sadece vücudumun onunkine daha da gömülmesine neden oldu.

Wolf tembelce inledi, vücudumdaki tutuşunu sıkılaştırdı. Başparmağı göğsümün alt tarafını sıyırdı.

Nefesim kesildi.

"Bir dakika daha," diye nefes aldı Wolf, sesinde sabah mahmurluğu vardı.

Başımı onun koluna yasladım. "Beni geç bırakacaksın."

"Uyu." Parmakları tenimde geziniyordu ve ne yaptığını *tam olarak* bilmemesine imkân yoktu.

Derin bir nefes verdim, Wolf'un bana bastıran her parçasını fark ettim. Ve ne kadar sert olduğunun da farkındaydım.

Kendimi durduramadan kalçalarımı geriye doğru onunkilere doğru salladım.

İnledi, bu da bacaklarımın arasını daha da ısıttı. "Dikkatli ol, Dişi Avcı."
Bu kötüydü. Bu çok kötüydü.

Başparmağı tekrar göğsümü sıyırdı ve ben de ona doğru eğildim.

"Bunu yapıyorsun." Sabahki boğuk sesim çatladı.

Wolf'un memnuniyeti, vücudunun tepkisini gizlemeye bile çalışmadan kendini içime bastırduğında açıkça ortaya çıktı.

Kendine gel, Hunttyr.

"Tamam," diye iç geçirdim, aramızda her ne oluyorsa yarıda kestim ve kendimi ondan uzaklaştırdım. "Çalışma odasına gitmem gerekiyor. Voiler dün gece olanlardan sonra muhtemelen benim için endişeleniyordur."

Ben onun üzerinden sürünerek yataktan inerken o da doğrulup oturdu. Vücudum düşündüğüm kadar ağrımiyordu, gerçi Wolf beni iyileştirdikten sonra yaralarım neredeyse hiç fark edilmiyordu.

"Olanlar hakkında konuşmalıyız." Sesi yumuşak ve yorgundu. "Hayır, konuşmamalıyız. Kontrolümü kaybettim ve bu bir daha olmayacak."

Ona tartışması için daha fazla zaman vermedim. Yırtık pırtık olmayan tek giysilerimi giydim, botlarımı giydim ve kapıdan çıktım.

Voiler ve Ashlani ben gelmeden önce çalışma odasındaki masamıza oturmuşlardı bile.

Voiler'ın Ashlani'ye dün avluda gördüklerini anlatmasını bekliyordum ama masaya doğru yürüyüp yerleştiğimde hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu.

"Buna inanabiliyor musun?" Ashlani Voiler'a fısıldadı. "Artık tamamen farklı bir insan gibi."

"Kim?" Sözünü kestim.

"Lanson. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Kafamı ısırmadan benimle konuşamıyor bile."

"Herkes bir maske takar. Sadece onunki bizi kandırmakta daha iyiydi." "Vay canına," dedi Ashlani eğilerek. "Bu çok derindi, Hunt." Hunt. Rummy bana böyle hitap eden tek kişiydi.

Onu özledim. Göğsüm evim için, Midgrave cehennemine dönmek için . Bir gün ona geri dönecektim. Bir gün, geri dönecektim. Onu ve o şehrin insanlarını her şeyimle koruduğum hayatıma geri dönecektim.

Gözlerim, bana yumuşak gözlerle ve anlayışlı bir gülümsemeyle bakan Voiler'a kaydı.

"," dedi Ashlani ona. "Gidip içine tıkıştırarak başka kitaplar bulalım."

Ashlani ve Voiler sandalyelerden kalktılar ama Ashlani arkamızdaki sıra sıra kitapların arasında kaybolurken Voiler geride kaldı.

"İyi misin?" diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Evet," diye yumuşak bir baş sallamasıyla cevap verdim. "Şimdi iyiyim."

İşte bu kadar. Voiler anlamıştı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. O da benim gibiydi, sırları ve karanlığı vardı. Ama dün gece gördüklerini kimseye anlatmayacağını biliyordum.

Ashlani'nin arkasında kayboldu ve beni masada yalnız bıraktı.

Gerçi yalnızlığım uzun sürmedi.

Birkaç saniye sonra çalışma odasının kapısı açıldı. Lanson omuzlarını geriye atmış, çenesini kaldırmış bir halde içeri girdi.

Kendimi sandalyemden ittim ve ayağa kalktım, ya diğerlerini kitap sıralarına kadar takip etmeye ya da bana yaklaşımaya cüret ederse Lanson'la dövüşmeye hazırdım.

Her iki şekilde de hazırdım.

Gözleri bana dikilmeden önce boş odayı tararken dimdik durdum. Lanson bana daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle, nefret, gurur ve zalimlikle baktı. Şimdi çalışma odasının diğer tarafından bana bakan bir yabancıydı.

Ondan nefret ediyordum. İyi ve nazik olduğunu düşünmemi sağlayarak beni kandırdığı için ondan nefret ediyordum. Buna kandığım için kendimden daha da çok nefret ediyordum. Ben böyle biri değildim. Tanrı beni bundan daha iyi, daha akıllı olmam için eğitti.

Lanson'ın ölümcül bakışları yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki arkamdan gelen cesedi hissetmedim.

"Onu gerçekten mı istiyorsun?" Wolf'un sesi kulağıma o kadar sessiz fısıldadı ki neredeyse onu duymayacaktım.

Ve yakındı, o kadar yakındı ki ona bakmak için dönsem dudakları bana değecekti.

"Ne?" Ben de fısıldadım.

Wolf'un elleri yumuşak bir şekilde arkadan kalçalarımaya kaydı. Göğsüne bastırana kadar beni bir santim geriye çekti. Neredeyse itecektim ama bedenimi kavrayışı beni hareketsiz tuttu.

"Devam et," dedi. "Lanson gibi zayıf, korkak erkeklerin hepsi aynı şeyi istiyor."

Wolf başını arkadan eğdi ve ağzıyla boynumun ve omzumun hassas derisini sıyırdı.

Hells.

"Peki bu ne?" diye sordum. Karnımın alt kısmında biriken ani ısı dalgasıyla sesimi sabit tutmak için mücadele ettim.

Lanson'a bir bakışım bana her saniyeyi izlediğini söyledi.

"Sana istediğini verebilecek tek kişinin kendileri olduğunu hissetmek istiyorlar." Başımı eğip ona istediğini verirken şehvetli sesi boynumda *titreşiyordu*.

Elleri kalçalarımaya sıkılaştı, parmak uçları sahiplenici bir ihtiyaçla içime bastırdı, sonra bir elini gövdemden yukarı kaydırarak beni arkadan kendisine sabitledi.

Nefes verdim ve gözlerimi kapattım, bu gösteriye kendimi kaptırmıştım.

Wolf haklıydı. Lanson, Wolf'tan nefret ettiğime, onunla hiçbir şey yapmak istemediğime inanmıştı. O korkak piç benden nefret etmiş olabilirdi ama Wolf'tan daha çok nefret ediyordu.

Gezinen dudakları açıkta kalan tenime karşı ateşli öpücüklerle dönüştüğünde tamamen ona yaslandım. Lanson'ın bana dokunma şekline hiç benzemiyordu.

Tereddütlü, sorgulayıcı ya da nazik değildi. Wolf bana baskın bir ihtiyaçla sarıldı, dizlerimi zayıflatan ve onun hakkında küçümsemem gereken her şeyi unutturan bir ihtiyaçla.

Boynumu öptü ve dişleriyle tenimi sıyıracak kollarımdan aşağı ürpertiler gönderdi. Öpücüklerinin arasında tenimi hafifçe emdi ve ben de başımı göğsüne yasladım. O kadar sıcaktı ki tenimin yandığından emindim, ağzı boynumdan kulağıma kaydı ve nefesi tüylerimi diken diken etti.

"En azından sana dokunuşumdan hoşlanıyormuş gibi yap," diye fısıldadı.

Evet.

Boku yemiştim.

Lanson'ın hâlâ bizi izleyip izlemediğine bile bakmadan Wolf'un kollarında döndüm, ellerimi omuzlarına koydum ve göğsümü onunkine bastırdım. Kolları doğal bir şekilde sırtımın üzerine düştü ve beni daha önce olduğu gibi güçlü bir şekilde kendisine doğru tuttu.

Kesin. Güvenli.

"şimdi ne olacak?" Dudaklarım onunkilerden bir santim bile uzakta değilken sordum.

Gözlerini gölgeler kapladı. Tutkulu dokunuşlarımızdan etkilendiğinin tek işareti olarak göğsü benimkine doğru inip kalkıyordu.

"Duruma göre değişir," diye fısıldadı Wolf, gözleri benimkilerden dudaklarıma doğru kayarken. "Ona ne kadar kızgınsın?"

Bu derin bir soruydu, Wolf'un ağzından çıkan basit kelimelerin ötesine geçen bir soruydu.

Ne kadar kızgındım?

Kahretsin, Wolf'un vücudumdaki elleri bana Lanson'ı tamamen unutturdu. Birden aklıma hâlâ üzerimizde dolaşan gözler geldi.

Cevap vermeden önce yutkundum, "ok kızgınım."

Başını eğip beni pmeden önce Wolf'un hınzırca yakışıklı yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Hayır, pck bunu tanımlamak için yeterince güçlü bir kelime değildi.

Bu bir itiraf, bir söz, bir tahakküm, bir büyü idi.

Wolf'un ağzı beni kolayca kontrol etti, ilk başta yavaşça, sanki alışmam için bana zaman tanıyormuş gibi. Ancak birkaç saniye sonra kendini tutmayı bırakmış gibiydi. Ağzı benimkine karşı kışkırtıcı bir sıcaklıkla hareket etti, bu da beni vücudumu neredeyse onunkine karşı tuttuğu için mutlu etti.

Ben de onu öptüm, doğru yapıp yapmadığım konusunda endişelenmedim. Hoşuna gidip gitmeyeceği ya da kendimi utandırmak üzere olup olmadığım konusunda endişelenmedim. Wolf her zaman taşıdığı aynı inançla bana rehberlik etti.

Ama şimdi, benim içindi.

Ve itiraf etmeliyim ki, çok seksiydi.

Vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu, sanki belim onun kollarının tutması için yaratılmıştı. Sanki omuzları beni kaldırmak, bana destek olmak için yaratılmıştı.

Daha önce birçok kez dokunmuştuk. Bir erkeğin vücudunun benimkine karşı nasıl hissettiğine yabancı değildim.

Ama bu? Bu adanmışlıktı.

Kıçımı kavramak için hareket etti, gücüyle beni neredeyse yerden kaldırıyordu. Ona karşı inledim - bilerek değil, eminim ki

ve ellerimi saçlarının arasına sokup çekmeye başladım.

Ondan gelen zevk hırıltısı bacaklarımı daha da güçsüzleştirdi. Ağzıma karşı "Dikkat et," diye mırıldandı ama durmadı.

Hayır, öpücüğü daha da derinleştirdi, tabii bu mümkünse. Bu yeterli olmayana kadar dudaklarımı yalayıp yuttu, sonra çenemi, boynumu, köprücük kemiğimi yalayıp yutmak için harekete geçti.

Kıçımı tekrar kavradığında derin bir nefes verdim, bu sefer beni orada tutmak için bacağıma beline doladı. Wolf dilini boynumun ön kısmında gezdirip hafif bir ısırıkla dudaklarımla tekrar buluştuğunda başımı geriye attım.

Zar zor çekilmeden önce beni nazikçe ve yavaşça öptü. "O gitti," diye nefes aldı Wolf.

"Güzel," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu.

Çalışma odasının ortasında, bu samimi ve savunmasız kucaklaşmaya sarılmış bir halde, ihtiyacımız olandan daha uzun süre orada durduk.

Aramızda söylenmemiş çok fazla söz, çok fazla gerçek, sır ve yalan kalmıştı.

Ashlani, Wolf'un arkasından boğazını temizledi.

Wolf orada öylece durup bana sırtırken kendimi ittim, üstümü ve saçımı düzeltmek için uğraştım.

"Sonra görüşürüz o zaman," dedi.

Sonra o da beni nefessiz ve ateşler içinde bırakarak çalışma odasından ayrıldı.

Ashlani ve Voiler, kolları kitap yığınlarıyla dolu ve ağızları açık bir şekilde ayağa kalktılar.

"Kapa çeneni," diye sözlerini daha başlamadan kestim ama yüzüme yayılan gülümsemeyi engellemek imkânsızdı. "Tek kelime etmeyin."

Masaya döndüler, üçümüz de sandalyelerimizi çektik ve sanki az önce düşmüş meleği öpmüyormuşum gibi oturduk. de soru sormadı ama Ashlani'nin meraktan patlamaya hazır olduğunu söyleyebilirdim.

Tarih, vampirler, melekler ve savaş kitaplarına daldık, ama orada oturup ders çalışırken, Wolf'un tenimdeki ellerinin her bir anısıyla tüm vücudum ısındı.

Günün geri kalanında onu görmedim. Ne yemek salonunda, ne de avluda. Gecenin ilerleyen saatlerinde geri döndüğümde, yatakta uzanırken ve koridordaki her seste canlanırken yatak odasında bile.

Hayır, Wolf o günkü gizemli, ortadan kaybolan haline geri dönmüştü ve beni zavallı bir endişe ve merak yığını olarak bırakmıştı.

Tam uykuya parmaklarımın dudaklarımda gezinmesine izin verdim.

Cehennem. Başım beladaydı.

OceanofPDF.com

CHAPTER

YİRMİ SEKİZ

Wolf'un bedenimdeki elleri aklımla alay ediyordu. *Ve o lanet öpücük.* Bir anda ortaya çıktı. Wolf onunla tanıştığımдан beri bir sıcak bir soğuktu. Ya hayatımı kurtarıyor ya da benimle alay ediyor, ya beni kızdırıyor ya da kan büyüsiyle beni iyileştiriyordu.

Ama Lanson'a hiç benzemiyordu, bu kesin.

Ondan sonra Wolf'u bir daha görmedim. Düşüncelerimi kontrol etmeye, onları onun buz gibi gözlerinden ve kaslı ellerinden kurtarmaya çalıştım ama bu neredeyse imkânsızdı.

Koridoru dolduran bir çığlık taş duvarlarda ve kapalı kapı aralıklarında yankılanmadan önce birkaç saatten fazla uyumuş olamazdım. Yastığımın altında mükemmel bir şekilde kaymış olan Venom'a uzanırken gözlerim hemen açıldı.

Kalenin daha içlerinde bir yerden bir çığlık daha yükseldi.

Yataktan fırladım ve botlarımı giydim. Kalbimin her atışı vücuduma yakıt pompalıyor, savaşmak için enerji veriyordu.

Kapıya doğru süründüm ve koridorda bir ses bekledim ama hiçbir şey duymadım.

Havayı sadece sessizlik ve çığlıklarla uyanan diğer birkaç öğrencinin boğuk sesleri dolduruyordu.

Wolf hangi cehennemdeydi?

Tuhaf bir endişe hissi duyularımı doldurdu, adrenalinle karıştı ve beni odamdan dışarı çıkmaya zorladı.

Sessizce birkaç adım attıktan sonra diğer öğrenciler de arkamdan geldi ve hepimiz çığlık seslerinin peşinden koridorlarda ilerlemeye başladık.

Tam belki de hiçbir sorun yoktur, her ne bitmiştir diye düşünürken bir çığlık daha duydum.

Venom'u sıkıca kavrayarak koşmaya başladım.

Birden Midgrave'e geri döndüm, sokaklarda koşuyor ve duyabildiğim her dehşet çığlığını takip ediyordum.

Birdenbire Lord'un yanına döndüm, daha hızlı, daha çabuk, daha güçlü hareket etmem için bana bağıyordu.

Ve bu çok iyiydi, çünkü o kalede bir koridoru daha döndüm ve gölgelerden bir vampir fırladı.

"Hayır," diye tısladım nefesimin altında. " da ne böyle?" Arkamdan biri çığlık attı. Ben bağırmadım.

İleriye doğru sıçradım ve Venom'um hazır bir şekilde koridorun ortasında canavarla karşılaştım. Bu seferki güçlüydü, etinin büyük kısmı hâlâ sağlamdı. Çok yakın zamanda kudurmuş olmalı.

Onu kestim, Venom hızlı bir hareketle kalbini buldu. "O bir vampir miydi?" Ashlani kalabalığın içinden sordu. "Evet," diye cevap verdim. "Ve daha fazlası da olacak. Hazır olun."

Panik içinde inledi ama onu suçlamadım. Bu canavarlarla yakından savaşmamış olanlar yarı çürümüş ete, kuduz saldırılara ve ölüm kokusuna hazırlıklı olamazlardı.

Kahretsin, bu *koku*.

Köşeden gelen bir homurtu bana gölgelerde gizlenen başka bir yaratığı işaret etti. Dövüşmeye hazır bir şekilde koştum ve onu dişlerini birinin etine geçirirken buldum.

Siktir. Siktir. *Siktir*.

Yaratığın kafasını kavradım ve tek bir hareketle .

İki cesedin de üzerinden geçtim ve ilerlemeye devam ettim. Eğer vampir o kadar ilerlemişse, kurbanı kurtarmaya çalışmanın bir faydası yoktu. Ölüm çoktan onu ele geçirmişti.

Kalenin ön kapılarının itilerek açıldığı ana koridora döndüğümde on yaratığın daha içeriye doluştuğunu gördüm.

Bu gerçekleşmiyordu. Böyle bir şey *olamaz*.

Vampirler kaleye girmişlerdi.

ChapTer

İKİ-Nİne

"W ayağa kalk!" Bağırdım, sesim kalenin içinde yankılandı. "Silahlarınızı alın! Vampirler saldırıyor!"

Başka birinin harekete geçip geçmediğine bakmadım. kendimi ileri fırlatıp başka bir vampiri göğsünden bıçaklamadan önce.

Ne haltlar ? Bunun için bir sistem yok muydu?
Sirenler mi? Herhangi uyarı?

Moira'nın içine nasıl bu kadar girebildiler?

"Huntyr!" Voiler'ın sesi kalenin içinde çınladı. "Sağında!"

Tam zamanında döndüm ve başka bir çürüyen cesedin çenesinin bana doğru geldiğini gördüm.

Venom'u kaldırdım ama Voiler çoktan oradaydı, yaratığın sırtına atladı ve kafasını gövdesinden ayırdı.

Hells.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım.

Başını salladı. "Sen sol tarafı al. Ben senin arkadayım."

Ashlani dehşet ve tiksintiyle haykırdı, belli ki bu hastalıklı yaratıkları görmeye değildi.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Onları savuşturabilirim. Git diğerlerini bul. Tüm kaleyi güvenlik altına almalıyız. Dışarıda bizi bekleyen yüzlerce kişi daha olabilir."

Önce tereddüt etti; beni yalnız bırakmaktan rahatsız olduğu belliydi.

"Git!" Ben ısrar ettim.

Ama çenesini sıktı ve diğerlerinin savaşmaya hazırlandığı yatak odalarına giden koridora geri koştu.

Vampirleri diğerlerinin buraya gelmesine yetecek kadar uzak tutmam gerekiyordu.

Wolf. Wolf neredeydi? Müdire Hanım neredeydi? *Kimse* neredeydi?

Koridor ikiye ayrılana kadar sürünerek ilerledim. Sağ taraf avluya, kalenin merkezine açılıyordu. Sol taraf ise ön kapılara açılıyordu.

Sola döndüm.

Uzaktan bir çığlık daha duyuldu, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir çığlık.

Bu yaratıklarla böylesine güzel ve korunaklı bir kalede savaşmak, tüylerimi diken diken eden bir dehşet dalgası yarattı. Bu şeylerle Midgrave'de, kaos ve yoksulluk içindeki yıkık dökük kasabada savaşmaktan çok ama çok farklıydı.

Bu yarı ölü yaratıklar bir şekilde baş melekler tarafından kutsanmış ve düzinelerce güçlü, büyü kullanan fae tarafından korunan Moira Semineri'ne girmeyi başarmışlardı.

Başımı salladım. Şu anda bunu düşünemezdim. Odaklanabileceğim tek şey bir sonraki cinayetti.

Sıradaki yaratık.

Çok geçmeden, sadece kılıcımın başka bir iblisin göğsünü şekline odaklanmak zorunda kaldım.

Başka bir yaratığın kafasını kesmek.

Bir kol.

Başka bir sandık.

Öldürdüm ve öldürdüm, Voiler'ın diğer savaşçılarla birlikte dönmesini beklerken koridorda ilerledim.

Biraz tanrıça yardımı iyi olurdu.

İki vampir daha yaklaştı. Onlarla savaşmama yardım edecek birilerinin gelip gelmediğini görmek için omzumun üzerinden bir bakış atma riskini alarak döndüm, ancak cesetlerle dolu bir koridor buldum.

Hayır, sadece bendim.

Ben ve daha fazla kan emici.

İçimden bir hüsrana kükremesi yükseldi. Venom'u tekrar kaldırıp kanla kaplı bıçağı başka bir vampirin kalbine saplarken omzum yandı.

Bıçağı çıkarmak için hamle yaptım ama elim kaydı.

Sikeyim.

Çok fazla kan vardı, her şeyi kayganlaştırıyordu.

İkinci vampir dişlerini diğer omzuma geçirdi.

Onu ittim, yırtıcı hırıltısı beni ürpertirken Venom'un kolunu bulmak için çabaladım.

Bıçağımın etrafındaki gövde parçalandı. Venom'u tam zamanında çıkardım. Ama kemiksi, keskin pençelerden biri uyluğumu kesmeden önce değil.

İki cesedin üzerinden topallayarak geçmeden önce ikincisini göğsünden bıçakladım.

Devam et, Huntır. Bu son olmayacak.

Yorgunluk uzuvlarımı parçalıyor, uyluğumdaki oyuk yanıyordu. Kan kaybediyordum, çok fazla kan.

Akıl hocaları neredeydi? Koruyucular? Bu lanet kaledeki diğer savaşçılar? Neden onları savuşturan tek kişi bendim? Tüm kale ele geçirilecekti, bundan emindim.

Birkaç vampirle savaşabilirim, elbette. Ama bununla? Çok fazla vardı.

Hareketlerim de duyularım gibi yavaşladı. Kalçamda yayılan ağrı arkamdan yaklaşan vampiri fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı.

İğrenç parmak uçları omuzlarıma battığında döndüm ama artık çok geçti. Yaratığın ağırlığı dengemi bozmuştu ve ikimiz de bir gümbürtüyle yere düştük, çürüyen beden üzerime düştü.

Bağırdım, hemen yaratığı üzerimden atmak için çabaladım, ama dişleri pazıma saplanmadan önce değil.

Derinlere inmeye çalıştım, daha fazla savaşmak için içimde gizli bir güç kaynağı bulmaya çalıştım, parçalanan bedenini benden uzaklaştırmak için, ama zaten çok fazla kan kaybetmiştim. Görüşüm bulanıklaştı, uzuvlarım yaratığın ağızına her acı verici kan akışında da zayıfladı.

Nefret ettim. Bu vampirlerin girmesine izin verdiği için bu akademiden nefret ediyordum. O lanet şeyin bu kadar yaklaşmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

"Huntır!" Wolf'un sesi koridoru doldurdu, alçak bir gümbürtü gözlerimin açılmasına neden oldu.

İki saniye içinde Wolf beni buldu. Yaratığın kafasını gövdesinden ayırdı ve ikisini de yanımda yere fırlattı.

Ve sonra oradaydı, yanımda diz çökmüş, yüzümdeki, omuzlarımdaki kanı siliyordu.

"Çok fazla vardı," diye nefes nefese kaldım.

"Biliyorum," dedi Wolf gömleğinden bir parça koparıp kalçama bağlarken.

"Çok fazla öldürdüm ama gelmeye devam ettiler."

"Biliyorum, Dişi Avcı." Gözleri karanlıktı, kaşları endişeyle birbirine yaklaşmıştı. "Benim için uyanık kal. Gözlerini kapatma."

"Dövüşmek istemiyorum," diye mırıldandım. Kelimeleri yüksek sesle mi yoksa sanrılı zihnimde mi söylediğimi anlayamadım ama Wolfun gözleri benimkileri buldu, muhtaç ve çaresizdi.

"Lanet olsun," diye küfretti. "Benimle geliyorsun. Bu koridordan çıkmamız gerek."

Beni kaldırıp dağılmış cesetlerin üzerine taşıdığını zar zor fark ettim.

Wolfun kulağıma çarpan kalbi tutunduğum tek şey oldu, unutulup gitmemi engelleyen tek şeydi.

Savaştım. Onun için, uyanık kalmak için savaştım. Ama kalenin içinde bir yerlerde, gölgelerin, ölümün ve savaşın ortasında, gözlerim kapandı.

Ve onları tekrar açmak için çok uzaktaydım.

CHAPTER OTUZ

W Uzaklardan bir fısıltı duydum ve bunun hâlâ benim rüyam, gerçek olmayan bir yer olabileceğini düşündüm.
Şato değildi.

Bu korkunç, vampirlerin yaşadığı yer değil miydi?

Gözlerimi kırpıştırarak açmaya çalıştım ama ışık çok parlaktı. Onları tekrar kapattım ve Wolf'un sesini dinledim, ona, gerçek olduğunu bildiğim tek şeye odaklandım.

Wolf, "Yaralanmaması gerekiyordu," dedi.

"Ve onun yolumuzdan çekilmesini sağlamak senin görevindi, Wolf. Oraya gönderdiğimiz her vampiri katledeceğinden bahsedebilirdin."

"Plan bu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Sesi kızgın ve şaşkıındı.

Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Her şey olması gerektiği gibi sonuçlandı. Kız iyi ve iş tamamlandı. O sadece bir mesaj göndermek istedi."

Kurt hırladı. "Canavarlarınızdan biri tarafından yutulmasına saniyeler kalmıştı!"

Wolf'un konuştuğu her kimse . "Canavarlar mı? Gerçekten mi Wolf? Yapılması gerekiyordu."

"Olmadı ve bir daha da olmayacak. Buradan defolup gidebilirsin ve ona her şeyin bittiğini söyleyebilirsin. Bana söylenen her şeyi yapıyorum."

Bir duraklama havayı doldurdu.

"İyi," diye yanıtladı erkek. "Ne olursa olsun, bu kadar çok vampir göndermesini hiç istememiştim. Sadece bir çift olması gerekiyordu."

"Çık dışarı," diye iç geçirdi Wolf. "Kimse seni burada bulmadan önce."
Ne. Ne. Sikeyim.

Wolf saldırıyı biliyor muydu? Hayır, saldırıyı kısmen mi *planladı*?

Acıya karşı gözlerimi kısarak zorla açmadan önce bir kapının kapandığını duydum.

"Huntyr." Wolf yatağımın yanına geldi. "Uyanmışsın."

"Benden uzak dur," dedim kuru boğazıma karşı. "Siktir git ." Ellerini teslimiyetle uzattı. "Düşündüğün gibi değil."

"Geri çekil dedim! Sen de kimsin, Wolf? Vampirlerin saldıracağını biliyor muydun? Hayır, saldırmak için gönderildiklerini biliyor muydun?"

Yatakta doğruldum ve parmaklarımı çarpan şakaklarıma sürttüm. Tüm bunlar çok fazlaydı, sindirmek için çok fazlaydı.

Çok acı verici.

Wolf'un benim tarafımda olması gerekiyordu. Hayatımdaki her şeyin bana yapmamamı söylemesine rağmen, aslında güvendiğim kişi oydu. Onu içeri almıştım. O karanlığın bir kısmını görmesine izin verdim.

Hepsi ne için? Başka bir ihanet için mi? Sırtından bir bıçak daha mı?

"Açıklamama izin ver," diye yalvardı Wolf. Orada yine gördüm: gözlerindeki çaresizliği. Hayatımı kurtardıktan hemen sonra cesedimin üzerine diz çöktüğünde gördüğüm çaresizliği.

Tekrar.

O olmasaydı ölmüş olurdum. Bu yüzden mi bu kadar acıtıyor?

Görüşüm yine bulanıklaştı ama fiziksel acıdan değil. Bu ruhumun derinliklerinde bir acıydı, sadece o keskin, vahşi dişlerimi indirmemden ve aslında başka birinin içeri girmesine izin vermemden kaynaklanan bir acı.

Acı her yerde patladı.

Ayakkabılarımı giyme zahmetine katlanmadan yataktan kalktım ve tökezleyerek kapıdan çıktım. Wolf bir şeyler bağırdı ama ben durmadım. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Onun benim bu yanıma görmesini istemiyordum: zayıf. Kırılmış.

İhanete uğradım.

"Huntyr!" Ashlani'nin sesi dikkatimi çekti. Koridorun sonunda kapısının önünde durmuş, dehşet içinde bana bakıyordu. Wolf arkamda dondu kaldı.

Gözyaşlarımın akmasına saniyeler kalmıştı. Ashlani'ye doğru eğildiğimi fark etmemiştim, ta ki elleri omuzlarımdayken beni içeri çekip tutana kadar. Hayal meyal onun Wolf'a küfrettiğini duydum, hayal meyal onun da bana küfrettiğini duydum.

Ve sonra kapı arkamdan kapandı.

"Sana ne yaptı böyle?" Ashlani gözleriyle vücudumu taradı. Voiler hemen yatakta ayağa fırladı. "Sana dokundu mu? Canını yaktı mı?"

"Hayır," diye iç geçirdim ama yine de gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. En son ağlamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. "Bana dokunmadı, ben sadece... Oradan çıkmam gerekiyordu."

Ashlani yatağına oturmam için bana yol gösterdi. "Sorun yok," diye iç geçirdi. "Artık bizimle birliktesin. İstedğin kadar zamanın var."

Küçük taş pencereden güneş batana kadar günün geri kalanında o odada kaldım. Saldırının yaralarını sarmaya çalışırken uykuya dalıp çıktım.

Voiler, vampirlerin saldırdığı sırada Müdire'nin kale dışında olduğunu açıkladı. Wolf ve Komutan Macanthos çoğunu öldürürken, Voiler ve diğer öğrenciler geri kalanları öldürmeyi başarmış.

Hells.

Şato daha önce de ürkütücüydü ama artık vampirlerin her an saldırabileceğini bildiğimize göre?

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Wolf'un ihaneti yüzünden midemde oluşan çukurla karışık....

Midem bulandı. Ne halt ediyordu? Neden vampirlerin saldırmasını istesin ki? Diğer adayları zayıflatmak için mi? Güç göstermek için mi?

Peki *nasıl*?

Ashlani ve Voiler, Voiler'ın yatağında uykuya daldılar. Odadan gizlice çıkıp kaleden sürünerek çıkmadan önce uyanmayacaklarından emin olana kadar bekledim. Duvarlara hâlâ kan bulaşmıştı, ben yürüdükçe ölüm kokusu daha da yayılıyordu.

Hava. Havaya ihtiyacım vardı.

Yüceler Yücesi'ne çok yakın olduğum için kendimi izin veremezdim.

T Ay tüm gücüyle yukarıdan aşağıya doğru parlıyordu. Ayaklarım otomatik olarak ormanın içine doğru hareket etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan yukarıdaki ağaçlar beni karanlığın içinde yuttu.

Şu anda o ormana kaçmak ve bir daha geri dönmek kulağa oldukça iştah açıcı geliyordu. Her şey çok karışık, çok karmaşık bir hal almıştı.

Lord'u dinlemeliydim. Moira'da benimle konuşmaya çalışan her bir lanet insanı susturmaliydim. Bana söylendiği gibi başımı eğmeli, düşmüş meleklerle ortak olmamalıydim.

Utanç, öfke, ihanet. Hepsi kanıma karıştı. Sık ormanın içinden geçtim, akademiden uzaklaştığım her adım bu karmaşayı düzelterekmiş gibi ilerledim.

Birkaç dakika sonra arkamda olduğunu duydum.

Beklenmedik bir şey değildi. Dürüst olmak gerekirse, bana ulaşmak için Ashlani'nin kapısını kırmadığına şaşırdım.

Kurt yaklaşıp birkaç adım arkamda durduğunda arkamı dönmedim. Her duyum onun farkına vardı: nefes alışının, kokusunun, kanatlarını omuzlarının arkasına sıkıştırırken kanatlarından gelen yumuşak esintinin.

"Sana beni bırakmanı söylediğimi sanıyordum," diye nefes aldım. "Söyledin."

"O zaman neyi anlamadın, Wolf? Yoksa güzel yalanlarınla bana biraz daha işkence etmek için mi buradasın?"

Öfkelendi. "Yalanlarımın güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dişlerimi sıkarak etrafımda döndüm. O cazibe artık işe yaramazdı. Eskiden o gülümsemeyle aydınlanan içimdeki yumuşak nokta buz tutmuş, bıçaklarla korunuyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

Wolf'un kendini beğenmiş gülümsemesi yavaşça yüzünden kayboldu. Onsuz çok çıplak, çok savunmasız görünüyordu. "Gerçeği bilmeye ihtiyacın var," diye itiraf etti.

"Dur." Ellerimi kaldırdım. "Senden daha fazla saçmalık dinleyecek gücüm yok, Wolf."

Başını iki yana salladı. "Bu saçmalık değil."

"Peki buna nasıl inanmam gerekiyor? Bana her konuda gerçeği söyleyeceğine nasıl inanabilirim? Vampir saldırısını biliyordun! Onlara yardım mı ettin? Neden böyle bir şey yaptığına dair hiçbir fikrim yok!"

"Çünkü," dedi öne doğru bir adım atıp sesini alçaltarak, "Haftalardır sana söylemek istiyordum Dişi Avcı. Sana karşı dürüst olmadığım için kahroluyorum ve artık çok geç olduğunu biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama yine de benden nefret edeceksen, bu nefret etmeni istiyorum."

Donup kaldım. "Ne yüzünden?"

"Sana daha önce neden melek olduğumu açıkladığımda gerçeğin sadece yarısını söylemiştim. Babam yüzünden, evet, ama beni dönüştürdüğü şey yüzünden."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerini kapattı, tüm vücudu gergindi. Ona küfredecektim, yanından geçip gidecek ve onu burada, ormanda bırakacaktım ama görünmez bir güç beni dondurdu.

Ağzını tekrar açtığında onları gördüm.

Jilet gibi keskin vampir dişleri dişlerinin arasından çıkıyordu. Nefesim kesildi, geriye doğru tökezledim.

"Beni dönüşmeye zorladı. Baş meleklerin kara büyüsünü kullandı ve beni kurbanı olmaya *zorladı*. Ama melekler saf bir soydan gelir ve vampirler öyle değildir." Dudaklarından dökülen her kelime acıyla doluydu, sanki sadece kelimeler bile konuşurken canını yakıyordu. "Bu geçişten sağ çıkabileceğimi sanmıyordum ama çıktım. Beni bir vampire dönüşmeye zorladı Hunttyr. Ve uyandığımda kanatlarım simsiyahtı. Düşmüştüm. Hem melek hem de vampir olamazdım. Beni bir iğrençliğe dönüştürdü."

Wolf bana zar zor bakabiliyordu.

"Hayır," diye mırıldandım, vücudum titriyordu. "Bu mümkün değil. Melekler yarı vampir olamaz."

"Bu mümkün," diye yalvardı, bana doğru tereddütlü bir adım atarak. "Bana bak Hunttyr. Ne olduğuma bir bak. Ben bu şekilde doğmadım, dönüştürüldüm."

Sikeyim. Wolf önümde duruyordu, kaskatı, dehşete düşmüş ve çığ, yalvaran gözleriyle öğürmek istiyordum.

"Baban sana bunu neden yapsın? Neden seni bu hale getirdi?"

Kurt başını salladı. "O güç istiyor. Beni onlardan birine dönüştürerek onları kontrol edebileceğimizi düşündü. Scarlata İmparatorluğu düştü Hunttyr, ama sonsuza dek düşmüş olarak kalmayacak."

Nefesim kesildi. "Baban vampirleri kontrol etmeni mi istiyor?" Parçalar zihnimde bir araya geldi. Bir erkeğe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Seni kontrol etmek. Ama bu? Bu kötüydü. Bu yanlıştı.

Başını salladı.

"Saldırıyı planlayan o muydu?"

Wolf yarım adım öne çıktı. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu, yemin ederim."

"Sana nasıl inanabilirim? Bunların herhangi birine nasıl inanabilirim? Sana güvenmiyorum Wolf," diye fısıldadım. "Bana her konuda yalan söyledin!"

Yüz ifadesi daha da düştü. "Senden bunu beklemiyorum. Güveninizi kaybettim. Bunu kabul ediyorum."

"O zaman neden zahmet ediyorsun? Neden bana bunu gösterdin? Sana bir daha asla güvenmeyeceğimi bildiğin halde neden beni buraya kadar takip edip tüm bunları anlatıyorsun?"

"Sana gerçeği söylemek zorundaydım."

"Ama neden?" Sözlerim bir fısıltıdan söylenmemiş sözlerin, gizli duyguların kükremesine dönüştü. "Ne olduğumu bildiğin halde neden bana *vampir* olduğunu söylüyorsun? Ne yaptığımı biliyorsun, Kurt! Hayatım boyunca ne için eğitildiğimi, öldürmek için eğitildiğimi biliyorsun!"

Venom'u kalçamdan çıkarıp avucumun içinde çevirdim. Wolfun gözleri Venom'a kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Dizlerinin üzerine çöktü.

"Kurt," diye nefes aldım.

Çenesini kaldırarak göğsünü ortaya çıkardı. "Beni öldürmen gerekiyorsa, öldür. Senin ellerinde ölmekten çok daha kötüsünü hak ediyorum Dişi Avcı."

"Sakin buna cüret etme," diye fısıldadım. "Bunun için lanet bir korkaksın, Wolf."

"Ben bir vampirim, sen de bir vampir katilisin. Sana bu gerçeği söylemenin ne kadar riskli olduğunu biliyordum ve bedelini ödemeye hazırım." Buz gibi gözleri kapanmadan önce yoğun bir şimşekle parlıyordu. "Yap o zaman."

"Ama o *sensin!*" Sesim kesildi. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, teslimiyet içinde onun gibi kırılgan bir şekilde parçalandım. "Sana nasıl bakacağım, güzel ve trajik, ve bu bıçağı göğsüne nasıl sokacağım? Bana kendimi hissettiren tek insan senken seni nasıl öldüreceğim-" Kelimelerim titriyor, ellerim titriyordu.

Gözlerini kırptırdı. "Ne? Kim sana ne hissettirdi, Dişi Avcı?"

Mide bulandırıcı bir uyuşukluk göğsümden karnıma doğru yayıldı.

Bana ne hissettirdiğini çok iyi biliyordu; bunu gözlerimde, yarı gerçeklerde ve geçici dokunuşlarda görmüştü.

Wolf'un elleri omuzlarımı okşadı, başparmağı çeneme doğru ilerleyerek beni ona bakmaya zorladı. Diğer eliyle kolumdan aşağı kayarak hançerimi göğsüne degecek şekilde yukarı kaydırıldı.

Tek yapmam gereken baskı uygulamaktı. Tek yapmam gereken bitirmektir, onu bitirmek.

Bunu onun gözlerinde de gördüm. Bunu yapmamı istiyordu. Bana tamamen teslim olmuş, mücadelenin kendi tarafını bırakmıştı.

"Bir vampir," diye nefes aldım. "Bunu benden nasıl saklarsın? Kim olduğumu biliyordun Wolf. Beni Midgrave'de gördün." Ama sözlerim artık öfkeli değildi, zar zor duyulabiliyordu. Hayır, öfkelenecek enerjim yoktu.

Her şey acıyordu. Sesim tekrar çatladı. Kendimi tuttuğum gözyaşlarım yüzümden aşağı serbestçe döküldü.

Wolf'un yüzü de yumuşadı, sanki bu mümkünmüş gibi. Başparmağını ıslak yanaklarımda gezdirerek yüzümü okşadı. "Bunu planlamamıştım, kahretsin. Sana yakınlaşmayı planlamamıştım. Tüm tanrıçalara yemin ederim Hunttyr, sana yalan söylemek istemedim. Seni bundan alıkoyacağını düşünseydim o hançeri göğsüme kendim saplardım."

Bir hıçkırık bedenimi sarstı. Bunu yapamazdım. Onu öldüremezdim. Hançeri yanımdaki yere bıraktım ve ne olduğunu anlamadan Wolf beni tutuyor, okşuyor ve kucağına çekiyordu.

Kulağıma doğru mırıldandı, beni kollarının arasına aldı, melek kanatlarını etrafımıza yaydı. Bana sıkıca sarıldı, sanki bana sarılmak acının, yalanların ve ihanetin mutlak kaosunu geri alabilirmiş gibi.

Artık dayanamıyordum, başka bir ihaneti kaldıramıyordum.

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Gözyaşlarımdan mırıldandım ve kendimi ondan uzaklaştırdım, bir vampirin beni teselli ettiği gerçeğinden dehşete düşmüştüm.

Yüzümde cevap ararken Wolf'un gözleri büyüdü.

Elimin tersiyle yüzümü sildim. "Beni yalnız bırak, tamam mı? Düşünmeye ihtiyacım var. Şu anda bununla başa çıkamam." Ayağa kalkıp tökezleyerek kaleye doğru geri döndüğümde Wolf beni takip etmedi.

Yalan söylediği için ondan nefret ettim. Benimle ilgilendiği, hayatımı birçok kez kurtardığı için ondan nefret ediyordum. Lanson'a, Espek'e ve Ryder'a karşı durduğu için ondan nefret ettim. Burada olduğu için, ben ağlarken bana sarıldığı için ondan nefret ettim.

Ve ondan en çok nefret eden çünkü ondan hiç nefret etmiyordum.

CHapTer

ÜÇ-BİR

E her şey dağılıyordu.

Wolf'a güvenemezdim. Sadece gerçeği benden saklamakla kalmıyordu, aynı zamanda o bir vampirdi. O bir iğrençti. O yarı kandı-emici canavar.

Son test sırasında hayatımı onun ellerine nasıl bırakabilirdim ki?
Beni koruması için ona nasıl güvenebilirdim ki?

Kurt o gece geri gelmedi. Yatağımda yorganın üzerinde uzanmış, saatlerce dışarıdaki rüzgârın uğultusunu dinlemiştim. Koridordaki her taş gıcırtısı, pencerenin dışındaki her rüzgâr uğultusu kalbimi hoplatıyordu.

Transcendent bugün başlıyordu.

Wolfun dışarıda bir yerlerde birinin kanını içip içmediğini ya da belki de temelli kaçıp gittiğini, beni burada son testi tek başıma tamamlamam için bıraktığını düşünmeden edemiyordum.

Belki de yalnız daha güvende olurum.

Güneş taş yatak odamızdaki küçük pencereden içeri süzüldüğünde, Wolfun gittiğine kendimi ikna etmiştim. Asla geri gelmeyecekti.

Bununla başa çıkmak zorundayım.

Yatakta doğruldum, botlarımı bağladım ve siyah kıvrırcık saçlarımı enseme sıkı bir topuz yaptım.

Hayatım boyunca hayatta kalmak için kendime güvendim. Bu da farklı bir şey değildi.

Büyük bir nefes aldım, yatak odamın kapısını açtım ve-

"Bu da ne böyle?" Kapımın hemen önünde yatan iri bedene neredeyse takılıp düşüyordum.

Uyurken siyah melek kanatlarını etrafına sarmış olan Wolf'tu. Beni duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimi fısıltıda tutmaya çalışarak ama başaramayarak sordum. "Bütün gece burada mıydın?"

Kendini ayağa kaldırdı ve boğazını temizledi. "Seni biraz yalnız bırakmak istedim."

Bileğini kavrayıp onu içeri çekmeden önce koridora bakıp herkesin yatak odasının kapısının kapalı olduğundan emin oldum. "Şu anda ciddi misin?" Kapıyı arkamızdan kapattım ve sırtımı kapıya .

İki elini dağınık, uykuya dalmış saçlarında gezdirdi. "Seni bırakamazdım Hunt'yr. Transcendent'ı birlikte atlatabileceğin birine ihtiyacın var ve ben buradayım. Bunun için pratik yapıyorduk."

"Bu daha önceydi!"

"Hâlâ Altın Şehir'e girmem gerekiyor. Sen de öyle. Hiçbir şey değişmedi-"

"Her şey değişti! Yukarıdaki Tanrıça, Kurt! Artık her şey farklı!"

Omuzları çöktü. "Beni affetmeni beklemiyorum ama bunu yapmama izin ver. Bu sınavda sana yardım etmeme izin ver, Altın Şehir'e girdiğimizde benimle bir daha konuşmak zorunda kalmayacaksın."

"Nasıl? Dün gecedan sonra her şeyi unutup nasıl normalmiş gibi davranabilirim?"

Kurt yarım adım öne çıktı. "Gözlerimin içine bakıyorsun ve sana bir şey olmasına izin vermeden önce öleceğimi söylediğimde kendi kalbini hissediyorsun Dişi Avcı. Benimle güvendesin ve buna inanmak istemeyebilirsin ama içinde bir yerlerde bu gerçeği hissedebileceğini biliyorum."

Ne kibirli bir sırıtiş, ne de alaycı bir gülümseme vardı.

Ve hepsine lanet olsun, çünkü o haklıydı. Bana yalan söylemişti ama içimden bir ses söylediklerine güvenmemi istiyordu. O beni güvende tutacaktı.

Aşkın için Wolf'la ortak olmak istemedim ama ölmek de istemedim. Wolf sır saklıyordu. Kim-ne-olduğu hakkında bana yalan söyledi. Şimdi bunu düşünmek bile ağzımda iğrenç bir tat bırakıyordu.

Niyetleri söz konusu olduğunda ona bir daha asla güvenemezdin. Ama bir şeyi biliyordum: Wolf bu test sırasında ölmeme izin vermeyecekti. Eğer Altın Şehir'e girmek istiyorsam, bu benim en iyi şansımdı.

"Peki," diye cevap verdim. "Hazırlan. Geç kalmak istemeyiz."

Arkamı döndüm ve onu orada yalnız bırakarak yatak odasından çıktım. Onun yanında kesinlikle ihtiyacım olandan daha fazla kalamazdım. Wolf'un uyanıkken her düşünceme sızma, onunla ilgili tüm korkunç şeyleri unutturma gibi bir huyu vardı.

Sikeyim.

Ona hâlâ ihtiyacım olmasından, onun yanında kendimi güvende hissetmekten nefret ediyordum.

O bir vampirdi, tüm hayatımı öldürerek, öldürmek için eğiterek geçirdiğim tek şeydi.

Nefret ediyorum.

Ama Wolf defalarca öldürdüğüm o vampirlere hiç benzemiyordu. Tutarsız değildi; kuduz değildi. Kanımı almak için hiçbir şeyden çekinmediği için vücudu çürümüyordu.

Hayır, Kurt vampirden çok melek, iblisten çok tanrıydı. Göz önünde saklanan güzel bir yırtıcıydı.

Dün geceki ifşaat, kan emici canavarlar hakkında doğru bildiğim her şeyi yerle bir etmişti. Haftalardır Wolf'la birlikteydim, bu odada onun yanında uyuyordum ve bir kez olsun beni korumaktan başka bir şey yapmamıştı.

Eğitim sırasında bir noktaya değinmek için yüzüme yumruk attığı zaman vardı ama o farklıydı.

O zaman bile beni koruyordu.

Wolf banyodan eğitim derilerini giyerek çıktı. Akademide geçirdiği haftalar boyunca kasları iyice gerilmişti ve kalçalarındaki kılıflar bile kasları karşısında şişkin görünüyordu.

"Bana güvenmediğini biliyorum," dedi Wolf bana doğru adım atarken. "Seni suçlamıyorum. Ama seni koruyacağım Dişi Avcı. Seninle tanıştığımdan beri her lanet günü seni güvende tutmaya çalışarak geçirdim ve durmayacağım. Şimdi değil."

Çenemi sıktım ve ardından gelen duygu dalgasını yutmaya çalıştım. Bunun için ne zamanım ne de enerjim vardı ve dün gece bugün tek bir damla gözyaşı akıtamayacak kadar çok ağlamıştım.

"Hadi şu işi bitirelim," diye karşılık verdim. "Arkadaş olmak zorunda değiliz, Wolf. İkimiz de hayatta kalmak için üzerimize düşeni yaparız ve Altın Şehir'e varır varmaz da yollarımızı ayırırız."

Burun delikleri alevlendi ama sonunda başını salladı.

İkimiz de dönüp kapıdan çıktık ve diğer öğrencileri sessizce takip ederek çalışma odasına girdik.

Herkes en iyi deri kıyafetlerini ve taktik teçhizatlarını giymişti. Silahlar göğüslere, kalçalara, sırtlara bağlanmıştı. Kadınların geri kalanı saçlarını sıkıca bağlamış, savaşa hazırды.

Bu çok saçma, diye düşündüm. Neye adım attığımızı bilmiyorduk, sadece tehlikeli olduğunu biliyorduk. Çatışmaya hiç girmemiş olmamız da mümkündü ama korkunç olan da buydu: bilmemek.

Hepimiz ana çalışma odasında yerlerimizi almış, odanın önünde duran üç akıl hocasından gelecek talimatları beklerken kimse konuşmadı.

Herkes kasvetli görünüyordu. Kahretsin, hissediliyordu.

Bu odanın yarısı muhtemelen hafta sonuna kadar ölmüş olacaktı. Akademinin daha önceki , küçümseyici yorumlar ya da acımasız hakaretlerle uğraşabilirdik ama bugün değil. Bugün hepimiz dosdoğru önümüze baktık, çenelerimiz yukarıda ve yumruklarımız sıkılıydı.

Kimse bu işten yara almadan kurtulamazdı. *Hiç kimse*.

Müdire Katherine ellerini önünde kavuşturarak, "Buraya kadar gelmeyi başardınız," dedi. "Herkesin hayatta kalamayacağı bir eğitimden geçtiniz. Hem fiziksel hem de zihinsel savaş ve büyü testlerini aştınız. Şimdi sıra son sınavınızda."

Sandalyemi Wolf'unkine yaklaştırmak için içimden gelen dürtüyle savaştım. Düşmanı arzuladığım için lanet bir korkaktım; bunu biliyordum. Ama aynı zamanda Aşkın sırasında onun yanımda olmasının hayatta kalmak için en iyi şansım olduğunu da biliyordum. Onun güçlü büyülerı vardı ve ben kendi büyülerimi zar zor çağırabiliyordum. Kabul etmek istesem de istemesem de ona ihtiyacım vardı.

Komutan Macanthos öne çıktı. "Bunu için ve testler başlasın. İçmezseniz kesinlikle ölürsünüz. Uyandığınızda, hayatınız eskisi gibi olmayacak."

Ne? Son test bu kazandan içmek miydi?

Odayı birkaç fısıltı doldurdu, herkes benim kadar şaşkıındı. Wolf'a bir bakış attım. Yutkundu, bu onun tek işaretiydi.

"Zehir değil, değil mi?" Ashlani sordu.

Komutan kazanı odanın ön tarafındaki ilk çırağa uzatırken tek söylediğı "İç," oldu.

Bundan bir çıkış yolu göremiyordum. O sıvıyı içtikten sonra ne olacağı tanrıçaya bağlıydı. Cehennem. Tüm bu seminer boyunca sadece bir sıvı tarafından öldürölmek için yaşasaydım, ölsem daha iyi olurdu. Tanrı'yla asla bu şekilde yüzleşemezdim.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Wolf bana.

İlk kişi kazandan içti, gerildi ama kolayca ikinci öğrenciye uzattı. Sonra üçüncüye. Dördüncüye.

Hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Wolf'un eli omzuma düştü, parmakları enseme geziniyordu. "Her zaman seni bulmaya geleceğim."

Ona bakmak için döndüğümde yüzünde yumuşak, kırık bir gülümsemeyle karşılaştım. Kendime engel engel olamadım. Ben de gülümsedim.

Sonra kazanı aldım. Ellerim titriyordu. Wolf bunu fark edecek kadar yakın olan tek kişiydi.

Cehennem. Artık geri dönüş yoktu. Tüm bu eğitim, öldürme, cinayet, dövüşme ve kanamayla geçen koca bir hayat. Hepsi *buna bağlıydı*.

Korku beni felç etmekle tehdit ediyordu ama Wolf'un omzumdaki eline odaklandım. Damarlarımda dolaşan adrenaline odaklandım, bir dövüş arıyordum.

Kazanı dudaklarıma götürdüm.

Sıvının ağzıma akmasına izin verdim. Ve yuttum.

Ateş, ölüm, acı bekliyordum. Ama bunların hiçbiri gelmedi. Kazanı Wolf'a uzattım, onun da aynısını yapmasını izledim, sonra o da uzattı.

Hepimiz sınıfın ön tarafına, ilk öğrencilerin içecekleri aldığı yere baktık.

Cesetler teker teker yere düşmeden önce sadece birkaç saniye daha geçti.

"Dişi avcı," diye nefes aldı Wolf . Yoksa hayal mi ettim? Denedim dönüp ona baktım ama görüşüm bulanıklaştı. Her şey derin, rahatlatıcı bir siyaha dönüşmeden önce odadaki ışıklar çok, çok fazla parlaklaştı.

Karanlığın gelmesine izin verdim.

Zaten çoğu zaman kendimi en güçlü hissettiğim yer de orasıydı.

Düşmeden önce Wolf'un ellerine uzandım ama orada değildi. Hiç kimse yoktu. Sadece bendim, her zaman olduğu gibi.

Her zaman olduğu gibi.

"H Untyr, Huntыр! Uyan Huntыр, gitmeliyiz. Gitmeliyiz, hemen!" Wolf'un sesi rahatlatıcı, karanlık uyuşuklukta yankılandı.

Evin yumuşak okşayışından ayrılmak istemedim ama sesindeki bir şey -duymak beni inciten bir şey- gözlerimi açmaya zorladı.

Sikeyim.

Etrafımızda ateş patladı. Artık kalede değildik, hayır. Şimdi yukarıda yükselen kalın, büyümüş ağaçların olduğu bir ormandaydık.

Wolf üzerime eğilmiş, omuzlarımı sarsıyordu. Gözlerimin açıldığını görür görmez küfretti, göz bebekleri şimşeklerle doluydu.

"Ne-"

"Ayağa kalk," diye tısladı.

Ayağa fırladım, uzaktan acı dolu bir çığlık duydum. Biri Wolf'un arkasına geçti, silahını kaldırmıştı.

Kurt döndü ve boynunu kırmadan önce silahı elinden aldı.

Sikeyim.

Döndüm, buradan, kaostan uzaklaşmak için bir yol arıyordum. Herkes savaşıyordu. Lanson'un figürünü uzaktan gördüm, tanımadığım başka bir fae ile güç için savaşıyordu.

Sıcaklık her duyuyu ele geçirdi. Etrafımızdaki ağaçlar yandı, uzuvlar düştü. Wolf haklıydı. Buradan olabildiğince çabuk çıkmamız gerekiyordu.

Elimi tuttu ve beni çekerek bizi ağaçların arasında alevlerin patlamadığı birkaç açıklıktan birine götürdü.

"Huntыр!" diye bir kadın sesi.

Ashlani'nin sesi.

Döndüm, alevlerin ve kaosun içinde onu aradım. "Ashlani? Neredesin?"

Wolf kolumu çekmeye çalıştı, ama ben onu salladım ve kavgaya doğru devam ettim. Eğer yardıma ihtiyacı varsa, ona yardım edecektim. Ashlani'nin ölümünü de omuzlarıma yüklemeyecektim.

Dumanın içinden bir el fırladı ve ön koluma yapıştı, tırnakları derime batıyordu.

Sarı, yanık saçlarını fark etmeden önce Venom'u doğrudan göğüslerine yöneltti. "Kahretsin," diye nefes nefese kaldım. Yüzü kanla kaplanmış, gözleri dumanla kaplanmış ve saçları neredeyse tamamen yanmıştı.

"Yaralısın," diye mırıldandım.

Wolf arkamdan başka bir şey bağırdı.

Ashlani'nin gözleri büyüdü; yaralı olduğunu fark etmemiş olmalıydı.

Gövdesine baktı. Bakışlarını takip ettim.

"Hayır," diye nefes aldım. Birinin hançeri karnından çıkmıştı, o kadar derindeydi ki sadece sapı görünüyordu.

Yüzündeki kanın arasından süzülen tek bir damla gözyaşıyla bana baktı. "Sorun yok, Huntır," diye ağladı.

Birinin savaş çılgılığı etraftaki havayı sarstı. Kurt'un elleri omuzlarıma düştü.

Ashlani'nin arkasına bir ceset daha düştü.

Bir vampir.

Burada savaşan sadece biz değildik. Birbirimiz için tek tehlike biz değildik.

"Ashlani, gitmeliyiz," diye ısrar ettim ve onu kendime doğru çektim. "Güvenli bir yere varır varmaz yarana pansuman yapabiliriz. Bizimle gel!"

Ashlani'nin yüz hatları dizleri önce çatladı. Bana doğru düşüp yere yığılırken onu yakalamaya çalıştım.

Daha fazla kaos, daha fazla çılgılık.

"Gitmeliyiz," diye tısladı Wolf arkamdan. "Ölümcül şekilde yaralandı. Başaramayacak!"

"Onu bırakmayacağım!" Bağırdım. "Sadece onu taşımama yardım et ve vardığımızda ona yardım edebiliriz-"

"Huntır," diye sözümü kesti Ashlani, kelimeleri bulanıklaşıyordu. "Gitmelisin," dedi. "Altın Şehir'e ulaşacaksın, bunu biliyorum. Sen bunun için doğmuşsun." Yüzündeki yumuşak gülümseme daha önce pek çok kez gördüğüm bir gülümsemeydi.

Ashlani çok nazikti, çok masumdu. Bunların hiçbirini hak etmiyordu. Midem bulandı. "Seni bırakmayacağım!"

Elleri karnındaki bıçağın sapını kavramak için hareket etti. Ben itiraz edemedim bıçağı çıkardı.

Açık yaradan kan akıyordu. "Git," dedi, sesi şimdi daha zayıftı.

Başımı salladım. "Ben-" "Git!" diye homurdandı.

Kurt beni çekiyordu, tutuyordu, ölümün, dişlerin ve kötülüğün kavurucu ormanına doğru taşıyordu.

Ama gözlerimi Ashlani'den alamıyordum. Wolf beni kaostan daha da uzağa sürüklerken dizlerinin üzerine çöktü. Birkaç dakika geçti ve benim çığlığım olduğunu anlamadan önce bir çığlık havayı böldü.

Ashlani, vücudu alevler içinde kalmadan önce hareketsiz bir şekilde yere düştü.

Hayır.

Ama Wolf ilerlemeye devam etti, beni daha da uzağa sürükledi. Çığlık atmayı bıraktığımda beni yere bıraktı ama yürürken bileğimi kavradı. Yanan bir kütüğün üzerinden geçtiğinde, acıyı bile hissetmeden onu takip ettim.

Ve sonra koşuyorduk.

Beni çekerek ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Nefesime odaklandım, nefes alışlarımı botlarımın orman zeminine vuruşlarıyla eşleştirdim. Yangının en kötüsü arkamızdaydı ve önümüzdeki ağaçları net bir şekilde görmemizi sağlıyordu.

Sonsuz bir karanlık vardı. Ne ay ne de gölgeleri uzakta tutan yıldızlar vardı. Fae gözlerim bile bir sonraki adımı görmekte zorlanıyordu.

Ama ne zaman yorgunluktan düşsem, Wolf oradaydı ve beni yukarı çekiyordu.

Ciğerlerim yandı, kaslarım ağrıdı ama acıyı memnuniyetle karşıladım. Bana bunun gerçek olduğunu hatırlatan, tutunabildiğim tek şey buydu. Yarın uyanacağım hastalıklı bir rüya değildi.

Bu gerçekten oluyordu.

Wolf sonunda yavaşlamadan önce, sık ormanda çamur, kir ve sıyrıklarla kaplanarak kilometrelerce koşmuş olmalıydık.

"Nedir bu?" diye sordum. "Eğer bu son testse, o katliam neydi? Neden- neden-"

"Her şey oradaki vampirlerle başladı," diye açıkladı Wolf. Benim kadar nefes nefese kalmamıştı. "Nasıl tepki vereceklerini bilemediler. İlk başta onlara karşı bizdik ama bir şeyler değişti. İlk birkaç fae öldü ve herkes panikledi. Bu bir hayatta kalma içgüdüğü; eğer onlarla savaşamayacağınızı düşünüyorsanız düşmanınız olabilecek herkesi öldürürsünüz."

Ashlani'yi düşünmedim. Voiler'ı düşünmedim. Lanson'ı düşünmedim. Zar zor kaçtığımız şeytani, felaket sahnesini düşünmedim.

"Bazıları hâlâ uyuyor," diye nefes aldım.

"Biliyorum."

"Diri diri yanacaklar. Ya da vampirler onlar uyanmadan bedenlerine ulaşacak."

Bir nefes daha. "Biliyorum."

Wolf yürümeye devam etti, sıklaşan ağaçlar ve devrilmiş kütükler arasında manevra yaparken tek bir adımı bile kaçırmadı. Az önce tanık olduğumuz şeyden en ufak bir sarsıntı geçirmiş gibi görünmüyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum. "Planımız ne?"

Durdu, elleri iki yanına düştü ve bana doğru döndü. "Planım az önce her ne oluyorsa ondan olabildiğince uzaklaşmak, Dişi Avcı."

Sözlerinin sertliği karşısında irkildim.

"Seni baygın bulduğumda ne düşündüm biliyor musun? neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Düşündüm ki... Düşündüm ki..." "Hey," dedim, bir adım daha yaklaşarak. Bana yalan söylediği için ona kızmanın sırası değildi.

Bu ölüm kalım meselesiydi ve hayatta kalmak için ona ihtiyacım vardı. "Ben buradayım. Oradan çıkmayı başardık, tamam mı?" Bana bakmayı reddederek başını salladı.

"Kurt," diye tekrarladım. Titreyen ellerimi göğsünde gezdirdim, avuçlarımın altında hızlı kalp atışlarını hissettim. "Bana bak."

Yutkundu ama itaat etti, gözleri hissedilir bir sıcaklıkla benimkilerle buluştu. "Seni kaybedemem. Tüm bunlardan sonra olmaz."

"Yapmayacaksın," diye söz verdim. "Ben hayattayım, tamam mı? Buradayım."

Sanki gerçeği görmeyi reddediyormuş gibi başını tekrar salladı. Uzanıp elini tuttum ve göğsüme koydum. Orada tuttum.

"Ben buradayım," diye tekrarladım. "Hayattayım."

Wolf'un gözleri şimdi göğsüme, atan kalbimin hemen üzerine bastırıldığı eline kaydı. Onun iyi olmasına, buna inanmasına ihtiyacım vardı. Orada her ne oluyorsa, yüzleşmek üzere olduğumuz pek çok sınavdan sadece biriydi.

Savaşması için ona ihtiyacım vardı.

Elini çekerken kaşları birbirine yaklaştı. "Güvenli bir yer bulmalıyız, yüksek bir yer."

"Uçabilirsin," diye önerdim, kararan gökyüzüne bakarak.

Kurt başını salladı. "Herkes beni uçarken görecektir. Bu ormanda vampirlerin olduğunu zaten biliyoruz ve dikkatleri üzerimize çekmemize gerek yok."

Dilimi ısırđım. Wolf sanki kendisi vampir değilmış gibi vampirler hakkında konuşuyordu.

Bu akademide bulunduğumuz süre boyunca bunu yapıyordu. Ondan önce bile, Midgrave'de karşılaştığımızda. Onlardan farklıymış gibi davranıyordu ve belki de onun gözünde öyleydi.

Ama benimkinde?

Onun ne olduğı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Arkamı döndüm ve çevreme, mevcut soruna odaklandım. Kurt haklıydı. Ormanın üzerinde uçmak onun için ne kadar kolay olsa da, bu çok tehlikeliydi. Diğer öğrencilere güvenemezdik ve kesinlikle hiçbir vampiri çekemezdik.

Sık ormanda manevra yapmak neredeyse imkânsızdı. Keskin yaprakların arasından geçmeden tek bir adım bile atamıyorduk ama başka seçeneğimiz yoktu.

Ta ki uzaktan akan ince su damlasını duyana kadar. Mükemmel değildi ama bir başlangıçtı. "Sonra o derenin sesini takip edip yokuş yukarı izini süreceğiz."

Wolf başını salladı.

Bizi ilerlemeye devam ettirecek, bu devasa ormanda ne olup bittiğine dair hiçbir fikrimiz olmadan felç olmamızı engelleyecek bir şeydi.

Eğer durursak, ölebilirdik. Ve az önce kaçtığımız kaosa geri dönmek istemediğimizden emindik. O kadarını biliyorduk.

Eğildim, ellerimi dizlerime koyarak kendimi tutarken üç büyük nefes aldım. Ashlani'nin adımı söylerkenki yanık yüzünü hayal etmemeye çalıştım.

Sikeyim.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Wolf sordu.

Kesinlikle olmaz. En ufak bir şekilde bile.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, kendimi geri iterek. Ona bakmadım. Bakamazdım. "Hadi yola devam edelim."

Ve öyle de yaptık. Saatlerce derenin sesini takip ederek yokuş yukarı yürüdük. Nerede olduğumuzu, başımıza ne geleceğini bilmiyorduk.

Ama birlikteydik. Sadece bu bile bana, onsuz felç olacağımdan emin olduğum bir rahatlık veriyordu. Ashlani gitmişti. Voiler ya yaşıyordu ya da ölmüştü. Lanson çaresiz bir katile dönüşmüştü.

Karanlıkta yolumuza devam ederken Wolf'un topuklarını takip ettim. Geride kaldığımı fark edince hızını yavaşlattı ama onun dışında konuşmadık.

İleri, ileri, ileri.

Ya o lanet Altın Şehir'e girecektik ya da oraya ulaşmaya çalışırken ölecektik.

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ İKİ

W Ateş olmayınca gecenin ayazı dayanılmaz bir hal aldı. Wolf ve ben sonunda büyük, kalın bir ağacın altında küçük bir açıklık bulduk, bu da bize kanatlarını toplayıp yukarıda uçabilecek herhangi bir fae'den yeterince koruma sağladı.

Her geçen dakika yaklaşan uyku ihtiyacıyla savaşamayacak kadar bitkin, vampirler, yırtıcılar ya da bizi burada bekleyebilecek herhangi bir şey hakkında endişelenemeyecek kadar yorgundum.

Sadece bir saat bile olsa uykuya ihtiyacımız vardı.

Sırtımı ağaç kabuğuna dayayarak soğuk zemine oturdum. Derilerim vücut ısıyı etrafımda tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama adrenalinin verdiği çöküntü ve önemli bir yiyeceğin olmaması nedeniyle her saniye daha da bitkin düşüyordum.

Kurt, biz uyurken bir şeyler yakalayabilmemiz için küçük bir tuzak kurmakla meşguldü.

Boğazımı temizledim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Durakladı ve bana baktı, kanatları yolumdan çekilmişti. "Herhangi bir şey."

"Sen yarı vampirsin, yani bu kan istediğin anlamına mı geliyor?"

Gerildi. Kanatları bile omuzlarının arkasında daha sıkı duruyor gibiydi. Üzerinde çalıştığı tuzağı bıraktı ve dikkatinin her zerresini bana vererek tamamen bana döndü. "Kan istiyorum, evet, ama öldürdüğün canavarların istediği gibi değil."

"Ama sen içiyorsun?"

Kurt başını arkaya atarak eliyle ensesini ovuşturdu. Cevap vermek istemedi. Tabii ki istemedi. İkimiz de cevabın ne olacağını biliyorduk.

"Bazen, evet."

"Onsuz yaşayabilir misin?"

Sustu. Karanlık gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır. Kansıız yaşayamam."

Bilmem gereken her şey buydu. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve gecenin dondurucu havasını içime çektim. "Anlamıştım."

Wolf bana yaklaşmadan önce bir saniye hareketsiz durdu. Ağacın altındaki yerime doğru birkaç adım attı ve dizlerime dokunmasına birkaç santim kala önümde diz çöktü. Verecek fazladan bir gram enerjim olsaydı ürküp kaçardım.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

Öne doğru eğildi, ondan başka bakacak yerim olmadığından emin oldu. "Senden asla beslenmem Huntıyr. Buna inanmak zorundasın. Beni buna ihanet ettirecek hiçbir arzu yok. Hiçbir açlık beni sana sırt çevirmeye zorlayamaz. Önce ben ölürüm, tanrıça üzerine yemin ederim."

Bu Wolf'tu; kibirli, huysuz, tehlikeli, ölümcül ve herkesin başka yöne dönmesine neden olan bir melek. Kurt karanlık, çekici ve baştan çıkarıcıydı, ama bu?

Bu bir savunmaydı. Bu hamdı. Wolf ona inanmam için bana yalvardı. "Moira'da bize öğrettikleri doğru mu? Hâlâ bir ruhun var mı?" Wolf bir parça gülümsedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Ben ne düşünmüştüm? "Seni tanıdığımı sanıyordum," diye fısıldadım. "Senin düşmüş bir melek olduğunu sanmıştım. Beni korumak istediğini sanıyordum."

Daha yakına eğildi. Nefesinin sıcaklığı beni de öne doğru eğilmeye zorladı. "Peki ya şimdi?"

Gözlerimi kapattım ama geri çekilmedim. "Sanırım beni incittin. Onca insan arasında senin bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

Sonunda gözlerimi açtığımda Wolfun bana baktığını gördüm, ama bu birkaç dakika önceki yumuşak Wolf değildi. Duvarları yeniden inşa edilmiş, kibir ve soğukluk maskesi daha önce orada olan her türlü duygunun yerini almıştı.

Sözlerim onu incitti. *Güzel. Onu incitmeliler.* Beni on kat daha fazla incitti.

Kurt geri çekildi ve kurmaya çalıştığı tuzağı bitirmek için geri döndü. Başka bir şey söylemedim. Özür dilemedim, geri adım atmadım.

Gerçek buydu.

Başımı ağaç kabuğuna yasladım ve gözlerimin tekrar kapanmasına izin verdim. Her şey acıyordu. Vücudumdaki uyuşukluk, dondurucu ortamdan kaynaklanan sürekli bir karıncalanmaya dönüşmüştü. Üzerime çöken yorgunluk olmasa uyumak bile mümkün olmayacaktı.

Birkaç uzun nefes aldım ve soğuğun beni ele geçirmesine izin verdim.

Iuyandığımda üşümüyordum. En ufak bir şekilde bile. Tamamen uyanmak istemediğim için yanımdaki yumuşak sıcaklığa daha da sokuldum.

Ta ki neye, *kime* sokulduğumu fark edene kadar.

Nefes nefese doğruldum, Wolf'un sert göğsünü ittim ve ondan uzaklaştım.

Homurdandı ve gözlerini açtı. "Ne oldu?" diye yorgunlukla homurdandı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim, ellerimi saçlarımda gezdirirken. Güneş daha yeni doğmuştu; bir saatten fazla uyumuş olmamız mümkün değildi. "Sadece bilmiyordum-"

"Buraya geri dön," diye buyurdu, gözlerini yeniden kapadı ve başını orman zeminine bıraktı.

Donup kaldım. "Ne?"

"Hava buz gibi ve sen inatçılık ediyorsun. Daha fazla uykuya ihtiyacın var. Buraya gel, Dişi Avcı."

Belki de Wolf ne sorduğunun farkına varamayacak kadar sayıklıyordu.

"Daha önce de aynı yatağı paylaşmıştık," dedi düşüncelerimi okuyarak.

"O farklıydı," diye cevap verdim. "O zaman senin bir kan emici olduğunu bilmiyordum."

"O zaman da dişlerimi damarlarına geçirmemiştin, şimdi de geçirmeyeceğim.

Gel. Buraya gel."

Sikeyim. Sözlerindeki mutlak talep benim tarafımdan bile inkâr edilemezdi. Karşı koyamayacak kadar yorgundum, hissettiklerimi anlamlandıramayacak kadar üşümüştüm.

Ben de ona yaklaştım ve başımı göğsüne koyup kollarımı gövdesine doladım. Ceketinin kenarını kaldırdı ve elimi

Altında, gömleği ile vücut ısısından ısınmış deri arasında.

İçimden kaçan rahatlama engel olamadım.

Wolf yine de hiçbir şey söylemedi. Cinsel şakalar yapmadı, bariz zayıflık anıma gülmedi.

Kollarını bana doladı, bedenimi onunkine bastırdı ve tekrar uykuya daldı.

Kulağımı göğsüne dayayarak kalbinin ince davul dinledim. Sürekli atışını, mükemmel ritmini dinledim.

"H Untyr," tanıdık bir ses beni uykumdan çekti. "Huntyr, uyan."

Gözlerimi kırıştıtararak açtım, hâlâ Wolf'un kollarına sarılıydim.

Ama o ses çok tanıdık geliyordu.

"Rummy?" Wolf'u uyandırmamaya dikkat ederek doğruldum. "Sen misin o?"

Tanıdık kahkahası, kabarcıklı ve sıcak, etrafımdaki boşluğu doldurdu.

Ayağa kalkıp ağaçlara doğru yürüdüm ve onu her zaman giydiği siyah deri ceketiyle ağaç kabuğuna yaslanmış halde buldum.

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Gerçekten sensin. Burada ne işin var?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sanki başından beri beni şaşırtmak istiyormuş gibi gülümsedi. "Beni gördüğüne sevindin mi?"

"Mutlu musun?" Heyecanımı kontrol edemiyordum. Ona doğru koştum ve göğsüme çekerek her zamankinden daha sıkı sarıldım.

Rummy ve ben fiziksel yakınlaşmayı pek sevmezdik ama bu sefer bir istisna yapacaktım. Göğsüm mutluluktan kabardı. O da güldü ve bana sarıldı, kollarını yaralı sırtıma doladı.

Ama uzaklaştığında gülümsemesi solmuştu. "Buraya sana bir şey söylemeye geldim, Hunt."

Midem bulandı. "Bana neyi anlatacaksın? Beni nasıl buldun?"

Transcendent'in ortasındayız."

"Biliyorum. Bu yüzden gelip seni kendim bulmak zorunda kaldım. Bu Lord."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"O hasta, o... onun aklı başında değil." "Ne demek istiyorsun? Onun nesi var?" "Belki de onun yerine sana göstermeliyim."

Arkasını döndü ve ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı.

Wolf'un hâlâ mışıl mışıl uyuduğundan emin olmak için omzumun üzerinden baktım ve Rummy'yi takip ettim.

Tanrı'nın bana

ihtiyacı vardı.

Bekleyemedim.

"Bekle!" Rummy'nin arkasından seslendim. Sanki nereye gittiğini çok iyi biliyormuş, sanki buradan daha önce onlarca kez geçmiş gibi sık ormanın içinde manevralar yapıyordu.

Yine de peşinden koştum.

Lord'u tanıdığım onca yıl boyunca onu hiç hasta görmemiştim. Onu hiç yaralı görmemiştim. Vampirlerle savaştığında bile yara almamıştı. Teninde iz bırakan tek kan, o katillerin kanıydı.

Rummy'nin söyledikleri doğruysa, işler çok kötüye gitmiş olmalıydı. "Bu taraftan!" diye bağırdı.

"Nereye gittiğini bildiğinden emin misin?"

Sık ağaçların arasından geçtik. Çalılar bacaklarımı tırmalıyor ve derimi yırtıyordu ama ilerlemeye, Rummy'yi takip etmeye devam ettim.

Önümde yavaşlayarak bana yetişme şansı verdi. Ve sonra onu gördüm.

Açıklığın tam ortasında Lord yatıyordu.

"Cehennem." Koşarak yanına gittim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Üzerinde her gün giydiği siyah giysiler vardı ama bu kez yırtık pırtık ve yırtıktilar. Koyu teni kül rengine dönmüş, her zamanki sağlıklı allığını kaybetmişti.

En azından beni gördüğüne sevineceğini düşünmüştüm ama önünde diz çökeni tanıdığında yüzü tüm duygulardan arınmıştı. "Huntyr," dedi.

"Benim, Tanrım."

"Huntyr!" Şimdi bağıırıyordu, çılgınca ve korkmuştu. Bu onun yapacağı bir şey değildi. "Ona ne oldu Rummy?"

Rummy'ye bakmak için döndüm ama o gitmişti. Birkaç dakika önce durduğu yerde karanlık ormandan başka bir şey kalmamıştı.

"Huntyr!" Lord bana doğru sürünerek geldi, güçlü ama zayıftı. Gözleri kocaman açılmıştı; daha önce hiç bu kadar beyaz görmemiştim. Omuzlarından tuttum.

bana bakıyordu.

"Sakin ol, Tanrım! Benim!"

Lord paniklemeye devam etti. "Huntyr! Huntyr!

Yardım edin bana!" "I-"

Birdenbire, o değildi. Lordum at hepsi düşmek doğru

Ben, kavrama Omuzlarım.

Wolf'tu.

Gözleri az önce Lord'da gördüğüm aynı korku dolu ifadeyle benimkileri aradı.

"Kurt mu?" Fısıldadım.

"Benim, Dişi Avcı. Lord değil, benim. Ben buradayım."

"Ben-ben gördüğümü sandım..."

Delici gözleri yüzümü taradı. "Ne? Ne görüyordun?" "Rummy buradaydı,"

diye açıkladım. "Evden en iyi arkadaşım. O söyledi

Lord'un bana ihtiyacı olduğunu, incindiğini söyledim. Seni uyandırmak istemedim. Lord öyle görünüyordu ki-"

Wolf'un çenesi gerildi. "Bunca zamandır seninleydim Dişi Avcı.

Arkadaşın burada değildi. Lord da yoktu."

Kalbim durdu. "Ama ben onları gördüm."

Wolf'un omuzlarımdaki ellerinin, farkına vardığımızda ikimizin de üzerine çökerken nasıl durgunlaştıklarının farkına vardım.

"Bu da testin bir parçası," diye fısıldadı çevresindeki ormana bakarak.

"Halüsinasyon görüyordun Huntyr."

Gerçek olamayacağı bu kadar açık olan bir şeyi tartışmak için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum.

Rummy ve Lord ormanda mı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Neden bu şekilde sınanayım ki?

Wolf'un gözleri arkamdaki bir şeye takılınca genişledi. Bakmak için döndüm ama hiçbir şey göremedim.

Hayır.

"Wolf, bu gerçek değil," diye hatırlattım ona. "Gördüğün şey orada değil. Ben buradayım." Ellerimi onunkilerin üzerine bastırdım. "Ben gerçeğim."

Gözleri benimle arkamda gördüğü şey arasında gidip geliyordu. Kararan gözlerindeki kavgayı gördüm, bunu kendisi için deşifre etmeye çalıştığını gördüm.

"Benimle kal, Wolf. Bu gerçek değil, bunu unutma."

"Doğru." Bana baktı ve gülümsedi ama bu gerçek bir gülümseme değildi. Onu bunu bilecek kadar tanıyordum. "Bu gerçek değil."

İrkildi, elimden kurtuldu ve ayağa fırladı.

"İstediğin her şeyi yaptım," dedi ormandaki görünmez konuğa. Kurt'un eli kılıcına gitti.

"Kurt," diye uyardım.

Başını salladı. "Hayır, bunu bana yapamazsın!"

Adını tekrar bağırdım ama beni duyamadı. Artık duymuyordu.

Siyah kanatları sonuna kadar açıldı. "Biliyordum." Dişlerini sıktı, yumruğunu sıktı. "Bir korkağa dönüşeceğini biliyordum. Sana asla güvenmemeliydim."

Kılıcını savurdu, kılıcı beni zar zor ıskaladı. Kendi ayaklarımın üzerine sıçrayıp ulaşamayacağı bir yere geri çekilmeden önce sürünerek yoldan çekildim.

Kılıcı ikinci kez savurdu. "Bu gerçek değil, Kurt!"

İkimiz de çılglık atıyorduk, ormanın sessizliğinde ikimizin de sesi çok yüksek çıkıyordu.

Kilometrelerce ötedeki herhangi bir yaratık bizi duyabilirdi.

Herhangi bir *vampir*.

"Onları alamazsın!" Şimdi geriye doğru sendeliyor, görünmez bir düşmanla savaşıyordu. "Kanatlar benim!"

Burada öylece oturup Wolf'un devasa kılıcını savuruşunu ve her bağırışında tüm katil yaratıkları üzerimize çekişini izleyemezdim.

Dikkat çekmemeye, ses çıkarmamaya çalışarak yavaşça arkasına doğru yürüdüm.

Sonra da kendimi onun sırtına attım.

Benim ağırlığımla daha da tökezledi ama düşmedi. Bacaklarımı arkadan beline doladım ve büyük siyah kanatları beni itmeye çalışarak hareket etse bile boynuna yapıştım.

"Sakin ol!" Onu sakinleştirmeye çalışarak doğrudan kulağına fısıldadım. "Benim, Wolf! Burada sadece sen ve ben varız! Kanatlarına sahipsin! Kimse onları almıyor!"

Birkaç saniye sonra dövüşmeyi bıraktı.

"Şimdi üstünden ineceğim." Ayağa fırladım.

Wolf yavaşça döndü, gözleri benimkilerle buluştuğunda hâlâ iriydi. "Sensin," diye fısıldadı.

"Benim. Ama yakında burada sadece biz olmayacağız gibi bir his var içimde." Bir dal kırıldı.

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Bizi duydular."

Ancak çevredeki ormandan fırlayanlar, dişlerini gösterip pençelerini açanlar vampirler değildi.

Hayır, yaklaşırken gördüğümüz şey çok ama çok daha korkunçtu.

"Bunu sen de görüyorsun, değil mi?" Hâlâ halüsinasyon gördüğümden yarı emin bir şekilde fısıldadım.

"Evet." Wolfun sesi çatallaştı. "Onları görüyorum."

Herhangi bir ayıdan daha büyük ama yarı çürümüş bedenleri olan iki yaratık öne doğru yürüdü. Sanki bir şey arıyorlarmış gibi havayı kokluyorlardı.

Bakışları üzerimize kilitlendiğinde Wolf ve ben dehşet içinde kaldık.

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ ÜÇ

"A Bu hançerin onları alt etme ihtimali var mı?" Sesim titreyerek sordum. Silahımı daha da sıkı kavradım, vücuduma sızan ve beni felç etmekle tehdit eden korkuyu görmezden gelmeye çalıştım.

"Elbette." Yavaşça geri çekilirken Wolf gömleğimin arkasını kavradı. "İçlerinde alev alev yanacak sihirli bir kılıç olduğu sürece."

Lanet olsun. "Güzel, demek ki bir şansımız var." Canavarlar hep birlikte üzerimize saldırdı.

"KOŞ!"

Wolf ve ben koşmaya başladık, ormanın ağaçları ve karışık otları arasında manevralar yapıyorduk. Ancak arkamızdaki canavarların manevra yapmasına hiç gerek yoktu. Saf güçleriyle ağaçları yarıp geçtiler, çalıları yırttılar.

İşte bu kadar. Ölecektik.

"Sihirini kullanmalısın!" Kurt alçak bir ağaç dalından kıl payı kurtuldu. "Onları öldürmemizin tek yolu bu!"

"Şaka mı yapıyorsun? İkimiz de biliyoruz ki ben senin gibi büyü yapamam!"

"Ben sağdaki canavarı hedef alacağım ama sen soldakini öldürmek zorundasın." Kurt çoktan doğal büyüsünü çağırmaya başlamıştı. Bunu arkamızdan esen rüzgârın etrafımızdaki toprak ve yaprak karışımını savurmasından anlayabiliyordum.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. "Kaçmayı bırakırsam beni öldürürler!" "Önce biz onları öldürmezsek."

Sözleri inanılmaz derecede kendinden emin geliyordu, sanki büyü yapıp canavarı öldürebileceğimden hiç şüphesi yokmuş gibi.

Ama beni düzinelerce kez sihirle denerken ve başarısız olurken görmüştü. Bu sefer nasıl farklı olabilirdi ki?

Wolf koşmayı bıraktı, bana da onunla birlikte durmaktan başka seçenek bırakmadı. Yarı kürklü, yarı kemikli yüzlerinden salyalar damlayan canavarların bize doğru hızla geldiğini görmek için döndük.

"Şimdi, Dişi Avcı!" diye emretti.

Kurt ellerini uzattı ve hayvansı ve tüyler ürpertici şekilde kükrerken, yaratılan rüzgâr canavarlara doğru esmeye başladı.

Bana zaman kazandırıyordu.

Tamam, Huntыр. Düşün. Doğayla bir ol, elementlerle bir ol. Eğer en ufak bir ateş parçası bile yaratabilirim, onları havaya uçurabilirim.

Ama hiçbir şey hissetmedim.

Wolf rüzgârı elinde tutuyordu ama bu uzun sürmeyecekti. Gömleğinin altından bile bükülmüş kaslarının gücünü korumak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum.

Ama her geçen saniye bu güç azalıyordu.

Canavarlardan biri kükreyerek arka ayakları üzerinde şaha kalktı.

"Huntыр!" Wolf yarı yalvarır, yarı uyarır gibi bağırdı.

Aklımdan hiçbir şey geçmedi. Sadece içgüdülerimle hareket ettim.

Kan dök ve yaşa.

Venom'u kavradım ve kanımın yere damlamasını beklerken ön kolumu derinlemesine kestim. Canavarların Kurt'un elinden kurtulması için sadece saniyelerim vardı.

Kan dök ve yaşa.

Büyü dalgası bana o kadar büyük bir güçle çarptı ki neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu. Wolf aynı anda tutuşunu kaybetti ve hayvanlar öne doğru yuvarlandı.

Wolf bana bir şeyler bağırdı ama kulaklarımdaki çınlamadan onu duyamadım.

İlk önce ayaklarımda başladı; avını arayan kendi halinde bir hayvan gibi serbest kalmak isteyen azgın bir ısı topu. Büyü dalgası ellerime ulaştığında, saldırmadan önce gücü önümdeki canavara yöneltmek için bir saniyem vardı.

Her şey alevler içinde kaldı ve bir değil iki canavarın da ortadan kaldırıldığından emin olana kadar büyüü sürdürdüm.

Sonunda rahatladığımda, iki yaratık da küle dönmüştü.

Wolf sağ tarafımda dizlerinin üzerine çökmüş, yan tarafını tutuyordu.

Hayır.

Vücudumu bile hissedemiyordum ama ona doğru koştum, tam zamanında sırt üstü düştüğünü ve karnından kan aktığını gördüm.

Çok geç kalmıştım. Canavar onu pençelemişti. Derinden.

Ağaçlardan daha fazla hışırtı geldi. *Bu kavganın sonu değildi.*

Kurt homurdandı ve elini çekerek kanı inceledi. İkimiz de orada gizlenen yaratığın ikinci kükremesini duyduk, şüphesiz bu kanın kokusunu da almıştı.

"Buraya gel Dişi Avcı. Bağ kurmalıyız. *Şimdi.*"

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ DÖRT

"W şapka?" Panikledim. "Şimdi de benimle bağ kurmak istediğine mi karar verdin?" Havaya bağırdım, artık bizi kimin duyduğunu umursamıyordum. Hasar tamamlanmıştı. Wolf'un kanı karnından akıyordu.

Çok fazla kan var.

"Şimdi Huntir, böylece sihrini iyileştirmek için kullanabilirim!" Kurt dişlerini göstererek hırladı. "Yoksa bu lanet Aşkın'ı bensiz bitirmek zorunda kalırsın!"

Lanet olsun.

Yanında diz çöktüm, ellerimi vücudunda gezdirdim. O kadar çok kan vardı ki, nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Bana ne yapacağımı söyle, Wolf."

Acı içinde homurdandı. "Kanımızı birleştirin."

Çılgınca Venom'a uzandım, avucumu kesmeden önce bir saniye bile kaybetmedim. Wolf'un gömleğinin tamamı kesilip açıldığında, açık bir yara bulup kanlı avucumu üzerine bastırmakta hiç zorlanmadım.

"Şimdi ne olacak?"

Wolf gözlerini sıkarak kapattı. Ben de aynısını yaptım. Canavarlar her saniye daha da yaklaşıyordu.

"Arte magica coniuncta, potentia nostra multiplicatur et floret."

Sihrimizi birleştirecek, bizi bir araya getirecek ve böylece benden çekebileceği kelimeleri okudu. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını, beni sihrimden mahrum bırakıp bırakmayacağını düşünecek vaktim yoktu.

Eski dilin sözcükleri sanki o dili kendisi konuşuyormuş gibi dilinden dökülüyordu.

Eski sözleri onunla birlikte tekrarladım.

"Arte magica coniuncta, potentia nostra multiplicatur et floret. Arte magica coniuncta, potentia nostra multiplicatur et floret. Arte magica coniuncta, potentia nostra multiplicatur et floret."

Lütfen, tanrıça, yalvardım. Bana verdiğin şeyi ona da ver. İyileştir onu. Yaşammasına izin ver.

Damarlarıma bir ateş hücumu doldu, ardından ürpertici, buz gibi bir serinlik geldi.

İşe yarıyordu. Sihrim benden yayılıyor, sanki ona aitmiş gibi, sanki ona boyun eğmiş gibi ona doğru ilerliyordu.

Sanki onunmuş gibi.

"Kurt," diye nefes aldım. Acı vermiyordu ama kemiklerim bu büyüün gittiğini anladı.

Bir bağ iki taraflı çalışır. Eğer o benden bir şey alırsa, ben de ondan bir şey almak zorunda kalırdım.

Kurt yüzünü buruşturarak iyileşmekte olan gövdesini tuttu.

Büyü barajının yükseldiğini ve ona başka bir şeyin akmasını engellediğini hissettim.

"Hepsini saklayamazsın," diye hatırlattım ona. "Karşı koymayı bırak, Wolf. Tek yolu bu!" Ellerin hemen dışından beline tutundum. "Kendini tutmayı bırak. Bununla başa çıkabilirim." Gözlerim ona yalvardı.

Onun hissettiklerini gördüm: acıyı, saf ıstırabı.

Ama bunun bir önemi yoktu. Bağ böyle işliyordu.

Duygularını benden uzak tutmaya çalıştı, hissettiklerinden beni uzak tutmaya çalıştı. Ama aramızdaki bağı tamamlamıştık. Hissetmemi engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Gücümü hissediyorsun," diye hatırlattım ona. "Zayıf olmadığımı biliyorsun, Wolf. Acı bana yabancı değil. Bununla başa çıkabileceğimi biliyorsun."

Acı dolu yüz hatlarında merhamet gibi bir şey dalgalanıyordu. Ve sonra hissettim.

İki elimle karnımı sararak iki büküm olmadan önce zar zor ayağa kalkabildim.

Önce derinlere kök salmış bir uyuşukluk vurdu beni, daha önce hiç hissetmediğim kadar derin ve soğuktu. Vücudum bunun Kurt olduğunu hemen anladı ve daha da fazla çekmekten başka çarem kalmadı. Karnımdaki kısa, acı verici bir ağrı bana işe yaradığını söyledi; onun hissettiklerini hissediyordum.

Sırada açlık vardı.

Hareketsizleştirici, her şeyi tüketen bir şeydi. Birkaç saniye için bunun açlık olduğunu fark etmedim, çünkü daha önce duyduğum tüm arzulardan çok daha .

hiç hissetmedim.

Ve bu yemek için değildi.

Kurt ayağa kalktı, sonunda büyüümün yardımıyla karnının kanamasını durdurdu. Artık benim gücümü, büyüümü, varlığımı paylaşıyordu.

"Huntyr," dedi Wolf, sanki uyuyan bir canavara yaklaşıyormuş gibi yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Yutkundum ve yüzümü asmamaya çalışarak ayağa kalktım.

Midem bulandı. Korku, açlık ve ıstırap fırtınası içeri girdi; daha önce de hissettiğim duygulardı ama hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Benim hissettiklerimi hissetmek istemezsin.

Ormandaki yaratıklar yaklaşmasaydı Kurt'un bağının ağırlığı altında tamamen çökebilirdim.

Gitmek zorundaydık. Savaş ya da öl.

Wolf bunu hissetti, etrafında döndü ve kılıcını çekti.

Bana soldan gitmemi söylemesine gerek yoktu; niyetini ağzını açmadan da hissedebiliyordum. Venom'u çıkardım ve gözlerimi ileriye sabitleyerek sürünerek ilerledim.

"Hadi," dedim kendimi dik durmaya zorlayarak. "Şu lanet canavarları öldürelim ve bu işi bitirelim."

Sonraki anlar kılıçlar, hançerler, kemik ve etten oluşan bir bulanıklık içinde geçti. Bağın yardımıyla nihayet doğal büyü yapabildim. Ve tanrıçanın kutsamasıyla, ete aç çeneleriyle bize doğru akan yarı ölü aylar değildi. Sadece daha fazlasıydı.

Vampirler taze kan kokusuyla bize doğru geliyorlar.

Onları öldürmek çok daha

kolaydı. Ve öldürmek.

Ve öldür.

Tüm vücudum acı içinde çılgılık atana kadar, kendi kanımı düşmanlarımla kanından ayırt edemeyene kadar öldürdüm.

Wolf yanımda savaştı, tek bir ritmi bile kaçırmadı. Kılıcı vampirleri sanki havanın kendisini gibi kesiyordu.

Ondan da kan damlıyordu.

Ama hayattaydık ve onun hızla çarpan kalbinin, aramızdaki bağın gücüyle kendi damarlarımda attığını hissedebiliyordum.

Kan dök ve yaşa. Bir

vampir daha düştü.

Kanını akıt ve yaşa.

Wolf'un kılıcı aynı anda üç bedeni birden doğradı.

Kan dök ve yaşa.

Ormanda sadece o ve ben durana kadar öldürdük, düşmanlarımızın kanına bulandık ve eşit miktarda dehşet içinde birbirimize baktık, paylaşabileceğimiz bir .

Bizim olan bir korku.

OceanofPDF.com

CHAPTER

OTUZ BEŞ

"Y Açsın," dedim. Bu bir soru değildi.
"Ben iyiyim," diye yanıtladı Wolf. Gözlerini açma zahmetine girmedim.

Başını yerden kaldırmaya zahmet etmedi.

Ateşin yanına oturdum, bacaklarım göğsüme doğru kıvrılmıştı. En azından bu sefer ısınmak için onun yanına sokulmak zorunda kalmayacaktım. Daha fazla yaklaşırsam aramızdaki bağın birçok sırrımı açığa çıkaracağından emindim.

Dövüşün adrenalini azaldıktan, toparlanmak için bir sığınak bulduktan ve kalbim durulduktan sonra geriye her şeyi hissetmek kaldı.

Wolfun duyguları okyanus dalgaları gibi gelip gidiyor, kayalara ve kumlara çarpıyor ve sonra *onun* uçsuz bucaksız boşluğuna çekiliyordu.

Dalga her geri geldiğinde nefesimi tutmak için mücadele ettim. Bazen göğsümden başlayıp ciğerlerimdeki nefesi zorlayan sakatlayıcı bir uyuşukluk oluyordu. Bazen de umutsuzluk dalgaları halinde geliyordu.

Ona bunu sormak istedim, neden bu kadar ağır bir pişmanlık hissettiğini sormak istedim, ama ağzımı kapalı tuttum.

Ben de bana duygularımı sormasını istemezdim.

Bu sadece aramızdaki bağın bir yan ürünüydü. Bundan daha fazlasını yapmamıza gerek yoktu.

Ama açlık... açlık görmezden gelemediğim tek şeydi, asla geri çekilmeyen tek dalgaydı.

Midemin çukurunda bir kaya gibi oturuyor, beslenmem için bağılıyor, pençeliyor ve rahatlamak için yalvarıyordu.

"Her zaman böyle mi hissediyorsun?" diye sordum.

Yorgunluktan sarhoş olmuş bir halde gülümsedi. Onu bu şekilde görmeye alışmıştım. Yüzüne kan bulaşmış ve kurumuş ter dağınık saçlarına yapışmıştı.

"Aşağı yukarı," diye yanıtladı. "Ama bir dövüşten ya da yaralanmadan sonra her zaman daha kötü olur. Bu şekilde kısıtlanmayalı uzun zaman oldu."

Sorma. Sorma. Sorma.

Ben sordum. "Genelde nasıl yaparsınız? Beslenmeyi yani."

Wolf kendini yukarı itti ve yüzünü aydınlatan alevlerin yansımasıyla bana baktı. Bir başka umutsuzluk dalgası bana çarptı ve beni nefes almaya zorladı. "Moir'a'dan önce sokaklarda gizlice dolaşır ve Fae erkeklerinden kan alırdım. Çok fazlasına ihtiyacım yok. Genellikle onlar ne olduğunu anlamadan biter."

"Onları öldürmüyor mu?"

Wolf'un çenesi gerildi. "Kana susamışlığıma bir kez yenik düştüm, uzun zaman önce. Ama bir daha asla o çizgiyi geçmedim. Benimle onlar arasındaki fark bu, Dişi Avcı. Beni öldürmek için yetiştirildiğin o canavarlardan farklı kılan da bu."

Konuşma şeklinden büyülenmiş gibi hissettim kendimi. Bakışlarında karanlık, gizli bir şey vardı. Gözleri ateşe odaklanmış, görmek için cinayet işleyebileceğim bir anının içinde kaybolmuştu.

"Peki Moir'a'da?"

Öfkelendi. "Kasabaya gizlice kaçtığım bir sürü uykusuz gece. Kimseden beslenmeyi ve kimliğimin açığa çıkmasını göze alamazdım."

"Ama neden?" diye sordum. "Yani, neden herhangi birini saklıyorsunuz?"

Gözlerini ateşten ayırdı ve bana, ruhumun derinliklerine baktı. Midem bulandı ve artık kendi duygularımı aramızdaki bağdan taşanlardan ayıramıyordum.

"Ben siyah kanatlı bir meleğim," dedi dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle. "Yeterince düşmedim mi?"

Ben de gülümsedim ve bunun göğsümdeki yarığı kapatacağını umdum. Kemiklerime çarpan bir sonraki açlık dalgası dikkatimi çabucak dağıttı.

"Bana bir şey söyle," dedi Wolf, kendi başını ağaç kabuğuna yaslayıp gözlerini sıkıca kapatarak. Eğer ben onun açlığının sadece bir kısmını hissediyorsam, onun neler hissettiğini ancak hayal edebilirdim. Sürekli acı çekmek dayanılmaz olmalıydı. "Dikkatimi dağıt."

"Seni her zaman Lanson'dan daha çok sevmişimdir," diye fısıldadım. Kahretsin, bu gerçeğin ortaya çıkmasını istememiştim ama daha iyi bir tane düşünecek zamanım yoktu. Wolf'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani, ona karşı hep kayıtsız hissettim. Burada hoş bir dikkat dağıtıcıydı, hepsi bu."

Wolf'un yüzü yumuşadı. "Kayıtsızlık," diye tekrarladı. "Bu başkaları hakkında hissetmek için güvenli bir yoldur. Sizi korur."

"Öfke de öyle. Nefret de öyle."

"Hayır, öfke önemsedğin anlamına gelir. Öfke, bir yerlerde sizden bir parçanın kayıp gittiği anlamına gelir. Öfke, içinde hala bir savaş olduğunda, acıyı örtbas etmeye çalıştığınızda ortaya çıkar."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Kavga ettiğimiz onca zaman, acı çektiğimi mi düşündün?"

Bana tekrar baktığında, ışık dolu gözlerinde altın rengi ipuçları vardı. "Seni görüyorum Dişi Avcı. Bence hayatında çok fazla acıya tutunuyorsun ama neden ya da neyden olduğundan emin değilim. Öfkeliisin, evet, ama kendini koruyorsun. Bu benim anlayabileceğim bir şey."

Kahretsin, hiçbir fikri yoktu.

Acı beni ben yapmıştı. Acı beni vahşi, yok edilemez bir şeye dönüştürmüştü.

"Benimle bağ kurmak istemedin," diye başladım. "Açlığın yüzünden mi? Hissetmemi istemediğin şey bu muydu?"

Beni incelerken başını yana eğdi. Nedeninden emin olmasam da kendimi çok açıkta . Yaşadığımız onca şeyden sonra, gözleri beni her şeyden daha çıplak hissettiriyordu.

Belki de haklı olduğunu bildiğim içindi. O beni görmüştü. "Bir kısmı bu," diye cevap verdi nefes alarak.

"Peki ya diğerleri?"

Sanki bir işaretmiş gibi, bir umutsuzluk dalgası karnıma çarptı ve beni acı içinde homurdanmaya zorladı. Eğer bu duyguyu bana hissettirmeden içinde tuttuysa, mükemmel bir iş çıkarmıştı.

" tutuyorsun," diye nefes aldım.

"Sadece biraz," diye cevap verdi Wolf. Gözleri parlamıştı. "Unuttuysan diye söylüyorum, ben de senin hissettiklerini hissedebiliyorum."

Bir kahkaha attım. "Gerçekten mi? Peki ne hissediyorum?" Bir gök gürültüsü gökyüzünü aydınlattı.

"İlk başta hiçbir şey hissetmedim. Bir tür uyuşukluk, bilmiyorum. Ama bunun altında bir şey vardı. Kötü bir şey."

Yutkundum.

"Senin de en az benim kadar acı çektiğini fark ettim Dişi Avcı." Mükemmel dişlerini parlattı. "Bizi bu kadar benzer yapan da bu."

İtiraz etmek, cevap vermek, ona aklını tamamen yitirdiğini söylemek için ağzımı açtım. Ama konuşmaya çalıştığımda ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Kelimeleri bulamadım.

Karnımda bir memnuniyet gıdıklaması belirdi - onun duyguları, benim değil. Yağmur yağdı.

Önce yavaşça, sonra daha fazla.

Yağmur damlaları üzerimizdeki kalın yapraklara çarpıp aşağı süzülüyor, etrafımızdaki toprağa saçılıyor ve ceketimin omuzlarına sığıyor.

Kurt kendini yukarı itti ve sürünerek yanıma geldi, hemen yanımdaki ağaca yaslandı. Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti, bizi kuru tutmak için kanatlarını etrafımıza gerdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Sanki tüm bunları hiç düşünmeden yapıyormuş ve yaptıklarının yeni farkına varmış gibi durgunlaştı. "Seni kuru tutuyorum. Artık birbirimize bağlı olduğumuza göre, kışının donması riskini göze alamam. Burada mahsur kaldığımız süre boyunca olabildiğince rahat olmak istiyorum."

Lanet olsun. Aramızda kalan iki santimi kapattığında, karşı koymadım.

Wolf ağacın dibine yaslanırken ben göğsüne bastırdım, eli omzumda sıkılaştırmaya çalışırken kalçam onunkiyle aynı hizadaydı.

Kanatlarının rahatlığı sıcak ve güvenliydi, kabul etmek zorundaydım.

Ve onun kalçasının kendi eğitim derilerimden yaydığı ısı... "Kes şunu," diye hırladı Wolf.

"Neyi durdurayım?"

"Böyle şeyler düşünmek."

"Ne düşündüğümü bilmiyorsun."

Parmak uçları tembelce omzumda hareket etti. Omurgamdan aşağıya doğru yayılan ürpertiyle savaşılmaya bile başlayamadım; bu fiziksel bir refleksti.

"Dikkatli ol, Dişi Avcı."

Yüzüm ısındı. *Sikerim böyle işi.* Wolf şimdi benimle oynuyor, bana nasıl hissettirebileceğini test ediyordu.

O lanet oyunu iki kişi oynayabilir.

Elimi kalçasının üstüne koydum ve göğsüne doğru yaklaştım. Kalçası hemen gerildi ama birkaç saniye sonra dokunuşumla rahatladı.

Tüm midem yabancı bir ateşle ısındı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Wolf'un *arzusunu* hissetmek, kendimi çok savunmasız ve yalıtılmış hissettirdi.

Ve *daha fazlasını* hissetmek istedim.

Kanatlarının arasında dönüp bacaklarımı kucağına doğru kaydırarak onu ittim.

Onun üzerine yerleştiğimde vücudumu bir ateş topu daha aydınlattı.

"Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye fısıldadı Wolf.

Kalçalarımı onunkilere göre ayarladım. "Güzel," diye mırıldandım alnımı onunkine yaklaştırarak. "Tehlikeyi her zaman sevmişimdir."

Wolf'un elleri üstüne kaydı. Hâlâ tereddüt ediyordu, hâlâ kendini tutuyordu.

Bundan daha fazlasını ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum, iliklerinde yanan ham arzuyu hissedebiliyordum.

"Kendini tutmayı bırak," diye fısıldadım, kalçalarımı tekrar gıcırdatarak. Wolf inlerken parmak uçları tenime batıyordu.

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Ne kadar çok istediğini ." Bir elimi göğsünden aşağı kaydırdım, sanki tekmişiz gibi bedenimdeki arzu izlerini hissettim.

Ama bununla birlikte doymak bilmeyen başka bir arzu daha geldi. Şehvet ve ateşle karışık, tanımlaması zordu ama oradaydı.

Kan arzusu.

Bu ormana geldiğimizden beri Kurt'un yakaladığı bir tavşanın etini yedik ama *bu* açlığımızı bastırmaya yetmedi.

Doğrudum ama kucağından ayrılmadım.

"Kurt," dedim gözlerinin içine bakarak. "Beslenmen gerek."

Çenesi gerildi ve dişleri sıkıldı. Arzu bedenime çarptı.

"Hatırlatmayı kes."

Ne düşündüğümü bilmiyordum. Doğru düşünmüyordum, bu çok kesindi. Artık Wolf ve ben aynı sonuç için savaşıyor ayrı bireyler değildik. Çizgiler bir yerlerde bulanıklaşmış, sınırlar aşılıyordu.

Kurt'un açlığı benim açlığım oldu.

Mantıken, vampirlerden nefret ettiğimi *biliyordum*. Wolf'tan nefret etmem gerektiğini biliyordum.

Ama fiziksel olarak, onun beslenmesini en az kendisi kadar arzuluyordum.

Çenesini kavradım ve gözlerini benimkilere dikmeye zorladım. "Beslen, Kurt." Başka tarafa bakmaya çalıştı ama yüzünü daha sıkı kavradım.

"Hayır, bir şey olmadan önce bir fae bulma umuduyla seni burada bırakmayacağım-"

Kanım dondu. Zaman durdu. Kurt ve benim bu ormanda birlikte olmamız dışında her şey yok oldu.

"Benden beslen."

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ ALTI

Wolf beni kucağından itti ve ulaşamayacağı bir yere doğru süründü, sırtı bana dönük bir şekilde birkaç adım ötede durdu ama vücudunun sözlerime verdiği tepkiyi hissedebiliyordum. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi arzuluyordu, sonunda rahatlamanın eşiğindeydi.

"Kontrol edebileceğini söylemiştin," diye ekledim. "Yaralısın ve iyileşmen gerekiyor. Transcendent'ı bu şekilde bitiremezsin Wolf. Bok gibi görünüyorsun."

"Görünüşümle ilgili bu ayrıntılı açıklama için teşekkür ederim, Dişi Avcı." Sesindeki o tanıdık cilve gitmiş, yerini acı veren bir kısıtlama duvarı almıştı.

Sürünerek yanına gittim ve omzuna arkadan dokundum. "Buna ihtiyacın var," diye fısıldadım. "Bunu istiyorsun."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil."

"Bana bak."

Wolf hareket etmedi. "Bak dedim."

Birkaç işkence dolu saniye geçti ve beni tamamen görmezden geleceğini düşündüm. Wolf katı ve ölçülüydü, her zamanki rahat özgüveninden çok farklıydı. Sonunda arkasını döndü ve önümdeki ıslak orman zeminine oturdu.

"Vampirlerden hoşlanmıyorum," diye açıkladım. Wolf homurdandı ve kişiliğinin tamamen yok olmadığını bilmek beni rahatlattı. "Bu yüzden bu kararı hafife almadığımı bilmeni istiyorum."

"Bunu sana yapamam Hunttyr. Yapmayacağım."

Ona nazikçe gülümsedim. "Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum. İçecek başka birini bulmayı umarak beni burada yalnız bırakamazsın. İhtiyacın olanı alacaksın ve her şey bitecek. Açlığını daha ne kadar hissedebileceğimden emin ."

Bir utanç dalgası, aramızdaki bağı besleyen açlığı kesintiye uğrattı. "Kes şunu." Bileğimi uzattım. "Bitir şu işi, tamam mı? İç şunu."

Wolf yüzünü çevirmeye çalıştı ama ben dizlerimin üzerinde doğruldum ve bir elimi yüzüne koydum.

"Hissettiklerimi hisset," diye fısıldadım. "Benim de bunu ne kadar istediğimi hisset." "Bunu istiyorsun çünkü açlığımı hissedebiliyorsun."

Kendi elini kaldırdım ve göğsümün üzerine, kalbimin tam üzerine koydum. Mavi gözlerini ve içinde kaynayan ışığı aradım; söylediğim kelimelerin ardındaki anlamı görmesi için yalvardım. "Bunu ne kadar istediğimi *hisset*."

Kendime sakladığım duygu okyanusunu tutan barajı kaldırdım. Wolf'un çalışma odasında beni nasıl öptüğünü, dudakları boynuma konduğunda tüm bedenimin onun dokunuşuna nasıl teslim olduğunu düşündüm. Sanki korunmaya ihtiyacı olan kırılgan bir kız değil de güçlü biriymişim gibi benimle nasıl mücadele ettiğini düşündüm. Saçlarımın dağınık tellerini toplarken yanağımda gezinen parmaklarını hayal ettim. Kanlar içindeki bedenimi koridorda taşıırken güçlü kollarını.

Kurt göğsümde hiç geçmeyeceğini düşündüğüm bir ağrıyı doldurdu.

Ona karşı kayıtsız hissetmiyordum. Bana hissettirdiklerinden *nefret ediyordum*.

Wolf nefesini içine çekti, gözleri dalgalandı. "Dişi avcı," diye mırıldandı. Tam çok fazla şey paylaştığımı, bağı çok fazla gerçek gönderdiğimi düşündüğüm anda Wolf'un boştaki eli belime dolandı ve beni dizlerimizin üzerinde ona doğru çekti.

Kollarımı boynuna doladım. Dudakları benimkilere yaklaştı. Nefesler arasında donup kaldığımızda neredeyse dokunacaklardı.

Sadece vücudunu bana karşı hissetmedim. Onun hissettiği sıcaklığı, arzuyu ve özlemi hissettim.

"Sen bir vampirsin," diye nefes

aldım. Başını salladı. "Evet."

"Sana güvenmiyorum."

Gözbebeklerindeki şimşek bir kez daha çaktı. "Ve günlerimin geri kalanını bunu değiştirmeye çalışarak geçireceğim, Dişi Avcı."

Kendimi daha fazla tutmam mümkün değildi.

"Beni öpecek misin?" Fısıldadım. "Yoksa gururumuz uğruna birbirimize işkence etmeye devam mı edeceğiz?"

Kurt gülümsedi. "Dikkatli ol." Ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Bu bir incelik ya da nezaket kılığına bürünmüş bir öpücük değildi. Bu bir hayatta kalma öpücüğüydü, saf bir açlık öpücüğü. Wolf beni hareketsiz tutarken elleri boynuma gitti ve beni ağzıyla yuttu.

Ve ben de onu aynı derecede çok istiyordum. Ceketini pençeledim, sanki tüm bedenlerimizin birbirine değmesi yetmiyormuş gibi onu daha da yakınımaya çektim. Ondan daha fazlasını istiyordum, bir volkan gibi patlayan ateşi ve arzuyu tatmin etmek istiyordum.

Kurt, nazik olmaya zahmet etmeden güçlü bir şekilde bana doğru hareket etti.

Neden yapsın ki? Onu ne kadar çok istediğimi hissedebiliyordu.

Alt dudağını ısırdım ve ağzımın içine çektim. Wolf hayvani bir hırıltı çıkardı ve beni sırtüstü iterek hemen vücuduyla sardı.

Bacaklarımın arasına kaydı, ağırlığını içime verirken kalçaları benimkilerin hemen altına yerleşti. Bacaklarımı ona doladım ve daha sıkı sarıldım.

Beni tekrar öptü, ağzı çene çizgimi buldu ve dişleri kulak mememi sıyırdı.

Daha fazlasını istedim. Kahretsin, çok daha fazlasını istiyordum. "Kurt," diye homurdandım, dikkatini çekmeye çalışıyordum. O durmadı.

"Kurt!"

İnleyerek karşılık verdi, öpücükleri göğsümü, köprücük kemiğimi buldu.

"Yem," diye fısıldadım, yüzünü benimle buluşması için yukarı çektim.

Vücudu bana karşı hareketsiz kaldı.

"Dişi avcı." Bu tam ve mutlak bir teslimiyet iniltisiydi, midemi eriten ve içimi ısıtan bir iniltiydi.

"Bir söyletme bana."

Sırtım ıslak orman zeminindeyken ve Wolfun tüm vücudu beni oraya sabitlemişken neden bu durumda güce sahip olabileceğimi düşündüğümünden emin değildim ama onun anlamasına ihtiyacım vardı.

Bu bir hata değildi. Seksin sıcaklığında yarı sarhoş bir fikir değildi. Bu benim kararımdı.

Yüzünü görebilmem için geri çekildi. "Sadece açlığımı giderecek kadar alacağım."

Başımı salladım.

"Ve eğer durmamı istersen, söyle, tamam mı?" Tekrar başımı salladım.

"duymam gerek." Sesi çatallaştı. "Evet, durmanı istersem söylerim."

Ve sonra beni tekrar öpüyordu, hayatı boyunca daha önce hiç kimseyi öpmediği gibi beni yutuyordu.

Dişleri boynumun hassas derisini sıyırdığında titredim.

Wolf'un eli göğsümü, göğsümün hemen üstünü buldu ve sanki kendini tutuyormuş gibi beni orada tuttu.

Sadece dokunuşunun sıcaklığını hissettim, bağımızın içinden akarken kendi arzumu hissetmesine izin verdim.

İnledi, boynumu öperken üstümde sertleşti. Ve sonra dişleri içime battı.

Önce sıçradım, etime batan dişlerin hissiyle şaşırdım, ama Wolf bağının kapılarını bir kez daha açtı, tüm arzu, şehvet ve özlemi içime fırlattı.

Ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyordum. Vücudundaki ısının çekirdeğini hissedebiliyordum, kanın tadıyla büyüyor ve büyüyordu.

Kanımdan.

Wolf'un sertliğinin beni gıcırdatması ve ağzını boğazıma dayamasının karışımında bir yerde inledim.

Wolf tekrar bana doğru hareket etti.

Ellerim gömleğinin altından kayarak kanatlarının her iki yanındaki çıplak sırtını sıyırdı.

Bir içki daha aldı. Bir tane daha.

Tehlikeli bir teslimiyet, sıcaklık, gerçek ve istek dalgasıydı. Ve her şey çok erken sona erdi. Kurt'un dişleri boynumdan çekildi.

Bacaklarımı onun etrafında sıktım, ona yaklaşmak için sırtımı kamburlaştırdım.

Dişlerinin sızısını hissetmeyinceye kadar boynumu ısırarak öptü.

Yine de daha fazlasını istedim.

"Dişi avcı," dedi, geri çekildi ve kollarıyla kendini yukarı itti. Anında onun ağırlığını özledim. "I-" Kendini durdurdu ama duygularını aramızdaki ipten saklamaya fırsat bulamadan hissedebildim.

Şehvetten farklıydı. Arzudan daha tatlıydı.

"Teşekkür ," dedi. Eğildi ve alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bekle," dedim, uzaklaşır uzaklaşmaz onu kendime çekmeye çalışarak.
"Yapmak zorunda değilsin-"

"Evet, biliyorum." Sözleri donup kalmama yetecek kadar sertti. "Bunu daha ileri götürmek istemediğimden değil, çünkü güven bana Dişi Avcı, istiyorum."

"O zaman sorun ne?" Nefes aldım.

Karanlık bağın içinden süzüldü. "Yapamam. Burada olmaz. Bu şekilde olmaz."

Daha fazla soru sormak istedim ama acımasız utanç beni durdurdu.
Kahretsin, son bir onsluk haysiyetimi bile toparlayamaz mıydım?

Wolfun geri çekilmesine izin , sırtı bana dönük oturmasına izin verdim, yağmur yavaşladığı için minnettarım, böylece kanatlarının sığınağına ihtiyacım kalmadı.

Bir vampirin benden *beslenmesine*
izin vermiştim. Ve bundan gerçekten zevk aldım.

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ YEDİ

"Buna değmez," diye karşı çıktım. "Altın Şehir'i bu lanet ormandaki herkese yerimizi belli etmeden de bulabiliriz. Kendin de söyledin. Bu çok tehlikeli."

"Günlerdir buradayız," diye cevap verdi Wolf, siyah gözlerini genişleterek. Kanatlar. "Sabrım tükeniyor. Doğru yönde ilerleyip ilerlemediğimizi bile bilmiyoruz."

. Wolf gökyüzünden bir görüş açısı elde edebilirse, yolculuğumuzdan günler kazanabilirdik.

Haftalar süren sonsuz gezintiden kurtulabilirdik.

"İyi," diye nefes aldım. "Ama orada uzun süre kalma."

"Dikkatli ol," diye alay etti Wolf. "Endişeliymişsin gibi konuşmaya başladın."

Gözlerimi devirmiştım. Dün gecedен sonra, ince flörtleşme noktasını çoktan geçmiştik. Tanrıçaya yalvardım, uzun bir gece dinlenmenin verdiği güçle duygularımın bir kısmını kendime saklayabilirdim, böylece o sözlerin beni ne kadar etkilediğini hissedemezdi.

"et," diye tersledim. "Venom'la birlikte bekliyor olacağım."

Göz kırptı ve havalandı, ağaç çizgisinin üzerinde kaybolurken kanatları saçlarımı yüzüme savurdu.

Dün gece Wolf'un dişleri yüzünden derisi morarmaya başlayan boynumu sildim. *Cehennem*. Terleyerek uyandım ve bunun ne kadarının hastalıklı, çarpık bir rüya olduğunu merak ettim.

Ama bu bir rüya değildi. Çok ama çok gerçektir. Hatırlayınca midem bulandı.

Bir yanım bu kadar savunmasız olduğum için kendime lanet etmek istiyordu, özellikle de *onlardan* birine karşı. Kurt düşmandı, nefret ederek büyüdüğüm her şeydi.

Ama diğ er yanı m, aramızda geçenleri her d    nd  ğ  mde yeni bir arzu dalgasıyla yanı p tutu uyordu.

Hiç kimse beni Wolf gibi istememi ti. Bildiğ im her şeyden farklıydı ve ne kadar gerçek olduğ unu *hissedebiliyordum*.

Wolf beni Lanson gibi kandıramazdı. Bağ la olmaz. Onun duygularını, d    ncelerini hissedebiliyordum.

Ama sonra sabah oldu ve Wolf ve Hunt r olmaya geri d  nd  k. K  stah. Kibirli. Kavgacı.

B  ylesi daha iyi, diye kendime hatırlattım. Başka t  rl  s   dağınık, g  venilmez ve riskli olurdu. Tamamlamam gereken bir g  revim vardı, nadir bulunan, k  t   bir yaratığ a açık olmayı içermeyen bir g  rev.

Birkaç dakika sonra, Wolf bir g  mb  rt  yle yere indi, y  z hatlarını aydınlatan bir g  l  mseme vardı.

"Ne?" Ben sordum.

"Yakla tık. Yakından da yakın z Dişi Avcı. Bugün lanet Altın  ehir'e giriyoruz."

W nyadaki t  m enerjiye sahipmi iz gibi hareket ediyor, etrafımızda nelerin gizlenebileceğ ini umursamadan ormanda ko turuyorduk.

Buraya kadarmı . Buraya kadar gelmi tik, lanet b  y l   ormanın korkunç doğ asından kurtulmu tuk.

Çok yakla mı tik.

Wolf  nden gidiyor, bizi  d l m ze yakla maktan alıkoyan dalları kesiyordu. G  ky z nde her ne g  rd yse muhteşem olmalıydı. Moira'da bulunduğ umuz s  re boyunca onun bu şekilde parladığ ını g  rmemi tim.

Heyecanı bana da sirayet etti. Lanet olası bağ  sayesinde.

Yakla tık a, yaklaştıkça, yaklaştıkça g  ld k ve nefes nefese kaldık.

 ki saat sonra ağ a  sınırında durduk. Wolf eğildi, dalların arasından bakarken g  r    n   benimkine yakla tırdı.

Yükselen beyaz duvarlar bir tepenin zirvesinde, en fazla yüz adım ötede duruyordu. Beyaz tuğla üstüne beyaz tuğla, ötesini görmeye bile başlayamadığımız, aşılmaz bir kale oluşturuyordu.

Wolf yukarıda uçmak istemedikçe, ki bu söz konusu bile olamazdı. Çaresizdik, evet, ama *biraz* aklımız kalmıştı.

Bizi neyin beklediğini bilmiyorduk. Ürkütücü bir sessizlik hüküm sürüyordu. Hiçbir kuş cıvılamadı. Yapraklar sallanmıyordu.

Havayı sadece çarpan kalplerimiz ve soluk soluğa nefeslerimiz dolduruyordu. Bunu hissedebildiğini biliyordum: bir dövüş beklentisi.

Bir şey geliyordu.

"Bu bir tuzak olmalı, değil mi?" Fısıldadım. "Oraya savaşmadan elimizi kolumuzu sallayarak girmemizin imkânı yok."

Wolf'un çenesi gerildi. "Burada neye inanacağımı bilmiyorum ama kesinlikle güvenmiyorum."

Duvarlar çok temizdi. Çok beyaz. Tek bir kir lekesi, yanlış yerleştirilmiş tek bir taş ya da solmuş tuğla yoktu.

Çok mükemmeldi.

"Oraya ilk ben gideceğim," diye başladım. "Ve eğer bana doğru gelen herhangi bir ok ya da kan emici iblis görürseniz, bağırın."

"Kesinlikle hayır," diye alay etti Wolf. "Oraya yalnız gitmiyorsun."

"Eğer ikimiz de gidersek, bir ölüm tuzağına düşebiliriz. Birimiz riski azaltacaktır."

"Bu riske *değmez*."

Döndüm ve yüzünü tarayarak onunla yüzleştim. "Burada olmamızın tek sebebi bu, Wolf."

Gözleri benimkilere dik dik bakıyordu, yoğun ve beni ürperten bir şiddetle doluydu. "Umurumda değil. Sen burada kal. Ben gideceğim."

"Ciddi misin? Bunun benim gitmemden ne farkı var?"

"Burada oturup incinebileceğin tüm yolları hayal etmek zorunda kalmayacağım.

Lütfen, Dişi Avcı."

Uzun bir nefes aldım. Ben de onun incindiğini görmek istemiyordum ama aklımı nihai hedefte tutmalıydım.

Dikkatimizi dağıtacak şeylere çok yakındık. "Peki," diye cevap verdim. "Ama bir şey görür ya da duyarsan hemen buraya gel. Tamam mı?"

Wolf iki eliyle yüzümü kavradı ve ağzıma sert bir öpücük kondurdu. Dün geceki öpücükler gibi romantik ya da arzu dolu değildi. Bu bir sözdü. Bir yaşam çizgisi.

Geri çekildi ve açıklığa doğru yürüdü.

Elim Venom'un üzerinde, onu çekmeye hazır bir şekilde her adımı izledim. Peşinden gelen her şeyi ya da herkesi öldürmeye hazırdım.

Fae kulaklarım sağımda kırılan bir sopaya doğru seğırdi. Baktım ve hiçbir şey görmedim, hemen gözlerimi Kurt'a çevirdim. Kalbim hayatımda hiç bu kadar hızlı atmamıştı.

Tanrı beni sakın ve soğukkanlı olmam için eğitmişti.

Ama her zaman hayatım risk altındaydı. Bunun için eğitilmemiştim. Başka birinin tehlikeye atılmasını izlemeye hazırlanmamıştım.

Wolf ilerlemeye devam etti. Duvara giden yolu yarılamıştı. Biraz daha. Damarlarımdan beklenti fişkırıyordu.

Çok yaklaşmıştık.

Ve sonra tüm cehennem patladı.

OceanofPDF.com

CHAPTER OTUZ SEKİZ

Fire, kalın, büyölü ormanı Altın Şehir'in duvarlarından ayıran çimenli araziye ikiye böldü.

İlk başta, küçük bir damlama halinde geldi ve bir su akışı gibi boşluktan beslendi. Ancak ısı dalgası ayaklarıma ulaşır ulaşmaz gökyüzüne doğru patladı ve bir alev duvarı oluşturdu.

Çığlık attım ve kaynağından uzağa sıçradım.

Birisi bu ateşi kontrol etti ve bize yöneltti. Bu sadece bir tesadüf değildi. Wolf'u aramak için bağı açtım.

Alevlerin ötesinde acı içinde kükredi, sadece bir saniyeliğine, büyük bir rüzgâr vadiyi yarıp geçmeden önce, kaotik bir kasırgada ateşli alevleri ve yakıtı savurdu.

Doğal büyü.

Hells.

"Kurt!" Çığlık attım. "Biri bize bunu yapıyor!"

Bir başka rüzgâr, alevler geri gelmeden önce birkaç saniyeliğine onları söndürdü.

Bu sefer daha güçlü. Daha büyük.

Kurt sıcak ateş duvarından fırladı ve kılıcı hâlâ elinde, yanımda beni karşıladı. Kanatlarının uçları alevler içinde yanmıştı, melek tüylerinin bir kısmı hâlâ yanıyordu. Aramızdaki bağda bir acı parlaması hissettim ama çabucak engelledim.

Acı için zamanımız yoktu.

"Buradan gitmeliyiz!" diye bağırdı. "Açık alanda hiçbir korumamız yok."

"Hayır! Bu kadar yolu şimdi geri dönmek için gelmedik!"

O da hissetti. Hissettiğini biliyorum. Bu lanet olası felaketi bitirmeye çok yaklaşmıştık.

Ateşten bir duvar bizi Altın Şehir'den uzak tutamazdı.

Hiçbir şey yapamaz.

İşte o zaman kahkahaları duyduk.

Lanson ormanın sık örtüsünden sendeleyerek ilerledi ama eskiden yüzü olan kanlı posadan onu güçlkle tanıyabildim. Saçları koyu renkti ve kurumuş kanla keçeleşmişti; giysileri neredeyse tamamen yanmıştı.

"Lanson?"

Bize doğru tökezlerken ateş soğumuştı. "İşte değil mi? Kimin bu lanet duvarları aşacak kadar güçlü olduğunu görmek için nihai savaş?"

"Bu piçi öldürmek için uzun zamandır bekliyordum," diye fısıldadı Wolf kulağıma. "Lütfen tanrıça, şimdi olmasına izin ver."

Onu durdurmak için elimi uzattım.

"Neden bizi öldürmeye çalışıyorsun?" diye sordum. "Hepimiz aynı şeyi istiyoruz!" "Hepimiz ölüyoruz," diye mırıldandı. "Bunu anlayamıyor musun, Hunttyr?"

Hiçbirimiz buradan canlı çıkamayacağız. O lanet duvarı aşmanın hiçbir yolu yok."

"Bunu bilemezsin," diye tısladı Wolf. "Hiç denedin mi? Zar zor ayakta durabiliyorsun."

"Siz ikiniz daha yeni geldiniz. Günlerdir buradayım, herkesin geçmeye çalışmasını izliyorum. Vampirler bazılarını alır. Acımasız düşüş diğerlerini alır."

Sustum. "Bu doğru olamaz."

"Hayır mı?" Lanson'ı daha önce hiç bu kadar dengesiz, bu kadar öfkeli görmemiştim. "Kendin gör o zaman."

"Nasıl hâlâ hayattasın?" Wolf sordu.

Lanson omuz silkti. "Bir şey fark ettim."

Tökezleyerek ilerlediğinde Venom'u kaldırdım. Lanson umursamıyor gibiydi. "Herkes ölüyor çünkü Altın Şehir'e girmek istiyorlar. , bu lanetli şehirde mahsur kalma düşüncesine dayanamıyorlar. ölmek için orman. Ama ben değil."

"Altın Şehir'e girmek istemiyor musun?"

Lanson yine güldü ama bu kez öksürük krizine girdi ve çenesinden kan aktı. "Sen." Bana doğru bir adım attı.

Kurt hırlayarak kılıcını kaldırdı.

"Hepimizden çok daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Senin de sonun onlar gibi toprak olacak. Sen zayıf bir korkaksın, tıpkı vampirler gibi."

Arkasındaki birkaç boğuk inilti cınladı. Orman yeniden alevler içinde kaldı.

Bir vampir ağaçların arasından -hiç görmediğim kadar hızlı- fırlayıp Lanson'ı yakaladığında alevler tamamen kesildi.

"Dişi Avcı." Wolf'un sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Solunda."

Baktığımda tüm ormanın hareketlendiğini gördüm.

Vampir hareketi.

Hemen ona doğru geri çekildim. Birkaç vampirle dövüşebilirdik elbette, ama bu?

Göğsüne çarptım ve sağımızda eşit miktarda kan emici yaratık bulmak için döndüm.

Kapana kısılmıştık.

"Bizi uçurmak zorundasın," diye düşündüm yüksek sesle. "Bu savaştan canlı çıkmamızın tek yolu bu!"

Cevap vermeyince dönüp ona baktım. Sağ kanadı tamamen açılmış, yanık tüyleri yere düşmüştü ama sol kanadı...

Arkası tamamen yanmıştı. Kürek kemiğinin arkasındaki sıkı pozisyondan genişletemiyordu bile.

Yukarıdaki tanrıça. Kurt, Lanson'un ateşiyle o kadar kötü yanmıştı uç.

"Ne yapacağız?" Ben sordum. Kendini iyileştirebilirdi ama vampirler sadece birkaç metre uzaktaydı. Zamanı olmayacaktı ve ikimizin de yeterince büyüğü kaldığından tam olarak emin değildim.

Wolf gözlerini sıkarak kapattı. Tekrar açtığında aslında orada değildi. Zihninde başka bir yere gitmişti, karanlıkta onu tam olarak takip edemediğim bir yere.

"Geride kalıp savaşabildiğim kadar savaşacağım Dişi Avcı. Altın Şehir'e gireceksin, bunu göreceğ kadar hayatta olsam da."

CHAPTER ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Wolf'un ne demek istediğini anlamam tam iki saniyemi, ona dilimizdeki en ağır kelimelerle küfretmem iki saniyemi ve göğsüne olabildiğince sert bir tokat atmam bir saniyemi aldı.

"Aklını mı kaçırdın sen? Bu bir soru bile değil, Wolf. Beni gerçekten bu kadar aşağılık mı görüyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Senin hakkında hiç de aşağılık düşünmüyorum Dişi Avcı. Bunu neden yaptığımı anlamıyor musun?"

Başımı salladım. Fazla zamanımız yoktu.

"Bunu neden yaptığınızı düşündüğünüz umurumda değil!" Çılgılık attım.

"Seni bırakmayacağım, Wolf!"

"zorundasın!"

"Hayır!"

Ölümün, pençelerin ve çürümenin kaosunda, göğüslerimiz inip kalkarak ve gözlerimiz vahşileşerek orada durduk.

"Sensiz hiçbir yere gitmiyorum," diye ekledim. "Her şeyden sonra olmaz."

Tereddüt etti ve bir an için benimle tekrar tartışmaya çalışacağını düşündüm.

Ama sonra gülümsedi; gülümsemesinin destansı olanını değil, hüzünlü versiyonunu. "Tamam," dedi. "O zaman deli gibi dövüşsek iyi olur, çünkü onca kez hayatını boşuna kurtardıysam çok kızarım. Saymıştım, unuttun mu?"

Venom'u içinde döndürürken yarı güldüm, yarı hıçkırdım.

Ve sonra döndüm.

Cehennem gibi savaştım.

OceanofPDF.com

ÇAPTER KIRK

W Kurt arkamdayken, bana doğru koşan her vampiri katlettim. Yüzümden kan damlıyordu, ağzıma akıyordu ama umurumda değildi. Bir vampir kolumu ısırды ama bu beni yavaşlatmadı. Cesetten cesede Venom'u bıçakladım ve çektim.

Ceset.

Ve lanet duvara daha fazla yaklaşamıyorduk.

"Yeni bir plana ihtiyacımız var!" Bağırđım. "Hiçbir yerden çıkmıyorlar!"

Wolf acı içinde homurdandı. "Fikirlere açığım!"

"Arkamda kal." Başka bir vampiri bıçakladım. Sonra bir tane daha.

"Sanırım kan büyümü bir kez daha kullanabilirim."

"Hayır!" Kurt karşı çıktı. "Tükeneceksin. Bu çok riskli!"

"Fazla seçeneğim yok, Wolf!"

Transcendent sırasında ilk kez sesim dehşetle titriyordu.

Seçeneklerimiz tükeniyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Kurt'un kılıcının eti keserken çıkardığı ses arkamda çınılıyordu. Bu sürekli bir zafer sesiydi ve o lanet kılıcın canavarları öldürdüğünü duyduğum sürece savaşmaya devam edecektim.

O burada olduğu sürece savaşacaktım.

"Denemek zorundayım, Wolf!"

"İyi, o zaman ben de seninle deniyorum."

Bana yaklaşırken yanık, tüylü kanatları sırtıma sürtündü. "Üç deyince!"

Wolf'un kılıcı tekrar çaldı, havada vızıldadı ve azalan adrenalinime karıştı.

"Bir!" Dişler omzumu sıyırdı, boğazıma çok yakındı.

"İki!" Wolf'un sırtı artık tamamen benimkine dayanmıştı, kalan kanatları etrafımızı saran pençeler tarafından parçalanıyordu.

"Kalbim sadece ve sadece senin önünde eğiliyor,
Dişi Avcı." Yüzümden bir damla yaş düştü. "Üç!"
Bildiğim her şey karardı.

OceanofPDF.com

Chapter İLK-BİR

I gözlerimi açtığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ruhumdaki boşluğu hissedebiliyordum.

Birincisi, çok sessizdi. Rüzgârda tek bir yaprak bile hışırdamıyordu.

Kendimi yerden kaldırdım ve hemen Kurt'u birkaç metre ötede sırt üstü yatarken buldum. Kanatları tamamen parçalanmış ve yanmıştı. Gözleri kapalıydı.

Ve hareket etmiyordu.

Bir kül yığınının içinde yatıyordu ve ona doğru süründüğümde etrafımızdaki her şeyin yandığını fark ettim. Vampirler gitmişti, diğer her şeyle birlikte kavrulmuşlardı.

amına koyayım.

"Kurt." Boğazım yandı, nefesim kesildi. Ama hâlâ hareket etmiyordu.

Hayır, kendini tüketmiş olmasına imkan yoktu. Tüm kan büyüsunü *bunun* için kullanmış olmasına imkân yoktu.

"Kurt!" Çığlık attım, omuzlarını salladım, göğsüne vurdum. "Uyan, Wolf! Beni burada bırakamazsın!"

Onu tekrar salladım.

Tekrar.

İçimde bir şey koptu, bir bağ koptu.

"Hayır!" Bağırdım. "Bunu yalnız yapmayacağım! Bunu sensiz yapmayacağım!" Kimin duyduğu umurumda değildi. Sesimin ne kadar acınası ve kırık çıktığını umursamadım.

Wolf ve benim bunu birlikte yapmamız gerekiyordu. Onun için savaştım. *Onun* için ileri atıldım.

O olmadan, ben bir Fae'nin küçük bir parçasıydım. Altın Şehir'e girme şansım yoktu.

Ve hiç istemedim.

Başımı göğsüne doğru eğdim ve ağladım. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim Kurt Jasper. *Asla*."

Göğsü atmıyordu. Nefesiyle birlikte yükselip alçalmadı. Gülmedi ya da karşılığında bana küçümseyici bir yorumda bulunmadı.

Wolf gitmişti.

"Kalbim senin, seni piç! Beni bırakamazsın!"

Nefesim kesildi. O canavarlardan kaç tanesinin bize yaklaştığını umursamadım, ne kadar az zamanım kaldığını umursamadım.

Wolf'a onu terk etmeyeceğimi söyledim. Bu değişmiyordu. Şimdi değişmiyor.

Dönüp Venom'u kaldırırken yanından ayrılmadım. Elim titredi. Parmaklarım kanadı.

"Haydi!" Vampirlerden çok tanrıçaya bağırdım. "Hadi gelin ve buna bir son verin, sizi lanet korkaklar!"

Önce vampirler geldi. On taneydiler, belki de daha fazlaydılar, emin değildim. Elimden geldiğince çoğunu bıçakladım, diğerleri omzumu, kaburgalarımı, kalçamı ısırduğunda Wolf'un bedeninden uzaklaşmamaya çalıştım.

Acı içinde çılgılık attım ama düşmedim.

Gök gürültüsü gökyüzünü çatlattı, yağmur birbiri ardına ağır damlacıklar halinde yağdı.

Ağlayan gökyüzünü içime çekmeden nefes bile alamıyordum. Savaştım, savaştım ve savaştım.

Dişlerin, pençelerin ve vücudumdaki kesiklerin acısı . O rahatlatıcı uyuşukluk her şeyi ele geçirdi. Aslında her şeyi ele geçirdi. Hareket etmeyi, hangi canavarı öldüreceğimi düşünmek zorunda değildim.

Görüşüm bulanıklaştı.

Bir şey yan tarafıma çarptı. Daha fazla pençe, daha fazla kan. Çürümenin kaosunda Venom'u kaybederek Wolf'un yanına düştüm.

Artık ağlamıyordum. Umurumda da değildi. Gökyüzünü daha fazla gök gürültüsü doldurdu.

Wolf'a döndüm, başımı göğsüne koydum. Daha fazla diş, daha fazla pençe, daha fazla öldürme.

Gözlerim sonsuza dek kapanmadan önce düşündüğüm son şey Lord değildi. Son bir vampir öldürme dürtüsü değildi. Öfke ya da

kızgınlık ya da keder.
Tamamen *onu* düşündüm.

OceanofPDF.com

ÇAPTER KIRK İKİ

Daranlık vücudumun her santimini okşadı. Az önce hissettiğim tüm acılar yok oldu. Aslında, vücudumu hiç hissedemiyordum.

Gözlerimi kırpmaya çalıştım ama bunun hiçbir faydası olmadı. Etrafımdaki karanlık, gözlerim açık da olsa kapalı da olsa aynı görünüyordu. Hissettiğim bir sonraki şey, her şeyi tüketen bir rahatlık dalgasıydı. Huzur. "Ölüm seni bekliyor," diyen bir kadın sesi tenimi sıyrıp geçti. Sesin kaynağını bulmak için dikkatimi sağa sola ama hiçliğin boşluğunda bunun bir faydası yoktu.

"Kim var orada?" diye sordum. "Ben öldüm mü?"

Kadın sesi mırıldandı ve bu sesle tenim ısındı. "Buna ben karar veririm."

Daha fazla açıklama bekledim ama hiçbiri gelmedi. "Kimsin sen? Ne oluyor?"

"Ben Era, Vaehatis'in Tanrıçası. Altın Şehir'in duvarlarının dışında öldünüz ve yaşamaya devam edip etmeyeceğinize karar vermek bana kalmış."

Ne?

"Yarı meleği korurken öldün. Neden onun için hayatını riske atıyorsun?"

Cevap vermem birkaç saniye sürdü. Bu... bu tanrıça mıydı? Era'nın kendisiyle mi konuşuyordum? Ve ben ölmüş müydüm?

"Başka seçeneğim yoktu," diye cevap verdim. "Onu bırakamazdım ve onsuz içeri giremezdim."

Siyah boşlukta bir rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu ve ardından mavi bir ışık parladı.

Sonra görebildim. Rüzgâr esti, esti, esti, ılık bir huni gibi akarken hiç durmadı, döndü, döndü ve sonra tamamen durdu.

Vaehatis'in Tanrıçası Era duruyor.

Hayır, ayakta değil. Gölgelemin içinde yüzüyordu. Teni koyu ve kadife rengindeydi, saçları beline kadar uzanıyor ve mavi ışıktan bir battaniye gibi etrafına yayılıyordu. Güç saçıyor. Onun güzelliği karşısında başımı eğmek, gözlerimi kaçırmak için içimden gelen dürtüyle savaştım.

Neredeyse yanardöner gözlerle doğrudan bana baktı. "Bir seçeneğin vardı," diye zorladı. "Senin hayatın için kendi hayatını teklif etti ve sen bunu reddettin."

Hay sikeyim. Wolf da mı ölmüştü? Vampirlerin kaosundan sağ çıkmayı başardı mı?

"Hayır," diye yanıtladı Era düşüncelerimi okuyarak. "O hayatta kalamadı. O da tıpkı senin gibi bu boşlukta kaderini bekliyor. Altın Şehir'e kimin layık olduğuna ben karar veririm. Yaşamaya devam eden ruhları kontrol eden benim."

Vücudumu hissedebilseydim, elektrikleeneceğinden emindim. "O girmeyi hak ediyor," diye açıkladım. "Bunu yapması gereken kişi Wolf, ben değilim. Altın Şehir'e onsuz giremem."

Bana yaklaştı, gece yarısı gücü karanlığı aydınlatıyordu. "O yarı vampir."

"Evet, öyle."

"Yine de onu seviyorsun."

Etrafımızdaki havayı bir hıçkırık doldurdu ve bunun benim olduğunu anlamam bir anımı aldı. Aşk.

O odaya her girdiğinde midemin alt üst olması bu muydu? Botlarımın bağcıklarını benim için açtığında hissettiğim sıcaklık, yaralarımın ilgilendiğinde kalbimde oluşan çekim bu muydu?

Beni ne kadar çabuk kızdırabiliyordu, kızgınmış gibi davransam da onu ne kadar çabuk affediyordum?

Bu aşk mıydı?

"Evet," diye itiraf ettim, nefes nefese. "Onu seviyorum."

Era bana baktı ve bakışlarının boşluktaki boşluğu bir hançer gibi keskin bir şekilde deldiğini hissedebiliyordum. İşte o an gelmişti. Ya öleceğim ya da yaşamaya devam edeceğim andı.

Ama sözlerim doğrudur. O yere onsuz gitmek istemiyordum.

"Senin kalbin saf," diye nefes aldı. "Onun kalbi karanlık, ama sen ona ışığı gösterdin. Senden istediğim bir şey var."

"Elbette," diye kekeledim. "Herhangi bir şey."

"Uyandığında ne gördüğünü anlamayacaksın ama kendine güvenmelisin. Kendine ve çocuğa. Kalbin doğruyu söylüyor ve onu terk etmemelisin. Seni tekrar göreceğim çocuğum. Çok, çok yakında."

"Bu ne-"

"Dayan," diye araya girdi. "Zamanla anlayacaksın."

Daha fazla soru soramadan, bu karşılaşmayı anlamlandıramadan mavi ışığı söndü.

Era, Vaehatis Tanrıçası, yaşamama izin ver.

H ve gözlerimi açtığımda yüzümü tuttu.
Tanıdık eller.

Güçlü eller.

", Dişi Avcı."

Wolf.

Gözlerimi açtığımda onu kan lekeli yüzüyle üzerime eğilmiş buldum. Kanatları artık yanık ve bükülmüş değildi. Siyah tüyleri yeniden çıkmış, tamamen iyileşmişti.

Yaşıyor.

Nefes

alıyorum.

"Bu... Biz...?"

"Öldü mü? Anladığım kadarıyla hayır, ama rahatlamamız gerektiğinden de emin . Ben gördüm-"

"Tanrıça," diye onun yerine ben bitirdim. "Biliyorum, onu ben de gördüm."

Doğruldu ve etrafıma bakındım. Şimdi devasa beyaz duvarın diğer tarafındaydık, ama artık temiz değildi, artık mükemmel değildi.

Sanki duvarın bu tarafında güneş bile parlamıyordu. "Bu da ne böyle?" Kaşlarım birbirine çarparak sordum.

"Burası Altın Şehir."

OceanofPDF.com

CHapTer

İLK ÜÇ

I Midgrave'e geri döneceğimi hiç düşünmemiştim ama burası bana orayı hatırlattı. Tanıdık yıkık dökük taş yapılar, yıkılmış binalar, sokaklarda koşuşturan fareler.

Wolf ve ben duvarın çevresinde sessizce yürüdük, herhangi bir yaşam belirtisi, melek, herhangi bir şey aradık.

Ölüm. Bu Altın Şehir'e giriş biletiydi. O aşılmaz duvarın ötesine geçmek için ihtiyacımız olan tek şey buydu.

Tüm bu zaman boyunca, tanrıçanın kendisi son testti.

Yaralarımız iyileşmişti, ancak kemiklerim hala travma yüzünden ağrıyordu. Altın Şehir'de başka kimlerin pusuya yatmış olabileceğini, bizi kimlerin bekleyebileceğini düşünmemeye çalıştık.

Her şey yanlıştı.

Bizi karşılamayı bekleyen göz alıcı ışıklar, konfor ya da lüks yoktu. Burası pis bir yerdi. Ölüm ve çürüme kokuyordu.

Ve vampirler.

Wolf bir sokaktan aşağı dönerken onu takip ettim, bir kapıyı iterek terk edilmiş bir eve girdi.

Kapıyı arkamızdan kapattı ve bir koltukla barikat kurdu.

Sonra arkasını döndü ve ellerini saçlarında gezdirerek nefesinin altında küfretti.

"Şimdi ne yapmamız gerekiyor?" Panik yapmamaya çalışarak sordum. "Bu o olamaz, değil mi? Bir hata olmalı; buranın Altın Şehir olmasına imkân yok."

Aradaki mesafeyi kapattı ve iki elini omuzlarıma koydu. "Bunu çözeceğiz Dişi Avcı. Haklısın, buranın bir daha

bu işi bitireceğiz."

"En azından baş melekleri görmeliyiz. Buralarda bir yerde olmalılar!"

Wolf başını salladı, gözlerinin altında karanlık bir şey parlıyordu. "Evet, haklısın."

Nefesimi verdim ve savaş öncesinden beri ilk kez rahatlardım.

Sonra bir adım öne çıkıp kollarımı Wolf'a doladım. Önce gerildi ama hemen bana sarılmak için harekete geçti.

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye fısıldadı başımın tepesine doğru.

Nefes nefese kaldım, geri çekildim. "Bunu duydun mu?"

Omuz silkti, ellerini yüzüme doğru kaydırды ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Ve benim kalbim de sana ait, Huntır Gwenevive."

Bir rahatlama hıçkırığı bedenimi harap etti. Sadece sözlerine değil, ona da. O buradaydı, sıcak ve katı bir şekilde bana sarılıyor, benimle konuşuyordu.

"Beni terk ettiğini sanıyordum," diye fısıldadım ona. Alnı alnıma yaslandı, sıcak nefesi dudaklarımdaydı.

"Dikkatli ol," diye alay etti, sesinde yine o şakacı flört vardı. "Umursuyormuşsun gibi gelmeye başladı, Diş Avcı."

Güldüm, gözlerimden yaşlar süzöldü ve onu öptüm.

Ellerimi göğsüne koyduğumda titriyordu. Ellerimi kendi elleriyle kapatıp kanlı, yırtık gömleğine tuttu. Bu öpücük nazık ve yumuşaktı. Savunmasızdı. Kolaydı.

Dudağım titreyerek geri çekildim. "bu kanı temizlemeliyim."

Wolf'un yüzündeki kısıtlamayı gördüm ama ben çekilip odayı incelerken, kanlı ve hırpalanmış tenimi temizleyecek bir şey ararken bana karşı koymadı.

Eskiden burada kim yaşıyorsa çok varlıklı olmalıydı. Odanın ortasında büyük bir yatak, devasa ahşap direklerle birlikte duruyordu. Yatak hâlâ yapılıydı ve üzeri ince bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Uzak duvarda mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir masa ve üzerinde kırık bir ayna duruyordu.

Yanımdan geçip odanın arka tarafındaki kapıya doğru ilerledim. Kapı menteşelerinden kırılmıştı ama içeride tam teşekküllü bir tuvalet görünce rahatlayarak ağladım. En azından burası tamamen bir kayıp değildi.

Hemen küçük bir bez buldum ve ellerimi silmeye başladım, kurumuş kanı ve yapışmış kiri cildimden kazımak için elimden geleni yaptım.

Sonra duştaki borudan bir damlama gördüm.
Eğer burada hâlâ akan bir su olsaydı, Altın şehir'in lüksüne olan tüm inancımı geri kazanabilirdim.
Kolu evirdim.
Ve tüm cehennemler, tavandan su döktü. Neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Birkaç dakika sonra buhar yayıldı ve dizlerim titredi.
Akan su.
Kurt kapı aralığında belirdi. "Bu-"
"Sıcak bir duş mu? Evet." Bir kahkaha bedenimi sarstı. "Evet, yle."
O da gülümsedi ve kısa bir an için kalbimin etrafını saran keder duvarında bir çatlak oluştu.
Bir süre sonra, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. "İstediğiniz kadar zaman ayırın."
Ondan kırık kapıyı yeniden monte etmesini isteme zahmetine girmedim. Sınırlarıma saygı gösterecekti. En azından geriye kalanlara.
Birkaç sakinleştirici nefesten sonra kanla ıslanmış giysilerimi çıkardım. Botlarım neredeyse ayaklarıma yapışmıştı ama sonunda onları da çıkardım ve ani özgürlüğün verdiği rahatlamayla i çektim.
Buhar küçük odayı doldurarak beni ileri çağırdı. Kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım, acımasız yığını yerde bıraktım ve duşa girdim.
"Kahretsin," diye mırıldandım su etrafımda ağlarken. Sıcaklık gövde mi, omuzlarımı ve ense mi sarmıştı. Uzun bir nefes aldım ve sonunda yüzümü suyun altına soktum.
Ayaklarımdaki suyun geçen haftayı hatırlatırcasına kırmızı ve siyah olacağını bilmek için aşağıya bakmama gerek yoktu. Silmeye alıştığım daha fazla kan, sadece iyileşmekte olan yeni bir sıyrık ya da yara izini ortaya çıkardı. Kollarım pençe izleri, ısırık izleri ve kesiklerle kaplıydı.
Bunun son olması gerekiyordu. şimdi her şeyin daha iyi olması gerekiyordu; her şeyin kolay olması gerekiyordu.
Tanrı için bitirmem gereken bir görevim vardı.
Duygular göğsüme bir yumruk gibi çarptı. Burada olmamın tek nedeni buydu, değil mi? Bunu onun için bitirmem gerekiyordu.
Bana ihtiyaçı vardı.
Wolf'a teslim olduğumu bilse ne kadar utanırdı? Benden beslenmesine izin verdiğimi? Onun için ldğm?

Ne zaman ağlamaya başladığımdan emin değildim ama ne olduğunu anlamadan sıcak gözyaşlarım düşün buharıyla eridi. Sıcığın kaslarımı gevşetmesine izin vermeye çalıştım ama daha fazla acı beni takip etti.

Hep daha fazla acı.

Her zaman daha fazla acı.

Bundan nefret ediyordum. Hiç bulamamaktan ve bulduğumda da bunun uzun sürmeyecek nefret ediyordum.

Yani, Wolf uzun sürmeyecekti, değil mi?

Dönmeme gerek kalmadan onu arkamda hissettim. Moira'dan önce umursardım. Kendimi örtmek, parçalanmış bedenimi, sırtımdaki yaraları görmesini engellemek için savaşırdım.

Ama kalbimin etrafındaki duvarların yıkılmasını engelleyemeyecek kadar yorgundum. "Dişi avcı," diye fısıldadı, ancak benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Sen ağlıyor."

Karşı koymaya zahmet etmedim. "Bir kadını ilk kez ağlarken görmüyorsun."

"Hayır," dedi, bu sefer daha yakından, "ama hoşuma gittiği anlamına gelmez." Başımı suya doğru eğdim ve ağzıma dolmasına izin verdim.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye cevap verdim birkaç dakika sonra. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum," dedi.

Hayal meyal kendi kıyafetlerini çıkardığını duydum, hayal meyal duşa girdiğini hissettim.

Ama yumuşak eli çıplak omzuma düştüğünde, .

"Dişi avcı," diye mırıldandı, ellerini arkamdan sararak. "Sorun yok."

"Hayır, bu iyi değil. İyi olmaktan çok uzak bir şey."

Parmaklarından biri sırtımın çizgilerinde gezinmeye başladı, hepsi de iyileşmenin farklı aşamalarında olan birçok yara izi vardı.

Ve sonra dudakları üzerimdeydi, sıcak ve iyileştirici, beni hayata döndürüyordu. Beni içine düşmek üzere olduğum karanlıktan çekip çıkardı. Wolfun elleri omuzlarımdan bileklerime doğru kayarak kurumuş kanın geri kalanını suyla temizledi.

Sonra sırtıma geçip aynısını yaptı.

Beni yavaşça döndürdü, ondan duyduğum en yumuşak dokunuşla bana rehberlik etti. Kırmızı çerçeveli gözlerimden bahsetmedi. Hafif hıçkırıklarımdan bahsetmedi.

Sadece göğsümdeki ve karnımdaki kanı silmeye başladı.

Wolf önümde diz çöktü, ellerini kalçalarımın, dizlerimde, baldırlarımda gezdirirken siyah kanatları ıslak zeminde yayılıyordu. Normalde dizlerinin üzerinde ne kadar iyi görüldüğü hakkında bir yorum yapmak isterdim ama yüzüme bir gülümseme getiremedim. Bedenimi gülmeye zorlayamazdım, şimdi değil.

Ama o bunu biliyordu.

Hiçbir şey bundan daha samimi olamazdı: savaştan bitap düşmüş iki yaratık çıplak ve bitkin bir halde, yırtılmış ve morarmış derilerindeki kanı temizliyordular. Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Wolf bana baktı. Kalın kirpiklerinde su çakılları vardı. "Söylediklerimde ciddiymim, Dişi Avcı.

Kalbim sana ve sana boyun eğiyor.

yalnız."

Onunla birlikte dizlerimin üzerine çöktüm ve ilk kez ne kadar çıplak olduğumu fark ettim. Tüm vücudum onun karşısında kızarmıştı ve sertliği kalçama baskı yapıyordu.

Gözyaşları hâlâ yüzümden aşağı süzülüyordu ama olsun. Wolf'un elleri oradaydı, gözyaşlarımı siliyor, ateşli izlerini öpüyordu.

Bana unutturuyor. *Hissettiriyor.*

"Kurt," diye nefes aldım, çenemi ve boynumu öpmesi için başımı geriye yatırmasına izin verdim.

"Hmm?" diye mırıldandı.

"Hayatın eski haline dönmek istemiyorum," diye itiraf ettim. "Yeniden hissetmek istiyorum."

Geri çekildi ve karanlık, yoğun gözlerle bana baktı. "O zaman sana yardım etmeme izin ver," dedi.

Daha önce beni öperken sahip olduğu kısıtlama her ne ise dağıldı ve iki yaralı, aç yırtıcıyı duşta çıplak bıraktı.

Ama kendimi bir avcı gibi hissetmedim. Burada hissetmedim. Beni tutarken, okşarken, bana öyle bakarken değil.

Hayatı buna bağlıymış gibi beni öptü. Ben de onu öptüm, ellerim saçlarında dolanırken kucağına kaydım, üzerine oturdum ve vücudumu bastırdım. Meme uçları onun sıcak göğsünde kayarak lezzetli bir sürtünme yaratırken, sırtıma düşen sıcak su aramızdaki sıcaklığı vurguluyor, ıslak bedenlerimizi eritip harmanlıyordu.

Eli kırıma doğru inip, sadece bir gün önce ısırığı için morarmış derimi sıkıca kavrarken inledim.

Hatırladıkça karnım sıkışıyor, içimdeki ateşle birlikte su birdenbire çok sıcak geliyordu.

"Yatak," diye nefes aldım, kollarımı boynuna doladım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Başka bir şey söylememe gerek yoktu. Wolf ikimizi de zahmetsizce kaldırdı. Bizi duştan, tuvaletten çıkarıp yatağa doğru götürürken bacaklarımı ona doladım.

Savaştan yeni çıkmış birine göre absürt bir zarafetle bizi aşağı indirdi ve bir kolunu başımın yanına koyarak üstüme çıktı.

Ama sonra durakladı.

"Bunu, seni bir vampiri öldürürken gördüğüm ilk andan beri istediğimi bilmeni istiyorum." Dudaklarını dudaklarıma indirdi ve beni usulca öptü. "Sen güçlüsün." Beni tekrar öptü. "Cesursun ve zaman zaman inanılmaz derecede zorlanıyorsun ama sen çok çok daha fazlasına layıksın Dişi Avcı. Her zaman da öyleydin."

Serbest eli çıplak gövdemden yukarı kayarak göğsümün alt tarafını kavradığında nefesimi içime çektim.

"Birbirimizden nefret etmemize ne oldu?" Nefes nefese kaldım. "Benimle hiçbir şey yapmak istemeyen kötü, korkunç Kurt'a ne oldu?"

Dudaklarını köprücük kemiğime indirirken tenime karşı mırıldandı. "Onu bütünüyle yutan çok vahşi bir avcıyla tanıştı. İşin korkunç yanı, başka türlü olmasını istemezdi."

Yüzünü tekrar kendime doğru çektim ve ağzımı onunkine çarptım, dişlerim, dillerim ve pençelerim çarpışırken ona teslim oldum.

Çıplak bedenimi önce elleriyle, sonra da ağzıyla yalayıp yutarken Wolfun kanatları etrafımızda yayılıyordu. Sertleşmiş meme uçlarımdan birini ağzına alıp diliyle beni tahrik etmeden önce yatakta ilerleyerek göğsümden aşağı sıcak öpücükler bıraktı.

Sırtımı ona yasladım ve daha fazlasını isteyerek inledim.

Onu istiyordum.

Memnuniyet dolu bir hırıltıyla vücudumda aşağı doğru ilerledi. Ağzı karnımın ortasından aşağıya kayarken elleri imkansız bir incelikle kalçalarımı sıyırdı ve ardında öpücükler bıraktı. Yatağın yanında yere diz çökene kadar beni daha aşağı, daha aşağı, daha aşağı öptü, her santimime taptı.

İki elini dizlerimin altına soktu ve çekti. Elleriyle bacaklarımı ayırıp dilini uyluğumun iç kısmında gezdirirken nefesim kesildi ama itiraz etmedim.

Tanrıça, kurtar beni. Hiç böyle bir erkekle birlikte olmamıştım. Hiç bu kadar savunmasız olmamıştım.

Wolf ağzını göbeğime kadar takip etti ve beni sadece o mükemmel, işkenceci ağzıyla sağlayabileceği serbest bırakma için kıvranmaya bıraktı. Ancak vücudumun istediği şeyi bana vermeden hemen önce geri çekildi.

"Mükemmel," diye nefes aldı. Vücuduma baktı, kırılmışım gibi değil. Yaralıymışım, hasarlıymışım ve incinmişim gibi değil. Zayıfmışım gibi değil, o güne kadar gördüğü en muhteşem yaratıkmişim gibi.

Yüz ifadesi göğsümü sıktı ve gözlerime yeni bir yaş dalgası getirdi.

Ama sonra ağzını tekrar bedenime götürdü ve tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Wolf'un dili bana karşı hareket etti, hassas tepemde girdaplar çizdi ve çekirdeğimin ırzına geçerek kalan tüm kısıtlamalarımı tüketti.

Bacaklarımdan birini kaldırıp omzuna attı, parmak uçlarını tenime batırdı ve ziyafetini derinleştirdi.

Tekrar inledim ve gözlerimi kapattım.

"Seni yutarken bana bak," diye mırıldandı geri çekilirken. "Sana bu zevki kimin verdiğini hatırlamanı istiyorum Dişi Avcı. Ben." Beni tekrar yaladı, yavaşça ve işkence edercesine. "Sadece ben."

Bir teslimiyet iniltisi benden kaçtı. Önümde diz çökmüş, kendini bana adanmış, bana tapınan bir savaşçı.

Sadece o. *Her zaman* sadece o vardı.

Sonra kaldığı yerden devam etti, her zerremi içine çekti, diliyle klitorisimle başımı döndürecek şekilde alay etti.

Ama kafamı çevirmedi, bir kez bile. Ayak parmaklarım kıvrılırken, ellerim Wolf'un saçlarında sıkılaşıırken, tüm vücudum titrerken, salıverilmem her parçamı ele geçirirken ve bana çok uzun zamandır ihtiyacım olan bir rahatlama sağlarken değil.

Ve sonra Wolf ayağa kalktı, siki kalın ve beklentiyle muhtaçtı. Huşu içinde ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Dudaklarımı yaladım. O anda onu içimde hissetmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Beni yatağa kolayca yerleştirdi ve giriş yerimle aynı hizaya getirdi. "Bana benim olduğunu söyle, Dişi Avcı. Bana ait olduğunu ve kimsenin seni değiştiremeyeceğini söyle."

Bu."

"Siktir, Wolf," diye yalvardım. "Ben seninim, çok acı verici bir şekilde seninim."

İçime doğru kaydı ve onu hissettiğimde, ruhumun boş, eksik bir parçasını doldurduğunda nefesim kesildi. Beni tamamen doldurana kadar daha derine, daha derine, daha derine ilerlerken yontulmuş göğsü esnedi. Kalçalarımı belinin etrafında tutarken boynunu kavradım.

Yavaşça çekilmesini izlerken gözleri karardı, parlayan ıslaklığa sııttı ve tekrar içeri sokmadan önce gözlerini bana kaldırdı. Sertçe.

Yatağa doğru eğilerek inledim ama göz temasını hiç kesmedim, istesem de kesemezdim.

Bakışları beni mengeneye aldı.

"Sen benimsin," diye tekrarladı hızını artırıp işkence gibi bir ritimle içeri ve dışarı pompalarken.

"Seninim," diye nefes aldım. "Ben seninim." Söyleyebildiğim tek şey buydu. Kurt zihnindeki diğer tüm olası düşünceleri tüketmiş, beni nefessiz bırakmıştı.

Öne doğru itti, bir kolunu belime doladı ve beni yatakta geriye doğru kaydırıldı. Vücudu benimkini örttü ve teninin benimkine değmesine, güçlü kollarının üzerimde durmasına, kanatlarının ikimizi de örtmesine, bizi bu sıcak, şehvet ve arzu tutmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Ama bu sadece şehvet değildi. Sadece arzu değildi. Artık değildi.

Ona havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı. Eğer isterse onun için sürünürdüm. Onun için yalvarırdım; sadece kelimeleri söylemesi yeterliydi.

Beni öperken ağzıma karşı "Dikkatli ol Dişi Avcı," diye mırıldandı. "O sinir bozucu duygularını hissedebiliyorum ve beni tüm kısıtlamalarımından sıyrmana saniyeler kaldı."

"Seni bağlamak istediğimi kim söyledi?"

Wolf durakladı ve sonra -sanki bunca zamandır duygularını bastırıyormuş gibi- aramızdaki bağa bir duygu seli gönderdi.

Ve sonra *görüntüler* gördüm. Moira'nın yatağında uyurkenki resimlerim, Kurt'a arkamı döndüğüm resimlerim, Ashlani'yle güldüğüm, Lanson'la dans ettiğim resimler, hepsi aramızdaki bağa çarptı, ardından yaralı ve kanlar içinde olduğum, ormanda onun kucağına süründüğüm, dişlerinin tenime battığı görüntüler geldi.

Her şey öyle bir sıcaklıkla, öyle köklü bir hayranlıkla zihnime hücum etti ki, fiziksel his karşısında nefesim kesildi.

Wolf bana duygularını gösterdi, bunca zamandır benim için gerçekten ne hissettiğini.

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve yüzünü tekrar kendime çektim, duygularının beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyordum.

Başka bir öpücük, daha aç.

Daha muhtaç.

Ve sonra ritmi sürdürdü, ben ona doğru eğilirken kendini içime itti, kalçalarımı onunkilere sürttü.

"Dişi avcı," diye inledi, tüm göğsü titriyordu. Bana tekrar vurdu. "Dişi avcı." Tekrar.

Normalde adımları söylemezdi; ona tapardı. "Dişi Avcı."

Yatak başlığı duvara çarptı. "Dişi Avcı."

Sesi çatallaştı. "Dişi avcı."

Birdenbire adımları hiç bilmiyordum, sadece dudaklarından dökülen kelimeleri biliyordum. Sonsuza kadar duymak istediğim tek şey onun konuşma şekliydi.

İçimde yeniden bir baskı oluştu ve o anda beni uçurumun kenarına göndereceğini biliyordum.

Bu yüzden beni oraya yönlendirmesine izin verdim, mükemmel, ilahi vücudu bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeyi veriyordu.

Ruhum senin önünde diz çöküyor.

Ama o anda -Kurt benimle birlikte salıverilmek için kükrerken- ruhum sadece diz çökmedi.

Eğildi.

ÇAPTER

KIRK DÖRT

W Sabah olduğunda, kendimi Wolf'un kokusuna ve içinde boğulmaktan başka bir şey istemiyordum.

"Onun hakkında hiç konuşmuyorsun," dedi Wolf, ben gözlerimi kırpıştırarak açarken parmağı yüzümün yan tarafında geziniyordu.

"Kim?"

Yutkundü. "Tanrım."

Yatakta doğruldum ve çarşafı kendimle birlikte çektim. Bütün hafta uyuduğumdan daha iyi uyumuştum, güneş doğana kadar Wolf'un kollarına sokulmuştum. O zaman bile ayrılmak istemedim. Wolf'un kollarında başka hiçbir yerde bulamadığım bir güven vardı.

Ama bu konuşma beni hızla gerçekliğe geri çekti. Haftalar önce Wolf'a onun adını bir kez söylemişim.

Ve hatırladı.

"Konuşacak pek bir şey yok," diye cevap verdim. "Aslında muhtemelen zaten çok fazla şey söyledim."

"Hadi ama," dedi Wolf, saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Bana karşı böyle davranmak zorunda değilsin. Artık değil."

Başka tarafa bakmaya çalıştım ama Wolf beni durdurdu. "Durum biraz karışık," diye nefes aldım.

Başparmağı yanağımı okşadı. "Anlayabiliyorum. O yaraları sana o yaptı, değil mi?" Gözlerinde karanlık gölgeler parladı ama hemen toparlandı.

"Düşündüğünüz gibi değil."

"Öyle mi? Seni incitior Dişi Avcı."

"O beni kurtardı."

Wolf hareketsiz kaldı, bir açıklama bekliyordu.

Ona gerçeği söyleyebileceğimi biliyordum, ama bu? Bu daha önce hiç kimseye anlatmadığım bir şeydi, Rummy'ye bile. Kendisi bir araya getirmişti elbette, ama ona her kırbacın mahrem ayrıntılarını anlatmamıştım.

Her ceza. Her övgü.

Acınacak haldeydim. Öyle olduğumu biliyordum. Tanrı'nın onayından başka bir şey istemiyordum ve onu memnun etmek için her şeyi yapardım.

Hayatımdaki her şeyi Tanrı'ya borçluydum.

En azından şimdiye kadar. Wolf hayatımı kaç kez kurtarmıştı? Kelimenin tam anlamıyla benim için ölmüştü, gerçi o zamanlar ikimiz de ölmenin Altın Şehir'e giriş bileti olduğunu bilmiyorduk.

"Annemle babamı hatırlamıyorum," diye başladım, "ama Tanrı bana bu hikâyeyi sık sık anlatır. Beni ormanda buldu. Kampımız onlar tarafından tahrip edilmişti. Vampirler. Hayatta kalan tek kişi bendim. Her ne sebeple olursa olsun beni bıraktılar. Ben sadece bir bebektim."

Kurt gözünü kırpmadı. Hareket etmedi.

"Tanrı beni yanına aldı. Beni kendi adamı gibi eğitti. Zaten emrinde çalışan küçük bir suikastçı grubu vardı ve birlikte doğru fiyat karşılığında hemen hemen herkesi ortadan kaldırabilirlerdi. Ama beni bulduktan kısa süre sonra Phantom'a başladı. En ölümcül fae'leri işe aldı ve onlara silah olmayı öğretti."

"Seni Phantom'da mı büyüttü?"

"Beni hayatta kalmam için yetiştirdi." İşte yine onu savunuyordum.

"Seni öldürmeye zorladı Dişi Avcı ve bana onların sadece vampir olduklarını söylemeye kalkma. İkimiz de bunun gerçek olmadığını biliyoruz."

Wolf'a yumuşak bir gülümseme verdim. "Bütün bunları onun için yaptım," dedim ama kelimeler sessiz ve zayıftı. Belki de kulağa ne kadar geldiğini şimdi fark ettiğim içindi. "Eğer ona sırtımı dönersem, Wolf, elimde hiçbir şey kalmaz. Hiçbir şeyim."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı. "Onsuz her şeye sahipsin. O seni incitiyor Dişi Avcı. Bu mu?" Omzuma uzandı ve parmaklarının pek çok yara izinden birini takip etmesine izin verdi. "Bu aşk değil."

Boğazım yandı. Gözyaşlarımla savaştım. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Wolf öne doğru eğildi ve çıplak omzumu öptü. "Seni tanıyorum Dişi Avcı. Seni bir katil olman için yetiştirdi ve sen de bunu başardın."

kimsenin beklentileri. Yani, kahretsin. Son birkaç haftada başardıklarına bir bak. Altın Şehir'e girmek için neden seni seçtiğine şaşmamalı." Beni tekrar öptü, daha yukarıdan. "Ama seni gerçekten seven insanların etrafında olmayı hak ediyorsun. Seni her şeye, herkese karşı koruyacak insanlar."

"Senin gibi mi?" Yarı şaka sordum.

Bakışlarına karşılık verdi. "Evet." Sesi titremedi. "Benim gibi."

Beni derinden öptü, parmaklarını saçlarımda dolaştırdı ve sonra geri çekildi. "Giyinmeliyiz. Seninle bu odada saklı kalmayı ne kadar istesem de, Altın Şehir'e ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Haklı olduğunu bilerek inledim. Gece gerçeklerden uzaklaşmak için güzel bir mola olmuştu ama hepsi bu kadardı. Bir mola. Seçkin fae ve meleklerle lüks içinde yaşıyor olmamız gerekiyordu. Ya bu? Bu lüksten en uzak şeydi.

Giysilerim hâlâ tuvalette yerdeydi, kirli ve pislik içindeydi. Wolf bana şifonyerden bir çift temiz pantolon ve bir tunik attığında rahatlayarak ciyakladım.

Onları giymeyi henüz bitirmiştim ki koridordan sesler duyuldu.

Wolf'a bakarak donakaldım. Kıpırdamadan doğrudan kapıya bakıyordu. Burada sadece biz değildik.

"Kurt mu?" Fısıldadım.

Sonra bana baktı, isteksizce. Kalp kırıcı bir şekilde.

"Kurt," dedim tekrar.

Cevap vermedi. Hareket etmedi. Sesler odamıza yaklaştıkça en ufak bir endişe .

"Çok üzgünüm Dişi Avcı," dedi.

"Ne-"

Kapı patlayarak açıldı, o kadar büyük bir güçle uçtu ki arkasındaki duvara *çarparak parçalandı*.

Üç adam içeri girdi.

Erkekler.

Hayır, onlar bu âlemin yaratıkları değildi. Onlar ışıktan yaratıklardı, sanki güneş ve ay aradaymış gibi enerji yayıyorlardı. Grubun en önündeki erkeğin beline kadar inen uzun, beyaz saçları vardı.

Beyaz melek kanatları ışıkla karışarak saf sihirden oluşan yanardöner bir gökkuşağı yarattı.

Melekler.

"Kurt," diye duyurdu öndeki, varlığından ışık sağan kişi. "Görüyorum ki görevinizi tamamlamışsınız. Söylemeliyim ki, ikinizi çok daha erken bekliyordu, ama alabileceğimizi alacağız."

Sesini tanıdım. Moira'daki vampir saldırısından sonra odamızda Wolf'la konuşan oydu.

Kurt hiçbir şey söylemedi ama hırıltısı odayı yırtıcı içgüdünün derin titreşimleriyle doldurdu. İçimdeki her şey kaçmamı söylüyordu ama yine bu yaratığın güzelliğini görmezden gelemiyordum.

Altın rengi gözleri bana kaydı. "Yani, bu o mu?"

Kurt kaskatı kesildi. "Bu o."

"Kim bu insanlar Kurt?" Sözlerimden çaresizlik sızıyordu, beni zayıf gösteren türden. "Neden buradalar?"

Peki neden onlarla savaşmıyordu? Neden onları tanıyordu?

Wolf'un burun delikleri alevlendi. Hâlâ bana bakamıyordu.

Bana yaklaşan melek güldü. "Ah, tatlım. Wolf'un arkadaşın olduğunu mu sandın?"

Midem bulandı. Sessiz kaldım.

Venom diğer giysilerimle birlikte banyoda, ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Fark etmezdi zaten. Bunlar meleklerdi. Kurt gibi düşmüş değillerdi, aksine burada gerçek, ruhani formlarında duruyorlardı.

Çenemi kaldırdım. "Burada neler oluyor? Ne istiyorsunuz?"

Melek Wolf'a baktı. "Ona söylemedin mi?"

Öfkemi, şaşkınlığımı ve kalp kırıklığımı zor zapt ediyordum. "Bana neyi anlatacaksın?"

Melek güldü. Odanın duvarları gülüşün titreşimleriyle sarsıldı.

o.

"Söyle. Bana. Neyi?"

Daha fazla kahkaha. Wolf bakışlarımdan kaçtı.

bana bakıyordu. Bunu hissetmekten nefret ediyordum - göğsümde ölümden çok daha kötü hissettiren, eti kesen herhangi bir bıçaktan çok daha kötü hissettiren bir çatırtı.

Bu acı gözle görülemeyecek ama yine de iz bırakacak bir acıydı.

Ve şimdi, kanadı.

"Prensesi getirin," diye emretti melek. "GörünüŖe göre gereken çok Ŗey var."

OceanofPDF.com

ÇAPTER

KIRK BEŞ

T Etrafımı saran adamlar, Wolf da dahil olmak üzere şimdiye kadar karşılaştığım herkesten daha güçlüydü. Beni o kadar sıkı kavradılar ki kemiklerimi kırabileceklerinden emindim ama bunu o kadar zahmetsizce yaptılar ki.

"Hayır!" Onlara karşı çırpınarak bağırdım.

Wolf'u yakalamaya zahmet etmediler. Hayır, göğsümün sıkışmasına neden olacak bir şekilde kendi isteğiyle onlarla birlikte gitti.

Wolf'a olan güvenim attığımız her adımda yok oldu. Beni odadan çıkarıp koridora, evin dışına sürüklediler.

Gün ışığında, yıkılan duvarlar ve yıkılan binalardan oluşan kaostan içinden geçerken çok daha fazla ayrıntı gördüm. Çöplerin ve kemiklerin üzerinden yürüdük, bunlardan bazılarının bir noktada fae'lere ait olduğundan emindim.

"Burası Altın Şehir mi?" diye sordum. "Moira'dan sonra gideceğimiz yer burası mıydı?"

"Evet," diye tısladı kulağımdaki adamlardan biri. "Burası tam olarak olmanız gereken yer, Prenses."

Nefesinden ürktüm ve mümkün olduğunca uzaklaşmak için elimden geleni yaptım.

Meleklerin nazik olması gerektiğini sanırdım. İyi, güçlü ve erdemli olmaları gerektiğini sanıyordum.

Ama vücudumun onlara dokunan her santimi, kuduz vampirlerden bile daha kötü bir şekilde itici . En azından o yaratıklar düşmanlarıma benziyordu.

Dost gibi görünen bir düşman çok ama çok daha tehlikeliydi. "Neden bana öyle diyorsun?" Öfkelendim.

Onlardan daha fazla kahkaha geldi. Sokaklarda daha sert bir şekilde sürükleniyorduk, ta ki arnavut kaldırımındaki birkaç kemerden biri olan

ayakta kalan yapılar. Kemerin içinden bir dizi basamak yeraltına iniyordu.

Gerçek Altın Şehir'in bu kemerli geçitte saklı olması için dua ettim ama midemdeki düğüm beni buna karşı uyardı.

Derin, kirli, yeraltı sığınaklarından hiç iyi bir şey çıkmazdı.

"buyurun." Sağımdaki muhafız kolumu daha da sıkı kavradı.

Sadece bir saniye tereddüt ettim ama bu, içlerinden birinin beni ileri doğru itmesi için yeterliydi, beni merdivenlerden aşağı yuvarladı ve dizlerimi alttaki taş zeminde kırdı.

Neden hâlâ Wolf'un bir anda yanımda olmasını beklediğimden emin değildim. Yine de onun kayıtsızlığı yüzünden göğsümde oluşan çatlağın, dizlerimden damlayan kandan çok daha fazla acı verdiğiinden emindim.

Aslında, şimdi bacaklarımdan aşağı yayılan acı hoşuma gidiyordu. Beni hareketsiz bırakmasına saniyeler kalan mutlak ihanetten hoş bir şekilde uzaklaşmamı sağlıyordu.

En kötüsü de bunu *hissedebilmesiydi*. İhanet duygularımı aramızdaki bağdan saklamaya çalışacak enerjim yoktu. Tüm bunları hissetti ama yine de irkilmedi bile.

Erkeklerden biri "Kalk," diye emretti. Ayağa kalktım, Wolf'a bakmaya zahmet etmedim. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum; orada ne olduğunu görece kadar güçlü olmadığımı biliyordum. "Yürü."

Ölümünden daha çok ölüm gibi hissettiren yeraltı tüneline doğru yürüdüm.

Ve kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Kalbim hızla çarpıyordu. Belki de ölüm daha iyi olurdu.

Lord ne düşünürdü? Bundan ne çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de hayatta kalabilecek kadar güçlü olduğumu bildiği için beni buraya göndermiştir.

Eğer durum buysa, karar verme mekanizmasını sorguladım. Güçlü değildim.

En azından bunun için yeterince güçlü değil.

"Bu taraftan!" diye emretti melek, bizi karanlık yeraltı tünellerinden oluşan bir patikadan geçirerek sonunda loş ışıklı, ortasında bir taht bulunan dairesel bir odaya götürdü.

Lanet olası bir *taht*.

Demir ve bıçaklar birbirine karışarak odanın ortasında güç çığlıkları atan devasa bir yapı oluşturdu.

Bu, üzerinde oturan erkek kadar korkutucu .

Kurt'unkinden bile daha büyük olan devasa beyaz kanatlar, demirden yapılmış tahtın her iki yanına tembelce düşüyordu. Üzerinde oturan erkek, kendisinden akan güçle neredeyse gözlerimi kısıpama neden oluyordu. Bizi kaçıran meleğe benzer şekilde, büyüü etrafına öyle bir yayılıyordu ki, elimi uzatsam dokunabileceğimi düşündüm-

Hayır. Bunlar düşmandı. Bunun her bir zerresi yanılttı.

"Pekâlâ." Tahttaki erkek çenesini kaldırarak bizi selamladı. Odanın ortasından sadece birkaç adım öteye götürüldüğümüzde Wolf'un nasıl tepki verdiğini görmek için bakmadım. "Sonunda başardın evlat. Şimdiye kadar ölmüş olmanı bekliyordum."

Wolf öne çıktı. *Oğlum mu?*

Bana babasının onu Altın Şehir'de beklediğini, vampir saldırısının arkasındaki kişinin o olduğunu söylemişti, ama bu?

Tahttaki melek şaşkınlığımı fark ederek kımıldadı. Kurt tahtın yanına doğru adım attı, siyah kanatları artık renk hariç her yönden meleğinkine benziyordu.

Ve diğer benzerlikler...

"Benim adım Asmodeus," diye başladı erkek. "Ben tanrıçanın başmeleğiyim ve oğlum seni bize teslim etmekte çok acele etmedi."

Wolf yüzünü bana dönerken kollarını arkasında kavuşturdu.

Yine de gözlerimle buluşmadı.

Wolf bir baş meleğin oğluydu.

"Yirmi dört yıl oldu. Bu anı çok uzun zamandır beklediğimi söyleyebilirim."

Ayağa kalktı ve bana doğru bir adım attığında hemen doğruldum.

"Beni mi bekliyorsun?" Sesimin titremesini engellemeye çalıştım ama faydası olmadı.

Gülümsedi. Aynı anda hem mükemmel, hem şeytani, hem de iğrençti. "Evet. Seni neden beklediğimi biliyor musun?"

Çenemi sıktım.

"Hayır mı? Aslında oldukça ilginç bir hikâye. Annen güçlü bir kadındı. Bana bir şey borçluydu ve borcunu henüz ödemedi. Bu konuda bana yardım edebileceğini umuyorum."

"Borcunuzu kapatmanıza nasıl yardımcı olabilirim?"

Şimdi benden bir adım uzakta durmuş, sanki benim gibi bir yaratığı daha önce hiç görmemiş gibi yüz hatlarımı tarıyordu.

"Sen vampir tahtının varisi, Scarlata İmparatorluğu'nun yeni Kraliçesisin."

I Böylesine güçlü bir yaratığın beni neden kilit altına almak istediğinden emin değildim ve yeraltı zindanında taş bir hücreyi hak edecek ne yaptığımdan kesinlikle emin değildim.

Altın Şehir hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Ama bu benim lanet olası sorunlarımın en küçüğü oldu. *Bir varis mi?*

Hayır, her şeyi yanlış anladılar. Vampir tahtının varisi olabilmem için vampir olmam gerekirdi. Ailem vampir olmalıydı.

Bunların hiçbiri doğru değildi.

Saatlerce taş zeminde oturdum, az önce olan her şeyi düşündüm.

Başmelek pek bir şey açıklamadı ve burada rahat etmemi sağlamak gibi bir niyeti olmadığını çabucak öğrendim. Benden nefret ediyordu.

Başmelek benden nefret ediyordu.

Yine de onun için bir borcu, annemin ona olan borcunu ödemem gerektiğine inanıyordu.

Hayır, bu tamamen yanlıştı.

Lord bunu biliyor muydu? Beni buraya göndermesinin tek sebebi bu muydu?

Başımı salladım ve artık kirli olan ellerimi şakaklarıma sürttüm. Eğer bu insanların yakalayacağını düşünseydi, Tanrı beni buraya asla göndermezdi.

Wolf'un bana ihanet edeceğini düşündüyse.

Hay sikeyim. Son birkaç saattir Wolf'tan başka bir şey düşünmeye çalışıyordum ama bunu başaramamıştım. Onun dokunuşunu hafızamdan uzak tutamıyordum. Daha dün gece birbirimizin kollarında yatıyor, aşkımızı itiraf ediyor ve birbirimize hayal bile edemeyeceğim şekillerde teslim oluyorduk.

Ve o mükemmel, işkence dolu yüz zihnimde her belirdiğinde öğürmek istedim.

Onunla yaşadığım her bir etkileşimi gözden geçirdim, yalanları deşifre etmeye çalıştım. O kadar çok işaret vardı ki, bana yine yalan söyleyeceğini tahmin etmeliydim.

O bir vampirdi ve lanet baş melekler için çalışıyordu.

Düne kadar baş meleklerin böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemezdim; bu kadar acımasız ve yanlışı bir şey. Cehennem, tüm Altın Şehir çökmüştü.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Moira Ruhban Okulu'nun Müdiresi, ister Altın Şehir'e girmeyi olsunlar isterse de Aşkın'da ölmüş olsunlar, herkesi ölüme gönderdiğini nasıl bilmez?

Biz öldük.

Biz ölmüştük.

Ve şimdi bu cehennemin çok farklı bir versiyonundaydık.

Taş koridorda artık tanıdık gelen ayak sesleri yaklaştığında durum daha da kötüleşti. Botlarının taş üzerinde çıkardığı sese alışmıştım. Bir odaya girdiğinde kaç kez heyecanlanmıştım? O ayak seslerini duyunca kaç kez içgüdüsel olarak onu aramıştım?

"Seninle konuşmak istemiyorum." Kollarımı dizlerime daha sıkı doladım ve yüzümü dizlerime gömdüm.

Ayak sesleri hücremde durdu. Bakmaya zahmet etmedim. Yüzümü görmeyi hak etmiyordu; benim anlayışımı hak etmiyordu.

Onu bir daha görmek istemedim.

Bu düşünce göğsümü sıktı. Ben bir korkaktım. Birine güvenebileceğimi düşündüğüm için bir korkak ve aptaldım, özellikle de Lanson'la olanlardan sonra.

Dersimi almamış mıydım?

"İyi," dedi. Sesi yorgun ve boğuk çıkmıştı, sanki hâlâ saklanıyormuş gibiydi. Kahretsin, muhtemelen bu da bir yalandı. Tüm bu operasyonu baş meleklerle birlikte yürüten kişi o olsaydı hiç şaşırırmazdım. "Ben konuşacağım o zaman. Sen de dinleyeceksin."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve gözyaşlarımı akıtmaya çalıştım. Kanatlarının çırpınışını duyunca göğsüm daha da gerildi. Böyle bir şey olamazdı.

"Seni asla incitmek istemedim Dişi Avcı."

"Saçmalık!" Sözlerim taşlardan yankılandı. "Ve artık bana böyle hitap edemezsin. Aslında bana hiçbir şey diyemezsin."

Kaç saat önce sikini içime gömerken bu isme tapıyordu? Çapkın sırtışı ve küstah alaylarıyla beni kaç kez kandırmasına izin vermiştim?

Bunun olmasına izin vermekle ne kadar aptallık ettim? Ona güvenmek? Birinin beni gerçekten önemseyebileceğine inanmak?

"Sadece dinle!" diye tısladı. "Moir'a'da yapmam gereken bir iş vardı, tıpkı Lord'un sana verdiği iş gibi. Zaten Altın Şehir'e girmek istiyordun. Ben sadece oraya ulaşmanı sağladım." Başım döndü. Midem bulandı. "Beni buna o zorladı Huntır, ama ben olmasam da muhtemelen sen bu durumda olurdun."

"Hayır," dedim ve kendimi ayağa kaldırıp Wolf'un durduğu girişe doğru yürüdüm. Saçları darmadağınktı, gözlerinin kenarları koyu renkti. "Ben kesinlikle bu durumda olmazdım Wolf. Belki de emir almışsındır. Ama söyle bana, emirlerin beni de yatağa atmak mıydı? Sana güvenmemi sağlamak için mi? Yoksa bu sadece kendi kişisel oyununun bir parçası mıydı?"

Kalan gözyaşlarımı kırıştırdım. Hayır, artık beni ağlarken göremezdi. Beni duvarlarım yıkılmış, kalbim açık bir şekilde görmeyi hak etmiyordu. İçimde sadece sıcak, elektrikli bir öfke vardı. Öfkenin yayılmasına izin verdim, geriye kalmış olabilecek yumuşak hayranlık duygularını örttü ve bunu aramızdaki bağa ittim.

Öfkem sevgi dolu dokunuşları, ince jestleri yakıp yok edecekti. Öfkem hasarı onaracak, beni yeniden bir bütün yapacaktı.

O değil. Özür ya da telafi değil. Ne dostluk, ne sevgi. Sadece öfke.

Wolf'un kanlı alnı hücrenin parmaklıklarına çarptı. "Aramızdaki her şey gerçektir."

"Yalanlarınla beni daha fazla aşağılama." Başımı salladım.

Aramızda onun söyleyebileceği her şeyden daha ağır bir sessizlik vardı. Sözleri doğru olsa bile, hiçbir değeri yoktu.

Wolf beni koruyacağını söyledi. Arkamı kollayacağını söyledi. Yine de beni *isteyerek* bir tuzağa düşürdü.

Göğsümde yabancı bir duygu kabardı. Dikkatimi ona yönelttim. "Kes şunu," diye tısladım. "Artık bana ne hissettiğini gösteremezsin. Bu hakkını kaybettin."

"Biz hâlâ birbirimize bağılıyız Huntyr. Sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin ver," yalvararak hücremdeki parmaklıkları kavradı.

Başımı salladım ve kalbimin etrafına görünmez duvarlar örerek onu dışarıda bıraktım. "Ne kadar üzgün olduğun umurumda değil," diye fısıldadım. "Bu hiçbir şeyi düzeltmez."

"Belki de değil," diye cevap verdi. "Ama bu durumdan kurtulmana yardım edebilirim. Bunu düzeltebilirim." "Benden ne istiyorlar?" Kendimi ayağa kaldırdım ve Wolf yüzümü görebilsin, ihanet ettiği kişiye bakabilsin hücreye az miktarda ışık süzülüyordu.

Kaşları birbirine çatıldı. "Vampir krallığını kontrol etmek istiyor." "Ama vampir krallığı diye bir şey yok. Kral ve kraliçe öldüğünden beri yok." "şey bu. Gerçek şu ki krallık küllerinden doğdu. Söyledikleri doğru. Bunu yıllardır biliyorduk; sadece seni bulmamız biraz zaman aldı. Sen yarı-fae, yarı-vampirsin ve annen vampir kraliçesiydi. Senin gerçek adın Huntyr Gwenevive değil, Claudia Fullmall Gawerula'nın kızı Huntyraina Fullmall Gawerula."

Başımı sallayarak alay ettim. Huntyraina Fullmall Gawerula. Hiç mantıklı değildi. Vampir kraliçenin varisi yoktu. Krallığın yıkılmasının sebeplerinden biri de buydu. Lord beni ölümden kurtardı ama vampir krallığından almadı. "Bu mümkün değil."

"Yirmi dört yaşındasın Dişi Avcı. Vampirlerin kan bir yıl daha etkisini göstermeyecek. Sen herhangi bir Fae'den daha güçlüsün. Ailenin gerçekte kim olduğunu hatırlamıyorsun-"

"Bu mümkün değil!" Panik göğsümü tırmaladı, bir delik kazdı ve içimde derin bir tünel açtı.

"Öyle." Sözlerinde ondan daha da nefret etmeme neden olan bir şefkat vardı. "Kanında tadını bile alabiliyorum. Kan büyün şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güçlü. Vampir krallığının varisi sensin Dişi Avcı. Kontrolü ele geçirmesine yardım etmelisin yoksa yoluna çıktığın için seni öldürecek."

ÇAPTER

KIRK ALTI

WOLF

C *Herries.*

Onun tatlı, çekici kanının kokusu her tanrıça lanet nefesinde içimi parçalıyor, duyularımı ateşliyor ve duracağından emin olana kadar. Kendine özgü kokusu koridorlardan bile havaya .

Babam bunu benim gibi fark etmedi. Fark etmezdi. Onun kanını arzulamıyordu. Ona tamamen saplantılı değildi.

Evet, öyleydi ama farklı nedenlerle. Konuştu, konuştu, konuştu ve önümüzdeki birkaç gün boyunca bizimle ilgili planlarını anlatıp durdu.

Buna hiç dikkat etmedim. Huntyr'in acısı, nefreti ve ihaneti aramızdaki bağın hunisini parçaladı. *Güzeldi.* Kirazlar yerine buna odaklandım, gerçekte kim olduğumu, ona ne yaptığımı o üzgün, mavi gözleri kendime hatırlatmaya çalıştım.

Benden nefret ediyordu. Şimdilik bununla yaşayabilirdim. En azından hâlâ hayattaydı.

Yerin üstünde, vampirler şehrin her yerinde geziniyordu. Onu o hücrede kilitli tutmayı kabul etmemin nedeni buydu. Eğer başka bir vampir ona yaklaşmaya cesaret ederse, hatta bir saniyeliğine kokusunu bile alırsa, onları yok edecektim.

Onun kanı bana aitti.

Babam konuşmayı kesti. "Beni dinliyor musun, Wolf?"

Hay sikeyim. Bakışlarımı onunkilere kaydırdım. "Özür dilerim, ne diyordun?"

Yüzü onaylamaz bir ifadeyle buruştu ama yine de devam etti. "Moira Semineri'nde eğitim görürken gücüne dair herhangi bir işaret gösterdi mi? Bir şey gördünüz mü?"

Tanrıça, evet, bir şey gördüm. Kendini paramparça ettiğini, neredeyse kaleyi yakacak olan kontrol edilemez bir güç çekişiyle kendini kuruttuğunu gördüm. Tadını da aldım. Onun kanını içmek hayatın kendisini içmek gibiydi. Yeteneklerinin ne kadar nadir olduğunu bilmiyordu. O akademide başka kimse onun gerçekten neler yapabildiğini görmediği için çok şanslıydık.

Huntyr'in duygularından bir dalga daha içime sızdı.

Ona aşık olmayı hiç planlamamıştım. Her şeyin bu kadar berbat olacağını hiç planlamamıştım.

Babam onu kontrol etmek istedi, onun özel gücünü kendi iyiliği için kullanmak istedi. Onu zaten bu kâbusun sürükledim, bu canavarlara teslim ettim. Onlara bunu da veremezdim.

"Hayır," diye cevap verdim. "Hayır, ben hiçbir şey görmedim. O sadece yirmi dört yaşında. Vampir istekleriyle birlikte tam güçlerinin ortaya çıkması aylar sürebilir."

Babamın gözleri güven vermeyen ışıktan dar yarıklara dönüştü. "Görünüşe göre ikiniz yakınlaştınız. Altın Şehir'e girmek için sadece müttefik olmaktan daha yakın."

"Ben sadece işimi yapıyorum." Sesimi eşit tuttum, sıkılmıştım. Elimi sandalyemin kolçağına koydum ve tırnaklarımın etrafındaki deriyi inceledim. "Onu buraya getirmem için bana güvendi, değil mi?"

Taht odasında uzun bir sessizlik çınladı. Kendimi kıpırdamadan oturmaya, melek gücünün altında kıvrınmamaya zorladım.

Diğerlerinin çoğu babamdan korkardı. Tanrıçaya hizmet eden üç baş melekten biri olarak, herhangi bir meleğin ya da fae'nin kavrayabileceğinden daha fazla güce sahipti. İsteddiği her şeyi yapabilir, herkesi ya da her şeyi kontrol edebilirdi.

Ve kontrolü severdi.

Ben mi? Ben de ondan korkuyordum ama ondan nefret ettiğim kadar değil. Beni bu hale getirdiğinden beri -bu düşmüş meleğe, bu vampire- onun gerçekte ne olduğunu gördüm.

Kötülük.

"Sana değer veriyor," diye devam etti. Yine de sessiz kaldım.

"Ama göreviniz henüz bitmedi. Emirleriniz onu teslim etmek ve Scarlata İmparatorluğu'nu yeniden inşa etmemize yardım etmesi için ikna etmektir. Bu, eğer o

istekli değil."

"Onun zamana ihtiyaçı var," diye karşı çıktım. "Sevdiği tek kişi tarafından ihanete uğradığını öğrendikten sonra onu bir mahkûm gibi kilit altında tutuyorsun-" Daha fazlasını söyleyemeden kendimi durdurdum. *Sevdiği tek kişi.*

Babam oflayıp pufladı ve başını salladı. "Böyle duygular öylece yok olmaz evlat. Seni daha önce önemsiyorsa, hâlâ önemsiyor olma ihtimali var."

Duygularının yeni bir dalgasını hissederek bir kaşıımı kaldırdım. "Bundan ciddi olarak şüpheliyim."

Birkaç dakika bekledi ve kendini ayağa kaldırmadan önce parmağını kadife tahtının kol dayanağına vurdu. "Basit bir testten zarar gelmez."

Gölümsedi ve midem bulandı.

"Ne testi?"

Hücreesine giden uzun koridora doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Beni takip edin. Luseyar, sen de."

Babamın ayakçısı Luseyar hemen sıraya girdi. Ben de kendimi yukarı ittim, kiraz kokusu gittikçe yoğunlaşırken ikisinin de arkasından yakından takip ettim.

Hücreesine giden son köşeyi döndüğümüzde yumruklarımı sıktım, yüzümü düz tutmak için tırnaklarımla derimi deldim.

Tepki vermeyin. Bağlılık belirtisi gösterme.

"Ne istiyorsun lan sen?" Huntыр sordu. Sözleri güçlüydü ama sesi yorgun ve kuruydu.

Babam tısladı. "Bu basit olacak. Sana birkaç soru soracağım ve cevap vermeyi reddedersen arkadaşın cezalandırılacak."

Ne-

Luseyar beni kolumdan kavradı ve Huntыр'ın hücresinin hemen önünde diz çökmeye zorlanana kadar kılıcının kabzasını sırtıma sapladı.

Sonra ensemde soğuk bir bıçak hissettim.

Başka bir kılıç beni korkutmazdı ama Luseyar'ın silahı ne bir fae ne de bir insan tarafından yapılmıştı. Bu ışık yayan silah tanrıçanın kendisi tarafından dövülmüşü ve hayatımı saniyenin çok küçük bir bölümünde sona erdirebilirdi.

Donup kaldım ama bakışlarımı yere indirmedim. Huntыр ayağa fırlayarak önüme geçti.

"Oğluna ne olacağını umursadığımı mı sanıyorsun?" Kelimeleri zehir gibi tükürdü. "O bana ihanet etti. Onu istediğin kadar incit. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Aramızdaki bağda bir acı dalgası dalgalandı. Onun acısı. O bu kadar zayıfken, ben bu kadar yakinken duvarlarını ayakta tutmak neredeyse imkânsız olacaktı.

Babam arkamdan iç çekti. "Seni çok uzun zamandır bekliyorum," dedi. "Sabırlı bir adamım, görüyorsun, ama bu oyunlardan sıkıldım. Şimdiye kadar bildiğin gibi, Scarlata İmparatorluğu'nu yeniden inşa etmeyi planlıyorum. Ama bunu yapmak için sana ve sihrine ihtiyacım var."

Onun yüzüne güldü. "Sana asla yardım etmeyeceğim." *İşte benim Dişi Avcı'm.*

"Bana sihri göster," diye bağırdı babam. Bu bir başmeleğin emriydi; yüzümün önündeki kafesin çeliğini titreten bir emir.

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Hayır."

Luseyar melek kılıcına baskı uyguladı ve sırtımdan aşağı, tam kanatlarımın arasına kaydırды. Yakıcı bir acı, neredeyse hiç çaba sarf etmeden kesilip açılan derimi parçaladı. Gömleğim sanki hiç orada değilmiş gibi bedenimden düştü. Yüzümü buruşturdum ve acıya karşı homurdandım ama hareket etmedim.

Buna kanma, Dişi Avcı. Benden nefret etmeye devam et. Ölmüş olmamı dilemeye devam et.

"Fikrini değiştirmek ister misin?" Babam, onu göz ucuyla görebileceğim kadar öne çıktı. Parmaklıkların diğer tarafında dimdik duran Huntıyır'e bir bakış atmaya cesaret ettim.

Güzel siyah bukleleri yüzüne dağılmıştı ve gözleri ağlamaktan kızarmıştı. *Lanet olsun.*

Yine de önündeki baş meleğin yüzüne baktı ve omuz silkti. "Onu incitmeye devam et. Bu benim için eğlenceli olmaya başladı."

Luseyar'ın bıçağı beni tekrar kesti, bu sefer sadece kanadımın dibine değdi ve oradaki tüylerden birkaçını kesti. Acı tüm sarstı, tek başına bedenime verilebilecek herhangi bir acıdan daha kötüydü.

Acı içinde haykırdım ve yanağımın içini kemirerek başımı öne eğdim. Onlardan durmalarını istemeyecektim. Huntıyır'den onlara cevap vermesini istemeyecektim.

Ona daha fazla ihanet etmektense bu acıyı bir ömür boyu çekmeyi tercih ederim. "Benim büyüye sahip olduğumu nereden çıkardın?" diye meydan okudu. "Oğlum bana hiç sihrin olmadığını söyledi, ama bunu bir önsezi olarak kabul et."

Bağın içinden bir korku ve çaresizlik dalgasının geçtiğini hissettim-boş ve paramparça. Başımı kaldırdığımda Huntıyır bakışlarımla karşılaştı ve gözleri nefret olmayan bir şeyle genişledi.

"Luseyar, Kurt'un kanatlarını vücudundan çıkarmadan önce sana bir kez daha soracağım. Oldukça acı verici olduğunu duydum."

"Ne?" Babama dönerek tersledim. Bilgi almak için bana işkence edecekti, evet, ama kanatlarımı mı alacaktı?

Yapmazdı.

Huntyr sessiz kaldı ve ondan daha da fazla korku aktığını hissettim.

"Göster. Göster bana. Sihrini. Sihrini."

Huntyr'in gözleri şimdi panik içinde parlıyordu. Bakışları babamdan bana, şimdi sol kürek kemiğimin hemen üzerindeki etle flört eden bıçağa kaydı.

Kırılma, Dişi Avcı. Şimdi olmaz. Blöf yapıyorlar.

Ayaklarının üzerinde kaydı. Nefesi kesildi.

Babamın karanlık, kaotik kahkahası içimi parçaladı. "Scarlata İmparatorluğu'nun yeni Kraliçesi'nin bir meleğin en değerli varlığının bedeninden koparılmasına izin verecek kadar taş kalpli olduğunu kim bilebilirdi? Belki de senin hakkında yanılmışımdır."

Nefesimi tuttum ama Huntyr'in rahatlamasının içimde dalgalandığını hissettim.

"Gerçi oğlumu gerçekten hiç önemsemediysen, kanatları olmadan onu umursamazsın zaten."

Hayır.

Luseyar kılıcını kaldırdı.

Huntyr'e baktım ve beni tüketen tüm hayranlığımın son bir dalgasını ona gönderdim, beni parçalara ayırmak üzere olan acıyı daha fazla hissetmemesi için ona sahip olduğum her iyi düşünceyi ve sevgi dolu duyguyu gönderdim.

Huntyr çığlık attı.

Kılıç havayı yararak geçti.

[Kitap 2-Kan Çok Acımasız](#)

[OceanofPDF.com](#)

!

Okuyucularımın her biri için ne kadar minnettar olduğumu ifade etsem azdır. Kitaplarım için bir şans. Teşekkür , teşekkür ederim, teşekkür . Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon'a yorum bırakmayı unutmayın!

Sosyal medya (Tiktok ve Instagram):

@authoremilyblackwood FB Okuyucu grubu: [Blackwood](#)

[Perileri](#)

Diğer çalışmalarım ile ilgileniyorsanız, 1. kitapla başlamanızı tavsiye ederim Fae of Rewyth serimdeki [Yalanlar ve Hüzünler Evi!](#)

Tekrar teşekkür ederim. Kanatlı erkekleri ve yavaş yanmaları benim kadar seven okuyucuların sevgisi ve desteği olmasaydı bu hikaye bir hiç olurdu.

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

